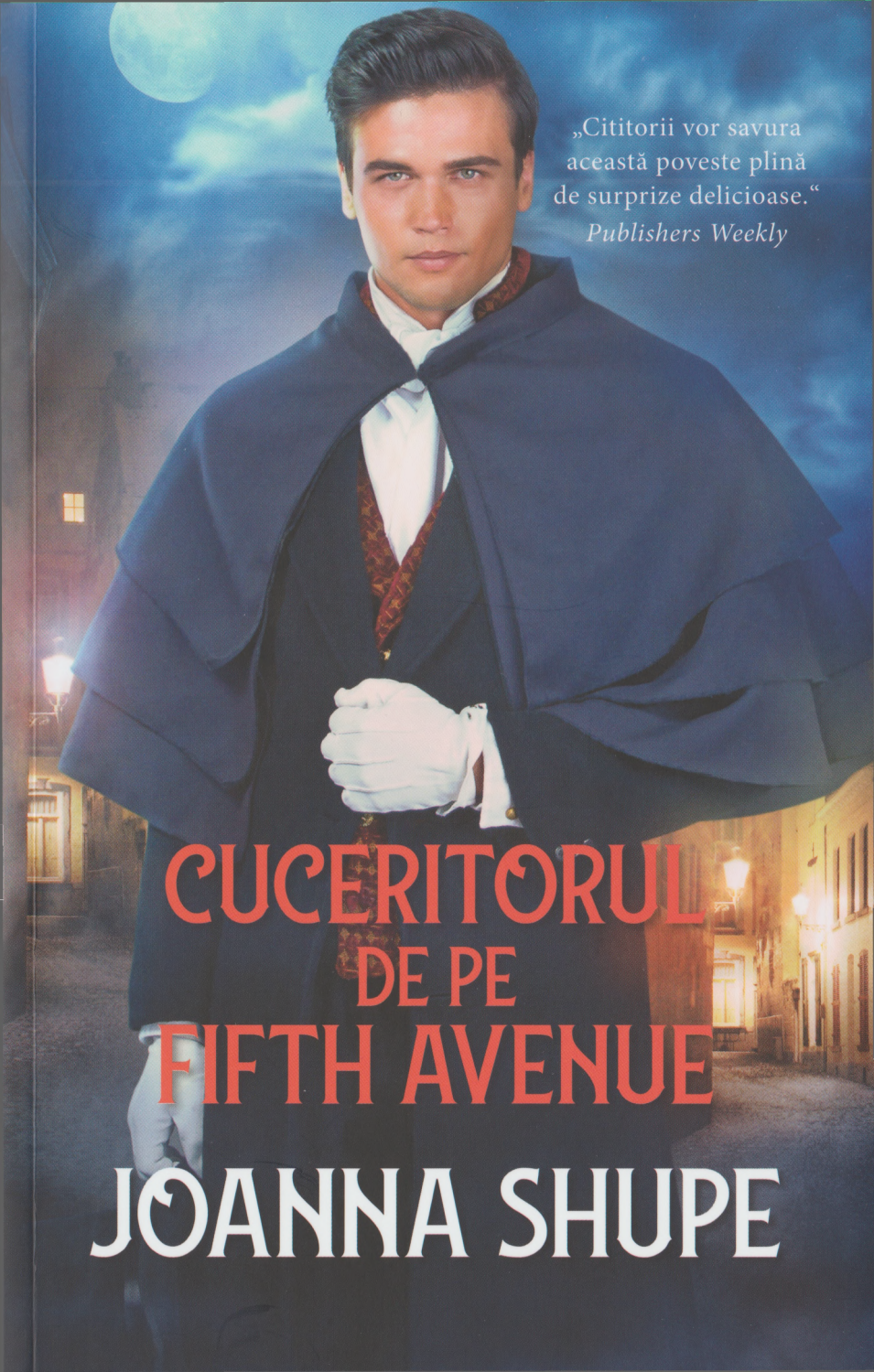
„Cititorii vor savura
această poveste plină
de surprize delicioase."
Publishers Weekly
CUCERITORUL
DE PE
FIFTH AVENUE
JOANNA SHUPE

Colecția Iubiri de poveste

SERIA „FETE DE ORAȘ“

Oferindu-și serviciile de avocat în slujba celor mai avuți și mai privilegiați oameni din lumea bună newyorkeză, Frank Tripp a reușit să obțină respectul și siguranța financiară pe care originea sa umilă nu i le-ar fi putut aduce vreodată. Nu există nici o problemă pe care el să nu o poată rezolva – până când se vede în situația de a o păzi pe frumoasa și necugetata fiică a unui client important, o tânără care nu pare a ști ce înseamnă pericolul.

Viața incitantă se dezvăluie dincolo de cartierele privilegiate din New York, iar Mamie Greene este hotărâtă să guste din plin această viață – în vreme ce joacă rolul feminin al unui Robin Hood modern. Există însă ceva care o scoate din minți: avocatul tatălui ei, care pare să stea în umbra ei oriunde s-ar duce și care îi pune în pericol eforturile de a ajuta familiile nevoiașe de la periferia orașului.

Deși este decisă să nu se lase abătută din drum, Mamie este luată prin surprindere de perseverența lui Frank... și de scânteile care încep să sară între ei. Când soarta îi dă planurile peste cap, ea se vede nevoită să hotărască dacă este dispusă să riște totul, inclusiv propria inimă, și să se încreadă în Frank Tripp...

„O relație interzisă condimentată de dorință și dragoste face din debutul noii serii a Joannei Shupe încă un succes remarcabil.“
Publishers Weekly

Joanna Shupe a scris până în prezent 11 romane, considerate printre cele mai bune ale genului *historical romance*. În 2013 a câștigat prestigiosul premiu Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6021-3
9 786063 360213
Alma®

JOANNA SHUPE

Cuceritorul de pe Fifth Avenue

The Rogue of Fifth Avenue
Joanna Shupe
Copyright © 2019 Joanna Shupe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cuceritorul de pe Fifth Avenue
Joanna Shupe

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHUPE, JOANNA
Cuceritorul de pe Fifth Avenue / Joanna Shupe
trad. din lb. engleză: Irina Fulger - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6021-3

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

JOANNA SHUPE

Cuceritorul de pe Fifth Avenue

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București
2020

Pentru Queen Bee și Drama Queen.
Vă mulțumesc pentru tot părul alb.

Capitolul 1

Casa de Bronz
Broadway și Thirty-Third Street, 1891

O zări imediat, cum o făcea mereu.

Frank avea o abilitate supranaturală de a o zări pe Marion „Mamie" Greene în orice încăpere, oricât de aglomerată. Era o frumusețe, perfect aranjată și cu cele mai scumpe accesorii. În seara asta, părul ei șaten-arămiu era împodobit cu un piepten cu diamante, iar rochia ei de seară avea un decolteu indecent de adânc.

Dumnezeule, decolteul ei era o frumusețe de acolo, de sus, de unde stătea el.

Dar ceea ce-i atrase atenția fu zâmbetul ei. Mereu zâmbetul ei radios. Lumina o încăpere mult mai bine decât becurile incandescente ale lui Edison. Buzele ei pline, de un roșu-închis, erau în contrast cu pielea ei deschisă și cu dinții albi ce sclipeau în lumina lămpilor cu gaz. În acel moment, ea câștigă și începu să bată din palme, și pe fiecare centimetru de pe chipul ei se văzu bucuria. Râdea și iubea viața mai mult decât orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată, atrăgând atenția mai bine decât flacăra ce atrăgea o molie.

Se părea că nici seara asta nu făcea excepție, judecând după mulțimea ce le înconjura pe cele două surori Greene. Mamie și sora ei erau centrul atracției în seara asta, acolo, la masa de ruletă.

Sfinte Dumnezeule, o masă de ruletă.

În timp ce el se uita în jos la cel mai luxos cazinou al orașului, Casa de Bronz, regretă turnura pe care o luase seara lui. Nu era prima dată când era chemat într-un cazinou sau la o casă de jocuri pentru a salva un client – de altfel, cerința venea mai des decât i-ar fi plăcut lui. Ca avocat al multora dintre bărbații cei mai bogați, cei mai importanți din oraș, Frank făcuse tot soiul de lucruri pentru a-și feri clienții de necazuri.

Nimic ilegal. Doar manevre... creative.

Mintea lui Frank nu lucra în linii drepte, albe și negre. Nu, ținând cont de educația și de copilăria lui, învățase cum să comploteze și să facă intrigi. Să se ferească și să țeasă. *Să supraviețuiască.* Talente care îl îmbogățiseră după școală. Îl îmbogățiseră cu adevărat.

Așa că nu-l deranja să fie chemat să rezolve o problemă și să fie eroul zilei. Mai ales când era plătit regește pentru asta.

Acest client era însă diferit. Era a treia salvare în patru luni – salvări pe care Frank nu i le mărturisise clientului lui.

Păstrase secretul asupra acestor salvări pentru că implicau fata cea mai mare a clientului. O fată pe care, dacă Frank era complet onest, o plăcea. Era indiferentă la carnetele de dans, la perspectivele de căsătorie și la alte prostii din societate. Mamie spunea în schimb ce gândea și nu permitea ca nimic – și nimeni – să intervină în realizarea scopului ei.

El admira asta. De fapt, și el acționa în mare parte în același fel.

Dar interesul lui față de ea era nesănătos. Nu era genul de bărbat care „să facă curte unei prințese de oraș din Manhattan". Era genul de bărbat care „i-o trăgea fetei din cor până la răsărit". Mamie Greene nu avea loc în viața lui perfect ordonată, viață pe care și-o crease pornind de la niște secrete ascunse. Sosise momentul să termine cu ea.

Gata cu salvatul din localuri sordide. În seara asta, avea să o ia și să o ducă acasă la Duncan Greene, tatăl ei, și de acum înainte intenționa să-l informeze în legătură cu ea. Ceea ce, de altfel, ar fi trebuit să facă în ultimele două dăți când o găsise în zona mai rău famată a orașului. În schimb, zâmbetul și obrăznicia ei îl luaseră prin surprindere și îl fermecaseră, iar el o crezuse când ea îi promisese că nu avea să se mai întoarcă acolo.

Numai minciuni.

Nesăbuita femeie habar n-avea ce dezastru o păștea pentru că vizita un cazinou, pericolele care stăteau la pândă în orice colț al cartierului Tenderloin. Aici domneau viciul și păcatul, cu polițiști corupți care se făceau că nu văd. La sud de Fifthy-Fourth Street putea păți orice soi de rele.

Dar el nu putea continua să facă asta, în ciuda dorinței nesăbuite de a veghea asupra ei.

– Mulțumesc pentru sosirea rapidă.

Frank se sperie auzind vocea venind direct din spatele lui. Se întoarse și dădu peste Clayton Madden, proprietarul obscur al Casei de Bronz. Tipic pentru Madden să pândească prin umbre;

nu-l cunoșteau mulți pentru că prefera să aibă o prezență discretă în oraș. Madden întinse mâna, și Frank o strânse prompt.

– Desigur, zise Frank. Mulțumesc că m-ai anunțat de prezența ei.

Madden arătă cu bărbia spre podeaua cazinoului.

– De data asta, și-a adus și una dintre surori.

Femeile nu aveau voie în Casa de Bronz, dar Mamie reușise cumva să intre.

– De ce le-ai lăsat să intre? întrebă Frank, fără să-și ia ochii de la ea.

– Am motivele mele.

– Ar putea să piardă mulți bani. Mai rău, și-ar putea pierde poziția în societate.

Madden strâmbă din buze.

– Te asigur că nici unul dintre aceste efecte nu mă privește. Mă privește însă mulțimea pe care au atras-o. Dacă bărbații stau și cască gura, nu joacă. Este unul dintre multiplele motive pentru care nu le permitem femeilor să joace aici.

Frank îi aruncă o privire lui Madden.

– Mă gândeam eu că ai un motiv pecuniar pentru care vrei să le scot de aici.

Madden își încrucișă brațele peste piept. Avea cam aceeași înălțime ca Frank, un pic peste 1,80, dar era mai solid. Mai dur. O cicatrice îi tăia sprânceana dreaptă și o alta, bărbia. Purta un costum negru impresionant, cu o vestă neagră – hainele lui obișnuite.

– Eu și Greene nu prea vedem lucrurile la fel. Nu vreau nici de-al dracului ca fetele lui să câștige vreun cent în clubul meu.

– Ai fi putut să nu le permiți să intre.

Madden își mângâie maxilarul, uitându-se la cele două fete de jos.

– Aș fi putut, zise el criptic.

Frank nu se deranjă să caute mai multe răspunsuri. Despre Madden se știa prea bine că-și ținea gura – și nici nu conta. Surorile Greene nu aveau de ce să vină aici, și Frank era al naibii de bucuros că Madden îl informase când Mamie sosise.

– Bine, le culeg acum. Greene îți mulțumește.

– Haide, Tripp. Știm amândoi că nu-i spui clientului tău despre ieșirile astea.

Frank scrâșni din dinți și se gândi să nege. Dar n-avea sens să mintă. Madden avea dreptate.

– Asta se încheie în seara asta. Am terminat cu favorurile. Acum, poate să aibă singur grijă de ea.

Madden chicoti ca pentru el.

– Continuă să-ți spui asta. Apropo, vreau să te angajez pentru consultanță. Avocații mei îmi fac probleme cu o anumită chestiune, dar mi s-a spus că e posibil ca tu să mă poți ajuta.

Frank încuviință din cap.

– Am timp mâine, dacă-ți convine.

– Ar fi bine. Vino pe la patru.

Mamie mai câștigă o rundă și își îmbrățișă sora în timp ce mulțimea aplauda. Frank scrâșni din dinți și se gândi să îi ia la pumni pe toți bărbații care încurajau comportamentul ăsta scandalos.

Apoi, se întâmplă. De fapt, dacă Frank ar fi clipit, ar fi pierdut momentul. Degetele abile, delicate se strecurară în buzunarul interior al hainei unui spectator și sustraseră un portofel. Teancul de verzișori dispăru între faldurile rochiei de seară a lui Mamie.

Madden fluieră încet.

– Nu-i rău. Unde a învățat o fată de oraș să facă asta?

Doamne! Lui Frank nu-i venea să creadă. Tatăl ei ar face infarct dacă ar afla.

– Trebuie să cobor acolo...

– Stai așa! Mâna lui Madden aterizase pe brațul lui Frank. Costum închis la culoare la stânga ei.

Corect, Madden avea dreptate. Cu Mamie întoarsă cu spatele, bărbatul de lângă ea profită de ocazie pentru a turna un mic flacon în paharul cu șampanie al lui Mamie. Corpul lui Frank deveni rigid, prin vene curgându-i gheață.

– Ce dracu'?

– Al dracu' nenorocit. Lasă-mi-l mie!

Madden porni spre scările de la capătul balconului lung.

Frank nu avea de gând să aștepte. Trebuia să intervină înainte ca ea să bea din șampania aia. Fără să se gândească, își petrecu picioarele peste balustradă, apoi se răsuci pentru a se ține de margine cu mâinile. Se lăsă până rămase agățat în degete. Sub el, cam la doi metri jumătate, se desfășura un joc de zaruri cu miză mare.

Își dădu drumul.

Picioarele îi atinseră masa, care se clătină sub greutatea lui, dar rezistă. Se auziră exclamații și jetoanele zburară în toate direcțiile, dar el le ignoră și rămase concentrat pe bărbatul de la stânga lui Mamie,

cel care îi turnase un lichid necunoscut în băutură. Îi era imposibil să se uite în altă parte din cauza furiei. Sări pe podea, tresărind la durerea puternică de la gleznă, și se aruncă spre masa de ruletă.

Bărbatul ridică privirea chiar când Frank se repezi peste postav. Se ciocniră unul de altul și căzură, bărbatul preluând partea mai dură a căderii.

– Ce sperai să obții? mârâi Frank, scuturându-l pe celălalt bărbat. Așteptai până leșina și apoi te ofereai să o duci acasă?

– Stai! Bărbatul ridică brațele pentru a se proteja. Eu n-am făcut nimic...

Frank îi dădu una peste față.

– Ești un mincinos nenorocit.

Niște mâini îl ridicară pe Frank de pe podea. El se luptă să se elibereze, să-l sfâșie pe nenorocitul care voise să o drogheze, dar persoana care îl ținea era prea puternică. Le văzu cu coada ochiului la câțiva pași distanță pe Mamie și pe sora ei, privind cu ochii mari la tot.

– Ai terminat, Tripp. Cel care-l ținea pe Frank era Jack Chelul, mâna dreaptă a lui Madden. Madden vrea să ieși.

– Dar bărbatul ăsta merită...

– Și asta va primi. Madden se va ocupa de acest lucru personal.

Frank se calmă imediat. Orice justiție aplica Madden în privat avea să fie ceva de o sută de ori mai rău decât ce ar putea realiza Frank aici pe etajul principal. Jack Chelul îl așeză cu grijă pe picioare și Frank își aranjă părul și încercă să-și revină. Nenorocitul de pe podea gemea, iar dintr-o tăietură de pe obraz îi curgea sângele. Frank rezistă impulsului de a-i da un șut, pentru orice eventualitate. Încuviință, în schimb, din cap către Jack.

– Transmite-i mulțumirile mele.

– Așa voi face. Acum, ai face bine să iei doamnele de aici...

– Eu nu plec, interveni o voce feminină în conversație.

Mamie. Frank ar fi recunoscut oriunde tonul gutural. O țintui cu privirea.

– Ba pleci, domnișoară Greene. Și sora ta cu tine. Ăsta nu-i un loc sigur pentru nici una din voi.

Mamie se apropie, ochii ei căprui scăpărând foc.

– Sunt pe plus cu două sute de dolari, Tripp. Eu *nu* plec.

Frank își încleștă mâinile și sondă adânc după răbdare. Femeie nebună. Avea idee ce pericol abia evitase? Ar fi putut fi atacată sau violată... sau mai rău.

Jack Chelul interveni când Frank șovăi:

– Domnul Madden cere ca tu și sora ta să plecați imediat, domnișoară. Insistă și să te abții să mai intri în acest local.

Ea strânse buzele, ridicând bărbia. Frank se aștepta ca ea să se certe cu bărbatul uriaș, dar îl surprinse spunând:

– Bine. Dă-mi voie să-mi iau câștigurile și plec.

– Hmm, Mamie, zise sora ei Florence din spatele lor, arătând spre masă.

Jetoanele adunate pe locul lor dispăruseră. Un alt client se folosise de moment pentru a fura ce câștigaseră fetele până atunci.

– Unde sunt câștigurile noastre? Mamie se duse la masă și începu să caute, de parcă jetoanele ar fi fost doar rătăcite. Erau chiar aici.

Florence ridică din umeri.

Jack Chelul săltă bărbatul rănit și îl împinse spre doi dintre angajații lui Madden, care îl luară repede și dispărură.

– Acum, voi trei, zise Jack către Frank și surorile Greene. Ieșiți cu toții. Haideți!

– Dar am fost furate, se plânse Mamie. Ne-au fost furate câștigurile. Aveam peste două sute de dolari.

– Cu tot respectul, domnișoară, noi nu putem plăti fără jetoane. Altfel, fiecare om de aici ar pretinde că a rătăcit un morman pe unde-va. Trebuie să uitați de bani și să o luați spre ieșire. Imediat.

Nimeni nu câștiga o dispută cu Jack Chelul – cel puțin nu trăise nimeni să povestească asta. Frank simți însă, după cum își ținea Mamie bărbia, că ea era hotărâtă să încerce. Decise să intervină, așa cum avusese inițial de gând când venise în seara asta. Pășind înainte, el o luă pe Mamie de cot și porni cu ea spre ieșire.

– Vino cu mine!

Ea se agită, dar el o ținu bine.

– Dă-mi drumul în clipa asta, Tripp!

O mână mare se așeză pe umărul lui Frank, zgâlțâindu-l brusc din spate.

– Nu brusca doamnele. Ordinele lui Madden.

Frank rezistă impulsului de a se elibera. Ultimul lucru pe care îl voise vreodată era să o rănească pe Mamie.

– Nu o bruschez. Ridică mâinile în aer pentru a-și demonstra inocența în vreme ce continuau să meargă. Doar o însoțeam spre ușă.

Mamie pufni iritată și o luă înainte, fustele ei de mătase foșnind din cauza agitației ei. El încercă să nu se holbeze la curbura umerilor ei, la arcuirea spatelui... la curba posteriorului.

Încercă... și eșuă.

Fata era zdrobitor de periculoasă.

Mamie își blestemă ghinionul îngrozitor.

Mai întâi, ea și Florence abia ieșiseră din casă mai devreme. Tatăl lor dăduse peste ele când se furișau pe coridor, și Mamie fusese obligată să mintă că se duceau la operă. Detesta să-și mintă tatăl. Dezamăgirea lui ar fi fost insuportabilă dacă el ar fi aflat adevărul.

Apoi, odată ajunse la Casa de Bronz, un bărbat ciudat se așezase lângă ea la masa de ruletă, stându-i în coastă ore întregi... și apoi îi dispăruseră cei două sute de dolari.

Și, cel mai rău dintre toate, apăruse Frank Tripp. Din nou.

I se făcu pielea de găină. Îi simțea privirea direct între umeri, dar îl ignora în vreme ce coborau treptele de la intrare și ieșeau în seara rece din New York. Îl detesta, un bărbat așa cizelat și fermecător închisese în urma ei acea ușă de bronz pentru a o rușina. Da, era absurd de chipeș și încântător, dar își folosea calitățile precum niște arme, flirtând fără rușine cu orice femeie întâlnită și dându-se bine pe lângă bărbați, pentru favoruri. Mereu obținea ce voia, toată lumea grăbindu-se să-i îndeplinească ordinele în clipa în care deschidea gura.

Era alunecos. Evaziv. Enigmatic.

Și, cel mai enervant, era singurul bărbat pe care Mamie nu-l putea descifra.

Avea un talent cu bărbații, mereu avusese. Se putea vorbi ușor cu ei – și era și mai ușor să-i manipulezi dacă știai ce făceai. Din nefericire, majoritatea fetelor habar n-aveau.

În general, fetele din înalta societate primeau lecții confuze despre sexul opus:

Fii drăguță, dar nu prea drăguță, ca să nu te creadă disperată.

Zâmbește, dar nu prea larg, ca să nu te creadă nebună.

Acordă-i atenție, dar nu prea multă, ca să nu te creadă ușuratică.

Fii fermă, dar nu te certa niciodată cu el, ca să nu te creadă o scorpie.

Numai aburelii după părerea lui Mamie.

Bărbații erau simpli. Le plăceau țigaretele, caii și sânii – nu în ordinea asta. Le plăceau și femeile care îi ascultau și le puneau întrebări. Le plăcea să se simtă importanți.

Ia-l ca exemplu pe cel care îi era aproape logodnic, Chauncey Livingston. Se știau dintotdeauna, și bărbatul nu ar fi putut fi mai transparent nici dacă ar fi fost un geam. Chauncey avea același program în fiecare zi. Mânca aceeași mâncare, mergea în aceleași locuri. Nu exista absolut nici un mister, și a fi soția lui ar fi însemnat aceeași predictibilitate.

Frank Tripp pe de altă parte sfida toate regulile ei. Era o adevărată enigmă. După ceva investigații, aflase că el nu avea o rutină. Era membru al tuturor cluburilor și le vizita la întâmplare. Abia fuma sau juca. Umbla prin toate părțile orașului. Plus că o reducea la tăcere aproape de fiecare dată când deschidea gura și nici măcar o dată nu se uita la pieptul ei.

Un piept care era, după cum i se spusese, chiar remarcabil.

Florence se aplecă spre ea când se apropiară de stradă.

– Cavalerul tău rătăcitor nu pare prea mulțumit.

Mamie pufni nedemn de o doamnă.

– Mult spus un cavaler. Mai degrabă, un dragon ce scuipă flăcări.

– Atunci, mai bine te las să te arzi cât caut o birjă.

– Laș o!

Florence chicoti și continuă să meargă spre stradă, rotindu-și capul în căutarea unei birje. Tripp apăru lângă Mamie în câteva secunde, cu o încruntătură pe chip. Ignorând fluturii din stomac, ea atacă:

– Chiar era necesar să ne distrugi seara?

El mij i tăios ochii.

– Adică, chiar era necesar să te salvez de la o agresiune sau viol? Un bărbat a turnat ceva în băutura ta, cel mai probabil un drog, să te imobilizeze. Cu plăcere, apropo.

– Vrei să spui bărbatul de la stânga mea care a scos un flacon din buzunarul hainei sale? Îi făcu plăcere să vadă că Frank rămâne cu gura căscată de mirare. Da, Tripp. L-am văzut. Nu m-aș mai fi atins de paharul de șampanie și aveam de gând să schimb masa ca să scap de el. Dar, da, mulțumesc că *m*-ai salvat.

O birjă apăru după colț, așa că Mamie își ridică ușor fustele și vru să treacă pe lângă el.

– Stai, zise el, întinzând o mână pentru a-i bloca drumul. Nu iei o birjă. Te însoțesc eu acasă.

– Nu-i nevoie. Eu și Florence suntem perfect în stare să...

– Nu este negociabil, Mamie. Urcă în trăsura mea.

Arătă spre un vehicul negru și lucios aflat mai sus pe stradă.

– De ce?

El înclină capul.

– Ca să vă duc pe amândouă acasă. Nu mă auzi?

Dumnezeule, era incorigibil. Singura cale de a-l aborda era folosind logica.

– Este a treia oară când m-ai scos din Casa de Bronz, corect?

– Corect.

– Și de fiecare dată m-ai condus până în fața ușii?

Un colț al gurii lui se ridică.

– Nu, nu te-am dus.

– Mai mult, nu mi-ai spus tu, data trecută când ne-am văzut, că sunt „un copil plictisit și răzgâiat"?

Nu se deranjă să-și ascundă amuzamentul când își încrucișă brațele peste piept.

– Ba da, onorată instanță, așa am zis. Unde vrei să ajungi?

– Nu-ți pasă de mine, și sentimentul este, evident, reciproc...

– Asta nu-i adevărat. Aș renunța la planurile mele de seară și aș umbla pe aici după cineva de care să nu-mi pese?

– Da, dacă crezi că ai putea pierde un client.

Pe obrazul lui zvâcni un mușchi când se încruntă la ea.

– Dacă asta-i despre tatăl tău, atunci de ce nu l-am informat deja despre escapadele astea ale tale?

De fapt, și ea se întreba asta.

– Bănuiesc că face parte din vreo schemă elaborată pe care ai pus-o la cale. Mi s-a zis că niciodată nu faci nimic fără să-ți iasă și ție ceva.

– Asta o spune femeia care a furat un portofel de la acel bărbat din mulțime.

Acum, fu rândul ei să rămână cu gura căscată. O văzuse furând portofelul?

– Da, Mamie, am văzut, zise el, răspunzând la întrebarea ei mută. Și, deși vreau să aflu de ce furi de la filfizonii din cazinouri, aș prefera să fac asta în confortul trăsurii mele. Haide!

Nu fura, vru ea să-i spună. Cel puțin, nu așa cum credea el. Mai degrabă, redistribuia. Bărbații aceștia bogați aveau mai mulți bani decât minte, în vreme ce oamenii de la periferii mureau de foame și trăiau în mizerie. Femei și bărbați tineri își vindeau corpurile pentru bani. Fete firave cu carnea pângărită. Copii acoperiți de praf și de mizerie. Bărbați furioși și violenți din cauza lipsei de oportunități.

Mamie nu păstra niciodată ce lua. Dădea bani pentru acte de caritate sau direct unei familii nevoiașe. Existau prea multe astfel de familii în oraș, și organizațiile de caritate erau de cele mai multe ori mai mult preocupate de abstinența de la băutură și de convertirea religioasă decât de distribuirea ajutorului. Mamie prefera să nu vadă că erau puse restricții asupra ajutorului, de asta făcea personal câteva drumuri la periferii, de câteva ori pe lună.

Nu că i-ar fi spus lui Tripp despre toate astea. Doar surorile ei știau... și Mamie avea de gând să se asigure că lucrurile aveau să rămână așa.

Ridică bărbia și îl fixă pe Tripp cu privirea.

– Dacă nu ești pregătit să ne răpești pe mine și pe sora mea, atunci nu cred. Acum, mulțumesc că mi-ai stricat...

Înainte să clipească, Tripp se aplecă și-o ridică de pe pământ, cuprinzând-o cu brațele lui solide și neiertătoare. Mamie țipă și se foi în strânsoarea lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tripp, pune-mă jos!

Blestematul de bărbat o ignoră și porni spre trăsura lui. Un alt bărbat trecu pe lângă ei, privind curios cum un bărbat înalt căra o femeie bine îmbrăcată pe Thirty-Third Street.

– Ajutor, zise ea străinului. Mă răpește.

Bărbatul privi îngrijorat spre Tripp. Dar avocatul nu se întrerupse din mers când răspunse:

– Mă tem că nevasta a băut un picuț cam multă șampanie. Le duc pe ea și pe sora ei acasă. Haide, surioară!

Ultima parte o zise peste umăr, și Mamie se îngrozi când o văzu pe Florence rânjind și grăbindu-se să-i prindă din urmă.

Străinul își continuă drumul, fără să intervină.

– Minte, strigă Mamie către spatele bărbatului. Este un mincinos desăvârșit. Orice cuvânt din gura lui este o născocire.

– Ce zici de adevărul ăsta? Ești un ghimpe în spatele meu, mormăi Tripp.

– Aș putea să spun la fel despre tine – și pune-mă jos! Pot să merg. Promit că vin cu tine!

– Iartă-mă că nu te cred.

Ea deveni rigidă și împinse cu palma în umărul lui. Dumnezeule, era solid.

– Niciodată în viața mea nu am încălcat o promisiune.

El scoase un sunet nepoliticos.

– Serios? Ultima dată când te-am prins, ai promis să nu mai joci. Ai promis și să nu mai vizitezi cazinouri, baruri, saloane de dans, bordeluri, localuri cu opiu sau orice alte destinații rău famate. Și, cu toate astea, iată-te!

Păi, da. *Promisese toate acele lucruri – dar doar pentru că* plănuia să nu mai fie prinsă. Pufni.

– Am ținut degetele încrucișate când am făcut acele promisiuni.

– Nu mai am nimic de zis.

– Valabil și pentru mine. Nu cred niciodată un cuvânt de la tine.

Până la urmă, el mințea ca să-și câștige existența.

„Te urăște. Te crede o fată bogată răsfățată, care umblă creanga doar ca să facă necazuri." Bine. Mai bine dacă toată lumea credea asta. Altfel, nu avea niciodată să-i mai poată ajuta pe cei care aveau nevoie, cei care avuseseră ghinionul să se nască în partea greșită a orașului.

Așa că poate ea și Frank aveau mai multe în comun decât crezuse ea la început. Amândoi erau mincinoși.

Acest gând nu o deranjă pe cât ar fi trebuit. El se dădu la o parte și o lăsă pe Florence să urce prima.

– Trădătoareo, șuieră ea către sora ei, doar ca să o audă pe Florence râzând în timp ce aceasta dispărea înăuntru.

Tripp o lăsă apoi pe Mamie jos.

– După tine, zise el cu o mișcare a mâinii.

„Nu voi vorbi cu el. Nu-i sunt datoare cu absolut nimic."

Mamie urcă hotărâtă treptele și intră în trăsura lui Tripp.

Capitolul 2

Hotărârea ei dură doar câteva secunde.

De cum se puseră în mișcare roțile, Frank se încruntă la ea.

– Tu vrei să mori? De ce cauți necazul cu lumânarea?

Florence chicoti, dar Mamie rămase cu privirea ațintită asupra lui Tripp.

– Nu-ți dau ție socoteală.

– Greșit. Dacă nu vrei ca tatăl tău să afle ce faci, spune-mi de ce furi portofele din cazinouri.

– Amenințări? Serios, Tripp. Aveam o impresie mai bună despre tine.

El se aplecă spre ea, liniile chipului lui fiind aspre în semiîntuneric, ochii sclipindu-i cu intensitate.

– Când vine vorba să obțin ce vreau, Mamie, fac orice.

Poate că de la cuvinte sau de la promisiunea guturală din tonul lui, dar un fior de entuziasm coborî pe șira spinării ei. Flirta cu ea? Nu, asta era ridicol. Bărbatul ăsta o detesta.

– Atunci, spune-i tatei! Haide, spune-i despre toate isprăvile mele! Se aplecă spre el. Dacă o vei face, îl voi informa despre celelalte dăți când m-ai scos din acel cazino – dăți despre care nu i-ai spus.

El bătu darabana pe genunchi, cu privirea fixată pe clădirile pe lângă care treceau, în timp ce tăcerea se prelungea. Florence îi dădu un cot lui Mamie și îi făcu cu ochiul în semn de aprobare. Mamie încercă să nu zâmbească. Era evident că Tripp credea că le putea dovedi pe surorile Greene, dar ele avuseseră de-a face cu inamici mai duri.

Mamie, la 23 de ani, era cea mai mare și cea mai respectabilă dintre surorile Greene. Era datoria ei să se mărite bine și să facă parte din înalta societate, un rol pe care nu-l pusese niciodată sub semnul întrebării, pentru că fusese un rol ce începuse dinainte ca ea să poată merge. Drumul ei în viață era prestabilit, căsătoria ei – hotărâtă printr-o înțelegere între familiile Greene și Livingston de când ea și Chauncey erau bebeluși. Deși să devină doamna Chauncey Livingston nu era un viitor ideal, Mamie fusese de acord, cu condiția ca surorile ei să-și poată alege singure drumul – un pact despre care surorile ei nu știau nimic.

Florence era cu doi ani mai mică decât Mamie și o sursă constantă de supărare pentru părinții ei. Fără a se sinchisi să se conformeze regulilor societății, Florence spunea ce gândea, ieșea din casă aproape în fiecare seară și avea sub pat un teanc de cărți obscene. Până în prezent, refuzase patru cereri în căsătorie.

Cea mai mică soră a lor, Justine, era cu doi ani mai tânără decât Florence. Urma să își facă debutul în primăvara următoare, deși ea continua să se certe cu mama ei pe o asemenea „risipă de timp și bani din partea tuturor". O sufragetă și o binefăcătoare înfocată, Justine ar fi preferat să umble pe străzi protestând sau adunând bani pentru caritate decât să facă vizite după-amiaza „unor bătrâne înguste la minte".

Deși erau diferite, cele trei fete Greene erau unite. Mamie ar fi făcut orice pentru surorile ei, și ele, la fel pentru ea.

– Poate-i voi spune logodnicului tău, în schimb, zise Tripp, atrăgându-i din nou atenția.

I-ar păsa lui Chauncey? În acest moment, trăiau vieți complet separate – ultimele momente de libertate înainte să-i lege căsătoria.

– N-ai decât. Mă îndoiesc că te va crede.

– Mamie. Tripp își trecu mâna prin păr. Trebuie să-ți dai seama că furtul este ceva greșit. Dacă ești prinsă, vei fi arestată. Familia ta va fi umilită.

– Nu, pentru că, dacă voi fi arestată, voi trimite după *tine*. Atunci, vei sosi și vei face o magie avocățească de-a ta. Flutură mâinile precum magicianul pe care îl văzuse la un spectacol anul trecut. Voi fi eliberată imediat.

– De ce ești sigură că voi veni să te salvez?

– Pentru că tatăl meu ar fi foarte dezamăgit dacă fata lui cea mai mare ar trimite după avocatul lui și acesta i-ar ignora mesajul.

Tripp clătină din cap, și buzele i se curbară în ceva ce aducea a dezgust.

– Nu tu ești clientul meu, Mamie. Loialitatea mea este față de tatăl tău, nu față de tine.

– Atunci, de ce mă urmărești prin tot orașul, insistând să plec din aceste localuri minunate?

El ridică mâinile.

– Te învârți în cerc.

– Ha! Cum te simți să fii de partea cealaltă?

– Poate voi refuza afacerile tatălui tău, să-l recomand altcuiva. Să mă spăl pe mâini de familia Greene pentru totdeauna.

Asta o surprinse. Chiar ar face asta? Tatăl ei probabil îl plătea bine pe Tripp, dar la fel și ceilalți filfizoni, magnați și mafioți din oraș. Nu avea nevoie de bani.

– Ah, micuța mea porumbiță rebelă. Văd că nu ai luat în considerație niciodată această posibilitate, zise el, cu voce superioară.

Mamie își înfipse unghiile în palme.

– Nu sunt micuța ta – și cred că joci la cacealma.

El ridică din umeri.

– Draga mea, ai în fața ta cel mai bun escroc din orașul New York, poate din tot statul. De fapt, există oameni care spun că am ridicat asta la rang de artă. Dar rareori joc la cacealma în relația

cu clienții mei. Am tendința să fiu brutal de onest când sunt plătit ca să-i consiliez.

– Cu toate astea, eu nu sunt clienta ta, după cum ai subliniat deja.

Ea văzu cum îi zvâcnește un mușchi în maxilar. Excelent. Dacă credea că putea să se învârtă în jurul cozii cu un Greene, se înșela.

– Asta nu ne duce mai aproape de a afla de ce ești o hoață de buzunar.

– Renunță, domnule Tripp, zise Florence, alăturându-se în sfârșit conversației. Mamie a făcut mereu ce a vrut. Nimeni nu reușește să o facă să renunțe la ceva.

Mamie se gândi să-i dea un cot surorii ei, dar nu o putea învinui pe Florence că spunea adevărul. Și apoi, mai bine ca Tripp să afle acum că Mamie era încăpățânată.

– Iar tu știi, bănuiesc, zise Tripp către Florence, ce face sora ta, ce pericole înfruntă? Asta te face complice.

Mamie nu aprecie vaga amenințare din spatele acelor cuvinte. Nu-i judecat nimeni aici, Tripp...

– Nu încă, oricum, murmură avocatul.

– Și tu îți faci griji degeaba. Sunt foarte pricepută la ce fac.

El pufni – chiar pufni! – și zise:

– Și eu, și Madden ți-am văzut de la balcon mișcarea neîndemânatică. N-ai fi putut face gestul mai evident.

– Neîndemânatică! Asta-i...

– Stai, l-ai cunoscut pe domnul Madden, zise Florence, apropiindu-se cu ochii mari. Cum este?

Mamie se opri, furia ei transformându-se în confuzie pentru o secundă. De ce întreba sora ei despre cunoscutul proprietar de cazinou?

– Abia-l cunosc, zise Frank, dar nu-i un om cu care să te joci... De asta voi două nu trebuie să vă mai întoarceți la Casa de Bronz.

Ordinul era inutil. Mamie nu avea să mai fie primită în cazinou vreodată, mai ales după fiascoul din seara asta.

– Mă spionai de la balcon?

– Mult spus spionat. Doar te-am observat câteva minute cât am vorbit cu Madden. Apoi, l-am observat pe bărbatul care ți-a turnat Dumnezeu știe ce în băutură cât tu furai de la clienții neatenți.

Avea el să înceteze vreodată să facă referire la acest subiect?

– Cum urci la balcon? întrebă destul de inocentă Florence, dar Mamie își știa prea bine sora.

– Florence, zise ea pe un ton de avertizare. Ar trebui să discutăm despre asta mai târziu.

– Oh, *nu* ești deloc amuzantă.

Florence se întoarse spre fereastră și își fixă privirea la clădiri.

– Vezi? Frank făcu un gest spre Florence. O corupi pe scumpa ta soră.

Mamie își înăbuși râsul la această idee. Florence n-avea nevoie să fie coruptă. De fapt, ea fusese cea care le corupsese pe celelalte două surori Greene.

– De ce trebuie să crezi mereu ce-i mai rău despre mine? Abia mă cunoști.

– Să-i zicem intuiție bazată pe trecut. Îmi promiți că încetezi cu evadările astea și cu furatul de la alții?

Măcar o dată, Mamie îi răspunse franc:

– Sub nici o formă.

– La dracu', Mamie...

– Aproape am ajuns, zise Florence și făcu semn cu mâna.

Vila Greene se ivi în fața lor pe stradă. Mamie era vag dezamăgită. Nu se mai distrase de ceva vreme așa mult într-o seară. Dar toată distracția se putea termina dezastruos dacă Tripp îl informa pe tatăl ei de ceea ce se petrecuse. Își strânse mâinile și păstră umerii relaxați când se uită la el.

– Ce ai de gând să faci?

El se uită la ea, cu gândurile bine ascunse în spatele expresiei de nedescifrat. Nici nu putea să înceapă să-i citească intențiile. Inima îi bătea sub corset, un ritm alert de panică, pentru că eforturile ei de a-i ajuta pe ceilalți ar putea fi zădărnicite de acest bărbat nebun. Poate că ar fi trebuit să-i mărturisească totul, să apeleze la simțul lui pentru justiție, decât să i se opună.

Dar, când venea vorba despre Frank Tripp, Mamie părea să nu se poată abține. El părea să scoată ce era mai rău din ea.

„Pentru că ți se pare atrăgător. Și fascinant. Și inteligent. Și..."

Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Trebuia să înceteze imediat cu gândurile astea. Pielea îi fu cuprinsă de căldură, și își feri privirea, neputând să se uite în ochii lui.

Era avocatul tatălui ei și un ghimpe în coasta ei. Atâta tot.

Un pumn bătu în plafon, și Tripp strigă la vizitiu:

– Du-ne la intrarea servitorilor!

– Ea îi aruncă o privire rapidă și descoperi că el încă o privea. Buzele lui se mișcară într-un zâmbet satisfăcut.

– Mai ai o șansă, domnișoară Greene. Dar aștept un răspuns de la tine mâine-seară. Să zicem la Sherry's la ora zece?

Ea clipi.

– Mă șantajezi să iau cina cu tine?

– Da, se pare că asta fac.

– Tripp, asta-i o josnicie chiar și venind de la tine. Nu o voi face.

– Ba da. Ochii lui coborâră spre gura ei, apoi el îi surprinse din nou privirea. Eu obțin ceea ce vreau, Mamie. Să nu uiți niciodată asta.

Fără îndoială că vorbele lui se doreau a fi amenințătoare. Dar, în loc de teamă, în stomacul ei își făcu loc iute căldura când, câteva momente mai târziu, ea se strecura pe intrarea servitorilor.

Casa de Bronz părea chiar diferită pe timpul zilei. Cu lumina soarelui de după-amiază revărsându-se prin lucarnele de deasupra, cu greu cineva ar fi putut să piardă din vedere mobila scumpă de cireș, accentuată cu auriu, și covoarele exotice. Frank văzuse saloane de pe Fifth Avenue mai ponosite ca ăsta.

Continuă să-l urmeze pe Jack Chelul prin cazinou, trecând pe lângă ruletele tăcute. Asta doar îi aminti de Mamie. Sfinte Dumnezeule, femeia asta. Se dovedise aproape imposibil să și-o șteargă din minte. Din fericire, fusese distras de niște cerințe urgente din partea clienților... până acum. Ce determina o femeie superbă dintr-o familie proeminentă și bogată să fure din buzunare? Era fiorul? Și unde învățase o asemenea abilitate? Din câte știa el, nu existau lecții despre furat pentru doamnele din înalta societate.

Frank reprezentase clienții în tot soiul de situații delicate de a lungul anilor. În aceste zile, se concentra pe clienții din înalta societate, ceea ce însemna în mare parte cazuri personale delicate și chestiuni financiare. Dar fusese apărător în cazuri de crimă, furt, răpire și orice altceva între. Reprezentase până și o femeie care fusese dată în judecată pentru că pisica ei fusese acuzată că ținea un vecin treaz noaptea. Chiar văzuse de toate în cei opt ani ai lui de avocat în New York.

Cel puțin, crezuse că văzuse.

O femeie cu educația și statutul social ca al lui Mamie... hoață? Nu avea sens. Duncan Greene era un bărbat generos, iar Frank fusese personal martor al generozității lui – și nu o dată. Dacă Mamie avea nevoie de bani, de ce nu-i cerea tatălui ei?

„Pentru că banii trebuie să rămână un secret."

Deci era un obicei prost? Un iubit care o tapa de bani? Șantaj? Frank jurase să aibă un răspuns la cina din seara asta – o întâlnire pe care o aștepta cu o nerăbdare absurd de mare.

Adevărul era că nerăbdarea lui avea mai mult de-a face cu femeia în sine decât cu faptul că voia să afle perspectiva ei despre infracțiunile comise. Ea îl provoca într-un fel care îl înfuria și îl intriga în același timp. Într-o lume de diamante sclipitoare, Mamie era un rubin focos, o flacără ce ardea mai puternic decât orice altceva în jurul ei.

Era, de asemenea, și inaccesibilă. Aproape logodită cu moștenitorul Livingston, Mamie făcea parte dintr-un cerc social rar ce includea puțini și îi excludea pe mulți. Un avocat născut în partea greșită a orașului nu avea ce să caute în viitorul ei. Depusese multe eforturi pentru a-și ascunde trecutul din Five Points, pentru a crea o poveste acceptabilă pentru clienții lui snobi. O femeie precum Mamie, care sigur nu făcea vreodată cum i se zicea, ar fi putut dărâma tot ce construise.

Dar, chiar și cu acest avertisment, dorea să o scoată la cină. Poate că era băiatul din el – cel care crescuse în mizerie și violență, cel care tânjise să evadeze în centrul orașului – cel care voia să stea în cel mai bun restaurant din oraș cu cea mai râvnită debutantă și își dorea ca lumea să observe asta.

Sau poate era bărbatul care avea fantezii cu ea de aproape trei luni de zile.

Jack Chelul se opri în fața unei uși de lemn ornamentate. Înainta-seră mult în clădire, departe de etajul cazinoului. Jack răsuci broasca și deschise ușa, apoi îi făcu semn lui Frank să intre.

Clayton Madden stătea în spatele unui birou de nuc uriaș, cu capul plecat în vreme ce scria ceva.

– Ia loc, Tripp!

Frank făcu întocmai, în vreme ce Jack se retrase în tăcere și închise ușa. Madden lăsă jos tocul și ridică privirea.

– Mulțumesc că ai venit. Sper să nu-ți răpesc prea mult timp.

– Este în regulă. Îmi face mereu plăcere să ofer consiliere când mi se cere.

– O să trec direct la subiect. Reputația ta este aceea de om ce rezolvă probleme. Am o problemă ce trebuie rezolvată.

– Și anume?

Madden își sprijini coatele pe birou și întinse degetele.

– Vreau să construiesc un alt cazinou, un pic mai la nord pe East Side. Am găsit locul perfect și am cumpărat terenul necesar, cu excepția unui lot. Proprietara refuză să mi-l vândă. Un binefăcător a convins-o să nu vândă proprietatea.

Spuse cuvintele cu multă ironie, și Frank își reprimă un zâmbet.

– Am nevoie de acest ultim lot de pământ, zise Madden. Este chiar în mijlocul terenului.

Frank ridică din umeri.

– Atunci, fă-i o ofertă mai bună.

– Oferta mea a fost peste valoarea pieței. Refuz să dau mai mult. Se aplecă. Vreau să merg în instanță.

– Pe ce motiv?

– Speram să-mi sugerezi tu motivul.

Frank clătină din cap. Nu putea să facă el legile.

– Dacă ea este proprietara casei și nu a încălcat nici o regulă de urbanism, atunci n-ai nici un motiv.

– Și, dacă o amenințăcă o dau în judecată, indiferent de cât de fals este motivul, ca să-i irosesc timpul și banii? Ca să nu mai zic rușinea. Tot va avea nevoie să se apere, chiar și împotriva unui proces neserios.

Ah. Nu era de mirare că avocații lui Madden obiectau.

– În teorie, da. Ce este scump pentru ea însă este și pentru tine. De ce nu începi construcția de ambele părți ale casei ei? Eu zic că nu va aprecia zgomotul sau haosul și se va muta.

Expresia lui Madden se schimbă în ceva plin de speranță și diabolic.

– Să construiesc în jurul casei ei?

– Sigur. Fă schițele, obține avizele. Apoi începi să demolezi. Eu zic că se va muta înainte să începi lucrările la cazinou.

– Îmi place. Câștig și doar dacă o enervez. Arătă spre Frank. Îmi place cum gândești, Tripp.

– Mulțumesc. Apropo, știu un arhitect grozav. Este cea mai bună.

– E o ea?

– Doamna Philip Mansfield. Responsabilă de noul hotel Mansfield.

Madden deschise capacul unei cutii emailate de pe biroul lui și scoase două trabucuri.

– Ah, am auzit de ea. Apreciez o femeie care agită lucrurile. Apropo de femei, cum a primit Greene vestea aseară?

Frank doar strânse din buze. Marginile gurii lui Madden se curbară în timp ce fasona trabucurile.

– Nu i-ai spus. Sunt șocat, zise el pe un ton ce sugera fix contrariul.

În vreme ce Madden aprinse un trabuc, Frank încercă să se apere.

– Doar am amânat conversația. Eu și domnișoara Greene luăm cina în seara asta, și voi afla despre ce este vorba cu aceste ieșiri.

– Crezi că au un scop? Madden îi înmână un trabuc neaprins. Fetele astea plictisite din înalta societate adoră să umble prin mahalalele de la periferie. Să vadă cum trăiesc ceilalți.

– Tu nu ești chiar la periferie, sublinie Frank, băgând trabucul în buzunar pentru mai târziu. Dacă ar fi vrut asta, s-ar fi dus în Bowery.

Frank crescuse în apropiere de Bowery și acolo aflase direct de la sursă despre mizeria de la periferii. Amintiri care încă-l bântuiau, determinându-l să facă orice și totul ca să nu se mai întoarcă vreodată acolo.

Madden scoase un nor lung de fum alb.

– Sora este o expertă la ruletă. Și la zaruri. După socotelile mele, era pe plus cu 230 de dolari.

Venind de la patron, asta era o laudă.

– Deci povestea cu jetoanele furate era adevărată.

Madden ridică din umeri.

– Eu n-am văzut nici un jeton dispărând.

Mincinosul. Madden știa tot ce se întâmpla în clubul lui.

– Unde o fi învățat Florence Greene să joace așa?

– N-aș ști. Se pare că ambele surori Greene au secrete.

– Vreo șansă să-mi povestești despre cearta ta cu tatăl lor? întrebă Frank.

Madden pufăi din trabuc și apoi scutură scrumul într-o farfurioară.

– Ținând cont că-l reprezinți, cred că cel mai bine este să țin pentru mine acele motive.

– Destul de corect. N-am nevoie să fiu acuzat de conflict de interese. Se uită la ceasul de buzunar, apoi se ridică. Îl aștepta un alt client, în centru, apoi trebuia să se întoarcă acasă și să se pregătească pentru întâlnirea cu Mamie. Ignorând fiorul care îl străbătu la gândul de a o vedea, el zise: Eu m-aș retrage, dacă nu mai ai altceva.

Madden se ridică.

– Nu, mi-ai fost de mare ajutor. Proprietarul deschise un sertar și scoase un teanc gros de bani. Îl întinse către Frank. Mulțumesc pentru timpul tău.

Frank respinse banii.

– Îmi poți da un cec...

– Prostii! Detest să fiu dator cuiva, chiar și pentru o scurtă perioadă. Ia ăștia și, dacă nu-s de ajuns, atunci vorbește cu Jack pentru diferență.

Frank acceptă plata. Lucrase cu destui oameni de genul lui Madden ca să știe că era inutil să protesteze. Doar îi înfuria dacă le refuza generozitatea, o complicație de care Frank n-avea nevoie în acest moment.

– Mulțumesc. Succes cu proiectul tău!

– N-am nevoie de noroc. Madden puse trabucul între dinți. Dețin un cazinou. Eu sunt norocul.

Femeile nu trebuiau să joace biliard. Ei bine, nu exista o lege care să le interzică femeilor să joace... dar ar fi putut să existe. Saloanele de biliard din aproape orice casă elegantă se aflau departe de zonele comune folosite de femei. Scopul separării acestor spații bărbătești era să protejeze doamnele de mirosul de tutun și de limbajul obscen. Să le ofere bărbaților un loc departe de restul familiei, unde puteau să bea și să discute cu alți bărbați.

În casa Greene însă, cele trei surori petreceau mai mult timp în salonul de biliard în stil maur decât oriunde în altă parte. Tatăl lor nu juca niciodată, și fetele preluaseră controlul asupra locului.

În acea după-amiază, Mamie sări peste vizitele cu mama ei pentru a juca un meci de biliard cu 15 bile cu surorile ei. Regulile erau simple: jucătorul care ajungea primul la 61 de puncte câștiga meciul, și cine câștiga trei meciuri lua miza de 75 de dolari. Se desfășura al doilea meci, cu Justine care îl câștigase cu ușurință pe primul. Cea mai tânără dintre surorile Greene, dacă nu ar fi existat iubirea ei față de caritate și nu s-ar fi născut de genul greșit, ar fi putut avea o carieră de succes ca jucător profesionist de biliard.

Dar Mamie nu renunțase încă. Era hotărâtă să câștige banii și să-i împartă între numeroasele familii pe care le știa chinuindu-se la periferii.

Florence studia masa și dezbătea propria lovitură.

– Să lovesc în nouă sau să încerc la zece cu manta? Justine deschise gura să răspundă, dar Florence îi aruncă o privire să tacă. Nu răspunde. Doar gândesc cu voce tare.

Justine ridică mâinile și rămase tăcută. Florence se pregăti și încercă să lovească bila zece... doar că nu o trimise în buzunar.

– La dracu', blestemă ea.

Justine se dădu jos de pe scaunul ei și se îndreptă spre masă.

– Nu poți să faci un carambol nici ca să-ți salvezi viața. Nu ai calculat niciodată corect distanța.

– Te rog nu-mi mai da sfaturi. Florence se lăsă pe un scaun. Nu-i place nimănui o știe-tot.

– Sau una care nu știe să piardă, sublinie Mamie înainte de a băga în gură un fursec cu migdale.

Florence luă ultimul fursec de pe tavă.

– De ce v-am lăsat să mă convingeți să pun la bătaie ultimii mei 25 de dolari? Îi economiseam pentru ceva.

– Cum ar fi o altă excursie la cazinou?

– Oh, asta-mi amintește... Justine se aranjă și dădu lovitura, trimițând bila cu tacul peste postavul verde. Cum a fost excursia de aseară?

Mamie nu zise nimic, nefiind sigură nici de unde să înceapă, și Florence profită pentru a interveni:

– Am câștigat peste 300 de dolari, s-a dezlănțuit o bătaie, cineva a pus ceva în băutura lui Mamie, și jetoanele noastre au fost furate.

Justine mai bagă o bilă.

– Dumnezeule! Mă bucur că n-ați pățit nici una ceva. De la ce a pornit bătaia?

– Frank Tripp a căzut din tavan pentru a-l ataca pe bărbatul care a pus ceva în șampania lui Mamie.

– Frank Tripp? O altă bilă intră în buzunar. Avocatul lui tata?

– El însuși. A cărat-o pe Mamie la trăsura lui...

– Suficient, Florence. Justine nu are nevoie să audă fiecare detaliu.

Justine se mută pe cealaltă parte a mesei.

– Ba da, Justine, chiar trebuie. De ce te-a cărat?

– A insistat să ne ducă acasă. Eu aș fi preferat să luăm o birjă.

– Ar fi trebuit să vezi, zise Florence. Tripp a sărit de la balcon ca un înger răzbunător, gata să-l ia la pumni pe acest bărbat. Apoi, nu mai pleca de lângă Mamie. Cred că Tripp o place pe sora noastră mai mare.

Mamie simți fluturi în stomac.

– Ești ridicolă.

Justine rată lovitura ei următoare. Încruntându-se, flutură mâna spre Mamie.

– Rândul tău. Trece-mă cu 24 de puncte, Florence.

Studiind tabelul, Mamie observă că Justine luase deja bilele cu cele mai multe puncte. Asta făcea să fie mai dificil să câștige. Ținti spre bila șapte.

– Nu sunt ridicolă, zise Florence când Mamie se aplecă peste masă. Am văzut cum se uita la tine când tu nu erai atentă, ca un lup flămând, și tu parcă erai un miel dulce pe care avea de gând să-l înfulece.

Mâna lui Mamie alunecă deodată, vârful tacului intrând în postav.

– La dracu', Florence!

Florence și Justine chicotiră amândouă, ceea ce o înfurie pe Mamie. Se sprijini în tacul ei și își înfruntă surorile.

– Nu mă interesează. Am fost de acord să merg la cină cu el în seara asta doar pentru că era singura cale de a-l face să nu-i spună tatei.

– Să nu-mi spună ce?

Mamie se întoarse când auzi vocea profundă și dădu de tatăl ei în ușă. Oh, vai! Cât auzise?

– Bună, tati. Credeam că ești în oraș astăzi.

La 1,82 înălțime și peste 90 de kilograme, Duncan Greene era impunător când intra într-o încăpere. Familia lui, una dintre cele mai vechi și proeminente din New York, construise un imperiu de transporturi, care acum se întindea în toată lumea, un imperiu condus acum de tatăl lor. Înainte să se însoare cu mama lor, fusese jucător amator de baseball, boxer, aruncător cu ciocanul și înotător. Mama lor spunea că Duncan fusese singurul bărbat capabil să o dea pe spate la propriu și la figurat.

Intră în încăpere și băgă mâinile în buzunare.

– M-am întors mai devreme. Mă gândeam să luăm ceaiul împreună. Mi-e dor de fetele mele.

Florence fugi prima spre el, și tatăl lor deschise brațele larg, cuprinzând-o într-o îmbrățișare fortoasă.

– Bună, Flo.

Urmă Justine, primind aceeași îmbrățișare mai mare decât viața. Mamie aștepta ultima. Ea și tatăl ei fuseseră mereu cei mai apropiați, poate pentru că nu exista nici un fiu pe care să-l răsfețe. Așa că o răsfățase pe Mamie în schimb, asigurându-se că ea avea să ducă mai departe moștenirea Greene.

O ținu strâns și o sărută pe creștet.

– Marion, ai ceva să-mi spui? Poate ar trebui să începi spunându-mi de ce m-ai mințit cu mersul la operă aseară.

Ea expiră aerul pe care îl ținuse. Chestia cu opera fusese o minciună proastă, una pe care fusese obligată să o gândească pe loc.

– Pentru că ne-am dus la o petrecere, tati. Mama nu ar fi fost de acord cu familia respectivă, și știi cât detest să te bag în certurile astea sociale prostești între noi.

El mormăi.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Nu-mi plac minciunile, indiferent de motiv. În seara asta unde te duci?

– Iau cina cu domnul Tripp la Sherry's.

Cineva avea să îi vadă, fără îndoială, împreună și avea să îl informeze oricum pe tatăl ei. Mai bine să-i spună adevărul de acum.

– Frank Tripp, avocatul meu? El își înclină capul pentru a-i vedea chipul. Nu știam că voi doi sunteți mai mult decât cunoștințe trecătoare.

Ea ridică un umăr într-un gest pe care și îl dorea nepăsător.

– Era la petrecerea de aseară și m-a invitat la cină. N-aveam nici un motiv să-l refuz.

„Pentru că m-a șantajat."

– Fetelor, zise el către Florence și Justine. Lăsați-ne un pic pe mine și pe sora voastră.

Lăsară baltă meciul de biliard, și ambele surori Greene mai mici se grăbiră pe coridor, de unde Florence privi îngrijorată spre Mamie, apoi dispărură. Sora ei mai mică se temea, fără îndoială, că Mamie avea să îi spună tatălui lor totul. Florence ar fi trebuit să știe mai bine. Mamie nu avea de gând să-i povestească tatălui ei despre excursia lor la cazinou vreodată.

Tatăl ei îi dădu drumul și se duse la tava cu sendvișuri și dulciuri. Luă două sendvișuri cu somon afumat și băgă unul în gură.

– Îl știu de mult pe Frank Tripp, zise el după ce înghiți. Și-mi place de el – ca avocat al meu. Asta nu înseamnă că-l vreau ca ginere.

– *Tati!*

– Mamie, ești suficient de mare să înțelegi cum se întâmplă lucrurile astea. Dar Frank nu-i din lumea noastră. Nu-i Chauncey. Termină celălalt sendviș dintr-o înghițitură. Înțelegi ce zic?

Da, chiar clar. Tatăl ei îl considera pe Frank Tripp un avocat genial, dar nu era suficient de bun pentru fata lui cea mare. Grija lui era neîntemeiată însă.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Nu sunt interesată de Frank Tripp.

– Draga mea, el ar putea să vândă apă unui om ce se îneacă, atât de convingător este.

– Ei bine, pe mine nu mă va convinge. Știi că eu și Chauncey suntem ca și logodiți.

Tatăl ei clătină din cap.

– Nu va conta pentru Tripp. Dacă te vrea, va muta munții din loc pentru a te avea – nu că eu o să-mi dau consimțământul. Te vei mărita cu Chauncey, indiferent de ce se întâmplă.

– Știu. Am discutat asta de sute de ori.

– Vreau doar să mă asigur că nu uiți. Am făcut o promisiune familiei Livingston și nu cred că trebuie să-ți amintesc ce înseamnă promisiunile pentru mine.

Ea își dădu ochii peste cap și repetă ce auzise așa des.

– „Este uniunea a două dintre cele mai prestigioase familii din New York, ca un favor făcut bărbatului care cândva mi-a salvat viața în război."

– Nu-i o datorie nesemnificativă, Marion. Și Chauncey va fi un soț bun. Îl știi de-o viață. Nu este ca și cum te-aș trimite în Anglia să te măriți cu un duce bătrân și plicticos sau cu un conte fustangiu.

Ideea îi dădu fiori lui Mamie. Măcar avea să locuiască lângă familia ei după ce se căsătorea.

– Nu-ți face griji, tati. Nu te voi dezamăgi.

– Asta-i fata mea. Se aplecă și o sărută pe creștetul capului. Ești preferata mea, știi. Dar nu le spune surorilor tale.

Ea zâmbi și îl lovi ușor peste piept.

– N-aș îndrăzni. Secretul tău este în siguranță cu mine.

– Le iubesc mult pe Florence și Justine, dar nu-mi pasă cu cine se mărită. Tu, pe de altă parte, ești diferită. Tu ești cea care va duce mai departe moștenirea Greene când te vei mărita cu Chauncey. Să nu-l lași pe Frank Tripp – sau pe orice alt bărbat – să încerce să te convingă de altceva, pentru că nu voi ceda în privința asta.

Capitolul 3

El sosise primul.

„La dracu'", se gândi Mamie când fu condusă în salonul principal aglomerat de la Sherry's. Plecase dinadins cu 15 minute mai

devreme, sperând să ajungă aici înaintea lui Tripp. Timpul în plus i-ar fi permis să se adune și să se calmeze înainte să-l vadă.

Bărbatul abil îi răpise această șansă.

Se ridică, își îndreptă manșetele și îi zâmbi larg. Costumul lui de seară alb cu negru era completat perfect de trăsăturile lui frumoase. Vesta și haina îi scoteau în evidență umerii largi și abdomenul plat, iar papionul alb și gulerul erau în contrast cu părul lui închis la culoare. Ochii lui albaștri erau tăioși și vicleni, dar niciodată reci. Nu, ardeau și sclipeau, de parcă legendarele lui ambiție și inteligență încălzeau o forjă internă vizibilă în privirea lui.

Ochi curioși din salonul de mese îi urmăreau mișcările, oaspeții înclinându-se pentru a-l vedea mai bine pe Frank Tripp. Era un bărbat pe care femeile îl observau, iar bărbații ori îl admirau, ori se temeau de el.

„Dacă te vrea, va muta munții din loc pentru a te avea."

Ea înghiți când își aminti cuvintele, simțind dintr-odată limba grea în gură.

„Oh, asta-i ridicol." Niciodată în toată viața ei nu fusese nervoasă în preajma unui bărbat. Doar nu începea acum.

Îmbărbătându-se, se apropie de el. Privirea lui rămase ațintită asupra chipului ei, fără a coborî măcar o dată să observe grija cu care se îmbrăcase în această seară. Sosită de la Paris doar cu câteva zile înainte, rochia de seară din mătase crem era bogat brodată și pe fustă, și pe corsajul revelator.

Își aminti că o întrebase cândva pe mama ei de ce se îmbrăcau pentru fiecare ocazie, când nimeni nu era prin preajmă ca să observe. Mama ei spusese: „Ne îmbrăcăm pentru noi, pentru cum ne face să ne simțim, nu ca să impresionăm pe altcineva".

Ei bine, în seara asta Mamie se simțea frumoasă, puternică și mai mult decât capabilă să înfrunte un avocat abil.

– Nu eram sigur că vei veni, fură primele cuvinte ce ieșiră din gura lui. Ținând cont de cum îți încalci în mod obișnuit promisiunile.

Nervii ei se evaporară. Acesta era un teren familiar, înțepături reciproce și temperarea furiei ce creștea în ea.

– Deci începem cu insultele? Credeam că așteptăm ca măcar primul fel să fie servit.

Deși el nu păru spășit, îi ridică mâna înmănușată și atinse degetele ei cu buzele.

– Domnișoară Greene, cât de frumoasă ești în seara asta!

Ei i se făcu pielea de găină.

– Ţi-aş mulţumi pentru invitaţie, dar, cum n-am avut de ales în această privinţă...

El chicoti şi îi ţinu scaunul.

– Se pare că amândurora ne este greu să ne controlăm limba. Ce ai spune de un armistiţiu?

Ea se aşeză pe scaun, având grijă să nu strivească trena prinsă. Chelnerii începură să umble în jurul mesei şi şampania fu repede deschisă şi turnată. Tripp ridică paharul, şi Mamie făcu la fel.

– Un armistiţiu, zise el.

– Un armistiţiu, răspunse ea şi ciocni paharul de cristal cu al lui.

Băură amândoi, şi ea se uită în altă parte când el bău. Nu avea nevoie să se uite la buzele lui lipite pe paharul delicat, la gâtul lui care înghiţea... Mereu era aşa cald în încăperea asta?

El puse paharul pe masă.

– În seara asta, am primit o telegramă interesantă de la tatăl tău.

Ea se strădui să-şi ascundă surpriza, deşi o ardeau vârfurile urechilor.

– Îmi cer scuze. M-a auzit discutând cu surorile mele despre cina din seara asta.

– Nu-i nevoie. Îmi sunt familiare ieşirile lui Duncan. Ce le-ai spus?

– Ce am spus cui?

– Surorilor tale. Ce le-ai spus despre seara asta?

– Că m-ai şantajat să vin.

– Atât?

El căuta ceva, dar ea încă nu ştia ce.

– Dacă sperai că am vorbit poetic despre şarmul tău, stai liniştit că nu am făcut-o.

– Asta doar pentru că nu ai simţit încă şarmul meu.

Încă? Cumva...? La ce se referea, mai exact? Mamie se întinse spre şampania ei, disperată să se răcorească. Nu exista aer proaspăt în nenorocitul ăsta de restaurant?

– Lăsând la o parte şarmul tău acum, despre ce a fost telegrama tatălui meu? Ce a zis?

Tripp ridică din umeri.

– Că eşti logodită cu Livingston printr-un aranjament vechi dintre cele două familii importante. Că preţuieşte contribuţia mea ca avocat etc. Exact la ce te-ai putea aştepta.

Ea bău restul de şampanie din paharul ei.

– Mi-a spus că tu ai putea vinde apă unui om care se îneacă.

Tripp râse la asta, trăsăturile lui relaxându-se, făcându-l să pară mai tânăr și mai fără griji. Și, da, mai chipeș, la dracu'.

– N-am încercat niciodată, deci nu pot să zic. Spune-mi, ce te atrage la Livingston?

– Doar nu vorbești serios.

El ridică mâinile când chelnerul le reumplu paharele.

– Nu facem conversație politicoasă? Chiar vreau să știu. Ce anume te interesează la un bărbat ca Livingston?

Asta nu era conversație politicoasă.

– Nu-i treaba ta. Și-l cunosc pe Chauncey de o viață. Decizia ca noi doi să ne căsătorim a fost luată cu ani în urmă.

– Și nu te-ai plâns niciodată? Nu te-ai gândit niciodată să refuzi?

Normal că se gândise, cu ani în urmă. Dar tatăl ei nu ar ceda niciodată.

– Este o partidă bună. Familiile noastre sunt apropiate, și el este genul de bărbat cu care se așteaptă să mă mărit.

Tripp rămase cu gura căscată, apoi o închise repede.

– O afirmație vehementă. Nu te deranjează zvonurile despre actrițe și spelunci cu opiu?

Actrițe? Spelunci cu opiu? Nu părea deloc genul lui Chauncey pe care îl știa ea, un bărbat mai interesat de navigație și de cai decât de vicii. Studie chipul lui Tripp pentru a măsura veridicitatea acelor afirmații nebunești... dar nu văzu nici un semn de minciună. „Este un mincinos cu experiență. Să nu crezi nimic din ce-i iese pe gură."

– Nu suntem încă logodiți. Chauncey este liber să-și petreacă timpul cum vrea el.

– Ah, da. Asta ne aduce la cum îți petreci tu timpul...

Chelnerii îmbrăcați în negru reveniră cu farfurii. O serviră întâi pe Mamie. Ea îl opri pe chelner cu mâna.

– Ce-i asta?

– O supă de creveți.

– Eu n-am comandat așa ceva.

Chelnerul se uită la Tripp, apoi la ea.

– Domnul a comandat deja cina, domnișoară.

Fără să o întrebe? Mamie inspiră adânc.

– Te rog să o iei. Am o aversiune față de creveți. Domnul Sherry știe ce prefer să mănânc. Spune-i că-i pentru domnișoara Marion

Greene. Dacă i-ai putea cere acele mâncăruri în schimb, aș fi foarte recunoscătoare.

Chelnerul încuviință din cap și luă supa.

– Și dumneavoastră, domnule?

Tripp își frecă maxilarul cu o mână.

– Ia-o și pe a mea și adu tot ce comandă domnișoara Greene.

Chelnerii dispărură, și Tripp se foi pe scaunul său, cu o expresie contrariată.

– Îmi cer scuze. Nu știam că detești creveții. Am vrut doar să scutesc timp comandând în avans.

Să scutească timp... și să ia decizii în locul ei.

– Sunt perfect capabilă să spun ce vreau.

– Observ, murmură el.

– Uite, e clar că cina asta a început cu stângul. Îmi cer scuze. Putem începe din nou?

Două scuze? Nu se așteptase la asta.

– Dacă sunt de acord, atunci renunți să te mai amesteci în afacerile mele?

– Te referi la furat?

Ea inspiră și privi la mesele învecinate. Din fericire, nu era nimeni suficient de aproape ca să-i audă.

– Ai grijă, Tripp! Nu am fost de acord să o luăm de la capăt.

– Nici eu. Amintește-ți că-ți cunosc secretul. Și, dacă vrei să-l păstrez, atunci ai face bine să îmi explici.

Nu avea de gând să facă așa ceva.

– Ai crede că-i vorba despre cleptomanie?

– Nici măcar sub jurământ.

Ea mîji ochii la el.

– Care-i scopul acestei cine? Ca tu să-ți bagi nasul în viața mea? Sau să mă judeci și să arunci vorbe răutăcioase despre caracterul meu? Pentru că eu credeam că am făcut un armistițiu.

Când el se apropie, liniile chipului lui deveniră ascuțite. Ea își închipui că așa arăta când avea de-a face cu un martor dificil în instanță.

– Ți-am spus că vreau răspunsuri, Mamie, și am de gând să le obțin.

Dumnezeule, aroganța lui. Inima îi bătea în piept, fiecare bătaie nervoasă amintindu-i cât de mult îl detesta.

– Nu sunt la judecată, Tripp... Și nu-ți sunt datoare cu absolut nimic.

*

Fierbând, Frank se lăsă pe scaun și privi cum Louis Sherry se gudura pe lângă Mamie. Patronul restaurantului sosise cu câteva clipe înainte cu primul fel pentru a-și cere scuze pentru greșeala cu comanda. Apoi, promisese să-i aducă toate felurile ei preferate în seara asta. Frank îl exonerase pe proprietar de orice greșeală, desigur, dar Sherry nici nu voia să audă. Se mândrea cu servirea și nu suporta ideea ca un client să plece nemulțumit. Deși Frank îl respecta pe Sherry pentru devotamentul față de clienții săi, îl cam enerva întreruperea.

Îl enerva pentru că nu primise încă un răspuns pentru motivul furtului ei.

Îl enerva pentru că greșise teribil în această seară – și detesta să greșească.

Îl enerva pentru că ea arăta excepțional de frumoasă.

Îl enerva pentru că se gândise la buna-cuviință în loc să rezerve un separeu pentru ei.

Bău restul de șampanie. Un separeu cu o femeie necăsătorită care era fiica clientului lui și care detesta totul la el? Își pierduse mințile?

Nu putea să nege că era fascinat de Mamie. Fascinat și... atras. Da, era atras de ea. Nu că ar fi putut să facă ceva în sensul ăsta, dar ea era o scânteie ce aprindea ceva în el. Nu mai trăise așa ceva înainte, această obsesie arzătoare, și cu siguranță nu cu o femeie care îl ura. Care se lupta cu el cu fiecare ocazie. Deci de ce ea?

Trebuia să o uite și să meargă mai departe. New York era plin de femei, de toate formele și culorile. Nu fusese niciodată o problemă să găsească o tovarășă pentru o noapte sau două, deși trecuse ceva timp pentru el. O lună, poate? Trebuia să dedice mai mult timp acestui demers, se gândi el în timp ce privirea îl alunecă fără să vrea spre decolteul lui Mamie. „Oh, la dracu'!" Priveliștea aia nu ajuta nicicum.

Se întoarse repede spre ferestre. „Încetează să te mai holbezi la ea." Era fiica unui client, nu vreo ușuratică dintr-un salon de dans.

Trebuia să o viziteze pe doamna Wright de pe Twenty-Seventh Street și să-și scoată... agitația asta din sistem. În seara asta.

– Ce te-a adus în dispoziția asta proastă? N-ai putut să minți nici un judecător astăzi?

El îi întâlni privirea amuzată.

– Nu sunt prost dispus.

Expirând, ea ridică lingura și gustă din supa de anghinare.

– Nu voi răspunde la întrebările tale. Bănuiesc că asta ne aduce într-un impas.

Frank aproape pufni. Niciodată în viața lui nu se aflase într-un impas. Nu, era plătit – chiar bine – să ocolească impasurile. Un lucru foarte bun. Văzând că abordarea directă nu funcționa cu Mamie, trebuia să fie creativ și viclean. Răbdare. Pricepere.

Toate lucrurile la care el excela.

Crescând în sărăcie, Frank învățase repede să joace pe termen lung. Ani întregi studiase sârguincios, acceptând slujbe ciudate, economisind bani, muncind pe timpul facultății. Cu notele mari câștigase un stagiu cu un avocat cunoscut, când și mai multă economisire și studiu fuseseră necesare. Nimeni nu-ți dădea nimic gratis în viața asta, și cele mai bune recompense erau rezultatul muncii din greu.

Deci putea să aștepte să obțină răspunsuri. Avea să lucreze încet la rezistența lui Mamie și urma să-i câștige încrederea până când ea avea să-i spună totul.

– Bănuiesc că suntem, minți el și începu să-și mănânce supa. Povestește-mi despre familia ta. Surorile tale. Cum sunt ele?

Ea clipi, probabil nedumerită de capitularea lui facilă, dar răspunse:

– Păi, ai cunoscut-o pe Florence. Tatăl meu îi spune „demonul".

– De ce?

– Pentru că ea crede că ei nu i se aplică regulile. Este neînfricată.

– Și tu urmezi regulile?

Colțurile gurii ei se ridicară un pic, apoi ea mai luă o lingură din supă.

– Ție ți se poate părea că nu. Dar, că mă crezi sau nu, eu sunt cea responsabilă.

– Chiar nu cred. Luă paharul de șampanie. Nimic din ce am observat în ultimele șase luni nu demonstrează responsabilitate.

– M-ai prins în locații neobișnuite de trei ori. În restul timpului, îmi joc rolul de fiică îndatoritoare, debutantă în societate și filantroapă.

– O pretenție nedovedită, nu reuși el să se abțină să-i răspundă. Când ea îl săgetă cu o privire furioasă, el ridică mâinile. Îmi cer scuze. Cu siguranță, ai dreptate, și eu te-am judecat greșit.

Puțin probabil.

„Răbdare, Frank."

– Și cea mai mică dintre surorile Greene, cea care nu și-a făcut debutul deocamdată?

– Justine. Expresia ei fu îmblânzită de un zâmbet plin de afecțiune. Este cea mai bună dintre noi toate. Într-o zi, fata asta va schimba orașul New York.

– Cum așa?

– Vede binele din toată lumea. Este o binefăcătoare prin natura ei. Își dorește să facă un loc mai bun din lume.

El își înclină capul și o studie.

– O admiri.

– Da, chiar da. Chiar este greu să nu – deși astăzi mai devreme mi-a luat 25 de dolari la un joc de biliard.

– Joci?

Asta îl surprinse.

– Un pic. Tatăl nostru abia folosește salonul de biliard, așa că a devenit un fel de club al nostru. Dar tu? Joci?

– Din când în când.

O minciună. Frank își plătise practic facultatea folosindu-se de abilitatea lui de a juca biliard. Nu era nevoie să relateze din nou acele povești sordide, mai ales că spusese tuturor că provenea dintr-o familie bogată.

Chelnerii în haine negre veniră pentru a lua bolurile cu supă chiar când ea întrebă:

– Și familia ta?

El își simți stomacul greu, și asta nu avea nimic de-a face cu mâncarea.

– Trăiesc toți fericiți în Chicago, minți el.

– Așa deci? Cu ce se ocupă tatăl tău?

La masă fură aduse felii de pâine prăjită cu caviar, dar Frank abia observă. „Mort din cauza alcoolului, după ce și-a bătut soția și familia ani în șir."

– Bunicul meu a făcut niște bani în Dakota. Mine de cupru.

Minciuna îi alunecă ușor printre buze după atâția ani. Ea mîji un pic privirea.

– Și unde ai făcut școala?

– La Yale.

– Este ceva adevărat din ce ai spus?

El încremeni. Nimeni nu văzuse dincolo de poveștile pe care le spunea pentru a se proteja. Nimeni.

– De ce aș minți?

– Nu știu. Ea clătină din cap. Dar ochii tăi... S-au mijit când ai vorbit. Am senzația că nu-mi spui adevărul.

Panica îi cuprinse marginile pieptului, strângând. Putea doar să-și imagineze cum ar fi să îi spună povestea *adevărată* a copilăriei lui.

„Păi, vezi tu, am crescut într-o cocioabă pe Worth Street. De fapt, o casă închiriată ar fi fost un palat prin comparație. Eram șapte oameni înghesuiți înăuntru, unul peste altul grămadă, în mizerie și jeg. Unul dintre frați a murit pe străzi într-o bătaie între găști. Un alt frate a fost aproape omorât într-un accident de utilaje într-o fabrică. Cele două surori ale mele... Ei bine, să zice doar că au fost trimise repede la muncă. Eu? Am dat din coate și am învățat. Și, datorită generozității unui proprietar de cârciumă căruia i-a fost milă de mine, am reușit să scap. Mi-am schimbat numele de familie și am intrat la o școală cu internat, fiind considerat un caz social. Odată intrat acolo, n-am mai privit în urmă."

Își studie supa de parcă o memora.

– Ar trebui să-i vizitez, atâta tot. Mama mă tot bate la cap de vreo șase luni să vin acasă.

Ea oftă.

– Poate că noi, cei din familia Greene, om fi bogătași, dar nu suntem proști.

Începea și el să se prindă de asta. Nu că ar fi crezut-o vreodată proastă în adevăratul sens al cuvântului, dar era mult mai complexă decât o considerase el. Dar tot nu-i spunea adevărul.

Nimeni nu-i știa povestea... nimeni nu avea să o știe.

– Dar nu am să insist, zise ea, băgând în gură o bucată de pâine prăjită cu caviar. Momentan.

El nu se putu abține și chicoti.

– Încep să cred că tu ești avocatul de la această masă. Mă simt în boxa martorilor.

– Fără ca măcar să încerc, aș adăuga eu. Imaginează-ți dacă chiar aș depune energie pentru asta.

Ea părea foarte mulțumită de ea însăși, cu ochii sclipind și cu un zâmbet larg pe chip. O excita și schimbul de replici dintre ei, și asta i se strecură lui pe sub piele și îi cuprinse interiorul, încălzindu-l peste tot. Dacă nu ar fi fost fiica unui client și dacă nu ar fi avut 23 de ani și nu ar fi fost necăsătorită... s-ar fi putut distra foarte mult amândoi în pat.

Dar ea *era* acele lucruri, și ar fi fost o prostie să pretindă altceva.

Frank depusese mari eforturi să se distanțeze de copilăria lui, de Five Points și de restul familiei Murphy. Ce ar fi trebuit să facă, să-i invite pe acei ticăloși la un ceai pe Fifth Avenue? Da, îi ținea sub observație în secret. Îi trimitea anonim bani mamei lui. În urmă cu câțiva ani, își scosese fratele din închisoare. Dar acea parte din viața lui se terminase. Avea un alt viitor în fața sa – și în el nu erau incluși hoți, scursuri și alcoolici.

Viitorul lui nu includea nici o soție cu sânge albastru. Una care ar fi așteptat onestitate și fidelitate. Frank descindea dintr-o linie lungă de bărbați care nu fuseseră capabili să fie cu o singură femeie. Văzuse cu ochii lui ce efect avusese înșelatul asupra mamei lui, cum o umilise și o minimalizase. Femei venind pe la cocioabă, căutându-l pe tatăl lor, unele cu copii mici. Numai Dumnezeu știa câți copii făcuse Colin Murphy.

Ce familie înstărită l-ar angaja dacă ar ști? Cariera lui s-ar termina dacă ar deveni publică sorgintea sa umilă. Clienții și partenerii din firmă credeau că el dusese o viață privilegiată, la fel ca ei. Concepuse o poveste elaborată care includea bani, școală privată și o universitate de elită. Acum, nu mai avea cum să dea înapoi, doar dacă nu cumva avea de gând să abandoneze tot ce construise.

Și își iubea prea mult viața ca să o abandoneze... sau să permită cuiva să i-o distrugă.

Mamie abia se putea abține să nu sape după mai multe informații. Era clar că Frank mințise; fusese destul de mult în preajma lui ca să recunoască semnele. Deci despre ce mințise? Yale? Chicago? Mina de cupru? Totul?

Voia să-l asigure că poveștile despre o copilărie mai puțin ideală nu ar șoca-o. În vreme ce propria creștere fusese plină de iubire și de confort, vizitele ei la periferie îi deschiseseră ochii la dificultățile pe care le înfruntau alte familii.

Cu mai bine de un an în urmă, Mamie îi ceruse lui Justine să-i sugereze un demers caritabil. Mamie putea să suporte doar un număr limitat de baluri, excursii la Newport și ieșiri la operă. Tânjise după ceva mai mult, un mod de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși. Justine îi sugerase Comitetul pentru Dezvoltarea Districtului Șase, care ajuta familiile nevoiașe din zona Five Points.

Prin comitet, Mamie văzuse condițiile îngrozitoare ale caselor de închiriat, cutiile mici cu prea multe trupuri. Dintre toți, cel mai mult îi frânseseră inima copiii. Obligați să-și câștige existența de la o vârstă fragedă, păreau mult mai mari decât anii pe care îi aveau. Majoritatea nu evadau de acolo, ci continuau să aibă slujbe prost plătite sau periculoase când deveneau adulți. Fiecare alee, fiecare felinar stradal și fiecare pavaj erau impregnate cu deznădejde.

Comitetul voia să convertească la creștinism pe mulți dintre cei pe care îi ajutau, chiar dacă multe familii practicau alte religii. Mamie protestase, întrebând de ce nu putea fi oferit ajutorul în mod liber, de ce trebuia să existe o condiționare religioasă.

I se ceruse să nu mai participe la întâlnirile comitetului.

Așa că începuse să ajute pe cont propriu. Alegea familiile respinse de comitet, și Florence o învățase bazele despre cum să furi din buzunare. Da, fura pentru a face rost de bani pentru filantropie, dar unde era răul că lua ceva a cărui lipsă oricum nu avea să se simtă și dădea cuiva care avea disperată nevoie? Cei din straturile superioare aveau așa multe, pe când cei din pătura de jos nu aveau nimic. Îndrepta un rău ce se baza doar pe circumstanțele nașterii.

Îl studie pe Frank peste marginea paharului. Era îmbrăcat perfect, aranjat cu meticulozitate. Nimic nu era nelalocul lui. Cele mai scumpe materiale și accesorii. Însă nu era Chauncey, care se îmbrăca similar, dar era crescut în leneveală și privilegiu. Frank era dur, având ceva ce exprima hotărâre și motivație.

Și asta o interesa pe ea.

– De ce ai făcut Dreptul?

El se sprijini de scaun, cu paharul de șampanie atârnându-i printre degete. În jurul lor, oaspeții își vedeau de conversații, sala principală fiind zgomotoasă și luminoasă. Mamie abia observă. Frank îi atrăgea atenția, de parcă erau singuri în seara aceea. Era ciudat de intim, deși cinau într-un loc public.

– Cred că voiam să schimb ceva.

– Și ai reușit?

– Îmi place să cred că da, măcar în viața clienților mei.

– Cum ar fi tatăl meu?

– Da.

– De ce fel de consultanță legală a avut nevoie de la tine de-a lungul anilor?

– Știi că nu pot să-ți răspund la asta, Mamie...

– Bună seara, Tripp!

Lângă masă era acum un cuplu. Erau amândoi bine îmbrăcați, dar Mamie nu-i recunoscu drept membri din înalta societate. Femeia, o blondă sculptată, părea să aibă un pic peste 30 de ani, în vreme ce domnul era cu mult mai în vârstă.

– Phillips. Frank se ridică și strânse mâna bărbatului, apoi se întoarse către soția acestuia. Ea ridică mâna, și Frank îi sărută dosul mâinii respectuos. Doamnă Phillips.

– Frank, zise tărăgănat doamna Phillips, ce mă bucur să te văd. A trecut o grămadă de timp.

– Așa este. Frank se dădu în spate și li se adresă: Domnule și doamnă Phillips, pot să v-o prezint pe domnișoara Greene?

Domnul Phillips zâmbi amabil către Mamie și făcu o plecăciune.

– Domnișoară Greene. Sper că această pușlama vă tratează bine.

– Cât se poate, răspunse ea. Vorbim despre domnul Tripp. Bună seară, doamnă Phillips.

Soția se încruntă la Mamie, abia încuviințând din cap, apoi zâmbi larg către Frank. Bănuiala vibra de-a lungul cefei lui Mamie. Mai văzuse gelozia la alte femei. Se întâmplase ceva între doamna Phillips și Frank la un moment dat în trecut?

– Cum a fost la Viena? o întrebă Frank pe doamna Phillips.

– Plictisitor, zise doamna Phillips înainte ca soțul ei să apuce să răspundă. Ne bucurăm așa mult că ne-am întors în New York.

– Hai că nu a fost chiar așa rău. Domnul Phillips se apropie de Frank. Am avut destule întâlniri. Știi cum sunt femeile. Detestă să aibă prea mult timp liber.

Privirea pe sub gene a doamnei Phillips către Frank dădea de înțeles cum fusese petrecut acel timp liber. Reacția lui Frank fu aproape imperceptibilă, dar Mamie surprinse o mică zvâcnire a unui ochi. El își băgă mâinile în buzunare și se înclină, îndepărtându-se de doamna Phillips. Fu o foarte subtilă, dar deliberată mustrare. Interesant.

– Chiar trebuie să te văd, zise bărbatul către Frank. Poate poți veni mâine.

– Da, treci pe la noi, interveni soția. Ne-ar *plăcea* amândurora să ne vizitezi.

Frank rămase cu privirea la domnul Phillips.

– Am ziua plină. Dar, dacă vii pe la biroul meu pe la prânz, te-aș putea primi printre întâlniri.

– Așa o să fac. Mulțumesc, Tripp. Își strânseră mâinile, și domnul Phillips îi zâmbi lui Mamie. Să vă bucurați de restul serii, domnișoară Greene.

– Voi încerca. O seară bună amândurora!

Cealaltă femeie nu spuse nimic, ci doar se lăsă condusă de soțul ei prin salonul aglomerat. Mamie îi privi îndepărtându-se în vreme ce Frank se așeza la loc. El se întinse după paharul lui de șampanie un picuț cam nerăbdător.

– Deci tu și doamna Phillips ați fost amanți.

Frank se înecă și lichidul îi alunecă pe bărbie.

– La dracu', Mamie!

Ah, deci era adevărat. Ea își netezi șervetul în poală și încercă să nu se simtă dezamăgită. Până la urmă, ea și Frank nu erau nimic unul pentru celălalt, nici măcar prieteni. Frank flirta și lingușea la fel de ușor cum respira și cu siguranță era plăcut privirii. Femeile ar gravita în mod natural în jurul lui. Deși nu auzise niciodată ca el să aibă vreo legătură cu o anumită femeie, cu siguranță nu-și petrecea nopțile singur.

– Te deranjează? Își revenise și acum îi studia chipul. Să cunoști o femeie pe care am cunoscut-o intim?

– Nu fi ridicol. Nu-mi pasă de nici una dintre femeile tale. Sunt însă consternată că ai distruge mariajul unui alt bărbat.

El puse paharul pe masă, iar buzele i se curbară într-un zâmbet răutăcios.

– Ca să știi, prietenia aia s-a încheiat înainte ca ea să se mărite. Ca regulă generală, încerc să evit relațiile cu femeile căsătorite, mai ales când sunt implicați clienți. Dar ea a fost destul de insistentă, și este greu să rămâi politicos când îi reprezinți soțul. Asta îți redă încrederea în caracterul meu?

Un pic... nu că ar fi recunoscut asta.

Ea arcui dintr-o sprânceană.

– Vrei să te laud pentru că ai rezistat la ceva ce orice persoană decentă ar ști că-i greșit? Dacă-i așa, mă tem că vei fi dezamăgit.

El se apropie, cu un braț pe masă.

– Draga mea domnișoară Greene. Vocea lui groasă mângâia fiecare terminație nervoasă de-a ei. Am stabilit deja că nici unul din noi nu-i o persoană decentă. Asta înseamnă că suntem de partea cealaltă, cea cu păcătoșii. Și te asigur că-i mult mai amuzant aici.

Capitolul 4

Era o păcătoasă?

Ideea o rodea pe Mamie în vreme ce trăsura lui Tripp se îndrepta spre centru. Insistase să o conducă, refuzând să o lase să cheme o birjă la terminarea cinei. În loc de tachinarea lor obișnuită, amândoi fură gânditori pe drum, pierduți în propriile gânduri.

Ea se întrebă în general despre starea sufletului ei. Da, a fura era greșit din punct de vedere moral, și ea fura. Dar era greșit să furi pentru o cauză nobilă? În ultimul an, își justificase acțiunile ca fiind pentru binefacere... și acum Frank Tripp o făcuse să se îndoiască de ea însăși.

Naiba să-l ia!

Ridică bărbia, simțind cum devine încrâncenată. N-avea decât să creadă ce voia. Ea era de partea justiției, jucându-și rolul pentru a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși. Dacă Frank ar acorda atenție altcuiva decât lui sau clienților lui bogați, cu siguranță ar vedea că acțiunile ei erau justificate. Banii primiți erau totul pentru acele familii.

– Ești tăcută, zise el. Picioarele lui lungi erau relaxate, corpul lui se întindea în spațioasa trăsură. Părul negru îi căzuse peste frunte dezordonat. Îi amintea de un conducător din zilele demult apuse, tot numai încredere și grație pe tronul său. Singurul lucru care lipsea era o femeie lângă el să-i dea struguri. Ești așa deranjată că nu te-am lăsat să pleci cu o birjă?

– Mi-ai comandat mâncarea, nu m-ai lăsat să mă duc singură acasă... nu vreau să fiu controlată. Nu sunt vreo ingenuă care trebuie cocoloșită.

– Unii consideră acest comportament ca fiind cavaleresc.

– Secolul XX mai că a venit, Tripp. Femeile muncesc, trăiesc singure. În curând, vom putea vota.

El fluieră ușor.

– O sufragetă. Cât de progresist!

Ea aproape că își dădu ochii peste cap. Într-adevăr, șocant că o femeie ar vrea aceleași drepturi ca un bărbat.

– Se pare că nu știi totul despre mine.

– Adevărat, dar îmi doresc să aflu mai multe.

Felul în care o spuse – pe un ton gutural, ca o șoaptă mătăsoasă pe piele – o făcu să simtă un fior pe șira spinării. De ce trebuia ca acest bărbat să o tulbure astfel? Chauncey era un ceai anost în comparație cu vinul de Bordeaux bogat și complex care era Tripp.

Trebuia să oprească asta, acum. Dacă el continua să flirteze cu ea, ar putea fi tentantă să-i răspundă la flirt... și cine știe la ce ar fi dus asta. Cu siguranță, la ceva periculos.

– Mă tem că vei rămâne dezamăgit, zise ea. Ai cerut o cină, care acum s-a terminat. Nu există nici un motiv ca drumurile noastre să se mai intersecteze.

– Ah, dar ăsta-i un oraș mic. Fără îndoială, te voi mai vedea.

Mic? Ideea era ridicolă. Orașul părea mic doar pentru că Tripp o tot urmărea.

– Trebuie să încetezi să mă mai urmărești. Am obosit să-mi fie stricată seara pentru că apari tu.

– Încerc să te protejez. Este evident că nu știi cât de periculos este acest oraș pentru unii.

– Oh, cunosc foarte bine pericolele orașului.

Văzuse bătăi între bețivi și copii trăind pe străzi. Femei care nu aveau de ales și își vindeau corpurile pe alei murdare.

Și mai multe motive pentru care vizitele ei la periferie erau importante.

El expiră și se uită pe fereastră, bătând darabana pe mânerul de argint al bastonului său. Din profil avea un maxilar cioplit și un pomete ascuțit, un nas elegant, de o formă frumoasă, care îi completa perfect trăsăturile. Deși detesta să se holbeze, el era un bărbat pe care cu greu îl ignorai.

– Prea bine. Eu am vrut doar să fii în siguranță, dar îmi retrag asistența. Ești pe cont propriu.

Tripp capitula? Ea nu anticipase că el avea să renunțe, cel puțin nu fără să se mai contreze. Chiar vorbea serios?

– Mulțumesc – și apreciez că nu-l informezi pe tatăl meu despre toate astea.

– Eu n-am fost niciodată de acord cu asta.

Ea clipi, nefiind sigură dacă-l auzise bine.

– Am respectat partea mea din înțelegere. Am venit la cină. A păstra tăcerea este minimul pe care l-ai putea face.

– Greșit. Dacă doream să scap de tine, Mamie, l-aș fi informat pe tatăl tău cu mult timp în urmă. Ce mi-aș dori mai mult este să fac o înțelegere cu tine.

O înțelegere... cu cel mai alunecos avocat din Manhattan?

– De ce naiba aș fi de acord cu orice fel de înțelegere cu tine?

– Pentru că tu vrei să-ți vezi de aventurile tale. Cred că știi ce se întâmplă dacă nu ești de acord.

Tatăl ei. Dumnezeule, amenințarea asta începea să nu mai fie credibilă.

– Care-i înțelegerea?

El se apropie de ea, cu privirea dură concentrată asupra chipului ei.

– Dacă te vei găsi într-o situație periculoasă, pleacă. Imediat. Nu-ți risca siguranța, Mamie. Orice ai face, nu merită să fii rănită sau să mori.

Oh. Asta era neașteptat. Se încălzi peste tot, căldura extinzându-se pe sub pielea ei pentru a o topi pe interior. Ai fi putut să crezi că el avea un soi de torță pentru ea. Evident că nu avea. Abia se cunoșteau, și viața lui era plină de fete de cor și de văduve, dacă era să crezi ziarele de scandal. Poate că se considera un soi de frate mai mare pentru Mamie.

Păcat! Ea n-avea nevoie de un frate mai mare. Și sentimentele ei față de Frank erau departe de a fi familiale.

„Voi fi de acord, dar doar dacă mă săruți."

Gândul veni pe neașteptate, o șoaptă din adâncul creierului ei. Privirea i se îndreptă spre gura lui, acele buze pline care flirtau și lingușeau de fiecare dată când se deschideau. Ce alte isprăvi mai putea îndeplini gura și buzele lui, dacă era nevoie?

„Oprește-te, Mamie! Ai ascultat prea mult de Florence."

Lăsă să-i cadă pleoapele și încercă să-și calmeze pulsul. Chauncey. El era viitorul ei soț, singurul bărbat după care ar trebui să tânjească. Dorința pentru Frank Tripp era o complicație de care nu avea nevoie acum.

Un deget îi alunecă sub bărbie pentru a-i întoarce capul – și ea deschise ochii. Frank o cerceta deschis, privirea lui fiind fierbinte și intensă, ținând-o pe loc cu atingerea delicată a degetului său. Aerul din trăsură era încărcat, o electricitate ce părea să curgă între ei precum curentul alternativ. Inima îi bubuia în piept așa tare, încât era sigură că el putea să o audă.

– Ne-am înțeles, Mamie?

Iată din nou tonul ăla profund și enervant, un ton pe care în seara asta-l auzise pentru prima dată.

– Da, se trezi ea șoptind.

Colțul gurii lui se ridică, și o flamă de satisfacție masculină i se văzu în privire. El renunță să o mai țină și, înainte ca ea să poată clipi, el bătu în plafon.

– Aici!

Roțile încetiniră în timp ce trăsura se oprea. Cobora?

– Cum rămâne cu a mă conduce acasă?

– Vizitiul meu se va asigura că ajungi cu bine. Amintește-ți înțelegerea noastră. Seară bună, domnișoară Greene!

Și dispăru pe ușă și în noaptea întunecoasă din Manhattan.

Cu 14 avocați angajați, biroul de avocatură al lui Thomas, Howe, Travers & Tripp, era foarte aglomerat pe durata zilei. Firma ocupa trei etaje dintr-o clădire de nouă etaje din cărămidă și teracotă, aflată în centru, lângă clădirea tribunalului federal. Una dintre cele mai prestigioase firme din New York, THT&T se ocupa de orice, de la procese pentru omucidere la depunerea cererilor pentru brevete. Frank era cel mai nou și mai tânăr avocat partener, dar și cel mai cunoscut din oraș. Ajuta faptul că se mișca fără probleme prin înalta societate și că se împrietenise cu reporterii cam de la fiecare ziar din zonă.

Când coborî din lift, salută din cap diverși angajați pe drumul spre biroul lui. Acest etaj se ocupa în mare parte de cazuri civile; la cazurile infracționale mai serioase se lucra la etajul de deasupra de către Thomas și Howe. Frank evita procesele pentru omucidere de câte ori se putea; văzuse destule din astea în tinerețe. Nu era nevoie să retrăiască acele orori.

Secretara lui, doamna Rand, se ridică la apropierea lui.

– Bună dimineața, domnule. V-am pus ziarele de dimineață pe birou.

– Mulțumesc. Care-i prima programare?

– Domnul Jerome vine la nouă și jumătate. Materialul este pe birou, ca să-l revizuiți.

– Ești o bijuterie, doamnă Rand.

Intră în biroul său, își dădu haina jos și se așeză pe scaunul de piele. Unul dintre ziare era deschis la o anumită pagină pe care secretara

lui dorea ca el să o vadă. Uitându-se mai atent, descoperi că era pagina de mondenități, una dintre micile glume ale doamnei Rand. Îi plăcea să se asigure că el nu pierdea niciodată articolele în care apărea.

FRUMUSEȚEA ȘI AVOCATUL...

Aseară la Sherry's au fost zăriți împreună două dintre eminențele bine-cunoscute ale orașului, domnișoara G___ și domnul T___. Domnișoara a trimis înapoi primul fel de mâncare și a cerut un altul. Nu i-a plăcut sau s-a răzgândit? Ne putem întreba și dacă s-a răzgândit în privința logodnicului ei.

Avocat? Serios? Avocat consultant ar fi fost o descriere mai corectă. Lui Frank abia-i venea să creadă cât de lipsiți de imaginație erau ziariștii din ziua de astăzi. Nu scriau decât o grămadă de prostii.

Se întrebă dacă Mamie văzuse articolul. Desigur, tatăl ei avea să fie furios din cauza atenției. Frank avea să găsească însă o cale să explice, dacă trebuia. Și apoi, în dimineața asta, avea lucruri mult mai importante despre care să-și facă griji.

Cum că aproape o sărutase.

Mai rău, ea își dorise ca el să o sărute.

Se culcase cu femei din Brooklyn până în Bronx, din Morristown până în Massapequa și mai departe. De la 12 ani știuse să recunoască dorința pe chipul unei femei, fierbințeala din ochii ei. Felul cum i se întețise respirația și i se accelerase pulsul. Mamie se uitase la gura lui de parcă era înghețată de fistic într-o zi de august.

Fără îndoială, și el se uitase la ea la fel.

Pe măsură ce noaptea avansa, pofta lui devenise tot mai mare. Ceea ce începuse ca o iuțire a pulsului la cină se transformase într-o semierecție în trăsură. Dumnezeule, se temuse de ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu se dădea jos la jumătatea drumului spre centru. Ar fi terminat în pantaloni înainte să ajungă pe Seventy-Second Street?

Mamie fusese geloasă pe Abigail Phillips, deși disimulase bine cu o minciună. Dar Frank identifica minciunile la fel de ușor cum respira. Bănuia că era rezultatul felului în care fusese crescut, abuzurile și neglijența fiind singurele constante din viața lui sordidă.

De asta o lăsase pe Mamie să plece. Nu avea să o mai urmărească prin oraș, alergând să o ajute la primul semn de pericol. Devenea o obsesie nesănătoasă, și pentru ei nu putea exista un viitor. Mai bine

uita de ea și își vedea de viața lui. N-avea decât să meargă în orice speluncă, cazinou sau salon de dans. Lui nu-i mai păsa.

„Trebuie să încetezi să mă mai urmărești. Am obosit să-mi fie stricată seara pentru că apari tu."

Ea avea dreptate. Trebuia de mult să fi încetat cu asta.

Aruncă ziarul deoparte. Îl aștepta munca, inclusiv hârtiile pe care trebuia să le pregătească pentru prima consultație a zilei. Mamie Greene era în trecutul lui.

Era aproape gata pentru prima lui programare când se auzi un ciocănit. Secretara lui băgă capul în birou.

– Domnule, domnul Greene este aici să vă vadă.

La dracu'.

Îi era imposibil să refuze întâlnirea aceasta... și nu era nici surprins de ea. Frank își scoase ochelarii de citit și îi băgă în sertarul de sus al biroului lui.

– Condu-l.

Cât aștepta, se ridică și își puse haina pe el.

Duncan Greene era un bărbat impunător, atletic. Fusese crescut în privilegiu, dar n-ai fi putut să spui despre el că era „moale". Dacă te trezeai vreodată în vreo încăierare, cu siguranță ai fi vrut ca Greene să fie de partea ta. Dar Frank crescuse printre o grămadă de bărbați mult mai înspăimântători decât Duncan Greene. Dacă tatăl lui Mamie își imagina că avea să-l intimideze, Greene avea să fie teribil de dezamăgit.

Greene intră, cu o pălărie maro în mâini. Costumul lui era impecabil și perfect croit. Faptul că venise el la Frank în loc să-l cheme la el demonstra urgența acestei conversații.

– Bună dimineața, Duncan.

Frank întinse mâna. Duncan o strânse puternic, atât de puternic, încât Frank aproape tresări.

– Frank. Mulțumesc că mă primești.

– Desigur. Știi că ușa mea este mereu deschisă pentru tine. Ia loc și spune-mi ce te preocupă!

De parcă nu bănuia deja.

– Eram prin preajmă în dimineața asta, așa că m-am gândit să trec pe aici ca să stăm de vorbă. Duncan se așeză pe fotoliul aflat în fața biroului lui Frank. Amândoi suntem ocupați, așa că n-am să irosesc timp. Vreau să știu ce intenții ai cu fata mea.

Intenții? Doamne!

– A fost o cină, Duncan.

– O cină despre care s-a scris în toate articolele mondene în dimineața asta. Deja m-a vizitat domnul Livingston, tatăl logodnicului lui Marion. Și el este la fel de îngrijorat.

Cei doi bărbați mai în vârstă ar trebui să-și facă griji de obiceiul lui Mamie de a fura bani de la străini prin cazinouri. O cină la Sherry's egala cu greu jocurile de noroc și furtul.

– O grijă care-i complet nefondată, în opinia mea. Ne-am întâlnit, și ea a menționat cât îi place supa de anghinare a lui Louis. M-am oferit să o însoțesc.

Minciunile îi ieșiră ușor pe gură. Duncan îl studie cu atenție pe Frank, și acesta se luptă cu impulsul de a se foi în scaun ca un inculpat vinovat.

– Povestea lui Marion a fost similară. Bătu darabana pe brațul fotoliului. Poate că știi deja asta despre mine, Frank, dar o să mă repet. Nu-mi place atenția, nici asupra mea, nici asupra familiei mele. Numele Greene a fost mereu asociat cu respectabilitatea și, fiind fiica mea mai mare, mă aștept de la Marion să respecte deceniile de tradiție.

Frank aproape pufni. Mamie respingea tradiția atât de mult, încât Duncan ar lua-o razna dacă ar afla vreodată adevărul. Dar nu era treaba lui Frank să-și informeze clientul despre asta. Trebuia să-l calmeze pe Duncan, să fie de acord cu orice-i cerea și să-și vadă mai departe de ziua lui.

Duncan era unul dintre cei mai puternici bărbați din New York. Un cuvânt de la el, și nimeni mai sus Thirty-Fourth Street nu avea să mai lucreze vreodată cu Frank. Putea să-și ia adio de la cariera de avocat. Și Frank nu făcuse plecăciuni și temenele de când scăpase de sărăcie în tinerețea sa doar ca să-și arunce vasta avere pe o femeie.

Da, Frank încă putea găsi clienți – infractorii de la periferie păreau să aibă mereu nevoie de reprezentare legală –, dar prestigiul venea din a-i reprezenta pe cei de sânge albastru. Din a cina în cele mai bune restaurante. Din a-ți apărea numele în ziarele de scandal. Invitații la cele mai bune petreceri.

Toate astea ar dispărea dacă Frank nu ar ține cont de dorințele lui Duncan.

Asta-l făcea vanitos și superficial? Da. O recunoștea cu promptitudine. Îi plăceau banii, îi plăcea să aibă o casă mare pe Fifth Avenue.

Să fie membrul unui club și să aibă o lojă la Opera Metropolitană. Iadul ar îngheța înainte ca Frank să revină la o viață de sărăcie.

– Nu am de gând să continui vreo legătură cu fiica ta, Duncan. Ai cuvântul meu.

Duncan ridică bărbia.

– Excelent! Cât sunt aici, vreau să te mai ocupi de ceva pentru mine. Eu și Livingston am hotărât să îi grăbim pe copii și să stabilim o dată. Hai să facem o înțelegere, ceva care să pună deoparte bani pentru Marion, în caz că Chauncey o dă în bară cu chestia asta. Include și o clauză de infidelitate. Nu-mi pasă ce face după ce am câțiva nepoți, dar ar face bine să se potolească și ca în primii zece ani să-și facă datoria.

Frank simți o durere ascuțită în coaste, chiar atunci când încuviința din cap și scria toate astea pe hârtie.

– Nici o problemă.

Duncan se ridică, punând capăt întâlnirii. Privi în jur la pereții goi.

– Sunt surprins să văd că nu ai nici un tablou sau diploma atârnată. Unde ai zis că ai făcut școala?

– La Yale, răspunse Frank. Doar că n-am apucat să înrămez drăcia.

– Înțeleg. Diploma mea de la Harvard este în vreun cufăr prin podul nostru. Unii dintre clienții tăi ar fi însă impresionați de diplomă. Așa vor ști că nu ai fost la Universitatea Delaware sau la Colegiul Boston.

Doamne ferește! Existau doar trei sau patru școli suficient de bune pentru oamenii ăștia din înalta societate, motiv pentru care Frank nu va recunoaște niciodată că diploma sa era de la Colegiul Allegheny.

– Bine, zise. Mă ocup să o înrămez, minți el.

– Excelent. Duncan se uită țintă în ochii lui Frank. Și nu vreau să insinuez că nu ești demn de Marion. Dar ea este logodită cu Livingston de ani în șir. Tatăl lui este un prieten apropiat de-al meu. Am vrea ca familiile noastre să fie unite definitiv.

Frank simți cum i se târăște dezgustul pe piele. Duncan vorbea despre Mamie de parcă era un bun. Ceva ce putea fi dat la schimb și negociat. Nu era ceva neobișnuit în cercul lui Greene, dar tot i se părea respingător. Poate că asta voia și Mamie. Cine era Frank să se joace cu destinul.

– Înțeleg. Nu-ți face griji, mă voi asigura că va fi protejată. Din punct de vedere legal, desigur.

Pe chipul lui Duncan se văzu bănuiala.

– Da, din punct de vedere legal. Pentru că orice bărbat care încearcă să stea în calea viitorului fetei mele este un om mort. Își puse pălăria pe cap. Și chiar nu mi-ar plăcea ca acel om mort să fii *tu*.

Mulberry Street se întindea prin unele dintre cele mai rele zone din Lower East Side, cu cunoscuta intersecție Five Points la capătul sudic. Mamie încerca să evite acea zonă de fiecare dată când se putea, chiar și pe timpul zilei. Districtul șase era periculos la toate orele, și tocmai de asta ea rămânea în partea nordică.

Aici, străzile erau foarte diferite de cele spațioase și curate din centru. La periferie, arterele erau aglomerate cu oameni de toate soiurile, cu cărucioare, cai și bunuri de vânzare. Aleile erau pline de ziare mucegăite și murdare, de adăposturi improvizate pentru cei fără un acoperiș permanent. Hainele atârnau la ferestre, și vara nu era ceva neobișnuit să vezi ieșirile de incendiu folosite ca paturi.

Când grupuri mari începuseră să emigreze aici, cvartalele și străzile se transformaseră repede în cartiere bazate pe identitatea religioasă sau culturală. Engleza nu era limba principală printre vecini și proprietari de magazine din aceste locuri; puteai auzi germană, ebraică, rusă, italiană, chineză și altele. Erau oameni cu pielea de toate culorile; toată lumea încerca să-și găsească un punct de sprijin în această eră nouă și modernă. Mulți copii alergau desculți, chipurile și hainele lor reflectând timpul petrecut în mare parte afară. Și, când stăteau cu cinci sau șase oameni într-un apartament cu o singură cameră, cine-i putea învinovăți că nu stăteau înăuntru?

Mamie vizita familiile din cinci clădiri diferite pe Mulberry Street și în jurul acesteia. Alesese cu grijă fiecare familie. Soțiile se ocupau de copiii mici, de obicei în timp ce spălau sau coseau pentru câțiva bănuți, și copiii lor mai mari munceau în fabrici, magazine sau pe străzi. Soții acestor familii fie erau bolnavi ori beți, fie nu mai erau. Astfel, femeile se chinuiau singure să țină lucrurile legate, și puținii bani pe care Mamie li-i dădea aveau un efect imens asupra bugetelor lor lunare.

Petrecu mult timp la prima casă, apartamentul unei familii poloneze de la etajul patru. Soțul își revenea după un accident la picior și soția îngrijea doi copii bolnavi, fapt ce o împiedica să-și termine munca. Așa că Mamie îi hrăni și îi liniști pe copii, în vreme ce soția

cosea cu înverşunare. Orice încercare de a ajuta cu cusutul fu refuzată ferm; femeia nici nu voia să audă.

Următoarele două opriri fură mai scurte. O femeie luă banii prin uşa întredeschisă şi îi mulţumi lui Mamie, părând încordată. Cealaltă soţie şopti că soţul ei dormea şi acceptă banii în tăcere.

Doi poliţişti hoinăreau pe lângă clădirea adiacentă. Nu erau o privelişte neobişnuită în districtul şase, dar, de obicei, nu vedeai grupuri de poliţişti. O ignorară pe Mamie, care intră, fiind prea ocupaţi cu discuţia şi ţigările lor pentru a fi atenţi la ea.

Urcă cu grijă scările şubrede până la etajul trei. O lumină pâlpâia în tavan, pereţii erau plini de umezeală. Această familie, Porter, o necăjea pe Mamie de ceva vreme. Soţul lucra la docuri, dar orice bani câştiga se duceau pe gin, nu pe nevoile familiei. Soţia spăla, dar nu era suficient pentru a-i hrăni pe cei trei copii mici. Refuzaseră eforturile Comitetului pentru Dezvoltarea Districtului Şase de a-i converti şi nu puteau primi ajutor, aşa că Mamie îi adăugase în lista ei.

Ce o deranja pe Mamie cel mai mult erau vânătăile care apăreau deseori pe faţa şi gâtul doamnei Porter, de parcă fusese sugrumată sau lovită. Când Mamie o întreba despre ele – oferind în acelaşi timp ajutor în cazul în care doamna Porter dorea să-şi părăsească soţul –, soţia insista că vânătăile erau de la căzături, vina datorându-se propriei neîndemânări.

Mamie nu credea.

Când ajunse la etajul trei, o întâmpină sunetul de copii plângând. Pe acest etaj existau patru apartamente, deci plânsul nu era nimic nou... dar era ceva mai mult de atât. Era o suferinţă agonizantă, genul provocat de o rană sau de neglijenţă.

Mamie se grăbi spre apartamentul familiei Porter. Uşa stătea deschisă, strigătele devenind tot mai puternice. Ciocăni înainte să se uite înăuntru...

Trei poliţişti se aflau înăuntru, adunaţi cu toţii în jurul unui corp aflat pe podea. Era domnul Porter? Oh, Dumnezeule! Ce se întâmplase? Era mort?

În partea îndepărtată a camerei, încă doi poliţişti o înconjuraseră pe doamna Porter, care stătea pe un scaun, cu chipul alb ca făina.

Mamie nu se opri să se gândească, ci pur şi simplu intră.

– Doamnă Porter, vă pot ajuta?

Doamna Porter ridică privirea, clipind la Mamie, şi îi luă ceva până să-şi dea seama cine era. Îi curgea sânge din tăieturile pe care le avea

în sprânceana stângă și la colțul gurii, iar pielea îi era umflată și roșie. Încercă să vorbească, dar nu ieși nici un sunet.

Bărbații se întoarseră cu toții spre Mamie. Cel mai în vârstă din grup, cel mai probabil cel mai mare ofițer în rang, se apropie de ea.

– Și cine sunteți dumneavoastră, domnișoară?

Mamie se adună.

– Sunt domnișoara Marion Greene. Fiica domnului Duncan Greene.

Sprâncenele lui se uniră, pe chip citindu-li-se scepticismul.

– De pe Fifth Avenue? Vă așteptați să vă credem că fiica lui Duncan Greene ar fi aici, cu plebea? Doamna Astor nu era disponibilă astăzi?

Bărbații din încăpere chicotiră cu toții, făcând să-i fiarbă sângele lui Mamie.

– Chiar sunt domnișoara Greene.

El se înfoie, privind-o din cap până-n picioare, o inspecție lentă a cărei intenție era să o înjosească și să o minimalizeze.

– Păi, fără supărare, domnișoară Greene, dar de obicei nu vedem fete ca dumneavoastră prin părțile astea.

Adevărat, dar nu asta era ideea acum.

Mai întâlnise bărbați ca acest căpitan: bărbați puternici care credeau că femeile erau creaturi plăpânde și firave. Din experiența ei, cea mai bună modalitate de a interacționa cu proștii de genul ăsta era să fie cât se poate de directă și de încrezătoare. Să nu arăți vreo slăbiciune.

Unul dintre copiii mai mici ai familiei Porter stătea pe podea, singur, plângând. Mamie se duse și îl ridică, luându-l în brațe și șoptindu-i cuvinte liniștitoare, pentru a-l calma. Când copilul se liniști, Mamie se întoarse unde stătea ofițerul.

– Îmi spuneți ce s-a întâmplat, domnule?

– Sergent, domnișoară – și nu văd cum asta-i oportun pentru sensibilitatea delicată a unei domnișoare cu educația dumneavoastră. Poate ar trebui să vă găsiți trăsura și să vă întoarceți acasă. Nu cred că tatăl dumneavoastră ar aprecia că sunteți aici.

– Mă tem că nu pot face asta încă, sergent. Doamna Porter este prietena mea. Vreau să văd dacă-i pot oferi ajutor în această problemă.

– Prietena dumneavoastră? Se încruntă, și mustața îi tresăltă. Apoi, el chicoti și privi în jur pentru a se asigura că-l aud și ofițerii săi. Ați auzit, băieți? Doamna Porter are prieteni sus-puși.

Furia șerpui pe pielea lui Mamie, pârjolind și arzând, iar ea își zise să stea calmă. Ei credeau că avea să devină isterică și să țipe, să se înroșească și să devină irațională. Ca apoi să o poată trimite la plimbare.

Dar, dacă ea rămânea logică și echilibrată, aveau să fie obligați să aibă de-a face cu ea.

– Doresc să o ajut, dacă se poate.

Copilul din brațele ei începu să se foiască, așa că Mamie îl legănă ușor.

– Asta-i nobil din partea dumneavoastră, domnișoară Greene. Dar mă tem că nu puteți face nimic pentru doamna Porter. Vedeți, noi tocmai am arestat-o.

– Ați arestat-o! Mamie privi spre doamna Porter. Ochii celeilalte femei erau goi și bântuiți, de parcă trăia un coșmar. Pentru ce?

Sergentul arătă cu mâna spre corpul de pe podea.

– Pentru crimă, domnișoară Greene. Acum, dacă nu vă deranjează, avem treabă.

– Dar... Lui Mamie nu-i venea să creadă. Nu putea pricepe ce se petrecuse? Doamna Porter a fost evident bătută. Dacă domnul Porter a fost omorât de soție, atunci cu siguranță ea se apăra.

– Asta nu-i o scuză ca să omori un om, domnișoară. Ce se întâmplă între un soț și soția sa în intimitatea casei lor nu-i treaba noastră și nu are efect asupra rezultatului. Ideea este că un om este mort și că soția lui este răspunzătoare. Făcu un semn către polițiștii de lângă doamna Porter. Luați-o, băieți!

Doamna Porter fu ridicată în picioare și condusă spre ușă. Mamie privi îngrozită cum această femeie muncitoare și bună, pe care o cunoștea de vreun an, era dusă la închisoare. Polițiștii ăștia nu aveau compasiune? Nu doreau să înțeleagă ce se petrecuse cu adevărat aici?

În vreme ce trecea, doamna Porter încetini lăsându-se pe călcâie, adresându-i-se lui Mamie.

– Copiii mei. Vă rog, aveți grijă să fie duși la vecina mea. Spuneți-le că-i iubesc.

Mamie încuviință din cap.

– Te voi ajuta. Jur! Nu-ți face griji, doamnă Porter.

– Haide, se răsti sergentul în spatele lor. Băgați-o în dubă. Apoi spuneți-le celorlalți să aducă o targă pentru cadavru.

Băiatul și fata mai mare ai doamnei Porter începură să plângă în timp ce mama lor dispăru, sunetul frângându-i inima lui Mamie. Dumnezeule, durerea mamelor și a copiilor despărțiți trebuie să fie absolut insuportabilă. Ea șopti către băiețelul din brațele ei, legănându-l înainte și înapoi.

– Acum, chiar trebuie să insist să plecați, domnișoară Greene. Trebuie să mutăm cadavrul, și nu-i o priveliște pentru ochi delicați.

Dumnezeu să o apere de misogini.

– Ce se va întâmpla cu doamna Porter?

El ridică dintr-un umăr.

– Va aștepta procesul la poliție, mai jos pe stradă. Apoi, bănuiesc că va ajunge la închisoare.

Nu și dacă ea putea face ceva. Exista o persoană care o putea ajuta pe doamna Porter, una pe care Mamie o știa chiar bine.

Și avea să îi fie datoare cu un favor uriaș pentru asta.

Capitolul 5

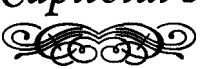

– Ai nevoie de mine ca să ce?

Frank se uita din spatele biroului la Mamie, care intrase ca o furtună în biroul lui cu o clipă în urmă. Era ciufulită și îmbujorată, vizibil agitată. Încercă să-și reprime mica izbucnire de fericire resimțită la sosirea ei, mai ales că era supărată. Nu era o vizită socială.

Și cererea ei confirmă asta.

Pocni din degetele cu mănuși în fața chipului lui.

– Fii atent, Frank! Am nevoie să reprezinți pe cineva cunoscut care a fost arestat.

Arestat?

– Cine este?

– Nu o cunoști. Este ținută la sediul poliției de pe Mulberry Street.

Măcar era o *ea*, nu un *el*.

– Nu are sens. Ar duce-o acolo doar dacă ar locui în districtul șase.

– Păi, locuiește în districtul șase. În Bayard, între Mulberry și Mott.

Frank se îndreptă în scaun.

– Asta-i aproape de Five Points. Cum naiba de cunoști tu pe cineva care locuiește acolo?

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Nu pui întrebarea care trebuie. Ar trebui să-ți notezi numele ei, acuzațiile care i se aduc și cum ai de gând să faci să se renunțe la acuzații. Repede. Are trei copii care depind de ea.

El își frecă obosit ochii. Era aproape ora șase seara. Avea planuri să cineze cu un client la ora opt. Nu avea timp pentru Mamie Greene, cu îndrăzneala și înflăcărarea ei sau cu trupul ei ce te făcea să salivezi, deși atunci era îmbrăcat într-o rochie surprinzător de monotonă. Nici n-avea timp să reprezinte vreo nevastă care nu și-ar permite niciodată să-l plătească și care oricum era vinovată.

Și totuși...

Mamie i-o cerea. Nu putuse să o uite. Trecuseră trei zile de la cina lor împreună, și era așa bine întipărită în capul lui, încât mădularul îi zvâcnea de fiecare dată când trăsura trecea pe lângă Sherry's.

Nu era de bine.

– Mamie...

– Nu poți refuza, Tripp. Acestei femei i s-a făcut o mare nedreptate, și tu trebuie să o îndrepți.

Hmm. De când o cunoștea pe Mamie, o mai văzuse pornită, dar niciodată *așa* înverșunată. Se părea că în sfârșit avea nevoie de ceva de la el, iar asta o făcea disperată și autoritară.

Inima îi palpită în piept, dorința zumzăind ca un roi de albine în sângele lui. Până la urmă, era și el om, un bărbat care tranzacționa favoruri și cunoștințe pentru a-și câștiga existența. Moneda lui era expertiza juridică. Deci, cât de departe era dispusă să meargă pentru ajutorul lui? Și ce voia el în schimb?

„Nu genul ăla de favor, Frank. Amintește-ți că-i o lady."

Nimic nepotrivit atunci. Dar ar putea să-i ceară ceva la schimb. Până la urmă, ea nu se putea aștepta ca el să-i facă acest serviciu din bunătatea inimii lui, nu-i așa? Inima lui fusese lipsită cu ani în urmă de bunătate.

Era nevoie de negociere.

Rostogoli tocul printre degete, gândindu-se.

– Înainte să mă hotărăsc să o ajut pe această femeie, să îndrept această mare nedreptate despre care vorbești, vreau să știu ce-mi iese mie.

Buzele ei se strânseră, sprâncenele îi coborâră.

– Ce-ți iese ție?

– Da, știi. Ce voi primi în urma acestui aranjament încât acest demers să merite efortul meu.

– Nu-i destul faptul că vei salva viața unei femei nevinovate?

El chicoti sec.

– Mamie, închisorile orașului sunt pline de oameni nevinovați. Nu-i pot salva pe toți.

– Nu-ți cer să-i salvezi pe toți. Doar o femeie care se întâmplă să-mi fie prietenă.

– Am foarte multe cazuri de care mă ocup. Își scărpină gânditor maxilarul. Poate, dacă vorbești cu secretara mea, ea ar putea găsi un interval liber săptămâna viitoare...

– Bine! Ea ridică mâinile și le lăsă să-i cadă pe lângă corp. Ce vrei la schimb, Frank?

El se uită la ea nesigur. O parte din el nu se așteptase ca ea să capituleze așa repede. Cealaltă parte se așteptase ca ea să sugereze plata, nu să-l lase pe el să hotărască.

Sfinte Dumnezeule, ce lucruri ar fi vrut el la schimb? Lucruri obscene, necuviincioase, murdare... lucruri care ar fi făcut să i se ridice părul în cap unei prințese de pe Fifth Avenue. „La dracu'!"

Tuși. Adevărul era că-și dorea să petreacă timp cu ea. Pe cât de ridicol suna, îi plăcea să fie în preajma lui Mamie. Era inteligentă și amuzantă, mai perspicace decât alte doamne pe care le cunoștea el. Dacă se întreba de ce o urmărise în ultimele luni, răspunsul era pur și simplu ca să fie aproape de ea.

Poate că pentru ei nu exista un viitor romantic... dar puteau să fie prieteni de vreun fel. Avea să păstreze seara respectabilă.

Dar nu *prea* respectabilă.

Gândindu-se din nou la cină, jetonul pentru negociere deveni limpede.

– O noapte de biliard. Noi doi.

Ea se balansă pe călcâie, pe chip citindu-i-se confuzia.

– Biliard? Vrei să joci un meci cu mine?

– Nu un meci – multe. Cel mai bun din șapte. Și acasă la mine.

– Eu... Frank, nu pot fi văzută jucând biliard la tine acasă. Ar fi...

– Excitant? Uluitor? Cea mai memorabilă seară din viața ta?

Buzele ei se mișcară, și, pentru o clipă, el crezu că ea ar putea zâmbi. Dar ea spuse:

– Ai o părere foarte bună despre compania ta. Dar am vrut să spun că ar fi scandalos – și nu în sensul bun.

– Ești îngrijorată de ce ar putea spune Chauncey?

– Sunt mai îngrijorată în legătură cu tatăl meu și cu restul societății.

– Și dacă promit că nu te va vedea nimeni intrând sau ieșind din casa mea? Iar angajații mei sunt incredibil de discreți.

– Fără îndoială datorită generozității tale, mormăi ea. Chiar am de ales? Pot oferi altceva, ceva mai puțin... intim?

El se gândi la ea aplecată peste masa lui de biliard, cu trunchiul ei lung întinzându-se pentru a-și pregăti loviturile... Fu străbătut de un fior.

– Nu, absolut deloc. Doar dacă nu cumva vrei să găsești alt avocat care să-ți ajute prietena.

– Ești diavolul în persoană, Frank Tripp.

Se uită la perete un moment, bătând darabana în timp ce-și mișca maxilarul. Ridicând brațele, el își încrucișă degetele în spatele capului, pregătit să o aștepte. Până la urmă, avea să își dea seama că nu avea sens să se prefacă. Acesta era prețul pentru ajutorul lui, punct.

Într-un final, ea se întoarse spre el, cu bărbia ridicată.

– Bine, sunt de acord cu turneul tău ridicol de biliard. Acum, mișcă-te! Trebuie să te grăbești și să-mi eliberezi prietena.

El fu copleșit de satisfacție, o victorie atât de dulce, încât fu nevoit să-și reprime râsul jucăuș ce stătea să-i iasă din piept. Se ridică și încheie nasturii la haină.

– Atunci, așa voi face, Excelență, și te voi informa direct. Cum se numește prietena ta?

– Discutăm despre asta în trăsură. Vin cu tine.

Asta-i atrase atenția.

– Ba vii pe dracu'. Mamie, nu te plimbi pe la periferie, printre hoți și criminali. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Ea privi spre cer, apoi făcu stânga împrejur.

– Îți pierzi timpul. Nu stau nici de-a naibii acasă așteptând să-i fie decisă soarta.

O urmă orbește, distras pentru moment de faptul că ea vorbise urât. „Ai văzut-o furând din buzunare. Probabil că știe la fel de multe despre infracționalitate ca tine." Poate și mai mult.

La dracu'.

– Cel mai bun din nouă, strigă el în spatele ei.

Ea îi aruncă o privire dezgustată peste umăr, și el nu se putu abține să nu rânjească larg.

Chiar era condamnat.

Pe vremea când fusese copil, Mamie îl întâlnise o dată pe Edwin Booth. Faimosul actor fusese foarte amabil cu ea, strângându-i mâna și schimbând câteva cuvinte, pierdute acum în nisipurile timpului. Ce își mai amintea era că cei din jurul lui îl trataseră pe actor ca și cum ar fi fost un zeu trimis de pe muntele Olimp pe Pământ. Toată lumea concurase pentru atenția lui, strigând și urlând la el, întinzându-se spre el, în speranța de a atinge măreția. Practic, aruncaseră cu petale de trandafir, ca el să calce pe ele.

O experiență similară fu când intră în sediul poliției din New York.

Când ieși din trăsură, fu bombardat de ofițeri, alți avocați și detectivi urlându-i numele și strângându-i mâna. Era o nebunie. Frank bătea spinări și accepta țigarete, cu un zâmbet întipărit pe chip, în timp ce intrau în sediu. Centrul atenției, prietenul tuturor. „Adoră asta. E născut pentru asta."

Frank Tripp era o adevărată celebritate în New York.

Deși asta o surprinse pe Mamie, nu ar fi trebuit. Citea ziarele, îi știa reputația și din tribunal, și din afară. Făcea parte dintr-un cabinet de avocatură, dar Frank era avocatul tuturor oamenilor – vinovați sau nevinovați – care doreau să-l angajeze. Dar ea nu conștientizase că asta îi afecta viața de zi cu zi, că oamenii de rând ar face temenele pentru a-i atrage atenția.

Era... tulburător.

El o ținu politicos de braț când intrară în clădire. Era neobișnuit să vezi o femeie aici – dacă nu era în cătușe. Poliția din Chicago acceptase de curând femei în rândurile ei, dar Poliția Metropolitană din New York rămânea doar cu bărbați, cu excepția câtorva femei angajate să asiste deținutele. Așa că Mamie ignoră privirile ciudate care i se aruncau și își ținu bărbia sus. Nu conta nimic altceva decât să obțină eliberarea doamnei Porter.

Odată ajunși înăuntru, activitatea zumzăia în jurul lor. Oameni din toate mediile sociale și de toate originile se aflau aici, mărturie a diversității populației din oraș. Mult mai diversă decât pe Upper Fifth Avenue.

Se duseră la tejgheaua principală. Un polițist în vârstă cu perciuni roșcați stufoși stătea în spatele paravanului înalt de lemn. Când ridică privirea, gura îi zvâcni.

– Măi să fie dacă nu-i chiar Frank Tripp venit aici în seara asta să ne binecuvânteze pe toți cu prezența sa. Ce mai faci, Frank? A trecut ceva vreme.

Avea un iz de accent irlandez.

– Bună ziua, McDermott. Frank era tot numai zâmbet când se aplecă peste tejghea. Ce-ți mai face nevasta? Este mai bine?

Expresia omului deveni serioasă.

– Da, da. Sora ei stă cu noi, să aibă grijă de ea, dar doctorii zic că-și revine, slavă Domnului!

– Asta-i o veste bună, atunci. Transmite-i toate cele bune din partea mea. Acum, eu și această lady – arătă spre Mamie – suntem aici să vedem o doamnă Porter de pe Bayard Street. A fost adusă aici astăzi, suspectă de crimă.

Mamie îl pusese la curent în trăsură.

– Domnișoară, o salută polițistul pe Mamie, apoi se întoarse din nou spre Frank. Doar nu o reprezinți tu, nu? Este un pas cam în spate, nu-i așa?

Mamie deschise gura să-i spună bărbatului fix ce gândea despre acel comentariu denigrator, dar Frank o strânse de braț. Ea încleștă maxilarul și rămase tăcută, deși enervată.

– Sunt avocatul doamnei Porter, zise Frank. Am făcut o promisiune și am de gând să o respect.

McDermott clătină lent din cap.

– Bănuiesc că știi cum merg treburile. Privind în jos, frunzări prin registrul de pe tejghea.

– Doamna Porter... să vedem. A fost adusă pe la ora 13.00 în după-amiaza asta. O trimit pe una dintre intendente să o aducă din cealaltă clădire.

– Excelent, mulțumesc. Stăm aici și așteptăm.

Frank arătă spre o banchetă lipită de perete.

McDermott flutură din mână către un ofițer cât încă vorbea cu Mamie și cu Frank.

– Nu, nu, nu. Mergeți într-o încăpere goală din spate. Nu este ca și cum nu ai ști drumul. O trimitem noi acolo.

Frank strânse mâna lui McDermott, îi mulțumi și o conduse pe Mamie printr-o serie de coridoare.

– Intră, zise Frank, deschizând o ușă. Aici aduc suspecții pentru a-i interoga. O vom aștepta aici pe doamna Porter.

Se aflau într-o încăpere fără ferestre, înconjurați de pereți albi murdari. Erau două scaune mici de lemn, de o parte și de alta a mesei. Mamie se așeză pe unul din scaune. Epuizarea atârna de ea ca o povară pe care o căra. Ziua fusese lungă și stresantă. Ținând cont de cât de teribil se simțea ea, putea doar să-și imagineze cum rezista doamna Porter. Femeia era probabil teribil de speriată.

– Când va veni doamna Porter, vom încerca să aflăm versiunea ei despre ce s-a întâmplat, zise Frank încet. Când va fi trimisă în judecată, voi cere judecătorului să o elibereze pe cauțiune. Dar, ăsta-i un delict major, așa că rămâne la discreția judecătorului cauțiunea.

– De ce-mi spui toate astea?

– Pentru că trebuie să-ți gestionezi așteptările. Va fi un proces lung, și mare parte din el nu este sub controlul nostru.

– Nu și în afara controlului tău, nu reuși ea să tacă. Ținând cont de reputația ta.

El ridică mâinile, cu palmele expuse.

– Voi face tot ce pot, Mamie. Dar și-a omorât soțul.

– Se presupune.

Frank își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor și clătină din cap.

– Din ce mi-ai spus, lucrurile sunt sumbre. Ca să nu mai menționăm că, în situații de genul ăsta, aproape mereu partenerul este de vină.

Deși asta poate că era adevărat, ea nu avea de gând să tragă concluzii pripite.

– Nu știm dacă există probe.

– Mamie, majoritatea criminalilor sunt condamnați în baza probelor indirecte. Când Mamie vru să răspundă, Frank se aplecă și puse mâinile pe masa zgâriată. Ascultă, nu-mi pasă dacă l-a omorât sau nu. Vinovăția sau nevinovăția clientei mele este prea puțin relevantă. Treaba mea este să o reprezint în tribunal.

– Atunci, cum îți alegi clienții?

El se îndreptă, buzele i se răsuciră într-o strâmbătură.

– Dacă-ți spun că-i vorba despre bani, mă vei respecta mai puțin?

Se așteptase la răspunsul ăsta, dar acum avea o cu totul altă semnificație pentru ea. Viața unei femei era în joc – o femeie de treabă, cu trei copii mici de crescut.

– Deci doar cei care au mulți bani își pot permite avocați buni?

Ca tatăl ei.

– Te porți ca și cum nu ai cunoaște privilegiile pe care banii le aduc în acest oraș. Nu poți fi atât de inocentă. Doar te-am găsit furând din buzunare într-un cazinou, pentru numele lui Dumnezeu.

Oh, iar asta.

– Ca să nu mai zic că ești fata lui Duncan Greene, continuă el. Acolo, afară, este un întreg oraș pe care tu nu l-ai cunoscut niciodată, cu oameni de toate soiurile.

Ea deschise gura să-i spună ce știa despre cei mai puțin norocoși, dar chiar atunci se deschise ușa. O intendentă de poliție într-o rochie gri simplă introduse o doamnă Porter palidă și ciufulită. Mamie sări în picioare și își împreună mâinile ca să nu alerge și să o îmbrățișeze pe femeie. Intendenta desfăcu apoi cătușele de la încheieturile doamnei Porter și o aduse la masă.

– Stai aici, îi ordonă intendenta.

După ce doamna Porter se așeză, intendenta îi zise lui Frank:

– Voi aștepta pe hol. Să-mi spuneți când terminați.

– Mulțumesc.

Când rămaseră singuri, Mamie se întinse peste masă și strânse mâna celeilalte femei.

– Ești bine? Ai fost tratată rău?

Doamna Porter înghiți.

– Sunt bine. Unde sunt copiii mei?

– Cu vecina ta. A zis că ea și celelalte femei din clădire vor avea grijă de ei.

– Dar nu au destui bani să...

– Nu-ți face griji pentru asta. M-am ocupat. Orice vor avea nevoie vor avea, îți promit.

Ochii doamnei Porter se umplură de lacrimi.

– Mulțumesc, domnișoară Greene. Nu știu cum vă voi răsplăti pentru fapta asta, pe lângă toate celelalte lucruri pe care le-ați făcut pentru noi în ultimul an.

Mamie îi strânse mâna.

– Nu-i nevoie de răsplată. Știu cât de mult muncești. Te vom scoate din asta. Retrăgându-și mâinile, făcu un gest către Frank. Doamnă Porter, el este avocatul tău, domnul Frank Tripp.

*

Era clar că Mamie nu minţise în legătură cu prietenia cu această femeie. Dar era mai mult decât prietenie. Mamie îi oferea doamnei Porter... ajutor financiar şi sprijin. Aranjase ca vecinele să aibă grijă de copiii Porter.

„Nu ştiu cum vă voi răsplăti pentru fapta asta, pe lângă toate celelalte lucruri pe care le-aţi făcut pentru noi în ultimul an."

La ce se referise? Ce făcuse Mamie pentru ea în ultimul an?

Şi avea să o înţeleagă Frank vreodată pe femeia asta?

Se întinse pentru a strânge mâna doamnei Porter.

– Bună ziua, doamnă Porter. Eu sunt domnul Tripp, avocat aici în oraş. Trebuie să îţi pun câteva întrebări. Este în regulă?

Ea încuviinţă din cap, dar nu vorbi, iar în ochi i se citi precauţia. Frank reprezentase doar două femei în cazuri penale de-a lungul anilor, dar nici una într-un proces pentru omor. Dintr-odată era recunoscător pentru prezenţa lui Mamie aici, pentru abilitatea de a face oamenii să se simtă în largul lor. Avea să economisească astfel timp în câştigarea încrederii unui client necunoscut.

– Aş vrea să înţelegi întâi că tot ce-mi vei povesti sunt informaţii confidenţiale. Adică, nu voi putea spune nimănui. Nimic din ce spui nu poate fi folosit împotriva ta la proces. Domnişoara Greene se află aici ca angajată a mea, deci se aplică aceleaşi reguli. Poţi să fii complet onestă cu noi.

– Dar nu am bani pentru un avocat. Au zis că mă va reprezenta cineva din oficiu.

– Nu-ţi face griji cu asta, zise Mamie înainte ca Frank să comenteze. Domnul Tripp este un prieten de-al meu. Voi avea grijă să fie plătit pentru că a luat cazul tău.

Oh, *Dumnezeule!* Mulţimea de gânduri obscene care îi trecură prin minte lui Frank era de-a dreptul nerușinată. Avea ea idee ce efect avea asupra lui?

Probabil că nu, altfel nu ar fi discutat niciodată despre recompensarea lui.

– Oh, domnişoară Greene...

Mamie ridică mâna.

– Te rog, insist! Dacă nu pentru tine, atunci acceptă ajutorul meu de dragul copiilor tăi.

Umerii doamnei Porter se relaxară abia vizibil. Femeia încuviinţă din nou din cap.

Frank consideră asta un semn pentru el.

– Bun, ce s-a întâmplat astăzi mai devreme?

Privirea femeii se mișcă de la el la Mamie, apoi ea se uită spre masă. El ridică insinuant din sprâncene spre Mamie și arătă cu bărbia spre cealaltă femeie. „Ajut-o!"

Mamie o atinse pe brat pe doamna Porter.

– Este în regulă. Poți avea încredere...

– L-am omorât.

Frank încremeni auzind confesiunea directă, dar își mască iute reacția exterioară. Dumnezeu îi era martor că nu era cel mai rău lucru pe care îl auzise mărturisit într-una dintre aceste încăperi. Pentru Mamie era însă altceva. Cu ochii mari, se lăsă pe spate în scaunul ei, așa că el puse o palmă pe genunchiul ei pentru a o liniști.

– Povestește-ne ce s-a întâmplat.

Își menținu vocea echilibrată, neacuzatoare. Doamna Porter încuviință din cap și își șterse o lacrimă ce-i aluneca pe obraz.

– Nu era... un bărbat bun. Nu cu mine. Au fost momente când...

Se opri dintr-odată și respiră tremurat. Mamie se întinse din nou, liniștind-o pe cealaltă femeie, mângâindu-i brațul.

– Au fost momente...?

– Când își folosea pumnii pe mine. În fața copiilor. Ajunsesem să mă aștept la asta, știți. După ce venea acasă din speluncile unde bea gin, cel puțin. Nu mă deranja așa mult decât dacă trebuia să zac în pat ca să-mi revin. Se uită în ochii lui Mamie. Vedeți, îl enervam, mereu insistam să înceteze să bea și să mă ajute mai mult prin casă. Îl băteam la cap.

– Asta nu-i o scuză pentru violența fizică, îi zise cu blândețe Mamie. Nimic nu scuză loviturile.

Doamna Porter ridică din umeri.

– Muncește... muncea din greu la docuri. Când venea acasă, voia să fie lăsat în pace. Uneori, îmi era greu să fac asta.

Mamie își șterse propriul chip cu mâna liberă, îndepărtând lacrimile la aflarea acestor detalii despre viața domestică a doamnei Porter. Frank detesta să-i spună cât de adesea se întâmpla asta, cât de des unii bărbați credeau că-i dreptul lor să-și bată nevestele și cât de des nevestele îi scuzau. Propria mamă, de altfel, îl apărase mereu pe tatăl lui, cu tendințele lui violente. Îl alesese pe acel nenorocit de fiecare dată, în detrimentul ei sau al copiilor.

Îndepărtând acele amintiri îngropate demult, reveni cu atenția la conversație.

– Și în dimineața asta?

– A fost plecat toată noaptea, a venit acasă beat. Nu îi puteam opri din plâns. Lacrimile îi curgeau de-a binelea acum, expresia ei fiind una de suferință. Am făcut tot ce am putut să-i fac să tacă. El...

Mamie continua să o țină pe doamna Porter de mână, oferindu-i forță. Așteptară, nu vorbi nici unul, până când cealaltă femeie putu să continue:

– A început cu cea mai mare, Katie. Are cinci ani. Plângea în bucătărie, și eu am încercat să o fac să tacă. Am implorat-o. Privirea doamnei Porter era năucă. Groaza reveni în timp ce-și amintea. Când ea a continuat, Roy i-a zis să tacă din gură, altfel vor exista consecințe. Dar ea nu a încetat. El a ridicat pumnul la ea. Eu... eu n-am gândit. Doar am...

Frank putea aproape să-și imagineze, scena fiind însuflețită în mintea lui. De câte ori se întâmplase asta în locuința Murphy? De 50 de ori? De 100? Mereu aceiași pumni vânjoși aducând violență și rușine.

– Deci o apărai pe Katie? întrebă Mamie.

El îi atrase atenția clătinând din cap. Ultimul lucru pe care trebuiau să-l facă era să pună cuvinte în gura unui client. Era mai bine dacă doamna Porter se chinuia cu povestea ei, indiferent de cât de mult îi lua.

– Nu am avut de ales, zise doamna Porter, implorând cu privirea, dorindu-și ca ei să înțeleagă. Ar fi omorât-o. Era de trei ori mai mare ca ea. Nu puteam să-l las să dea în ea.

– Și apoi, ce s-a petrecut?

– Am luat cea mai grea tigaie de pe plită și l-am lovit în cap cu ea. S-a împiedicat, a căzut într-un genunchi... și apoi l-am lovit din nou. Și s-a prăbușit.

– Asta s-a petrecut în bucătărie?

Ea își șterse alte lacrimi.

– Da, domnule. Undeva în mijlocul apartamentului.

Frank nu văzuse scena crimei, dar nu trebuia. În copilărie, trecuse prin mai multe case de genul ăsta decât putea să numere. Toate aveau una sau două camere, toată lumea gătea, mânca, dormea împreună.

– Soțul tău s-a ridicat din nou?

– Nu, domnule. Doar stătea întins acolo. Polițiștii au apărut la scurt timp după.

Asta era ciudat. O ceartă domestică nu ar fi dus la o vizită a poliției. Deci de unde ar fi știut cineva să cheme poliția? Trebuia să stea de vorbă cu vecinii. Cea mai bună șansă pentru a obține achitarea era să stabilească un tipar de violență unde să fi fost nevoie de autoapărare.

– Ce le-ai spus polițiștilor? Le-ai zis ce ne-ai spus nouă acum?

Ea închise ochii și înghiți.

– Nu, domnule. Mi-a fost prea teamă, chiar și când au țipat la mine.

– Excelent! Astea-s vești bune, zise el. Să nu vorbești cu ei fără să fiu și eu de față. S-ar putea să încerce să te silească să te declari vinovată.

– Dar sunt vinovată.

– Doar pentru că vă apărai pe tine și pe fiica ta, zise Mamie. Domnul Tripp este cel mai bun avocat din oraș. Va obține achitarea, îți promit!

Deși aprecia încrederea lui Mamie în abilitățile lui, mereu era mai bine să-ți pregătești clienții pentru ce era mai rău.

– Doamnă Porter, următorul pas este punerea sub acuzare. Vom merge în fața judecătorului, vom asculta acuzațiile și vom încerca să te scoatem pe cauțiune. Asta ar trebui să se întâmple în următoarele câteva ore.

– Și dacă nu sunt eliberată? Cum rămâne cu copiii mei?

– Mă ocup eu de ei, zise Mamie înainte ca el să comenteze.

Frank ocoli, se duse pe partea cealaltă a mesei și o ajută pe doamna Porter să se ridice. Era o femeie mică, numai piele și os. Chipul îi era încă umflat de două tăieturi urâte care abia prinseseră crustă. Foarte probabil, lăsate de Porter. Îmblânzindu-și expresia, Frank zise:

– Ține minte, nu vorbești cu nimeni despre cazul tău în afară de mine. Îi voi cere intendentei să vină și să te ia acum. Mai târziu, vei fi dusă la tribunal. Ai vreo întrebare pentru mine?

Ea clătină din cap. Dintr-odată, Mamie fu acolo, dându-l la o parte pentru a o îmbrățișa pe doamna Porter. Nu putu auzi tot ce-i șoptea Mamie, dar auzi niște scuze și un șir de asigurări. Promise o eliberare rapidă din închisoare. Frank spera să poată îndeplini acea promisiune.

Dar, mai întâi, Mamie avea de dat niște explicații.

Capitolul 6

Imediat după ce doamna Porter fu luată de acolo, Mamie îl privi pe Frank, care se duse la scaunul aflat pe partea cealaltă a mesei și se așeză. Se sprijini de spătar și puse picioarele pe masă, încrucișându-le la glezne.

– Cel mai bun avocat, zici?

Oh, auzise asta? Ei bine, nu avea de gând să dezvolte subiectul. Părerea lui despre el însuși era și așa suficient de bună.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Am spus-o în beneficiul ei – nu al tău.

El își perie pantalonii, îndepărtând o scamă imaginară de pe lâna de un albastru-închis.

– Cu toate astea, cuvintele alea au fost rostite. Nu pot fi retrase. La dracu', Mamie! Habar n-aveam cât de mult mă respecți și mă admiri.

Dumnezeule, era insuportabil. Și chipeș. Deși a doua observație era prea puțin relevantă, fu primul lucru care îi trecu prin minte după ce-l privise și ascultase în ultimele minute cu doamna Porter.

– Te aștepți ca eu să continui să te flatez, acum, că suntem singuri?

El își coborî un pic pleoapele, genele lăsându-se în jos pentru a-i acoperi parțial ochii de un albastru luminos.

– Depinde. Cât de mult îți dorești ajutorul meu?

Ea înghiți. Era un bărbat puternic. Seducător. O tentație vie într-un costum de trei piese personalizat.

Așezându-se pe celălalt scaun liber, ea își aranjă fustele și încercă să-și calmeze pulsul agitat.

– Frank, fii serios! Te-ai implicat deja în cauza doamnei Porter. Este evident că a fost autoapărare.

– Nimic nu-i clar și nimic nu-i sigur... până nu primesc niște răspunsuri de la tine.

De asta se temuse ea: că el avea să insiste să descopere mai multe despre viața ei secretă și cum ajunsese să o cunoască pe doamna Porter. Dar avea să accepte bucuroasă întrebările lui Frank pentru a fi sigură că urma să o ajute pe doamna Porter. Fără un avocat bun, Dumnezeu știa ce urma să i se întâmple mamei a trei copii în tribunalul orașului.

– Ți-am promis deja că voi juca biliard cu tine acasă la tine într-o noapte. Ce ai mai putea să vrei?

– Chiar multe, de fapt. Hai să începem cu povestea despre cum ai întâlnit-o pe doamna Porter!

– Prietena unei prietene.

El strâmbă din buze și clătină din cap.

– Mamie, draga mea. Se pare că tu încă ai impresia că funcționează să fii evazivă și să minți, dar nu-i așa. Nu cu mine. Nu după ce am cunoscut-o pe doamna Porter și am auzit ce a avut de zis. Deci ce ar fi să fii onestă cu mine măcar o dată în viața ta privilegiată?

– Nu am mințit. Poate m-am eschivat, dar nu am mințit.

El bătu darabana pe masă, fără să scoată un cuvânt. Teama i se strecură în suflet la tăcerea lui. Chiar avea să își retragă sprijinul pentru doamna Porter dacă nu auzea adevărul? Mamie nu credea asta, dar nu putea să fie sigură. Nu merita să riște.

Dacă faptul că ea își dezvăluia secretele avea să îi aducă eliberarea doamnei Porter, atunci nu avea de ales.

– Bine. Una dintre surorile mele știa o organizație caritabilă de la periferie. Cam acum un an și jumătate, am aflat că unele femei care caută ajutor sunt refuzate, pentru că nu vor să se convertească religios. Am cerut câteva nume ale celor cărora le-a fost refuzat ajutorul, ca să le pot ajuta eu. Le vizitez o dată sau de două ori pe lună și le aduc bani.

Picioarele lui loviră podeaua, și el se aplecă în față, cu coatele pe masă.

– Stai, tu-mi spui că... Dintr-odată înțelese și privi spre tavan. Banii de la cazinou. De asta furai din buzunare. Furai bani de la filfizonii din centru și îi dădeai oropsiților de la periferie.

– Familiilor de la periferie. Aceste femei se zbat din răsputeri să supraviețuiască, crescând copii în cele mai groaznice condiții. Filfizonii ăia din centru au mai mulți bani decât ar putea cheltui în trei vieți.

– Asta nu înseamnă că banii lor îți aparțin *ție*. Banii sunt ai lor, să facă întocmai ce vor cu ei. Dacă ar vrea să-i doneze nevoiașilor, ar face-o. Ce ești tu, un soi de Robin Hood modern?

– Poate că sunt. Habar nu ai ce fac aceste femei...

Închise gura. Cum ar putea el să știe? Era un bărbat crescut în Chicago, într-o familie privilegiată, și educat la o școală prestigioasă. Era un bărbat cu o carieră legală extraordinară, care locuia într-o casă mare pe Fifth Avenue.

– Eu știu că a fura de la alții nu-i calea potrivită pentru a ajuta aceste familii. Au nevoie de mult mai mult decât zece dolari din când în când.

Ea clătină din cap.

– Greșești. Banii controlează totul în orașul ăsta, și bărbații controlează toți banii. Femeile precum doamna Porter nu au puterea de a face ceva pentru ele. Crezi că își poate lua cei trei copii și să se ducă la colegiu? Să obțină o slujbă bine plătită de secretară? Este prizonieră a circumstanțelor perpetuate de societatea noastră.

– Ea a ales să se mărite cu el și să facă copii, Mamie. Și-a creat singură circumstanțele.

– Greșit. Femeile nu sunt deloc reprezentate în societatea noastră. Nu votează, nu au drepturi. Suntem *nimic*. Era la mila acelui... monstru. Cheltuia banii lor pe gin și femei. Venea acasă și o trata ca pe un gunoi. Ce fel de om este ăsta? Nu cel care a curtat-o, îți garantez.

– Bărbații precum domnul Porter sunt la fel de comuni precum șobolanii în Lower East End. Ar fi trebuit să știe mai bine.

Mamie se lăsă pe spate în scaunul ei.

– *Să știe mai bine?* Deci este vina ei că s-a îndrăgostit de un bărbat care a fost slab și crud?

Liniile de pe chipul lui tresăriră, un disconfort pe care ea nu-l mai văzuse niciodată.

– Nu asta am vrut să zic. Nu-mi pune cuvinte în gură.

Era o cu totul altă latură a lui Frank Tripp. Da, era abil și evaziv, dar mereu îl crezuse inteligent și drept. Atitudinea asta despre femeile care se zbat și familiile lor o uluia. Putea să existe o singură explicație.

– Cu toate astea, sunt în stare să citesc printre rânduri. Ești un snob.

– Nu fi ridicolă, se răsti el, deși își feri privirea. Nu sunt snob. Înțeleg ce înseamnă să te zbați.

– Ești sigur de asta?

– De ce discutăm despre *mine*? El arătă spre ea. Ar trebui să discutăm mai bine despre hotărârea ta de a hoinări prin Five Points, împărțind bani câștigați necinstit.

– Am crezut că am terminat discuția despre asta.

– Greșit, mica mea hoață. Se îndepărtă de masă și se ridică, băgând mâinile în buzunarele pantalonilor. Ai idee ce pericole înfrunți pe străzile astea? Rata infracțiunilor în New York este cea mai mare

din țară. Violuri, tâlhării, furt din buzunare... Tatăl tău ar muri de inimă dacă ar afla.

O luau de la capăt, mereu și mereu, cu amenințarea cu Duncan Greene. Era ca un carusel care nu se oprea niciodată.

– Bine că n-are să afle niciodată, atunci.

– Doar dacă nu se întâmplă ca vreun ziarist să descopere povestea unei prințese de pe Fifth Avenue implicate în procesul unei crime din Five Points.

Oh, vai! Asta nu-i trecuse prin cap. Deschise gura și apoi o închise. De ce nu se gândise la asta înainte? Ridică privirea la el.

– Voi fi chemată să depun mărturie?

– Clar nu, dacă ești angajata mea – și ăsta-i singurul motiv pentru care astăzi te aflai la periferie, dacă ești întrebată. Ai înțeles?

– De asta i-ai spus doamnei Porter că lucrez pentru tine?

– Da – și pentru că voiam să vorbească liber.

– Obosești vreodată să învârți adevărul după cum îți convine ție?

– Ca să fiu sincer, nu. Ai prefera să le spun ziariștilor adevăratul motiv pentru care am acceptat cazul? Că a fost un favor pentru domnișoara Marion Greene?

– Aș prefera să nu.

– Atunci, ne-am înțeles. Apropo, ar trebui să subliniez că iar te-am salvat după ce ai dat năvală fără să te gândești la consecințele acțiunilor tale.

– Dacă lumea află ce fac, atunci așa să fie. Ce contează este ca doamna Porter să nu ajungă în ștreang.

– Condamnatul nu se mai spânzură în New York. Este moarte prin electrocutare.

Dumnezeule mare, era un gând îngrozitor. Șocant.

– Oricum ar fi, nu-mi pasă decât să o salvăm pe doamna Porter.

Un colț al gurii lui se ridică, mici linii îi apărură la colțul ochilor. Dumnezeule, era un diavol frumos.

– Marion Greene, o cruciată. Păi, să te conduc cu o trăsură, domnișoară binefăcătoare. Am o trimitere în judecată de pregătit.

– N-ar trebui să stau? S-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu.

– Nu neapărat. Mă voi ocupa de asta de unul singur. Ai face bine să te întorci acasă înainte să ți se simtă lipsa.

Nu-i plăcea, dar probabil că era un lucru înțelept. Nu doar pentru că familia ei i-ar putea remarca absența, ci și pentru că timpul petrecut cu Frank Tripp era periculos pentru starea ei generală de bine.

Simplul fapt că se uita la el – cu părul lui perfect aranjat și trăsăturile clasice, umerii largi și picioarele lungi – îi creștea pulsul până la cer. Când erau împreună, aerul se aprindea și scânteia, o încărcătură care îi vibra prin vene, creând o dorință profundă de care nu putea scăpa.

Și el simțea asta? De asta ceruse un turneu de biliard cu ea drept compensație?

El o privea, așteptând tăcut în partea cealaltă a camerei, cu buzele ușor strânse. Credea probabil că ea avea să se împotrivească. Dar ea porni spre ieșire. Cu cât petreceau mai puțin timp împreună, cu atât era mai bine.

El se duse să-i deschidă ușa. Chiar când mâna atinse clanța, el se opri. Ea aproape că se lovi de spatele lui.

– Oh, și nu discuta cazul cu absolut nimeni, *colega*.

Privi este umăr, rânjind la ea.

Îi despărțeau câțiva centimetri, și ambii fură surprinși de acea apropiere. Putea să vadă umbra unei bărbi pe maxilarul lui, fiecare geană. Îi observă și pulsul crescut de la gât. La apropierea ei reacționa sau la bătaia de cap generală pe care i-o dădea ea? Spera să fie prima variantă – pentru că nu voia să sufere singură, dorind un bărbat care o tortura cum o făcea el.

Ea păși în lateral, punând mai multă distanță între ei.

– Nici o problemă, domnule Tripp. Oh, și, pentru că acum sunt angajata ta, mă aștept la o mărire *uriașă* de salariu.

Ușa de la biroul lui Frank fu brusc deschisă în dimineața următoare. Charles Thomas și James Howe dădură buzna, cei doi bărbați mai în vârstă nederanjându-se să mai ciocănească sau să-l întrebe pe Frank dacă era ocupat înainte de a se așeza pe scaunele din fața biroului lui.

Howe și Thomas erau doi dintre partenerii lui Frank. Birourile lor erau la etajul superior, unde se ocupau de mare parte dintre cazurile importante de crime. Frank nu-i vedea prea des, în afară de ședința lor săptămânală ca parteneri.

– Ți-ai pierdut mințile? întrebă Howe, aruncând ziarul de dimineață pe biroul lui Frank. Ai acceptat un caz de omor din districtul șase?

Frank văzuse deja articolul. La naiba, el fusese cel care contactase editorul, să se asigure că povestea avea să apară în ediția de dimineață. Transmiterea informației însemna că el o putea controla.

– Da, am acceptat.

Thomas miji ochii prin ochelari.

– *Pro bono?* Știi că nu acceptăm genul ăsta de muncă.

– Nu chiar *pro bono*. Primesc o compensație.

De la Mamie. În modul ales de Frank. O sută de cazuri meritau târgul ăsta.

Nu că i-ar fi putut spune asta lui Mamie. Doar ar încuraja-o să salveze și mai mulți nevoiași.

– Și nu văd de ce este o problemă, minți el.

Howe ridică dintr-o sprânceană grizonantă.

– Am muncit din greu să ne construim reputația. Îi reprezentăm pe unii dintre cei mai bogați oameni din oraș. Acum, nu ne-am plâns niciodată când ai acceptat unul sau doi clienți de la periferie.

Pentru că acei clienți erau mai bogați decât Midas și detestau publicitatea de orice fel. Frank îi ajuta repede și în tăcere – o situație care convenise de minune tuturor. Aceia nu erau clienți cu care cabinetul să se laude în gura mare.

Nu, se lăudau cu clienți precum Duncan Greene sau familia Astor. Fish și Cutting. Livingston și Van Rensselaer. Cu alte cuvinte, cu familiile cele mai bogate și prestigioase. Și publicitatea funcționa, pentru că cei cu sânge albastru veneau unii după alții ca niște oi. Aceiași arhitecți, aceiași croitori, aceleași restaurante, aceiași avocați.

Motiv pentru care Frank nu-și permitea să pună în pericol acest statut.

Cu toate astea, restricțiile iritau tot mai mult în aceste zile.

– Dar? insistă el când cei doi bărbați tăcură.

– Dar această... femeie. Este o biată chiriașă. Thomas se trase înapoi, de parcă adevărul era de-a dreptul oribil. Ne face să părem... inferiori.

– Nu pot să-mi dau seama cum ar fi posibil așa ceva cu doar un caz. Nu vom pierde afaceri din cauza asta.

– Cine te plătește pentru timpul investit? întrebă Howe.

– Asta-i confidențial.

Howe înclină capul, de parcă nu-l auzise bine pe Frank.

– Confidențial? Cum adică?

– Adică plata rămâne între mine și partea interesată.

Thomas se așeză un pic mai drept.

– Știi care-i înțelegerea noastră, Frank. Nu putem lua cazuri pe cont propriu. Toate plățile trebuie să...

– Nu există nici un ban. Plata este de altă natură.

– Ah, zise Howe. Asta are ceva de-a face cu femeia care te-a însoțit aseară la sediul poliției?

Interesant. Informația asta nu apăruse în ziare. Făcuseră săpături în privința lui?

– Cum ai aflat despre ea?

– Am avut o discuție mai devreme cu un procuror adjunct despre un alt caz. Aparent, oamenii vorbesc despre asta. Nu te duci în fiecare zi la sediul poliției să reprezinți o criminală.

El oftă. Era o risipă din timpul pe care nu-l avea.

– Dacă voi doi ați înceta să vă luați de mine pentru că fac o faptă bună, mi-ar prinde bine niște ajutor. A trecut ceva timp de când am apărat pe cineva acuzat de omucidere.

Howe și Thomas schimbară iute o privire. Se știau de mai bine de 30 de ani și deseori comunicau fără cuvinte. Indiferent de ce mesaj schimbaseră, probabil hotărâră să-l ajute pe Frank, pentru că Howe zise:

– Ai fost să te vezi cu medicul legist deja?

– Îmi trimit investigatorul. Dar nu mă aștept să aflu ceva nou.

– Nu se știe niciodată, zise Thomas. Ce judecător ai nimerit?

– Smyth.

– Cine-i procurorul?

– McIntyre. Cu siguranță, nu se aștepta să mă vadă la trimiterea în judecată.

– E bun, zise Howe. Se aștepta, fără îndoială, să dea de un avocat din oficiu care să o apere. Au stabilit cauțiunea?

– Respinsă. Au susținut că starea ei mentală este fragilă și că reprezintă un pericol pentru copiii ei.

Mamie nu avea să fie mulțumită să audă asta. Frank făcuse tot ce putuse, dar judecătorul nu-i dăduse nici o șansă să conteste prezumția.

– Probabil adevărat, zise Thomas. Oamenii ăia nu pun preț pe viața umană.

Oamenii ăia? Frank se foi pe scaunul său. Așa sunase și el când vorbise cu Mamie aseară, ca un snob înțepat și insensibil?

– Ce s-a întâmplat cu „toți sunt nevinovați în fața legii până la dovedirea contrariului"?

– Tu știi mai bine decât toți oamenii cum funcționează legea, Tripp. Nevinovăția își găsește greu loc în ceea ce facem noi.

Da, știa asta. Majoritatea clienților lui mergeau pe o linie subțire, ocolind legea când le convenea. Frank își câștigase reputația cu răstălmăcirea faptelor pentru a scuza asemenea ocoluri când clienții bogați erau prinși. Nu era neapărat un drum nobil cel ales de el... dar era al naibii de bănos.

– Pledează vinovat și termină cu chestia asta cât mai repede, zise Howe. Fă-o să recunoască ce a făcut, și apoi putem trece cu toții mai departe.

– Nu, am de gând să o scap. Am de gând să susțin că perioadele îndelungate de abuz fizic și mental au împins-o să-și omoare soțul. Strategia îi venise în minte pe durata discuției lor cu doamna Porter – și părea raționamentul perfect. Ca să nu mai menționeze că era și adevărul. Juriul o va achita.

– Poate, dar firma va suferi din cauza publicității, zise Thomas.

– Și ai luat în considerație efectul asupra timpului și a resurselor tale? întrebă Howe. Doar nu îți pasă cu adevărat de ce se întâmplă cu femeia asta.

Lui Mamie cu siguranță îi păsa. Și, deși circumstanțele doamnei Porter erau tragice, Frank învățase cu mult timp în urmă să nu se implice emoțional în cazurile de care se ocupa. Acesta nu era diferit.

– Lasă-mă să-mi fac eu griji cu publicitatea și resursele mele, da?

Cei doi bărbați mai în vârstă schimbară o altă privire, una care dădea de înțeles că asta nu era ultima conversație pe acel subiect. După ce-și luară rămas-bun și plecară, doamna Rand aduse un teanc de hârtii în biroul lui.

– Ce-s astea?

– Contractul de căsătorie pentru Greene... Ai cerut să fie gata cât mai repede posibil. Ea îi întinse paginile. Iată-l! Am verificat cu notițele tale, și totul este cum ai cerut.

Frank se uită la hârtii de parcă erau otrăvite. Contractul de căsătorie al lui Mamie. Pentru căsătoria cu un alt bărbat. O parte din el sperase ca redactarea documentului să dureze mai multe zile. La naiba cu eficiența de aici!

– Mulțumesc, doamnă Rand. Lasă-l pe biroul meu!

– Vrei să trimit o copie și acasă la domnul Greene?

– Nu, se răsti Frank. Doamna Rand se încruntă, așa că el minți. Îl duc eu. Nu-i nevoie să te deranjezi.

– Prea bine, dacă ești sigur.

Ea ieși din birou, lăsându-l pe Frank holbându-se la contractul de căsătorie de pe biroul lui. Nu reușea să-l atingă, nu încă. A-l atinge însemna că logodna era reală, nu o născocire a imaginației societății.

„Logodna este reală, idiotule!"

Și apoi, ce-i păsa lui? Mamie și Chauncey erau destinați unul celuilalt. Frank nu avea nici un drept asupra ei. Nu avusese niciodată. Ideea asta de a o obliga să petreacă timp cu el, că era biliard sau cină, era una teribilă. Ce fusese în capul lui?

Chestia asta cu Mamie trebuia să înceteze. Oricât de mult se distra cu ea, prințesele din Manhattan nu ajungeau cu bărbați din zona greșită a orașului, nici măcar dacă aceștia erau bogați. Ajungeau alături de vlăstare din înalta societate, de imbecili ca Chauncey Livingston.

Frank pusese mereu pe primul loc propria carieră. Succesul, puterea și banii... tripleta din New York. Și le câștigase pe toate trei. Nici o femeie, nici măcar una așa interesantă și inteligentă ca Mamie Greene, nu avea să pună asta în pericol.

– Doamnă Rand, strigă el. Când secretara lui apăru, Frank arătă spre documente. M-am răzgândit, de fapt. Trimite unul din astea la Duncan Greene, ca să-l revizuiască.

Soarele după-amiezii tocmai începea să coboare de pe cer când Mamie coborî din trăsura ei la intrarea în Central Park. Își luă umbrela de soare și se duse spre poartă, apoi intră.

Cum nu era multă lume, reuși să-și zărească însoțitorul cu ușurință, așteptând-o pe o bancă. Chauncey Livingston. Viitorul ei logodnic. Chauncey părea cam palid astăzi, tras la față. Era bolnav.

„Nu te deranjează zvonurile despre actrițe și spelunci cu opiu?"

Probabil că Frank glumea. Chauncey nu era un dezaxat. Un pic mai zvăpăiat poate, dar nu era soi rău. Îl știa aproape de o viață.

Mai important, nu avea nevoie să-și amintească de Frank Tripp. Nu-l văzuse și nu auzise de el din noaptea în care fusese arestată doamna Porter, în urmă cu patru zile. Nu-i era deloc dor de el sau de farmecul lui stupid. Și cu siguranță nu-i lipsea schimbul de replici cu el. Dar să nu o contacteze deloc? I se părea un pic nepoliticos.

Nu că i-ar fi rănit sentimentele. Asta ar fi ridicol.

Doar că, din punct de vedere angajat-angajator, el lăsa mult de dorit.

În acel moment, Chauncey o zări și flutură puțin din mână. Îmbrăcat într-un costum cafeniu de olandă și o pălărie de paie, era tot un tânăr bogat de oraș, simțindu-se perfect în largul lui în mediul privilegiat.

Mereu era drăguț. Politicos. Aproape plictisitor, dacă era să fie onestă. Detesta activitățile atletice și nici teatrul sau opera nu prea îi plăceau. Își vizita clubul după-amiaza, cina în aceleași restaurante. În fiecare vară, petrecea opt zile în Newport. De Crăciun, se ducea la Londra.

Fără surprize. Complet predictibil.

Exact ca viitorul ei.

„Nu trebuie să fie. Ai putea avea mai mult."

Nu, nu putea. Hotărâse contra acestui lucru cu ani în urmă, când ea și tatăl ei făcuseră înțelegerea. El voia ca ea să se mărite cu Chauncey, și ea nu trebuia să-l dezamăgească, mai ales că nu avea un fiu care să ducă mai departe moștenitoarea familiei. Mamie *era* moștenirea. Știa asta, întreaga ei viață îi fusese adus acest lucru la cunoștință. Avea să se mărite cu Chauncey, ca Florence și Justine să se poată mărita cu cine voiau ele. Fericirea lor merita acest mic sacrificiu.

Și apoi, nu era ca și cum îl ura pe Chauncey. Nu-l iubea, dar ținea la el. Și asta era mai mult decât în multe dintre căsătoriile din înalta societate.

Mai important, nu-i grăbea nimeni. Lui Chauncey nu părea să-i pese cât dura până ajungeau la altar – și nici ei nu-i păsa.

– Bună, Mamie.

Chauncey se aplecă și o sărută pe obraz.

– Bună, Chauncey. Mă bucur să te văd. Și așa era. Nu-i purta pică viitorului ei logodnic. M-a surprins biletul de la tine.

– Bănuiesc că a trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut. Îmi cer scuze pentru asta.

El îi oferi brațul, pe care ea îl luă, și porniră să se plimbe pe alee împreună. Își ținea umbrela de soare cu mâna liberă.

– Mă așteptam să te văd la balul mascat de la Vandermeyer, zise el.

Ah! Fusese în acea noapte în care Frank o prinsese la Casa de Bronz.

– Nu m-am simțit bine și am hotărât să nu vin. A fost frumos?

– Ne-am distrat. Tippy a adus o pisică într-o geantă și i-a dat drumul prin sufragerie. El chicoti. Caraghios.

– Mamie se încruntă. Asta era lumea lui Chauncey: farse și petreceri. Cluburi și iahturi. Trecuse vreodată dincolo de Fourteenth Street? Avea habar cât sufereau majoritatea newyorkezilor?

Normal că nu. Și, fără influența surorii ei mai mici, nici Mamie nu ar fi aflat. Doamnele organizau strângeri de fonduri pentru diferite cauze, dar nu vedeai cu ochii tăi sărăcia.

– Biata pisică, nu se putu ea abține.

– Ah, nu a fost rănită. El o bătu ușor peste mână. Uitasem cât de sensibilă ești.

Sensibilă? Frank ar fi râs bine la asta.

– În biletul tău ai menționat o discuție. Despre ce vrei să vorbim?

– Ai vorbit cu tatăl tău în ultima vreme?

O pasăre aterizează pe alee lângă el, bătând din aripi în praf.

– L-am văzut acum câteva nopți la cină. De ce?

– A... Ei bine, mă întrebam dacă a menționat logodna noastră.

– Nu. Ea îl privi. S-a întâmplat ceva?

– Au avut loc niște discuții. Bârfe care circulă. Se pare că ai ieșit la cină cu avocatul tatălui tău.

El aștepta, așa că ea îi confirmă.

– Da, am ieșit.

– Ei bine, tații noștri au decis să consolideze logodna după asta. Sunt surprins că nu ți-a spus.

Surpriza nu putea acoperi ce simțea Mamie. Era, mai degrabă, uluită. Trădată că nu fusese consultată. Deprimată că viitorul ei sosise. Cum putuse tatăl ei să facă asta fără să-i spună?

– Nu, nu mi-a zis.

– Tata mi-a arătat contractul aseară. În mare parte, sunt chestii standard. Tatăl tău a fost foarte generos. Vrea să cumpere vechea proprietate Huntville de pe Seventy-Third Street care-i de vânzare drept cadou de nuntă pentru noi.

Lui Mamie i se întoarse stomacul, și ea se simți îngrețoșată de ideea de a deveni o soție din înalta societate. Să se ocupe de casă, să crească copii, tutori și guvernante, vacanțe la Paris... Era ca și cum un curent uriaș o trăgea la fundul oceanului.

– Da, chiar pare generos, murmură ea, chinuindu-se încă să accepte totul.

– Într-adevăr.

Se mai plimbară câteva momente, înconjurați de sunetele liniștite ale naturii. Ea simți că el voia să ajungă undeva.

Dumnezeule, cum se ajunsese la asta? Ea crezuse mereu că tatăl ei urma să vorbească întâi cu ea, să-i dea vreun indiciu despre ce avea să urmeze. Că avea să accepte părerea ei despre termenii contractului. Să meargă înainte orbește, fără acordul ei, părea un gest grăbit. De panică. Tatăl ei își făcea griji...?

Desigur. Tatălui ei nu-i plăcuse ideea ca ea și Frank să petreacă o seară împreună. Coincidența era prea mare ca să nu existe o legătură. Credea că Frank avea planuri cu ea? Ideea era ridicolă. Va trebui să discute cu el și să clarifice lucrurile imediat.

– Ideea este, Mamie, că în contract sunt câteva clauze... neobișnuite.

Detesta faptul că logodnicul ei o informa despre cel mai important document din viața ei. De ce discutau bărbații lucrurile astea fără părerea unei femei – a miresei? N-ar trebui să aibă și ea un cuvânt de spus în privința viitorului ei?

Înghițindu-și enervarea cauzată de tradițiile patriarhale, ea întrebă:

– Oh? Cum ar fi?

– Lucruri precum copiii.

– Nu-i ceva nemaiîntâlnit, Chauncey.

– Vrea câte un nepot o dată la doi ani, în următorii opt ani.

Ea se opri din mers, oprindu-l și pe el.

– A făcut calendar pentru nepoți?

Chauncey băgă mâinile în buzunare.

– Da. Vrea patru.

Mamie rămase cu gura căscată. Scandalos. De-a dreptul ridicol. Tatăl ei nu era deloc reținut cu privire la dorința de a avea nepoți, dar asta era mult peste orice și-ar fi putut ea imagina. Dacă ea și Chauncey alegeau să aștepte câțiva ani, pentru a se obișnui unul cu celălalt înainte să întemeieze o familie?

Ei îi scăpă un râs uscat din gât.

– De ce n-a stipulat și genul nepoților?

Chauncey tresări.

– Oh, a stipulat și asta. Ca o cerință, desigur, dar sperând să avem trei băieți și o fată.

– Sfinte Dumnezeule!

– Într-adevăr.

Tatăl ei își pierduse mințile. Asta era singura explicație pentru o asemenea clauză.

– Și toate astea au fost trecute în contract?

– Da, de către avocatul tatălui tău.

„Tripp."

Ea închise ochii pentru a percepe oroarea. Dumnezeule, la ce s-o fi gândit când făcuse contractul? Cât de îngrozitor de jenant! Mai rău, de ce nu-i spusese? Era clar că știuse despre asta. Deci de ce nu-i spusese? Sau măcar să o fi avertizat.

„Pentru că el îi este loial tatălui tău, nu ție."

Cum putuse uita asta? Banii și prestigiul contau și pentru tatăl ei, și pentru Frank Tripp. Nu dorințele unei femei prostuțe de 23 de ani.

Dintr-odată, își dădu seama de ceva. Dacă Frank știuse despre asta, atunci de ce-i ceruse un turneu de biliard la el acasă? Ar fi putut să-i fie distrusă reputația pentru că vizita un domn necăsătorit noaptea și și-ar fi pus în pericol logodna. La ce se gândise când îi sugerase asta?

– Și mai este ceva, zise Chauncey.

Mamie simți cum i se strânge pieptul de groază.

– Mi-e și teamă să te întreb.

– Există clauze despre... infidelitate.

Ea nu putu decât să se uite la el.

– Infidelitate? Nu înțeleg.

– Dacă se descoperă că avem alți parteneri în primii zece ani de căsătorie, există o penalizare financiară exorbitantă.

– Cât de exorbitantă?

– Mai mult decât mi-aș permite eu să plătesc fără să-i cer tatei.

Ea oftă și își frecă ochii cu degetele cu mănuși. Întreaga poveste era de-a dreptul *jenantă*.

– Despre mine-i vorba? Ți-e teamă că aș putea să-mi iau un amant?

Capitolul 7

Chauncey scăpă un șuierat printre dinți și privi îngrijorat în jur.

– Mamie! Nu poți să spui asemenea cuvinte în public.

Ea gesticulă către drumul gol.

– Nu ne poate auzi nimeni, Chauncey. Și urmează să ne căsătorim. Putem discuta despre asemenea lucruri în privat.

– Bănuiesc, dacă trebuie. Mai mult, știm cu toții că îngrijorarea în acest caz este cu privire la mine.

– Că-ți vei lua o amantă?

Un alt șuierat.

– Nu ar trebui să cunoști acel cuvânt.

El chiar vorbea serios? Toată lumea știa acel cuvânt. Și de ce nu era o îngrijorare infidelitatea *ei*? Femeile primeau în mod frecvent în paturile lor bărbați care nu erau soții lor. Nu că Mamie și-ar dezonora jurămintele de căsătorie fiind necredincioasă, dar de ce era el așa sigur că ea nu ar face asta?

Ea flutură o mână.

– Hai să nu discutăm despre cât de extins este vocabularul meu! Pot să cred că această clauză reprezintă o problemă pentru tine?

Pielea de pe gâtul lui se înroși, și el își plecă privirea.

– Da, am o problemă.

Deci Chauncey avea o amantă. Hmm. Ea așteptă să simtă un junghi de gelozie sau ca stomacul ei să bolborosească... dar nimic. Amanta lui – sau amantele, dacă erau mai multe – nu o deranja sub nici o formă.

– Și nu ești dispus să renunți la ea?

El își aranjă pălăria de paie mai bine pe cap.

– Nu prea mi se pare corect, mai ales când aproape toți domnii din New York au câte una. Ești o femeie practică. Știi cum funcționează lucrurile astea. Căsătoria noastră nu va fi diferită de nici o altă căsătorie din înalta societate. Vom fi fericiți, dar respectuoși. Nu mă voi etala cu ea în vreo manieră care să te jeneze.

Era îndrăgostit de această femeie? Mamie credea că amantele sunt precum batistele. Dar, dacă Chauncey avea sentimente pentru amanta lui, asta ar putea avea un impact negativ asupra căsătoriei lor.

– Vrei să vorbesc cu tatăl meu. Să modifice această clauză.

– Da. El răsuflă ușurat. Va înțelege, fiind un bărbat din lumea noastră, că este nerealist să-i ceri unui bărbat să-și supună soția atenției lui în procent de sută la sută în dormitor.

Și acum stomacul ei reacționă. Se luptă cu reacția viscerală resimțită când se gândi ce ar presupune „atenția în dormitor"

a lui Chauncey. Nu putea să își imagineze nici măcar unu la sută din afecțiunea lui – darămite sută la sută.

„Ăsta-i un târg. Asta-i calea ta."

Ea inspiră adânc.

– Eu cred că-ți faci griji fără motiv. Mă îndoiesc că tatăl meu ar aplica o asemenea clauză.

– Poate, dar nu vreau să ne începem căsătoria cu o minciună. Știi cum pot fi descoperite lucrurile astea. Iar eu n-am fondurile să plătesc o penalizare așa exorbitantă.

Copii... intimități... amante... Viața ei devenise dintr-odată ireală. Îi luă brațul și îl conduse pe alee din nou.

– Cum este ea?

El se împiedică, apoi își recăpătă echilibrul.

– *Mamie.*

– Dacă nu ești dispus să renunți la ea înseamnă că reprezintă mult pentru tine. Aș vrea să știu către cine este îndreptată afecțiunea viitorului meu soț.

– Asta nu-i o conversație care să aibă loc între noi...

– Te rog, Chauncey. Am 23 de ani, nu-s vreo copilă de 18 ani. Noi doi ne știm de când eram copii. Știu că te-ai sărutat cu Penelope Van der Meer pe stâncile din Newport.

– Aveam nouă ani, Mamie. Asta-i chiar diferit.

Nu chiar. Simțea în privința lui ceea ce simțise și atunci – ca și cum ar fi fost o prietenă. Căsătoria lor avea să fie un parteneriat pentru scopuri comune: stabilitate, creșterea copiilor și statut.

– Trebuie să avem încredere unul în celălalt dacă vrem ca mariajul nostru să funcționeze.

– Bine. Este cântăreață la un club din Tenderloin.

– Drăguță?

– Superbă, răspunse el repede. Apoi îndreptă lucrurile. Îmi cer scuze. Nu aș insinua niciodată...

– Ce? Că găsești atrăgătoare alte femei? Îi veni în minte o imagine cu Frank, cu exteriorul lui perfect aranjat și cu umerii largi. Felul în care umerii îi umpleau costumul de trei piese ar trebui să fie considerat periculos în toate cele 44 de state. Ar fi un pic ipocrit din partea mea, ținând cont că și eu am ochi.

Chauncey se opri dintr-odată.

– Ți se par atrăgători alți bărbați?

Toți bărbații erau atât așa cu capul în nori sau doar cei născuți la nord de Forty-Second Street?

– Da, normal.

– Nu știu ce să simt în legătură că această nouă fațetă a ta. Ai devenit de-a dreptul îndrăzneață în ultimii ani.

Îndrăzneață? Mai degrabă, iluminată. Deschisese ochii la beneficiile și risipa din cercul ei social, la nedreptatea și inegalitatea din orașul lor. Cum să nu-și schimbe cineva complet prioritățile după ce vedea nevoia și disperarea din ochii unei mame care nu-și putea hrăni copiii?

– Poți să nu semnezi contractul, îi zise ea. Tații noștri își vor depăși dezamăgirea.

Chauncey se simți contrariat.

– Nu vreau să dau înapoi. Se gândi un moment îndelungat. Tu?

„Da."

– Nu, sigur că nu.

– Bun, atunci, ne-am înțeles. Vei vorbi cu tatăl tău să schimbe acele detalii din contract, și apoi totul va continua așa cum ar trebui.

„Așa cum ar trebui. Păstrează statutul." Cât de mult detesta ideea asta.

Poate tatăl ei avea să se răzgândească în privința căsătoriei dacă nu puteau rezolva această problemă. Poate că tot aranjamentul avea să fie anulat. Duncan Greene nu era un om flexibil când își punea ceva în minte.

Poate că exista o cale de a ieși din asta până la urmă, una care să nu fie din vina lui Mamie. Încercă să-și ascundă zâmbetul plin de speranță.

– Voi vorbi cu el de cum ajung acasă.

– Dar ai grijă, o avertiză el. Nu vreau să-l supăr pe tatăl tău. Nu trebuie să creadă că nu vreau să fiu de acord cu propunerea.

– Tatăl tău știe că noi ne întâlnim?

– Nu. Când m-am plâns, tatăl meu mi-a spus să mă însor cu tine, să fac câțiva copii și apoi să fac ce vreau.

Doamne, ce deprimant!

– Dar cum ar trebui să obiectez la clauză fără să-i spun de ce?

– Ești deșteaptă, Mamie. Găsești tu ceva.

Cu siguranță, spera asta, pentru că mariajul se apropia de ea cu o viteză incredibilă. Trebuia să existe o metodă prin care să evite

lovitura fără să încalce promisiunea către tatăl ei – chiar dacă asta însemna să-l arunce pe Chauncey sub roțile trenului ce se apropia.

Mamie nu intra deseori în biroul de acasă al tatălui ei. El prefera să fie singur acolo – unul dintre puține locuri din casă despre care putea spune că era al lui, zicea el. Așa că nu fu surprinsă de primirea nu chiar călduroasă de care avu parte când ciocăni.

– Mamie. Tatăl ei coborî un teanc de hârtii și miji ochii prin ochelari. Este urgent?

– Bună, tati. Da, mă tem că este.

El oftă și lăsă hârtiile pe birou.

– Atunci, ai face bine să intri. Ia loc!

Mamie își iubea tatăl, dar acesta trebuia manevrat cu grijă. În afaceri, era hotărât și nemilos, nefiindu-i teamă de nimic și de nimeni. Acasă, voia ca lucrurile să fie făcute după voia lui. Așa că, din experiența lui Mamie, era mai bine să-l lase pe tatăl ei să creadă că ideile erau ale lui... chiar și când nu erau.

Nu avea să fie ușor să obțină anularea contractului de către tatăl ei, dar trebuia să încerce.

– Ești foarte ocupat?

Se așeză pe scaunul din fața biroului lui.

– Mereu, dar îmi fac fericit timp pentru tine când ai nevoie de mine. Spune-mi care-i problema.

– Tocmai m-am întors de la o plimbare cu Chauncey.

– Excelent! Ochii îi sclipiră la auzul veștii, iar mustața îi tresări. Mă bucur să aud că voi doi petreceți timp împreună.

– Da, mereu am ținut la el. Totuși, am fost surprinsă să aud că au fost stabilite detaliile contractului de căsătorie.

– Contractul este responsabilitatea mea, Mamie. Una pe care am ignorat-o de prea mult timp.

– Există vreun motiv pentru care ai trecut așa repede la acțiune?

– Nu. El își sprijini coatele pe brațele scaunului și își împreună degetele. A trecut de mult momentul la care trebuia să te fi măritat. Am preferat să nu te grăbesc, dar au trecut aproape cinci ani de la debutul tău.

Nu-l credea. Nu era vorba despre debutul sau despre vârsta ei. Ceva din adâncul ei îi spunea că era vorba despre Frank Tripp.

– Eu n-ar trebui să am un cuvânt de spus în privința asta?

– Ești conștientă că lucrurile nu funcționează așa. Dar nu trebuie să-ți faci griji – am pus deoparte o sumă mare de bani pentru tine, de care Chauncey nu se poate atinge. Niciodată.

Interesant că Chauncey nu menționase *asta*. Nu-i păsase decât de posibilitatea de a-și păstra amanta.

– Asta-i foarte drăguț din partea ta, tati. Mulțumesc!

El își înclină capul.

– Nici o fată de-a mea nu va rămâne vreodată fără bani. Chauncey este un tip de treabă, dar nu toți bărbații sunt de încredere. Din păcate, vezi sămânța rea când deja a stricat tot mărul.

– Care sunt celelalte clauze?

– În mare, cele standard. Nimic pentru care să-ți faci griji.

– După Chauncey, am de ce să-mi fac griji. Ai făcut un soi de programare a nepoților?

El se foi pe scaun, corpul lui mare aranjându-se pentru a se adânci mai mult în tapițerie.

– Este perfect normal. Mai bine să te ocupi de asta de la început, cum am făcut eu cu mama ta.

– Presupui că noi ne dorim o familie imediat și că sunt capabilă să concep copii.

– Nu-i nevoie să fii grosolană, domnișoară. Poți vorbi așa cu mama ta, dar eu aș prefera să nu discutăm despre asemenea subiecte delicate.

Ea se chinui să-și ascundă iritarea. Se purta de parcă ea descrisese acțiunea în toate detaliile. Tânjea după ziua în care femeile aveau să poată vorbi deschis despre aceste subiecte cu familiile lor. Secretele nu duceau decât la ignoranță.

– Nu doresc să mi se spună când să întemeiez o familie, tati. Decizia aia este a mea și a soțului meu, a nimănui altcuiva.

– Uneori, este mai bine să stabilești dinainte lucrurile astea. Crede-mă!

– Căsătoriile din ziua de azi sunt diferite de cele de pe vremea când v-ați căsătorit tu cu mama. Noi preferăm mai mult timp pentru a ne cunoaște...

– *A vă cunoaște?* Îl știi de la naștere. Nu fi ridicolă! Faceți copii imediat, apoi fiecare poate face ce vrea.

Asta era chichița de care avea nevoie.

– De asta ai pus o clauză de infidelitate, pentru că nu ai încredere în noi?

– Nu, am pus clauza pentru că nu am încredere în *Chauncey*.

– Ți-a dat motive să te îndoiești de fidelitatea lui?

– Normal că nu. Nu știu care-s... tendințele lui în sfera asta. Dar cunosc bărbații. Dădu din deget spre ea. Nu sunt capabili să fie fideli.

– Aici te incluzi și pe tine?

El se îndreptă și îi aruncă o privire nimicitoare.

– Ia-o mai ușor, Marion! Ești tot fata mea, și eu sunt tot tatăl tău. Nu fi nerespectuoasă cu mine sau cu mama ta cât ești în casa asta.

– Nu am vrut să fiu lipsită de respect. Doar subliniez că generalizezi prea mult. Chauncey nu-i un afemeiat. Ai auzit să fie implicat în vreun scandal, cum ar fi să facă un copil fără să fie căsătorit sau să distrugă reputația unei fete?

– Nu, nu am auzit. Dar nu-i străin de cazinourile și de saloanele de dans de prin Tenderloin.

– Lucru ce are puțin de-a face cu viitorul lui ca soț.

– Ești dispusă să-ți riști căsătoria?

Nu, ea spera să evite căsătoria. Pentru asta, era momentul să scoată la iveală nepotrivirea cu Chauncey.

– Chauncey a fost onest cu mine. Mi-a zis că are multe prietene și că nu are de gând să renunțe la ele doar pentru că ne căsătorim. A cerut să fie eliminată clauza de infidelitate.

Buzele tatălui ei se strânseră în vreme ce el îi cerceta chipul.

– Asta are legătură cu Frank Tripp?

Ea inspiră abrupt. Cum ajunsese tatăl ei la *acea* concluzie?

– N... normal că nu, se bâlbâi ea. Abia-l cunosc pe domnul Tripp.

– Văd. Încep să înțeleg. Încerci să-i pui lui Chauncey în cârcă toată treaba cu clauza de infidelitate, când, de fapt, *tu* vrei să fie eliminată.

– Tati! Cum poți să spui așa ceva?

– Pentru că-l știu foarte bine pe Frank Tripp. Nu am încredere în el – nu cu tine. Îți împuie capul cu tot felul de promisiuni după ce te măriți?

Ea doar se uită la tatăl ei. De unde ieșeau acuzațiile astea?

– Nu face așa ceva. M-ai înțeles greșit.

– Nu cred. Dacă ar fi vorba despre Chauncey, ai cere ca acea clauză să rămână în contract. Ce soție vrea ca soțul ei să-i fie infidel?

Lucrurile luaseră o întorsătură dezastruoasă.

– Chauncey are o femeie, una pe care o întreține. Și a zis că nu are de gând să renunțe la ea după căsătoria noastră.

El se lăsă pe spate și își împreună mâinile peste abdomen.

– Îl cunosc pe tatăl lui Chauncey de peste 40 de ani. Noi doi am fost ofițeri în Regimentul 66 Infanterie. Mi-a fost cavaler de onoare la nuntă, iar eu, la a lui. Am încredere că-l va pune pe Chauncey pe calea cea dreaptă până la nuntă.

– Și dacă nu?

– Atunci, Chauncey va încălca respectivul contract de căsătorie, și tu vei spori grămada de bani pe care am pus-o deoparte pentru tine.

– Dar de ce să risc? Poate că ar trebui...

– Mamie, nu voi scoate acea clauză. Nici pentru tine, nici pentru Chauncey și clar nu pentru Frank Tripp. Ne-am înțeles?

– Domnul Tripp nu are nimic de-a face cu conversația asta.

– Dacă zici tu, spuse el, deși tonul lui era mai puțin convingător.

Dăduse chix cu întreaga întâlnire. În loc să îndrepte bănuielile asupra lui Chauncey, le îndreptase spre ea. Era momentul să se retragă și să-și reconsidere planul de atac.

El se ridică.

– Te las să te întorci la muncă.

Se ridică și ea.

– O ultimă chestie înainte să pleci. Te cred când spui că Tripp nu are nimic de-a face cu asta. Dar, Marion – făcu o pauză, pentru efect –, ai grijă ca lucrurile să rămână așa.

Lumina după-amiezii pălea în vreme ce Frank traversa Mott Street. Trecu peste o băltoacă ce clar nu era apă și făcu o grimasă. Drăguț că Five Points nu se schimbase prea mult de când trăise el aici. Mizeria și noroiul erau baza districtului șase, o zonă ce fusese lăsată pe cont propriu după ce bogații se mutaseră mai la nord.

Speluncile unde se bea gin, bodegile și pensiunile ieftine făceau regulile pe aceste străzi, cu râsete aspre și certuri ce se auzeau la orice oră. Dincolo de Twenty-Third Street, viața era grea, lucru scos în evidență de disperarea deznădăjduită care se răspândea în aerul de aici.

„Ești prea inteligent că să mori pe aici, Frankie. Du-te la școală! Scapă din cartierul ăsta înainte să te omoare."

Dacă domnul Gordon nu i-ar fi dat suficienți bani lui Frank pentru școală, ce s-ar fi ales de el? Un băiat de cartier care ar fi furat și ar fi omorât ca să trăiască? Sau un vânzător de ziare, stând în stradă pe orice vreme pentru a vinde câteva ziare? După aceea, ar fi devenit

infractor profesionist sau s-ar fi dus să muncească într-o fabrică. Ar fi fost încă aici, nefericit și însurat, crescându-și copiii cum credea de cuviință.

I se strânse pieptul, ușurarea fiind atât de puternică, încât nu putea respira. Nu voia să-și mai amintească niciodată cum fuseseră acele zile, cum le simțise. Nesiguranță și teamă. Strigătele mamei lui și mârâiturile tatălui lui când lua ce voia, indiferent de consecințe.

„Era la mila acelui monstru. Cheltuia banii lor pe gin și femei. Venea acasă și o trata ca pe un gunoi."

Cuvintele lui Mamie erau adevărate în atât de multe feluri. Nu avea să-i spună niciodată, bineînțeles, dar înțelegea dorința de a salva o femeie din situația aia. Încercase cu propria mamă timp de 14 ani.

– Salut, Tripp!

Vocea îl făcu să se întoarcă. Îl zări pe Otto Rosen, tânărul pe care Frank îl folosise deseori ca investigator. Otto era îndesat, probabil neavând mai mult de cinci–șase centimetri peste un metru jumătate, și era deștept foc. Ceruse să dea examenul pentru poliție de câteva ori, dar fusese refuzat din cauza credinței sale iudaice. Frank se oferise să discute cu comisia în numele lui Otto, dar Otto nu dorise să fie „trase sfori".

Frank nu reușea să-i înțeleagă logica. Așa se proceda în New York – se trăgeau sfori. Corectitudine? Aia era pentru proști. Dar Otto preferase să respecte litera legii. Avea să fie primit pe merit sau deloc. Frank îl respecta pentru asta, chiar dacă nu era de acord.

Până la urmă, Otto se dusese să lucreze pentru Agenția de Detectivi Pinkerton. Care era oricum cariera mai bănoasă – în poliție câștigai mai bine doar dacă îți burdușeai buzunarele cu mită.

– Bună, Otto, zise el apropiindu-se și întinzând mâna.

Tânărul rânji și strânse mâna lui Frank.

– Arăți de parcă a-i fi călcat în balegă de cal. Accentul lui abia lăsa să se întrevadă originea rusească; părinții lui emigraseră în Lower East Side în urmă cu vreo 30 de ani. Văd că-ți place micul nostru cartier.

– N-am nimic cu cartierul. Numai cu amintirile care-l bântuiau aici, motiv pentru care Frank nu venea în vizită. Doar mă gândeam la un caz.

– La un caz... sau la o femeie?

Ambele, de fapt. De ce era Otto așa al naibii de perspicace?

– Mulțumesc că ai venit, zise el când cei doi o luară spre clădiri. Ai văzut notițele?

– Le-am citit azi-dimineață. Am fost deja la medicul legist.

– Bun. Ce a zis?

– Exact ce a spus și ea. Două lovituri la cap din spate. Ficatul era un dezastru. Doctorul Dobbs zice că n-a văzut niciodată unul în așa hal. A estimat că Porter era un alcoolic înrăit de mai bine de zece ani.

– Asta susține ce a declarat doamna Porter poliției. Excelent! Arătă cu degetul spre clădirea din spatele lui. Trebuie să stăm de vorbă cu vecinii, să aflăm ce au văzut, ce au auzit. Orice le-ar fi putut povesti doamna Porter despre situația ei. Răni din trecut etc.

– Sigur, nici o problemă. Vrei să încep și să-ți dau raportul în câteva zile?

Frank făcu o grimasă. În mod normal, da. Ar fi lăsat totul în seama lui Otto și ar fi așteptat ca el să termine. Dar Mamie era implicată în acest caz. Aproape că o auzea cum îi spunea să se grăbească să o scoată pe doamna Porter din locul ăla mizerabil. Dacă-l ajuta pe Otto însemna că aveau să se miște un pic mai repede.

Și de asta îi păsa cel mai mult lui Frank. Cu cât terminau mai repede cu cazul ăsta, cu atât mai repede putea reveni el la viața lui de petreceri și femei. Mamie Greene avea să rămână în trecutul său, doar o tânără pe care a ajutat-o cândva. Și după care tânjise.

La dracu'.

Se concentră la Otto, care se uita precaut la el.

– Nu, te voi ajuta. Va merge mai repede.

– Tu... ai de gând să ajuți? Nu mă înțelege greșit, dar oamenii de aici sunt un pic diferiți de jurații tăi eleganți.

– Pot să le fac față, nu-ți face griji. Femeia care m-a angajat pentru acest caz este nerăbdătoare ca acuzata să fie eliberată.

– Înțeleg. Seamănă cumva cu femeia care se îndreaptă spre noi, cea care pare a fi o lady?

– Frank se întoarse spre stradă. Sfinte Dumnezeule! Era Mamie, care se îndrepta direct spre treptele clădirii unde locuia doamna Porter. Purta o rochie simplă, dar curată și nouă, fără pete și petice, cum erau rochiile pe care le vedeai de obicei pe aici. Pantofii ei nu erau uzați, ci strălucitori. Pielea îi era precum porțelanul franțuzesc, așa cum o aveau doar femeile care stăteau înăuntru. Nu se potrivea cu peisajul, nici pe departe. De fapt, toți oamenii din jurul lor se întoarseră pentru a o urmări.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta aici?

Porni după ea înainte să-și dea seama de ceea ce făceau picioarele lui. Când ea intră în vestibul, el o prinse din urmă, o luă de cot și o trase într-o parte. Ea începu să se agite, strigând și lovind pentru a se elibera. El scrâșni din dinți, prea furios pe nechibzuința ei pentru a-și anunța prezența. Încerca să fie omorâtă?

Când ajunseră la scări, el îi dădu drumul – și ea se întoarse imediat pentru a-i da una peste față.

– Cum îndrăznești... Expiră iute. *Frank*. Dumnezeule! M-ai speriat îngrozitor. Dându-și seama, ea îi dădu una în umăr. Ce-i cu tine? Încercai să mă sperii dinadins?

– Nu. Încercam să te invit la ceai. Își frecă obrazul, care acum îl ustura de la palma ei. Bun croșeu de dreapta, Mamie.

– Meriți mai rău. Își aranjă mânecile rochiei și îl săgetă cu o privire acuzatoare. Mă urmărești? *Din nou?*

– Că o crezi sau nu, am venit să lucrez la cazul tău. Îți amintești chestia aia pentru care m-ai angajat? Asta înseamnă că tu stai acasă, și eu te informez despre cum decurg lucrurile. Tu nu vii sub nici o formă în Five Points și umbli haihui pe cont propriu.

– În cazul în care ai uitat, sunt capabilă să fac ce vreau. Am venit să văd ce fac copiii Porter și să vorbesc cu unii dintre vecini. Faptul că te-am angajat nu exclude ca eu să încerc să aflu informații pe cont propriu.

– Ba da, de fapt. Exclude.

– Nu când sunt angajata ta.

Dumnezeule, de ce spusese asta? Chiar și în glumă era o idee proastă.

– Ești angajata mea doar în teorie, Mamie. Ești angajata care trebuie să rămână în centru. În siguranță.

Ea se apropie, fustele foșnind peste pantalonii lui, și își ridică mâna.

– Am nevoie de un dolar, Frank.

Dintr-odată aerul din încăpere îi ardea plămânii, pereții erau prea strâmți. Mirosul de flori de portocal și mirodenii dulci se furișă în plămânii lui, un parfum misterios și complex care semăna așa mult cu femeia care îl purta. De ce naiba stătea așa aproape? Încercă să se dea un pas în spate – și dădu de peretele care îl împiedica să facă asta. Înghiți și întrebă:

– Pentru ce?

– Este considerat nepoliticos să întrebi o doamnă ce face cu banii. Trebuie să-i dai, fără să pui întrebări.

Partea din față a generosului ei piept era alarmant de aproape de pieptul lui. Ar fi făcut orice să încheie conversația înainte să se facă de râs spunând ceva ridicol. Sau să cadă la picioarele ei și să-și declare dorința enervantă și incomodă pe care o stârnea ea în el.

Băgând o mână în buzunarul hainei, scoase portofelul și luă o bancnotă. Aproape că i-o aruncă în mână.

– Poftim. Fericită?

Ea bagă banii în adâncurile corsajului ei... și lui Frank i se înmuiară genunchii. Bancnota nouă care tocmai fusese în palma lui era acum cuibărită undeva în magnificul ei decolteu. Atingând toată carnea aceea moale și suplă. Doamne!

S-ar putea să nu-și revină niciodată.

Ea se îndepărtă, punând o distanță sănătoasă între ei.

– Acum, sunt oficial angajata ta. Hai să mergem!

Capitolul 8

– Asta-i o idee groaznică, mormăi Frank printre dinți.

– Dimpotrivă, domnule. Otto rânji de la primul etaj. Cred că domnișoara Greene va face ca unele dintre neveste să se simtă în largul lor. Le-ar putea ajuta să vorbească.

– Vezi, ți-am spus eu, zise Mamie în spatele lui. Încetează să te mai plângi, Tripp!

Otto râse.

– Văd cum stau lucrurile.

– Ce vezi tu, se răsti Frank, este o femeie care într-o zi va păți ceva pentru că nu știe când să renunțe.

– Domnule Rosen, domnul Tripp ți-a povestit cum ne-am cunoscut?

Porniră în sus pe al doilea rând de scări.

– Mă îndoiesc că Otto dorește să audă...

– Oh, îmi doresc. Te rog, continuă, domnișoară Greene!

Mamie trecu de Frank pentru a se apropia de Otto. Frank se gândi să se plângă, dar priveliștea era mult mai bună așa. Își reprimă un zâmbet privind la dosul lui Mamie în timp ce urca.

– Eram la Casa de Bronz. Jucând, zise ea. Abilități perfecționate prin speluncile din Tenderloin luni întregi cu sora mea, Florence. S-ar putea să fii șocat să afli asta, dar eram în stare să am grijă de mine cu ani în șir înainte ca domnul Tripp să apară ca să mă critice.

– Nu mă îndoiesc. Pari o femeie foarte competentă.

Gura lui Rosen se strâmbă, în privirea lui dansând amuzamentul – el încerca în mod vizibil să-și înăbușe râsul.

Frank își săgetă investigatorul cu privirea, dar nu spuse nimic. Ar fi putut să plece, să găsească o femeie pentru o seară și să petreacă în pat câteva ore. Să-i lase pe Otto și pe Mamie să se ocupe de anchete și să evite bătăile de cap.

Dar nu reușea să o abandoneze. Cartierul era unul periculos pentru o doamnă din înalta societate, și el nu se putea opri din a-și face griji până când nu o aducea înapoi în mijlocul Manhattanului.

– Cum ar trebui să ne împărțim? întrebă Otto când se adunară la etaj. Iau eu cele două etaje de sus, și domnișoara Greene, pe cele două de jos?

– Cred că ar trebui să începem cu toții cu vecinii aflați de-o parte și de alta a casei familiei Porter, zise Mamie. Ei sunt cei care au șansele cele mai mari să fi auzit ceva prin pereți. Am întâlnit-o pe vecina din dreapta când i-am dus acolo pe copiii doamnei Porter. Ar trebui să vorbim cu ea.

– Vom avansa mai repede dacă ne împărțim, Mamie, zise Frank. Acoperim o suprafață mai mare.

– Ideea nu este să terminăm repede, răspunse ea. Ideea este să aflăm cât de multe posibil pentru a o ajuta pe doamna Porter. Dacă vrei să-ți pierzi timpul la etajul patru, n-ai decât. Eu încep însă de la etajul unde-i familia Porter.

Frank oftă în sinea lui. Nu avea sens să te cerți cu Mamie. Nu doar că era incredibil de încăpățânată, dar avea și dreptate. Dacă discuția cu vecinii cei mai apropiați nu ducea la nimic, puteau trece la restul etajelor.

– Bine. Hai să începem de la etajul trei!

Prima vecină era o femeie în vârstă care vorbea prost engleză. Din fericire, vorbea idiș, una dintre limbile pe care Otto le știa bine. Investigatorul o interogă repede și stabili că slăbirea auzului o împiedicase să audă ce se petrecuse la familia Porter. După ea, era o familie liniștită care nu provoca necazuri.

– Sper să avem mai mult noroc cu ceilalți vecini, zise Mamie încet în timp ce înaintau pe hol.

Otto ciocăni. De partea cealaltă a ușii se auzi zgomot, dar nu răspunse nimeni. După un alt minut, Mamie ciocăni.

– Bună ziua. Doamnă Barrett?

O încuietoare se auzi, și ușa se întredeschise. O tânără se uită la ei cu precauție.

– Da?

Mamie păși în față.

– Îți amintești de mine? Numele meu este Marion Greene și ți-am adus copiii Porter.

– Ah, da. Îmi amintesc. În glasul femeii se simțeau urme de accent irlandez. Ești aici pentru copii? Sunt la etajul patru, cu sora mea.

– Nu, zise Mamie. Am vrea să vorbim cu tine, dacă nu te deranjează. Am putea intra?

Expresia femeii nu se schimbă. Din fundul apartamentului se auzea plângând un bebeluș.

– Despre ce-i vorba? Copiii nu au fost tratați rău...

– Oh, Dumnezeule! Nu-i vorba despre asta. Aș vrea să-i văd înainte să plec, dar nu de asta suntem aici. Vrem doar să vorbim cu tine. Este vorba despre doamna Porter și de cazul ei.

Doamna Barrett ridică din sprâncene.

– Este vorba despre Bridget?

– Da. Putem intra?

Doamna Barrett se dădu la o parte, și ușa se deschise. Frank își scoase pălăria și o urmă pe Mamie înăuntru; Otto făcu la fel. Ea îi conduse într-o bucătărie minusculă, unde un copil mic plângea într-un scaun înalt de lângă masă. După ce ridică și liniști copilul, doamna Barrett le făcu semn să ia loc.

– Doamnă Barrett, zise Mamie, acesta este domnul Tripp, avocatul lui Bridget, și acesta este domnul Rosen – el adună informații pentru cazul ei.

Ea încuviință din cap, dar era încă distrasă de copilul agitat.

– Aveți vești despre cazul ei?

– Nu chiar, zise Frank. Speram să adunăm informații de la vecinii ei pentru a o ajuta.

– Oh! Doamna Barrett sălță copilul în brațe. Îmi cer scuze. Este mort de foame.

Mamie întinse brațele.

– Pot să-l țin eu cât îi pregătești ceva de mâncare.

– Ați vrea?

Doamna Barrett părea dornică să aibă două mâini în plus care s-o ajute.

– Desigur.

Mamie întinse mâinile și luă băiețelul de la doamna Barrett, legănându-l în brațe. Copilul, acum tăcut, se uita la ea, uluit pentru moment de priveliștea diferită. Frank simpatiza cu copilul. Și el se simțea uneori uluit de prezența lui Mamie.

Mamie gânguri blând către copil în timp ce doamna Barrett își făcea de lucru pe blat. Frank privea fermecat. Nu-și dorise niciodată copii – de fapt, mereu luase măsuri de precauție pentru a evita procrearea unui copil în timpul întâlnirilor lui –, dar nu-și putea lua ochii de la Mamie cea tandră, grijulie. Era atât de independentă, de puternică... dar cu acest omuleț se comporta ca și cum ar fi avut și ea copii.

Asta îi aminti de contractul de căsătorie – și simți cum i se strânse stomacul. De când întocmise contractul ăla nenorocit, nu se putuse gândi la Chauncey Livingston fără să vrea să lovească ceva. „Câte un nepot la fiecare doi ani, în următorii opt ani." Chauncey avea să fie cel care să o mângâie pe Mamie și să-i ofere plăcere. Cel care să-i provoace orgasm și să își verse sămânța în ea. Cel care avea să o privească rotunjindu-se și purtând în pântec bebelușii lor de viță nobilă. Ideea îi provoca greață lui Frank. Chauncey nu o merita...

– Ai putea să mai dai drumul pălăriei ăleia, îi șopti Otto. Și încetează să te holbezi!

Frank își relaxă strânsoarea pe pălărie, observând că deja strânsese prea tare cozorocul pentru a mai putea fi reparat. La dracu' cu totul. Măcar Mamie rămăsese concentrată asupra copilului, așa că nu văzuse cum își pierduse el controlul.

Doamna Barrett reveni cu mâncarea, și Frank oftă ușurat. Acum, putea trece la treabă. Din păcate, Mamie ceru să hrănească băiatul, iar doamna Barrett îi permise fericită. Frank se înclină în altă direcție, hotărât să nu privească.

Otto deschise carnețelul.

– Doamnă Barrett, cât de bine cunoașteți familia Porter?

– În trecere. Pe ea mai bine decât pe el. El era un om rău. Urla foarte des.

– La cine urla? La doamna Porter? La copii?

– Mai mult la ea, mi se pare. Se certau îngrozitor.

– Cu îşi spuneau? Sau se ajungea la lovituri?

Doamna Barrett îşi lipi buzele şi părea să se retragă şi să se facă mică. Frank văzuse asta de multe ori la martorii care nu se simţeau confortabil cu întrebările adresate. Înainte să apuce să deschidă gura, Mamie i-o luă înainte:.

– Doamnă Barrett, zise ea, fără să-şi ia ochii de la copilaş. Trebuie să ştim. Ar putea să ajute în cazul lui Bridget.

– Da, zise doamna Barrett. Deseori, se ajungea la lovituri.

– Doamna Porter s-a plâns vreodată la dumneata sau v-a arătat vreo vânătaie? întrebă Otto.

– Nu, sub nici o formă. Bridget nu e genul care să se plângă. O nevastă nu... Mă rog, şi apoi, ce poţi să faci în situaţia asta?

– A cerut vreodată ajutorul poliţiei?

Doamna Barrett scoase un sunet vag de negaţie.

– Poliţia a venit o singură dată. Chemată de cineva din clădire, probabil. Dar doar i-a zis domnului Porter să se ducă la culcare. I-a ordonat lui Bridget să înceteze să mai fie ostilă cu el.

Frank încleştă pumnii. Poliţia îi spusese la fel mamei lui în toţi acei ani – că era vina ei. De parcă vreo femeie putea avea controlul situaţiei când un bărbat din viaţa ei hotăra să devină violent.

– Cât de des? întrebă el cu voce răguşită. Cât de des se întâmpla?

– Aş zice că aproape în fiecare weekend. Domnul Porter primea bani vinerea după-amiaza şi se ducea direct la băut. Venea acasă dimineaţa devreme. Atunci, începea gălăgia.

– În afară de ce ai auzit prin perete, s-a întâmplat să vedeţi vreodată ceva? întrebă Otto.

– Nu, dar pot să vă zic asta: îşi iubeşte copiii. Ar face orice să-i ştie în siguranţă.

Cei trei păreau abătuţi în timp ce ieşeau din clădire. Mai interogaseră câteva familii, dar nimeni nu auzise sau nu văzuse nimic util. Mamie se interesase şi de copiii Porter – cărora le era dor de mama lor, dar altfel erau bine îngrijiţi –, apoi, ea, Frank şi Otto coborâseră scările şubrede spre parter.

Briza începutului de seară purta o aromă de cârnaţi şi peşte, cu o notă de bălegar de cal. Dar Mamie abia observă, prea supărată din cauza chestionării doamnei Barrett. Ce aflase despre viaţa de zi cu zi a lui Bridget îi frânsese inima lui Mamie.

„Aproape în fiecare weekend. Domnul Porter primea bani vinerea după-amiaza și se ducea direct la băut."

În ce neliniște și frică trebuie să fi trăit doamna Porter în fiecare zi, o groază pentru teroarea ce urma. Probleme cu care nu o ajutase nimeni – nici poliția, nici vecinii ei. Așa că luase lucrurile în propriile mâini.

Mamie jură să facă tot ce putea pentru ca femeia să fie achitată. Să întoarcă fiecare piatră, să urmărească fiecare pistă. Avea să găsească o cale să plătească avansul lui Frank, taxa lui Otto. Să angajeze o sută de investigatori... Orice era nevoie.

Ridică privirea la Frank.

– Ar trebui să vorbim cu cei din zona cu tavernele, să confirmăm...

– Ușurel. Otto se va ocupa de asta, zise el și se întoarse spre investigator. Știi ce ai de făcut. Doar ține-mă la curent.

– Desigur. Otto înclină din cap către Mamie. Mă bucur că te-am cunoscut, domnișoară Greene.

– Și eu, domnule Rosen. Mulțumesc pentru tot ce faci în acest caz.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Copoii s-or face că nu văd lucrurile astea, dar judecătorii, nu. Voi obține suficiente probe pentru apărarea ei. Și ai cel mai bun avocat din oraș pregătit să-i susțină procesul. N-ai de ce să-ți faci griji, domnișoară Greene.

După aceea plecă, lăsându-i pe Mamie și pe Frank pe trotuar. Mulțimea se diminuase acum, și ea își dădu seama de cât de singuri erau. Până în acest moment, nu se gândise prea mult la Frank, de când o acostase în vestibul. Dar nu-și putea muta privirea și simțea furnicături în timp ce se uitau unul la celălalt. Era ca și cum fiecare celulă se trezise și începuse să vibreze. Dumnezeule, era devastator de frumos, cu un chip sculptat perfect.

Dar erau și altele. Emana competență și șarm, un bărbat care se putea descurca în orice situație. Era... seducător. Inima ei era de acord, pentru că simți un puls mai intens în fiecare parte a corpului ei.

El își băgă mâinile în buzunare și o privi de sub borul pălăriei.

– Bănuiesc că este inutil să urlu la tine că umblai prin partea asta de una singură.

De ce era gura ei așa uscată? Înghiți.

– Ai atins deja subiectul ăsta.

– Mă gândeam eu. Și acum, ce, domnișoară detectiv?

– La ce te referi?

– Mă simt ca și cum trebuie să stau cu ochii pe tine ca să nu mai vizitezi alte cartiere periculoase.

Ea se încruntă. Exact când începuse să se relaxeze, el trebuia să o enerveze.

– Dacă tot insiști, am de gând să mă întorc acasă. În seara asta este o petrecere, și trebuie să mă pregătesc. Tu te îndrepți spre birou?

– Da, dar numai după ce te las acasă.

Un drum în trăsură cu Frank... până în centru? Aproape că inspiră adânc.

– Nu-i nevoie. Voi găsi o birjă.

– Prostii! Ce fel de șef aș fi dacă aș permite asta?

– Unul rezonabil?

El o luă de cot și o conduse spre Canal Street.

– Mamie, este aproape întuneric, și ești o femeie neînsoțită în districtul șase. Este ca și cum ai cere necazuri.

– Singurul necaz peste care se pare că tot dau ești *tu*, Frank.

– Mamie, te rog? Nu mă voi putea bucura de seara mea dacă-mi fac griji întrebându-mă dacă ai ajuns sau nu în siguranță acasă.

Măi să fie! Asta cu siguranță stingea orice ură provocată de aroganța lui. Nici nu știa ce să spună, în afară de a întreba despre seara lui și de ce anume spera să se bucure mai târziu. O femeie?

Dumnezeule, ideea asta se strecură în inima ei ca o piatră de mărimea unui pumn.

Rămase tăcută, deranjată de gelozia ei irațională. Când auzise despre amanta pe termen lung a lui Chauncey, nu avusese nici o treabă, dar numai aluzia la o posibilă legătură romantică a lui Frank îi căzuse greu la stomac precum un pește stricat.

Ce i se întâmpla?

Ea era cea responsabilă, fiica din familia ei care păstra statutul. Cea mai mare, care avea să ducă mai departe moștenirea familiei în absența unui fiu. Nu era aventuroasă precum Florence sau ambițioasă precum Justine. Tatăl ei spusese că avea să se mărite cu Chauncey și să unească cele două familii, și Mamie fusese de acord atât timp cât surorile ei își puteau alege propriii soți.

Ani în șir, asta fusese de ajuns. Până în luna asta, de fapt. Înainte de noaptea aceea de la Casa de Bronz, nu se gândise nici măcar o dată să-și încalce cuvântul față de înțelegerea cu tatăl ei.

Apoi Frank Tripp aterizase în viața ei și răsturnase situația.

Acum, făcea planuri despre cum să iasă dintr-o căsătorie iminentă și avea fantezii cu Frank. Fantezii nepotrivite care transformaseră un foc într-un infern. O domnișoară educată nu discuta despre ce se petrecea în dormitorul ei, când era singură sub cuverturi noaptea... dar ce ar fi trebuit să satisfacă aceste pofte nu făcea decât să alimenteze o dorință și mai mare pentru *mai mult*.

Bănuia că Frank era acel „mai mult".

Ajunseră la cupeul lui, și el o ajută să urce. Ea se așeză lângă peretele îndepărtat, încercând să pună cât mai mult spațiu posibil între ei.

Nu avu nici un efect. El ajunse lipit de ea. Ea inspiră profund.

„Doar 90 de străzi mai sunt."

Nu ar supraviețui niciodată.

Căldura se întinse în locul unde ei se atingeau, și fiecare dintre mișcările lui găsi ecou în membrele ei. Nu putea să evite să-l simtă; nervii îi erau afectați de silueta lui lungă. Chiar ridicatul și coborâtul pieptului lui o tulbura, sfârcurile întărindu-i-se pe sub haine.

Expiră. „Ai ignorat această atracție dintre voi vreme de săptămâni. Încă o noapte nu o să te omoare."

– Ești cam tăcută, zise el. Ar trebui să-mi fac griji?

„Da. Cred că-mi pierd mințile."

După ce tuși, ea întrebă:

– De ce nu mi-ai spus despre clauzele neobișnuite din contractul de căsătorie?

– Ah! El privi afară pe fereastra cupeului, strângând pumnul pe măciulia bastonului. Mă întrebam când vom discuta despre asta.

– Deci?

– Mamie, zise el oftând, nu pot discuta despre ce muncesc eu pentru tatăl tău. Știi asta.

– Nici măcar în ceea ce mă privește?

– Mai ales în ceea ce te privește.

– De ce?

El nu-i răspunse, doar clătină din cap.

– Răspunde-mi, Frank! De ce nu m-ai avertizat în legătură cu ceea ce va urma?

– Nu eu trebuia să fac asta. Tatăl tău – sau Chauncey – ar trebui să aibă grijă de tine.

– Asta-i culmea. M-ai urmărit luni în șir prin New York, având grijă de mine. Nu mă pot întoarce în orașul ăsta fără să dau de tine, având grijă de mine. Și dintr-odată ai terminat cu asta?

El se întoarse spre ea, și în privirea lui sclipi ceva misterios și amețitor. O emoție pe care în mod normal o ținea bine în frâu. Ei i se făcu pielea de găină.

– Încerc să fac ce este corect, zise el cu voce joasă. Nu poți să vezi asta?

Să facă ce este corect? La ce se referea?

– Credeam că suntem prieteni.

În loc să-i răspundă, el își lipi buzele și se uită în altă parte.

Dezamăgirea o zdrobi, o avalanșă de pietricele ascuțite în piept. De fiecare dată când credea că-l înțelege, se întâmpla ceva ce-o făcea să-și schimbe părerea. Era cel mai înnebunitor bărbat.

– Bine. Am obosit să nu știu niciodată ce să cred despre tine. Într-o zi mă sufoci, în următoarea mă ignori. Ține-ți înțelegerile și atențiile atunci. N-am nevoie de ele.

– Ar trebui să te măriți cu Chauncey.

Ea clipi la cuvintele lui.

– De ce? Ca să-ți poți lua comisionul pe contract?

– Nu, eu îmi iau comisionul fie că semnezi, fie că nu. Ar trebui să te măriți cu Chauncey pentru că alături de el îți este locul.

Tot nu se uita la ea. Încerca să o convingă pe ea... sau pe el?

„Încerc să fac ce este corect."

Piatra de pe piept i se ridică. Frank era atras de ea? Surorile ei îi spuneau asta de zile întregi, dar ea nu le crezuse. Nu îl văzuse vreodată spunând adevărul adevărat.

Poate că adevărul era în ceea ce nu spunea. Poate că exista o șansă ca ea să nu fie singură în ceea ce se întâmpla între ei. Poate că putea avea viitorul pe care și-l dorea până la urmă, unul pentru ea. Nu o căsătorie lipsită de iubire.

Exista un singur mod de a afla.

Inima îi bubuia în piept, sângele îi țiuia în urechi. Scoase pe gură primul lucru care îi trecu prin minte.

– Nu vreau să mă mărit cu Chauncey.

Frank clipi. Auzise bine? Întoarse capul, până când îi întâlni privirea.

– Poftim?

– Chauncey. Nu vreau să mă mărit cu el.

– Dar... din cauza contractului?

– Nu. Nu mi-am dorit niciodată să mă mărit cu el, dar tații noștri au aranjat cu mult timp în urmă. Contractul doar a clarificat niște lucruri.

– Cum ar fi?

Urmă o pauză îndelungată. Avea să fie onestă cu el? În acel moment, el spera asta cu ardoare. Voia să o cunoască mai bine.

„Parcă ai fi un băiețandru la școală." Făcu o grimasă și își aminti scopul lui. Era vorba despre Duncan, unul dintre cei mai mari clienți ai lui. Mamie ar putea dezvălui ceva, vreun obstacol pentru căsătorie, iar Frank ar netezi lucrurile pentru clientul său. Asta era tot.

– Cum ar fi amanta lui Chauncey și că el nu vrea să renunțe la ea după căsătorie.

– *Poftim?* Cuvântul ieși tăios printr-o deschizătură mică, dar el nu reușise să-l rețină. Chiar ți-a spus asta?

Ea încuviință din cap.

– Și mă bucur că a făcut-o. Prefer să aflu acum decât după căsătorie.

Nenorocitul dracului! Tot ce avea Chauncey de făcut era să se însoare cu Mamie – această femeie sociabilă, plină de viață și uluitoare –, și el voia pe *altcineva*? Era idiot?

Frank știa răspunsul la această întrebare.

Clătină din cap și își înghiți monologul caustic despre ce credea el despre logodnicul ei.

– Asemenea aranjamente nu sunt ceva neobișnuit în căsătoriile din înalta societate.

– Adevărat, dar asta nu înseamnă că-mi doresc așa ceva în cazul meu.

Avea sens. Probabil puține soții își doreau. O sută de cuvinte îi ardeau limba, implorând să fie rostite. Că ea merita ceva mai bun. Că aceste căsătorii nefericite din înalta societate erau de-a dreptul arhaice. Că și-ar da brațul drept pentru a o săruta în acest moment.

Dar își ținu gura bine închisă și gândurile pentru el. Nu era o femeie pe care să o farmece și să o aibă în pat. Era o femeie periculoasă, fiica unui client puternic, o femeie care putea distruge tot ce realizase el de când plecase din cocioaba de pe Worth Street.

Nu se putea însura cu Mamie. Ideea era hilară. Și, dacă nu se putea însura cu ea, atunci nu o putea atinge. Sau săruta. Sau linge...

„Dumnezeule!"

Mădularul îi tresări la imaginea mentală a capului lui între picioarele ei. Se foi, încercând să lase mai mult spațiu între el și Mamie, dar nu era loc de așa ceva. De ce nu luase trăsura mai mare astăzi?

– Oricum, zise ea, încă lipită de el, mi-am informat tatăl despre planurile lui Chauncey și mi-a zis să nu-mi fac griji.

Duncan știa? Ce dracu'?

– Dar asta ar viola clauza de infidelitate.

– Exact. Tatăl meu crede însă că Chauncey se va răzgândi. Și, dacă nu, atunci a zis că eu voi primi mulți bani drept consecință.

Frank își trecu limba prin spatele dinților. Nimic din toate astea nu i se părea în regulă. Duncan ar trebui să pună capăt contractului, apoi să-l ducă pe Chauncey pe cea mai apropiată alee abandonată și să-l bată zdravăn. În schimb, tatăl ei o folosea pe ea ca pe un... bun. Punea în joc fericirea ei viitoare... pentru ce? De ce era Duncan așa dornic de încheierea acelei căsătorii?

„Vreau să știu ce intenții ai în legătură cu fata mea."

Duncan începuse demersurile pentru contract în acea zi, după ce aflase că Frank și Mamie ieșiseră la cină împreună. Tatăl ei era așa îngrijorat că Frank flirta cu Mamie, încât ar da la schimb fericirea fetei lui pentru asta?

„Fiica mea nu-i pentru tine."

Normal. Mărită fata înainte ca derbedeul de la periferie să-i ruineze reputația. Încleștă maxilarul, scrâșnind din dinți. Faptul că-și câștiga existența de pe urma unor bărbați precum Duncan Greene nu-l împiedica pe Frank să le poarte pică din când în când.

Dar exista trecutul lui, circumstanțe ce trebuiau să rămână îngropate. Nu putea să dezvăluie întregului oraș unde crescuse.

– Are dreptate, zise el forțat. Este o sumă colosală, cu mult peste ce ar putea Chauncey plăti vreodată de unul singur. Nu că o asemenea logică avea să îl oprească pe Chauncey din a face ce voia. Logica și Chauncey nu prea erau în aceeași echipă. Fără îndoială, se va răzgândi.

– Parcă ai fi tata, mormăi ea, și Frank se chinui să-și înăbușe tresărirea.

– Pentru că avem amândoi dreptate.

– Și dacă greșiți? Mi-am trăit viața făcând ce aștepta el de la mine...

Lui îi scăpă un hohot de râs.

– Greu de crezut.

Ea ridică o palmă, buzele formându-i un zâmbet autocritic.

– Doar în ultimul an sau cam așa. Înainte, eram gata să îmi respect promisiunea...

Închise gura, întrerupându-se.

El nu se putu abține să nu întrebe:

– Ce promisiune?

– De a mă mărita cu Chauncey, răspunse ea vag, dar el bănuia că era mai mult de atât. Apoi ea oftă din greu. Ai simțit vreodată că vrei mai mult decât ce se așteaptă de la tine?

El se uita afară pe geamul trăsurii. Case mai elegante și străzi mai curate îi întâmpinau pe partea de nord a Thirty-Fourth Street. În piept i se relaxă o încordare de a cărei existență nu știuse când văzu priveliștea.

Da, știa cum era să vrei mai mult de la viitorul tău. Își aminti de el la 12 ani, făcând calcule în registrele din cârciumă, înconjurat de gin, pișat și sânge. Afară, pe străzile din Lower East Side, îl așteptau doar moartea și corupția. Se salvase evadând.

Îi trecu prin minte un răspuns superficial, dar aici era vorba despre Mamie. Nu o putea minți... Nu despre asta.

– Da, am simțit.

– Și ai regretat că ți-ai urmat propria cale?

– Nici o clipă. Dar situația noastră nu e deloc asemănătoare.

– Pentru că eu sunt femeie?

– Nu.

Se întoarse spre ea. Dumnezeule, faptul că o avea așa aproape îl lăsa fără aer. Fiecare parte putrezită din sufletul lui tânjea să o ia pe sus și să-i arate cât de amuzant putea să fie neprevăzutul. Dar făcu un efort să rămână la subiectul discuției – și anume, de ce ar trebui ea să se mărite cu Chauncey.

– Pentru că ești Marion Greene, fiica lui Duncan Greene, prințesă de pe Fifth Avenue. Tatăl tău este unul dintre cei mai puternici oameni din New York și familia ta are rădăcini de pe vremea cârmuirii olandeze. Tu și Chauncey vă potriviți. De fapt, este singurul lucru din viața ta care are sens.

– Tu pe mine încerci să mă convingi de toate astea... sau pe tine?

Întrebarea îl luă prin surprindere; trupul i se clătină ușor la impact.

– Pe tine, desigur.

„Mincinosule!"

– Dacă tu chiar crezi că eu și Chauncey ne potrivim, atunci nu mă cunoști cu adevărat. Își coborî sprâncenele. Sau îi ești așa îndatorat tatălui meu încât nu-mi poți da un răspuns onest?

Oricum ar fi, pierduse. Bărbatul din el își dorea să o revendice, dar să facă asta l-ar fi costat tot ce construise.

– Mamie...

Ea ridică mâinile.

– Înțeleg. Doamne ferește să-l supărăm pe marele Duncan Greene.

– Nu, nu despre asta-i vorba, minți el.

– Nu? Ea miji ochii și strâmbă din buze. Dovedește-o!

El pufni. Era ridicol. El era Frank Tripp, regele tribunalelor din Manhattan. Avocatul care învârtea pe degete juriații și judecătorii. Și acum, această femeie îl provoca?

– Și cum sugerezi să fac asta?

Ea se apropie, portocale și mirodenii copleșindu-l, un amestec dulce și fierbinte care îi făcea măruntaiele să se încingă. Strânse pumnii, într-un efort de a se reține când vârful limbii ei ieși pentru a-i atinge buzele, umezindu-le. Carnea aceea plinuță se deschise, și ea șopti:

– Ia-ți înapoi dolarul.

Capitolul 9

Mamie nu ar fi trebuit să se bucure că-l surprindea... dar savură reacția lui. El rămase cu gura căscată, privirea căzându-i pe sânii ei, unde băgase bancnota mai devreme. El inspiră adânc și ea își reprimă zâmbetul. „Acum, nu poți minți, Frank Tripp."

– Doar nu vorbești serios.

Vocea îi era spartă. Nu fusese niciodată în viața ei mai serioasă. Bănuiala ei că Frank era atras de ea fu confirmată – o atracție cu care el era hotărât să se lupte. Dacă nu-i era teamă de tatăl ei, atunci de ce nu o curta? Până la urmă, știa ce fel de căsătorie ar avea ea și Chauncey. De ce doar Chauncey să aibă o amantă, o femeie la care refuza să renunțe după nuntă?

De ce doar Chauncey avea voie să-și găsească fericirea cu altcineva?

Frank era unul dintre cei mai căutați domni din oraș. Ziarele erau pline de escapadele și aventurile lui amoroase, femeile îl înconjurau oriunde se duceau. Era evident că se simțeau atrași unul de celălalt, deci unde era răul? Măcar așa ea nu avea să-i poarte pică lui Chauncey.

Frank era ceva sigur, era alegerea perfectă. Chiar logică. Era un pungaș, nu un bărbat de care o femeie să se îndrăgostească. Așa că nu exista nici o șansă ca ei să dezvolte sentimente mai profunde unul față de celălalt. Ar rămâne o aventură relaxată înainte ca ea să se mărite. Doar un aranjament fizic.

Dacă l-ar putea convinge să spună da.

– Foarte serioasă. De fapt, nu văd ce ar fi rău.

– Rău? El făcu ochii mari. În a-mi băga mâna în rochia ta?

– Nu îți dorești să o faci?

Ea rămase perfect nemișcată și îi aștepta răspunsul. Poate că nu era, de fapt, atras de ea. Poate că ea îi interpretase greșit acțiunile.

Dar nu credea asta.

El închise ochii pentru scurt timp.

– Ba vreau să... Dar n-ar trebui.

– Din cauza tatălui meu?

Era o acuzație ieftină, ca să-l enerveze, dar ea n-avea de gând să renunțe. Jucase la ruletă, zaruri și alte jocuri de noroc. Știa ce însemna să riște puțin în speranța de a câștiga mult.

Era dispusă să parieze pe Frank.

– Pentru că nu se cuvine, Mamie. Ești necăsătorită. Aceste lucruri ar trebui păstrate pentru soțul tău.

– Pentru Chauncey?

El tresări vizibil – și satisfacția o copleși. Și-i imagina pe ea și pe Chauncey împreună?

– Dacă el va fi cel cu care te vei mărita, atunci da.

– Este absurd. De ce trebuie să mă păstrez pentru căsătorie? Chauncey nu are asemenea restricții. Se așteaptă să aibă amante.

– Pentru că așa funcționează lumea. Pentru tine există consecințe de care bărbații nu trebuie să-și facă griji.

– Dar femeile cu care ei sunt trebuie să-și facă griji.

– Femeile alea nu sunt fiica lui Duncan Greene.

Reveneau la tatăl ei. Putea să uite vreodată, chiar și pentru o secundă, cine era ea?

– Deci femeile precum doamna Porter, cântăreața lui Chauncey, nu contează? Ele merită consecințele?

– Nu-mi răstălmăci cuvintele. Îmi ceri să mă angajez într-un comportament nepotrivit cu tine, și eu refuz.

Prin geamul cupeului se văzură vilele mai mari. Castelul în stil franțuzesc al familiei Vanderbilt. Bostwick. Astor. Locuri în care ea cinase și dansase. Unde ea se înghesuise cu cei mai bogați și influenți oameni ai orașului. Era o viață construită pe bani, lăcomie și pe respectarea regulilor create cu aproape un secol în urmă.

O extenua.

Femeile defilau pe străzile de la periferie, cerând dreptul de a vota. Cerând legi pentru abstinență. Cerând un tratament mai bun pentru cei mai puțin privilegiați din oraș. În zona privilegiată însă, străzile erau calme, fără mulțimi furioase. Se făceau vizite sociale între orele 14.00 și 16.00, la ora 17.00 se ieșea în parc. La ora 20.00 te îmbrăcai pentru cină, dansai până la ora 02.00 noaptea. Poate că, dacă nu s-ar fi aventurat niciodată la periferii, dacă ar fi stat în bula ei aurită, ar fi fost măritată și fericită cu Chauncey, cu amantă sau nu.

Dar lumea era mai mare decât aceste 40 de străzi. Mamie văzuse asta cu propriii ochi și nu mai era cale de întors.

Și de asta știa că Frank trebuia să fie de acord.

– Nu-ți este străin comportamentul necuviincios, îi zise ea. Ani în șir am citit despre cuceririle tale. Dacă nu ești atras de mine, atunci nu voi mai cere niciodată...

– Dumnezeule! Nu îmi vine să cred că purtăm conversația asta, mormăi el, frecându-se la ochi cu dosul palmelor. Ar fi trebuit să te las să iei o birjă.

– Da, ar fi trebuit. Ea ridică din umeri. Este doar vina ta.

– N-am nici o problemă cu un comportament necuviincios când ambele părți sunt de acord. Dar tu ești logodită...

– Nu încă. Nu s-a semnat nimic, după cum bine știi.

– E o chestiune ca și rezolvată. Chiar tu mi-ai spus că înțelegerea există de mulți ani. Dacă ceva ar deveni public, tu ai fi ruinată. Tatăl tău ar fi furios. Chauncey ar fi umilit. Ceea ce sugerezi tu este culmea iresponsabilității.

– Iresponsabilitatea nu îmi e străină. Poate ar trebui să mă lași pe *mine* să-mi fac griji despre cum ar putea asta să-mi afecteze viitorul.

– Și cum rămâne cu viitorul meu? Dacă mă culc cu tine, îmi pun în pericol cariera.

– Din cauza tatălui meu?

– Și a tuturor amicilor lui de pe Fifth Avenue pe care-i reprezint. Tatăl tău are multă influență, Mamie. Oamenii ăștia au tendința de a sta împreună.

Știa că așa era. Tatăl ei distrusese reputația unei familii pentru că fiul lor mai mare o ofensase pe Florence. Duncan întorsese toți soții și soțiile împotriva familiei, asigurându-se ca aceasta să fie scoasă de pe listele sociale, și familia se mutase în Albany în urmă cu trei ani.

Poate că Frank nu era cel mai nimerit om pentru asta.

Dacă ar dori-o dincolo de rațiune, pasional – precum bărbații din romanele pe care Florence le ascundea sub patul ei –, ar fi trecut peste tatăl ei și peste posibilele consecințe asupra carierei lui. Dar se părea că nu o dorea atâta. Până la urmă, putea avea orice altă femeie voia. Doar pentru că ea era atrasă cu disperare de el nu însemna că și el simțea la fel.

Dezamăgitor, dar nu devastator.

Existau alți bărbați în New York, care nu erau legați de tatăl ei în vreun fel. Mamie trebuia doar să găsească unul care să îndeplinească toate criteriile ei. Frumos, de succes, generos, amabil și amuzant. Un bărbat care să o facă să se simtă în siguranță. Care să o încurajeze să fie ea însăși, nu doar fata cea mai mare a lui Duncan Greene.

– Bine.

Privi cum se succed imaginile din cartierul cunoscut în timp ce ei mergeau mai departe.

– Cum adică bine? întrebă el după o secundă.

– Adică voi găsi pe altcineva. Nu trebuie să fii *tu* partenerul meu în comportament nepotrivit.

Din gâtul lui ieși un sunet care trăda faptul că nu-i venea să creadă.

– Doar nu vorbești serios.

– Tu chiar crezi că ești singurul bărbat atrăgător din Manhattan? Te rog. Bărbații frumoși sunt pe aici la fel de des întâlniți ca balega de cal.

– Nu sunt sigur ce să simt față de comparația asta, dar... mulțumesc?

Ea chicoti.

– Nu pot permite să ți se urce la cap complimentele. Și apoi, știi prea bine ce efect ai asupra femeilor.

– Încerci să-mi distragi atenția, dar nu am de gând să renunț la subiect. Nu te poți implica într-o aventură.

– Sunt o femeie tânără, necăsătorită și bogată, în cel mai mare oraș al lumii. Pot să fac ce vreau – și ce vreau eu să fac nu este treaba ta.

– Deci am revenit la asta?

– Bănuiesc că da. Nu mă poți urmări tot timpul, Daniel Boone[1].

– Nu, dar ești angajata mea. Poate voi angaja câțiva oameni de la Pinkerton să te urmărească.

Era gelos? Ea se înclină pentru a-i vedea fața.

– Ce-ți pasă ție dacă mă culc cu un bărbat înainte sau după ce mă mărit cu Chauncey?

Buzele lui erau strânse și albe; în profunzimea ochilor lui se citea nefericirea.

– Ce contează pentru tine motivele pentru care eu obiectez?

– Răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare. Încetează să-ți folosești trucurile de avocat pe mine.

– Folosesc rațiunea. Îmi cer scuze dacă o confunzi cu așa ceva.

Prea bine. Ea fusese directă în loc să fie vagă. Asta părea să fie singura cale de a avea de-a face cu Frank.

– Ești atras de mine?

– Mamie...

– Frank, răspunde la întrebare! Dacă tatăl meu nu ar fi Duncan Greene, ai încerca să te culci cu mine?

– Da, mârâi el. Ți-am spus deja că te doresc.

– Am considerat că-i nevoie s-o aud din nou.

– De ce?

Trăsura încetini când ajunseră în fața vilei de piatră în care ea locuia cu familia ei.

– Pentru atunci când voi încerca să te seduc.

„Pentru atunci *când* voi încerca să te seduc."

„Să te seduc."

Frank aproape că se împiedică urcând scările din fața casei sale, atât de distras era de cuvintele de despărțire din urmă cu câteva momente ale lui Mamie. Femeia aceea era periculoasă. Cum ar fi trebuit

[1] Erou din folclorul american (1734–1820) (n.red.)

să se concentreze el vreodată după ce o auzise spunând ceva atât de scandalos?

Iar mădularului lui ideea de seducție i se părea grozavă, umflându-se și devenind o pacoste.

Dar el era mai mult decât mădularul lui. Era cel mai bun avocat din stat. Poate de pe Coasta de Est. Pentru Dumnezeu, se ridicase din mizerie pentru a deține o vilă proiectată de McKim, Mead & White. Hotărârea lui putea să țină piept cu ușurință unei femei inteligente, superbe, voluptuoase, îndrăznețe...

– Bună seara, domnule, zise majordomul lui când Frank intră în vestibul.

El expiră și îndepărtă ultimele rămășițe din dorință.

– Bună seara, Barney.

Majordomul zâmbi abia vizibil la versiunea scurtă a numelui lui, Barnaby. Frank nu se putea abține; îi plăcea să-l țină în alertă pe bărbatul cuviincios.

– Ați ajuns acasă devreme, comentă Barnaby, luând pălăria și bastonul lui Frank. Păstrăm trăsura pregătită pentru seara asta?

– Nu, voi rămâne acasă. Am de lucru. Să-mi fie trimisă cina în biroul meu, da?

– Desigur, domnule.

Frank își ridică geanta de piele și se îndreptă spre biroul din partea din spate a casei. Imagini și sunete familiare îl întâmpinară, alături de mirosul de lac cu lămâie folosit de angajați pe lemn. Adora casa asta.

Focul din biroul lui ardea mocnit atunci când Barnaby ciocăni.

– Domnule, comisarul de poliție Byrnes este aici să vă vadă.

Frank bătu cu capătul tocului lui în biroul din lemn de trandafir. Byrnes aici? Frank nu se ocupa de vreun caz important, care să atragă atenția comisarului de poliție.

– Trimite-l înăuntru!

Thomas Byrnes, un bărbat mare, solid, de descendență irlandeză, era considerat de mulți ca fiind un tiran. Da, reorganizase și întărise detectivii poliției orașului, dar unele dintre metodele de interogare folosite de el erau crude și coercitive. Uneori, Byrnes bătea un suspect până când acesta mărturisea, o tehnică pe care o numea „interogatoriu". Frank îi interzisese de două ori lui Byrnes să-i interogheze un client în absența sa. Asta nu îl făcuse să îi fie prea drag comisarului de poliție, dar lui Frank prea puțin îi păsa.

Byrnes intră, îmbrăcat cu un costum la comandă dintr-un material bleumarin. O mustață impresionantă îi acoperea jumătatea inferioară a feței.

– 'Seara, Tripp. Sper că nu te deranjează intruziunea.

Frank era deja în picioare, cu haina pe el. Întinse mâna.

– Ce surpriză, comisare! Nu mi-am dat seama că aveam în lucru ceva în jurisdicția ta.

Byrnes se descheie la haină și se lăsă pe fotoliul din fața biroului lui Frank. Lănțișorul de aur al unui ceas îi atârna de la vesta de mătase. Dacă nu ar fi fost accentul pronunțat, Byrnes ar fi putut trece drept unul dintre filfizonii din New York.

– Nu ai... Nu direct, oricum. Dar se pare că există o mică problemă, pe care trebuie să o discut cu tine despre un caz.

– Oh?

– Am auzit că reprezinți o rezidentă din districtul șase, acuzată pentru crimă.

Frank se opri. Avea un singur client actual care se potrivea acelei descrieri.

– Bridget Porter?

– Da. Ea.

– Doamna Porter chiar este clienta mea. Nu sunt sigur însă cum de te privește și pe tine asta.

– Este vorba despre soțul ei mort. Și unul dintre detectivii mei.

– Cine-i detectivul?

– Edward Porter.

– Porter, cel...

Frank simți cum i se lasă o greutate în stomac.

– Vărul decedatului, Roy Porter.

Frank oftă și bătu cu capătul tocului într-un carnet. Începea să înțeleagă de ce Byrnes venise în vizită... și nu-i plăcea.

– Dă-mi voie să ghicesc? Detectivul nu-i prea atașat de soția vărului său.

Byrnes băgă degetul mare în micul buzunar al vestei sale.

– Acum, știm cu toții că în căsnicii există certuri, Tripp. Asta nu-i treaba poliției sau a tribunalelor. Aceste lucruri ar trebui manevrate în tăcere, intern...

– Atunci, de ce Edward nu a intervenit să prevină ca dragul de Roy să o bată pe nevastă-sa în fiecare weekend?

– Nu știu. Dar Roy este mort, și o femeie este de vină. L-a omorât cu sânge-rece și merită să plătească.

– Este mult spus cu sânge-rece – și știi și tu.

Byrnes ridică palmele.

– Dacă era așa o problemă, de ce nu a fost arestat soțul ei? Există destui judecători cărora nu le plac bărbații care comit asemenea infracțiuni. Câțiva chiar scot soții afară și pun să fie biciuiți pentru a-i îndrepta.

Frank auzise și el povești similare și îi felicitase în sinea lui pe acei judecători.

– Asta ajută doar dacă soțul este arestat. Dar încep să înțeleg de ce plângerile doamnei Porter ar fi fost ignorate.

– Noi avem grijă de ai noștri, asta-i adevărat, dar polițiștii noștri sunt oameni onești, de treabă. Nu ar întoarce spatele unui om aflat într-o mare nevoie.

Ca un bun cunoscător al abilității de a întoarce frazele, Frank recunoscu efortul în alegerea cuvintelor din partea lui Byrnes. Deci, cine hotărăște ce înseamnă o *mare* nevoie? Cum rămâne cu o nevoie simplă și veche?

– Chiar tu ai spus că certurile conjugale nu sunt pentru poliție, că ar trebui rezolvate intern. La cine ar fi trebuit să apeleze doamna Porter?

– Haide acum! Știi că departamentul nu are nici timpul, nici resursele necesare să rezolve toate certurile dintre un bărbat și nevastă-sa. Chiar și așa, dacă viața ei era într-adevăr în pericol, atunci poliția ar fi intervenit.

Frank se îndoia, mai ales când vărul soțului lucra în poliție. Roy Porter ar fi putut să evite orice fel de infracțiuni minore sau contravenții doar spunând numele vărului său. Poliția era așa copleșită de corupție – mite, șantaj, tortură –, încât „ne facem că nu vedem" ar fi trebuit să fie gravat pe insignele polițiștilor.

– Ce vrei să fac?

– Să îl lași pe unul dintre avocații din oficiu să se ocupe de caz. Talentele tale sunt irosite într-un caz așa comun.

Cu alte cuvinte, să o lase baltă pe doamna Porter.

În alți ani, Frank ar fi fost de acord. Era o idee groaznică să-l înfurii pe Byrnes, care era răzbunător și meschin cu cei care îi greșeau. Mai mult, aceste favoruri contra favoruri erau ceva comun

în New York. Frank nici nu putea să numere oamenii care îi datorau favoruri în acest moment.

Cu toate astea...

Îi veni în minte fața lui Mamie, lucirea aprigă din privirea ei când insistase ca Frank să o ajute pe doamna Porter. Felul cum ținuse în brațe bebelușul pentru a o ajuta pe doamna Barrett. Cum fura bani și îi redistribuia la periferie.

„Domnul Tripp este cel mai bun avocat din oraș. Va obține achitarea, îți promit!"

La dracu'.

Nu o putea dezamăgi pe Mamie.

Bătea din picior sub masă în timp ce se gândea la toate repercusiunile pentru ce urma să spună. Apariția conștiinței era o adevărată bătaie de cap.

– Nu pot să fac asta, Byrnes. Am de gând să păstrez cazul și să fac tot posibilul ca doamna Porter să fie achitată.

Buzele lui Byrnes se strânseră, și mustața îi zvâcni într-un acces de furie abia reținut.

– Te-am crezut mereu un om inteligent, unul care știe cum funcționează lucrurile astea. Nu-mi da motiv să-mi schimb părerea.

Frank se îndepărtă de birou și se ridică.

– Bănuiesc că amândoi suntem plini de surprize în seara asta.

Byrnes se ridică de pe scaun și își încheie haina. Nu mai spuse nimic, doar îl țintui pe Frank cu o privire dură, apoi făcu stânga împrejur și ieși din încăpere.

Lucrurile merseseră... prost.

Frank tocmai transformase întregul departament al poliției din New York în dușman.

– Florence, am nevoie de ajutorul tău.

Era aproape miezul nopții când Mamie intră în camera surorii ei. Florence avea tendința să stea trează toată noaptea și să doarmă până după-amiaza. Pretindea că programul ăsta era mai bun pentru tenul ei. *Mai degrabă, bun pentru stilul ei de viață scandalos.*

Florence stătea întinsă în patul ei, în hainele de noapte. Băgă repede ceva sub pernă și se ridică, încruntându-se.

– Ți-ai pierdut abilitatea de a ciocăni?

Mamie ridică dintr-o sprânceană în timp ce se apropia de patul ei.

– Și ce era aia, o scrisoare de dragoste?

– Nu-i treaba ta, băgăcioaso! De ce ești trează la ora asta? Credeam că te doare capul.

Mamie se plânsese că-i era rău ca să scape de petrecerea Van Alan din seara asta. Avea prea multe pe cap ca să stea să mănânce aperitive și să bea șampanie.

– Am preferat să nu mă duc. A fost frumos?

– A fost de-a dreptul îngrozitor, numai prieteni de-ai lui tati și soțiile lor. Nici un singur bărbat frumos.

Mamie se așeză pe salteaua patului lui Florence.

– Chiar pare groaznic. Îmi cer scuze că te-am lăsat baltă.

Florence se aranjă pe pernele ei, părul ei lung de culoarea grâului încadrându-i fața.

– Chauncey a fost acolo.

– A fost?

– Da. El și tati au stat într-un colț câteva minute. Chauncey a părut nemulțumit de orice i-o fi spus tati.

O fi discutat despre clauza de infidelitate?

– De asta am nevoie de ajutorul tău.

– Cu cine, cu Chauncey sau cu tati? Mă tem că nu pot fi prea de ajutor. Bărbații sunt de-a dreptul derutanți.

– Este mai rău decât știi tu.

Mamie începu să-i redea întreaga poveste a contractului de căsătorie, pomenind și despre amanta lui Chauncey.

Florence era roșie la față când Mamie termină, iar tendoanele gâtului îi ieșeau în evidență.

– Chiar ți-a spus că refuză să renunțe la amanta lui? A zis-o cu voce tare? Sper că i-ai dat o palmă.

Buzele lui Mamie se curbară. Florence fusese mereu cea mai arțăgoasă dintre fetele Greene.

– Nu, i-am spus că am să vorbesc cu tati să scoată clauza respectivă din contract.

– Dumnezeule, Mamie! Nu-mi dau seama cum poți să rămâi așa practică în aceste chestiuni.

Pentru că nu avea de ales. Era sora cea mai mare, cea mai responsabilă. Era datoria ei să-și protejeze cele două surori, permițându-le lor să-și găsească propria fericire. Hotărârea tatălui ei era legendară, o trăsătură la care fusese martoră în mod repetat. Și el era hotărât ca această căsătorie să aibă loc.

Într-o vară, când ea avea 12 ani, îl auzise pe tatăl ei vorbind cu domnul Livingston, discutând despre Mamie și Chauncey...

„– Copiii par să se înțeleagă bine, zisese Livingston.

– Da, nu că ar conta. Vocea tatălui ei fusese dură. Am căzut de acord asupra căsătoriei când s-au născut și eu nu voi încălca acea promisiune.

– Chiar dacă ea nu-l vrea? Fetele din ziua de astăzi sunt mai independente decât pe vremea noastră.

– Nu și Marion. Va face ce-i cer eu.

– Mai ai două fete, Duncan.

– Nu, trebuie să fie Marion. Este cea mai mare, și toată lumea din societate știe despre pactul nostru. Am părea doi proști dacă l-am anula acum.

– Păi, asta-i o ușurare. Și, stai liniștit, Chauncey nu se va împotrivi pe tema asta. Chiar ține la ea.

– Marion își va face datoria când va sosi momentul. Celelalte două se pot căsători cu cine vor ele, atât timp cât Marion se mărită cu Chauncey."

De-a lungul anilor, tatăl ei îi repetase lui Mamie cam același lucru de fiecare dată când ea își exprima ezitarea de a se mărita cu Chauncey. El nu avea să cedeze niciodată, și ea nu voia să-l dezamăgească.

Așa că încetase să se mai plângă.

– Tu chiar ai vorbit cu tati? întrebă Florence, recâștigând atenția lui Mamie.

– Da. A refuzat să scoată clauza din contract și m-a acuzat că eu sunt cea interesată de infidelitate.

– Poftim? Asta-i absurd. Tu n-ai fi niciodată... Se opri după ce studie chipul lui Mamie. Stai, ești, nu-i așa? Ești interesată de un alt bărbat. O văd în expresia ta. Cine-i?

– Nu contează. Ce am eu nevoie să știu este *cum*.

– Cum ce?

– Cum aș putea... profita de acest interes.

Florence coborî privirea și netezi cămașa de noapte.

– Ce te face să crezi că eu am experiență la așa ceva?

– Dacă există cineva în familie care să știe ceva despre comportamentul scandalos, aceea ești tu. Să vedem. Începu să numere pe degete. Mama te-a prins cu setul ăla de cărți de joc erotice, ascunzi literatură indecentă sub pat și mai sunt și toate vizitele alea la cazinouri și săli de dans.

– Vizite pe care, în mare parte, le-am făcut împreună, aș putea eu să adaug. Și nu te ajut până nu-mi spui *cine* este.

– Aș prefera să nu zic. Spune-mi doar ce să fac.

Florence bătu cu un deget peste buze.

– Hmm. Știu că nu-i Chauncey. El nu prea inspiră seducție. Exclamă uimită, făcând ochii mari. Este Frank Tripp. *Știam* eu. Întâi te-a urmărit prin oraș, apoi ați fost la o cină intimă la Sherry's.

– Nu a fost intimă, am stat în salonul principal.

– Dacă zici tu... Recunoaște, ai o slăbiciune pentru el.

– Nu am o *slăbiciune* pentru el. Doar că... Nu putea mărturisi cu voce tare, nici măcar față de Florence, ce simțea pentru Frank. Abia înțelegea ea însăși. Era mai sigur să nu însemne decât o aventură inofensivă înainte de căsătorie. Așa i-ar fi mai ușor să se oprească atunci când avea să fie nevoie. Dacă trebuie să mă mărit cu Chauncey, de ce doar el ar trebui să se distreze?

– N-aș putea fi mai mult de acord. Deci cum stau lucrurile între tine și Tripp?

– Zice că, dacă s-ar culca cu mine, și-ar distruge cariera.

– Ai discutat posibilitatea cu el. Gura lui Florence se strâmbă într-un rânjet. Sora mea cea cu capul pe umeri nu se lasă cuprinsă în vâltoarea pasiunii. Sunt impresionată.

– Asta-i rău – lipsa pasiunii în chestiile de genul ăsta?

– Nu. Frank este bărbat, Mamie, nu băiat, ca Chauncey. Nu se va lăsa condus de – arătă spre locul dintre picioare –, ca bărbații mai tineri. Este clar că te dorește – am văzut-o în noaptea de la Casa de Bronz –, dar încearcă să reziste de dragul traiului său.

– Uneori, este înspăimântător cât de multe știi despre lucrurile astea.

Florence dădu capul pe spate și râse.

– Ce pot să fac dacă înalta societate mă plictisește îngrozitor?

Mamie simțea la fel, dar ea nu avea de ales. Nu până acum.

– Deci ce fac?

– Prinde-l când este fără apărare, când are garda jos. Fii provocatoare! Arată-ți atuurile! Făcu semn spre pieptul lui Mami. Un decolteu adânc și un pic de ruj. Asta-i tot ce-ți trebuie ca el să saliveze.

– Dacă rezistă?

– Atunci, te dai la el, insiști. O atingere aici, o mângâiere dincolo. Îți mușți buza. Te uiți la el pe sub gene. Asta fac eroinele în romanele de dragoste.

– Și funcționează?

– De fiecare dată.

Hmm. Eșecul ar fi umilitor, dar era dispusă să încerce.

– Mulțumesc. Voi încerca să-mi adun curajul.

Sora ei scoase un sunet gutural, ca și cum nu-i venea să creadă.

– Nu știu ca tu să nu fi avut vreodată curaj, Mamie Greene. Îți place așa mult de Tripp, că te ia panica?

– Nu fi ridicolă. Doar că n-am mai sedus un bărbat până acum.

– Ceea ce aduce în discuție alt subiect: dacă ești așa lipsită de sentimente față de Chauncey, de ce să te măriți cu el? De ce să nu vezi dacă altcineva, ca Tripp, de exemplu, nu este mai potrivit?

Pentru că viața îi rezervase altceva. Ar putea să evite căsătoria cu Chauncey, dar nu avea să fie din cauza lui Frank.

– Tati m-a avertizat să stau departe de Tripp și a zis că nu ar aproba niciodată ceva între noi. Florence deschise gura să spună ceva, așa că Mamie continuă repede: Și înțelegerea cu familia lui Chauncey există de mult timp. Eu practic am crescut cu Chauncey. Știu precis în ce mă bag.

– Aparent, nu. Tocmai ai aflat că în căsătorie intră și amanta.

Adevărat, dar părea puțin probabil că viitorul ei soț să ascundă și altceva.

– În afară de asta, Chauncey este transparent ca sticla.

– Din experiența mea, cu ăștia trebuie să ai cea mai mare grijă.

Lui Mamie îi ieși un râs sugrumat – și apoi își aminti de comentariul lui Frank despre Chauncey și speluncile cu opiu. Poate că nu-și cunoștea logodnicul așa bine cum credea ea. Chiar și așa, nu-i scăpară cuvintele alese de Florence.

– Din experiența ta?

– Nu ești singura care iese noaptea să se distreze.

Ea se încruntă, întristată de gândul că Florence ar fi în pericol. Dar știa că nu avea sens să încerce să-și împiedice sora mai mică. Fetele Greene puteau să fie tare încăpățânate.

– Sper că ai grijă.

– Mereu am. Deci când îl vei seduce pe Frank Tripp?

Nu se gândise la *când*.

– Nu știu. Data viitoare când îl văd, cred.

– Nu, nu, nu. Chiar trebuie să-ți dau în scris? Florence se îndreptă și arătă spre Mamie. Trebuie să-l iei pe nepregătite. Bănuiesc că va încerca să te ignore, ca să-ți reziste. Sunt puține șanse să-l vezi prea curând.

Cum putea să o ignore când încercau să o salveze pe doamna Porter? Nu existau chestiuni legate de caz sau alte investigații de făcut?

– Eu cred că ar trebui să te strecori în casa lui, continuă Florence. Să te ascunzi în dormitorul lui și să-l surprinzi.

– Asta-i o nebunie. Mai întâi, nu mă va ignora, pentru că l-am angajat să reprezinte o prietenă. În al doilea rând, ce sugerezi tu este intrare prin efracție. Ar putea să ceară să fiu arestată.

– Dar nu o va face. O să vezi. Te va ignora, și tu nu vei avea de ales și te vei strecura în casa lui.

Capitolul 10

„Ce mai săptămână!"

Frank lăsă jos tocul și se ridică pentru a-și dezmorți mușchii spatelui și ai umerilor, care îl dureau. Era aproape de miezul nopții, și muncise acasă de când se terminase lunga și plictisitoarea cină la Delmonico's. Din grup făcuseră parte ceilalți parteneri ai biroului de avocatură și câțiva clienți, ceea ce avusese drept rezultat bătăi pe spate și glume obscene. Lui Frank obișnuiau să-i placă acele ieșiri... dar superficialitatea lor îl călcase pe nervi în seara asta. Avea sute de lucruri presante ce-i solicitau atenția, dar partenerii insistaseră ca el să participe.

Așa că iată-l acum în biroul lui, muncind, fără speranțe că avea să termine prea repede. Avea de citit dosare, de pregătit pledoarii, de semnat formulare. De examinat notițele.

Asta-i aminti de Mamie.

Neputând să stea locului, se duse la bufet, turnă ca lumea whisky într-un pahar și îl termină din trei înghițituri. Abia simți arsura. Îl bântuiau gândurile despre Mamie, o tentație constantă ce îl înnebunea încet.

În ultimele patru zile, se ținuse ocupat, încercând să nu se gândească la promisiunea ei de a-l seduce – încercând și eșuând. De fiecare dată când închidea ochii, o vedea întinsă în patul lui, cu părul ei negru răsfirat pe pernă, cu picioarele ușor desfăcute pentru a-i oferi o frântură din paradisul ce-l aștepta...

Dumnezeule!

Căldura îl cuprinse, și el se întinse după mai mult alcool. Poate că beția era modul potrivit pentru a uita de ea.

Tocmai dăduse pe gât un al doilea pahar, când zgomotul ușii îi atrase atenția. Se întoarse și văzu o siluetă în mantie intrând în biroul lui. „Ce dracului?"

Strânse paharul greu de cristal, pregătit să-l folosească drept armă, dacă era nevoie.

– Cine ești și ce cauți aici...

În clipa în care ea întinse mâna spre glugă, știu. Sfinte Dumnezeule, *chiar știu*.

Era Mamie. Aici. Singură în casa lui.

Se uită la paharul gol din mâna lui. Chiar o vedea sau whisky-ul îl afectase mai mult decât credea el?

– Bună, Frank.

Acea voce. Era joasă și moale, sunetul rostogolindu-se prin el precum mierea caldă. Creierul i se închise temporar când ea dădu jos gluga mantiei ei. Părul negru îi încadra fața, un contrast puternic cu roșul aprins ce-i colora buzele. Era uluitoare. O zeiță. Tentația încarnată. Tânjea după ea ca după următoarea gură de aer... dar trebuia să-și păstreze stăpânirea de sine.

Expirând precipitat, se chinui să rămână nemișcat.

– Nu ar trebui să fii aici. Ai înnebunit?

Colțurile buzelor ei se curbară, și ea porni spre el. El făcu imediat un pas în spate.

– Sunt aici din două motive, zise ea.

Prin minte îi trecură câteva opțiuni, toate obscene și una mai delicioasă decât anterioara. Înghiți.

– Nici un motiv nu-i suficient ca tu să te furișezi în casa mea la ora asta.

Odată ajunsă la bufet, ea turnă whisky într-un pahar de cristal.

– M-ai ignorat.

Da, o ignorase.

– Asta-i absurd, zise el. Am fost ocupat. Nu este ca și cum am fi avut o întâlnire de care am uitat.

– Cu toate astea, ai ignorat cele două telegrame pe care ți le-am trimis, în care-ți ceream noutăți despre cazul doamnei Porter.

Ăsta era un proces?

– Nu există noutăți, de asta nu ți-am răspuns. Otto caută informații care să ajute în cazul ei. Când voi avea vești, te voi contacta.

– Bine, dar ăsta a fost doar primul motiv pentru care sunt aici.

Puse buzele pe marginea de cristal și luă o înghițitură mare. El o privi cum linge urmele de whisky de pe buze, vederea limbii ei făcându-i inima să bubuie.

– Care-i al doilea motiv?

Vocea lui sună ciudat în propriile urechi, dar nu reușea să se concentreze asupra conversației. Gura ei îi distrăgea prea mult atenția.

– Jocul nostru de biliard. Sau ai uitat?

– Joc?

– Înțelegerea noastră pentru cazul doamnei Porter. Cel mai bun din șapte – sau nouă? – meciuri, aici la tine acasă. Parcă mi-ai promis să fie cea mai memorabilă noapte din viața mea.

De ce făcuse o cerință așa idioată? Ar fi trebuit să accepte cazul fără condiționări, în loc să încerce să flirteze cu ea și să născocească o metodă inteligentă pentru a petrece timpul cu ea. *Non compos mentis*, evident. Clar devenea un prost în preajma acestei femei.

– M-am răzgândit. Nu-i nevoie de nici o plată.

Ea ridică dintr-o sprânceană întunecată.

– O ajuți mânat de bunătatea inimii tale?

– Sunt chiar mărinimos, să știi.

– Mai degrabă, ți-e teamă să joci cu mine.

Nu se putu abține și pufni.

– Evident că nu. Este mai mult vorba despre dorința de a-ți proteja reputația. Te-ar fi putut vedea destui oameni intrând aici.

– Dar nu m-a văzut nimeni. Angajații tăi discreți și eficienți au uitat să încuie ușa de la intrare. Am avut gluga tot timpul, de când am luat birja.

– Bine, dar familia ta se va întreba unde ești dacă lipsești prea mult.

– Nu în seara asta. Părinții mei sunt în Boston, la o nuntă. Acasă am rămas doar eu și surorile mele.

Era logic ca ea să aibă câte o replică pentru fiecare dintre comentariile lui. Ar fi fost un avocat remarcabil.

– Asta nu schimbă faptul că prezența ta aici este foarte nepotrivită.

Ea puse paharul pe tejghea și veni mai aproape. El îi simți mirosul, amestecul ei special dulce și picant, un miros pe care acum îl asocia cu încăpățânarea și cu pofta. Ea se apropie suficient cât el să vadă micile linii din jurul gurii ei. Pielea lui vibra de la electricitate, o conștientizare ce vibra de-a lungul corpului lui, de la vârful degetelor

de la mâini până la cele de la picioare. Dumnezeu să-l ajute dacă ea punea vreodată mâinile pe el! Ar fi putut foarte bine să ia foc.

Ea își lăsă capul pe spate, și privirile li se întâlniră.

– Un joc, Frank. Nimic mai mult decât biliard, promit!

Voia să o creadă. Dar o mare parte din el spera ca ea să nu fi renunțat la dorința de a-l seduce.

„Încetează! N-ai nici un drept să o atingi pe femeia asta."

Gândind logic, era conștient de toate motivele pentru care prezența ei aici era o idee groaznică. Cu toate astea, nu reușea să dea glas cuvintelor necesare pentru a o obliga să plece. Aștepta mut, cu mintea înghețată între simțul responsabilității și dorința lui.

– Vrei să plec?

El clipi la întrebarea ei directă. Măcar o dată, nu se gândi la cuvinte sau la semnificația din spatele lor. De data asta, fu sincer.

– Nu.

Gura ei se curbă într-un zâmbet satisfăcător.

– Bun. Acum, arată-mi salonul de biliard.

Ea se întoarse și porni spre ieșire, mantia bălăngănindu-se în spatele ei ca o fantomă dintr-un roman gotic. În timp ce o urma, el își aminti că asta nu era o poveste, nu era un roman fictiv. Aceasta era fata unui client, o femeie nemăritată bogată care era promisă altuia. Trebuia să-și păstreze judecata și să păstreze distanța.

„Un joc, apoi o trimiți acasă."

Da, asta trebuia să facă. Era mai puternic decât acest bărbat slab, tulburat de o pereche de buze roșii și de florile de portocal. Putea să reziste tentației și să se concentreze asupra jocului. Cu cât terminau mai repede de jucat, cu atât mai repede o putea pune într-o birjă pentru a o trimite acasă.

Nici o problemă.

Mamie minți se.

N-avea de gând să joace un meci și apoi să plece acasă. Dacă totul mergea bine, avea să stea mult mai mult.

Șansele nu erau în favoarea ei. Frank fusese împotriva acestei vizite, îngrijorat ca de obicei în legătură cu tatăl ei și de reputația lui Mamie. Nu putea el să vadă cât de obosită era să fie Marion Greene, fata care trebuia să ducă mai departe tradiția și responsabilitatea? Nu recunoscuse niciodată, dar Frank i se părea de multe ori singura

persoană, în afară de surorile ei, care o trata normal, mormăind și criticând-o fără să-i pese de obârșia ei.

În seara asta avea să încerce să-l facă să uite de tatăl ei, de familia ei, de căsătoria ei iminentă.

Salonul lui de biliard era un loc elegant, cu tapet cu un model care se apropia de postavul de pe masa mare de stejar. De tavan atârna o lampă cu gaz care distribuia o lumină caldă peste covoarele orientale și suprafețele din lemn închis la culoare. De-a lungul pereților se aflau scaune mai mici, cu mese laterale, locuri pentru spectatori și invitați. Îl vedea cu ușurință întreținându-se aici, povestindu-le diverse prietenilor lui și fermecând doamnele pentru a le da lenjeria jos.

Nu era nevoie să se gândească acum la acele doamne.

Își descheie mantia, o dădu jos și aruncă haina grea pe un scaun. Când ea se întoarse, văzu că el se oprise pentru a aprinde o lampă, cu brațul încremenit, cu privirea pe decolteul rochiei ei. Excelent! Purta o rochie din mătase albastră ce dezvăluia mult – și îi aparținea lui Justine. Hainele surorii ei mai mici erau cu un număr mai mic decât al lui Mamie, ceea ce însemna că sânii aproape că i se vărsau din rochie.

Se părea că domnul Tripp nu era imun la pieptul ei, până la urmă.

Își dădu mănușile jos și se duse la rândul de tacuri de pe perete. Își plimbă degetul peste lemnul neted.

– Deci, ce jucăm?

El întinse mâna peste umărul ei și luă un tac.

– Un joc cu toate bilele, dacă-i bine pentru tine. Știi regulile?

– Da, le știu.

Ea își ascunse zâmbetul în timp ce alese un tac. Fără îndoială că el credea că avea să câștige ușor. Frank habar n-avea cât de pricepută era ea la biliard.

El făcu un semn către masă.

– Hai să vedem cine sparge!

Puseră amândoi câte o bilă una lângă alta la un capăt. Ridicând tacurile, loviră în același timp, trimițând bilele peste masă: acestea se loviră de mantă și reveniră spre locul de unde porniseră. Când bilele se opriră în sfârșit, a lui Mamie se opri cel mai aproape de punctul de start. Încruntându-se, el întinse bila albă.

– Bine jucat!

Ea îi atinse mâna când luă bila... și fu răsplătită când el inspiră adânc. „O atingere acolo, o mângâiere dincolo." Poate că Florence avusese dreptate.

– Am avut noroc.

El aranjă bilele în cadru, în vreme ce ea își pregătea lovitura de începere. Privi printre gene cum se mișcă și se încordează mușchii eleganți ai umerilor lui pe sub mânecile cămășii. În seara asta, nu purta haină și avea manșetele suflecate peste antebrațele lui delicioase. Suprafața pielii lui era presărată de un păr închis la culoare, și ea putea să-i vadă venele și tendoanele mișcându-se la fiecare mișcare a lui. De ce era asta o imagine așa atractivă?

– Ai muncit mult în seara asta? întrebă ea.

– Da, câteva ore, după ce am revenit de la cină.

– Ah. Ai întreținut vreo prietenă?

El se opri și puse tacul pe perete.

– Te-ar deranja?

– Nu. Cu reputația ta, aproape că mă aștept.

– Reputațiile sunt exagerate pentru a vinde ziare, Mamie. Se îndreptă spre o masă mică pe care se aflau câteva carafe. Încă o băutură?

Paharul în care își turnase în biroul lui era pe jumătate plin. Nu era nevoie să se îmbete, mai ales dacă spera să fie mai inteligentă decât el în seara asta.

– Nu, mulțumesc.

Aplecându-se, ochi, trase brațul în spate și lovi. Bila albă se lovi de celelalte bile, care o luară în toate direcțiile. Era o lovitură de începere curată, și două bile jumătăți dispărură în buzunare.

Când ridică privirea, ochii lui Frank erau lipiți de corsajul rochiei ei, iar privirea îi era întunecată. Ea se îndreptă, și el păru să se trezească. Se întoarse cu spatele la ea și luă o gură mare de băutură.

– Ai o amantă? rosti ea.

Asta încercase să afle mai devreme.

În clipa în care îi ieșiră cuvintele pe gură, el se înecă și împroșcă lichidul. Aplecându-se, horcăi după aer.

– La dracu', Mamie. Făcu un gest către pieptul lui. Picături de whisky îi udaseră lavaliera și vesta. Mulțumită?

Ea încercă să nu zâmbească.

– Destul de mulțumită, deși intenția mea nu era să-ți stric hainele. Sunt doar curioasă.

– N-am amantă. Pentru mine, cel mai bine este să mă leg de o femeie doar pe perioade scurte. De asta știu că nu o să mă însor vreodată. Nu am de gând să eșuez la capitolul fidelitate.

Ea mai băgă o bilă.

– Poate că nu vei eșua.

– Toată lumea eșuează la un moment dat. Mereu am cel puțin șase cazuri de divorț la activ, uneori și mai multe. Neveste care înșală, soți care înșală. Ți-o amintești pe doamna Phillips din noaptea de la Sherry's? Femeile ca ea sunt mai comune decât ai crede tu vreodată.

Ei bine, ea credea că femeile se apropiau deseori de Frank sperând să-i atragă atenția. Nu asta făcea și ea aici, jucând biliard în toiul nopții?

Hmm. Comparația nu mergea cu ea.

Se concentră asupra mesei. Până acum, lovise de patru ori, plus cele două bile pe care le băgase în buzunar. Avea să fie o joacă de copii câștigarea acestui meci. Aranjându-se, își retrase brațul.

– Tu ai fost intimă cu Chauncey?

Corpul ei tresări, și tacul atinse marginea bilei, trimițând-o într-un unghi greșit. Rată lovitura.

– La dracu'! Ai făcut-o dinadins.

Colțul gurii lui se ridică așa chipeș și păcătos, încât ea simți furnicături prin tot corpul. El își ridică palmele.

– Pledez pentru amendamentul al cincilea.

Suflând, ea se îndepărtă pentru a-i permite accesul la masă – dar nu prea mult. Avea un plan...

El frecă un mic cub de cretă de vârful tacului, fără să-și ia privirea de la masă.

– Cred că ți-ai subestimat abilitățile pentru biliard, murmură el. Mi se pare că trebuie să mă pregătesc pentru o luptă în seara asta.

Oh, dar și ea se pregătea.

Când el găsi lovitura, se mișcă în poziția adecvată. Mamie îl urmă și își sprijini șoldul de marginea de lemn, cam la 15 centimetri de tacul lui Frank. Chiar când brațul lui porni înainte, ea zise:

– Eu și Chauncey ne-am sărutat, desigur.

Brațul lui ezită, și tacul se bălăngăni. Vârful rată bila cu totul și intră în postav.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, se răsti el, apoi se îndreptă pentru a o săgeta cu privirea.

Era suficient de aproape să vadă umbra bărbii crescând, fire întunecate pe maxilarul lui și în jurul gurii. Îl făcea să arate ca un pirat, cel mai chipeș diavol din New York. Ceva din vintrea ei se încleștă.

El mîji ochii.

– Când?

– Cu ani în urmă. Când eram mici.

Fusese, de fapt, o dezamăgire. Chauncey o sărutase cu limba, fără finețe. Chiar spera – de dragul cântăreței – că tehnica lui se îmbunătățise de-a lungul anilor.

Își reprimă un zâmbet satisfăcut și se îndepărtă, gata să-și reia dominația asupra jocului. Următoarele trei lovituri erau clare în mintea ei când ținti. De data asta așteptă, fiind sigură că Frank avea să riposteze.

El rămase tăcut, doar se strecură lângă ea. Apoi se aplecă și își puse mâinile pe marginea de lângă ea. Ocupa destul loc, dar nu o înghesuia. Brațele lui lungi erau drepte și trunchiul ușor aplecat – și vederea ei periferică nu se mai putu concentra la altceva. Fără haină care să bruieze priveliștea, putea să îi vadă conturul spatelui și coastele, talia conică și șoldurile. Dosul tare era scos în evidență de acei pantaloni...

Ea înghiți. Dumnezeule, inima îi bătea puternic în piept. Abia putea respira, plămânii îi erau încordați sub un corset legat strâns pentru a putea îmbrăca rochia mai mică. Mirosul de whisky și de lemn de santal o înconjura, un parfum în care s-ar fi înecat fericită acum.

Ce-i făcea?

Era ca și cum... voia să o distragă cu prezența lui.

Funcționa. Pielea îi vibra, iar abilitatea de a ține tacul ferm dispăruse.

Asta nu era în planul ei. El trebuia să fie cel copleșit de dorință față de *ea* – nu invers. Cum îl putea seduce dacă el rămânea neafectat de ea?

Așa nu funcționau lucrurile.

– Mă ajuți pentru următoarea lovitură? ceru ea cu voce guturală. Nu prea ajung.

Stăpânirea de sine a lui Frank atârna de un fir. Un fir atât de subțire, că era aproape invizibil. Dar încă deținea controlul. Cu greu.

Mădularul îi fusese pe jumătate erect de când Mamie își dăduse jos mantia. Sânii ei se revărsau peste decolteu... o piele perfect

albă oriunde se uita. Voia să lingă și să sugă acea piele delicioasă, să o însemneze cu gura.

Dumnezeule, un pic de sâni la vedere, și ea îl transformase într-o bestie ce bălea.

Nu se așteptase ca ea să fie așa îndrăzneață în planul ei de seducție. Tot ce făcea Mamie era însă îndrăzneț și neașteptat... deci chiar ar fi trebuit să se aștepte la asta.

Acum, spera să-l tenteze cerându-i ajutorul la o lovitură. Interesant! Credea că era așa prost încât să stea în spatele ei, să-i acopere spatele cu pieptul lui și să se aplece peste ea? Să-și lipească șoldurile de dosul ei? Nu ar face asta decât dacă face sex – și clar nu făcea sex cu Mamie Greene în seara asta sau în orice altă noapte.

Avea să câștige această luptă a hotărârii. Nu ieșeai din Five Points și deveneai un avocat de top fără să ai o voință de fier. N-avea decât să încerce să-l înfrângă. Nu avea să reușească niciodată, nici măcar în acea rochie.

– Desigur. Întinse mâna sub masă și găsi puntea, un băț de lemn cu un capăt de alamă creat pentru loviturile la care îți era greu să ajungi. Iată!

Ea își ascunse bine surpriza. O văzu cum regândește totul.

– Îmi arăți cum se folosește?

Inteligent. Trebuia să respecte schimbarea de direcție. Îi veniră în minte câteva răspunsuri. Ar trebui să refuze. Să o atingă, chiar și în cel mai inocent mod, ar fi culmea nebuniei. Degetele ei îi atinseseră palma mai devreme și el se cutremurase, dorința fiind atât de densă în sângele lui, încât abia mai putea rămâne în picioare.

Cât se gândi, ea ridică provocator dintr-o sprânceană. Femeia nu dădea niciodată înapoi... Și de ce lui i se părea asta așa al naibii de atractiv?

– Bine, zise el înainte să apuce să se gândească mai bine. Ce bilă?

– Șapte, acolo lângă celălalt colț.

Puse puntea pe masă, în fața bilei albe.

– Acum, pune tija tacului într-una dintre crestături. Aliniază și lovește.

– Așa?

Ea urmă indicațiile lui, cu mișcări ciudate, și el își dădu seama că tacul era într-un unghi greșit. Nu avea să nimerească bila.

– Nu. Arătă cu degetul. Mișcă-l două locuri mai încolo. Acum, ține partea de jos a tacului cu degetul mare și primele două degete. Ca și cum ai arunca o săgeată.

Ea încercă, dar nu ținteа cum trebuia. Fără să se gândească, el îi cuprinse antebrațul cu degetele și îi modifică un pic ținta.

– Așa. Împinseră împreună tacul înainte. Bila albă trimise bila șapte direct în buzunar. Foarte bine.

Ochii ei sclipiră către el.

– Mulțumesc pentru ajutor.

– Plăcerea e a mea, murmură el, fermecat de rujul ei roșu.

Buza superioară și cea inferioară erau de un roșu aprins, culoarea unui vin de Burgundia bun. Tânjea să sărute culoarea aia și să i-o ia de pe buze. Să o îndepărteze până ajungea la carnea ei în formă naturală...

– Poți să-mi dai drumul.

El încă o ținea de antebraț. Pielea caldă și moale și oasele fine se lăsau pradă degetelor lui.

– Nu.

– Eu... Ai spus nu?

Cuvântul ieșise înainte ca el să-l poată opri. Stăteau la câțiva centimetri distanță, și picioarele lui erau lipite de podea. Vârfurile pantofilor lui atingeau tivul fustelor ei. Fiecare unghi, fiecare cută era vizibilă de la distanța asta, și el avea nevoie să o mai studieze o vreme. Să și-o întipărească în memorie.

– Se pare că nu mă pot mișca.

Ea se întoarse un pic pentru a fi cu fața spre el, sânii ei fiind la o distanță foarte mică de pieptul lui.

– Asta s-ar putea să ne împiedice să terminăm meciul.

– Îți pasă?

Știau amândoi că în seara asta nu fusese vorba despre biliard, pentru nici unul dintre ei.

Buzele acelea păcătoase se mișcară.

– Nu, nu-mi pasă.

Asta era nebunie. Intimitatea cu Mamie punea în pericol tot ce-i era lui drag. Cu toate astea, în ciuda motivelor pentru care ar trebui să reziste, totul în el tânjea după ea. Era neajutorat în fața acestei atracții, a acestei forțe întunecate care continua să-l tragă spre ea. Poate că, dacă-și satisfăcea dorința doar o dată, putea să treacă peste. Să-și satisfacă obsesia, pentru a recâștiga concentrarea

și hotărârea. Mamie avea să se căsătorească apoi cu un bărbat din cercul ei social, și lucrurile aveau să revină la normal.

Da, absolut. De ce nu se gândise la asta înainte?

Lăsă să-i cadă tacul pe podea și îi cuprinse obrazul cu palma liberă.

– Ai venit aici în seara asta pentru a mă seduce.

Ea încuviință din cap, fără să se mai deranjeze să nege.

– Da, așa este.

– Se pare că ai reușit.

Buzele ei se deschiseră, limba ieși pentru a le umezi.

– Da?

În loc să-i răspundă, el îi luă tacul din mâini și îl aruncă pe postav. Apoi își puse mâinile pe talia ei și o ridică pe marginea mesei. Degetele ei se prinseră de umerii lui pentru a se echilibra, dar ea nu zise nimic, doar îl privi ferm cu ochii ei misterioși.

Niciodată nu-și dorise ceva așa mult ca asta, ca pe *ea*. Poate doar să scape din casa copilăriei lui, dar, de atunci, nimic. Nimic nu-l consumase precum această poftă amețitoare pentru Mamie.

– Voiam să fiu sigur, zise el. Dacă te răzgândești între timp...

– Nu o voi face. Și sunt sigură. Mâinile ei alunecară în jurul gâtului lui și îl traseră mai aproape. Sunt chiar sigură, de fapt.

El se aplecă lent, dându-i toate șansele să-l oprească.

– Bun, pentru că acum am să te sărut.

– Te rog, zise ea, ridicând buzele pentru a le întâlni pe ale lui.

La început, fu o atingere blândă. Fără scrâșnirea dinților sau zdrobirea buzelor; mai mult un test. O atingere deliberată a două guri, pentru a se gusta una pe cealaltă. Apoi, din nou. Nasul lui alunecă peste al ei, respirațiile li se amestecară. Era un moment în care nu mai conta nimic altceva decât explorarea.

Degetele ei se încordară în părul lui și el veni mai aproape. De data asta, apăsă mai puternic, mai insistent, și gura ei se mișcă mai dornică, răspunzând la cererea lui cu propria cerere. Sărutările ei erau hotărâte, îndrăznețe, la fel ca personalitatea ei, și dintr-odată el se îneca în această atracție și rezistență dulce dintre ei. Ea avea gust de whisky scump, iar el nu se putea săruta. Limbile lor erau încâlcite, alunecoase și fierbinți, iar el nu-și putea amintea care limbă începuse asta, dar nu mai voia să se întrerupă vreodată din a o săruta. Îl înnebunea cu lovituri ușoare și răsuciri. Degetele se afundau în părul lui. Sânii îi atingeau pieptul. Își simțea hainele prea fierbinți, pielea prea

strâmtă. Ar fi dat orice să o ducă sus, să se dezbrace amândoi și să o venereze până la răsăritul soarelui.

Dar asta nu avea să se întâmple. Nici în seara asta, nici altă dată. Mamie, oricât ar fi fost ea de îndrăzneață și oricât ar fi implorat, era inocentă. Cel puțin, el o credea inocentă. Chauncey o sărutase... Îndrăznise mai mult? Gândul nu-i pică bine și fu nevoit să-și aducă aminte că ea îi aparținea lui Chauncey, nu lui. „Nu este a ta. Nu va fi niciodată a ta."

Așa că stătea într-o parte, sărutând-o dintr-un unghi care nu permitea ca șoldurile lui să intre în contact cu ea. Mădularul îi pulsa în pantaloni, dar el nu voia să o sperie. Nu, avea să își controleze propria nevoie și să se concentreze asupra lui Mamie. Își atinsese scopul de a-l seduce, și el avea să se asigure că ea nu urma să regrete asta... chiar dacă asta-l omora.

Ea se arcui mai aproape, sânii ei lipindu-se de el, și el nu mai putu să aștepte să nu o mai atingă.

– Să mă opresc? întrebă el peste gura ei.

– Sub nici o formă.

Ea îl sărută din nou, deschizând gura pentru a-i oferi limba.

A naibii femeie! Îl surprindea de fiecare dată.

El se desprinse pentru a presăra sărutări de-a lungul maxilarului ei, peste coloana netedă a gâtului ei, gustând-o cu buzele, cu dinții și cu limba. Ea își înclină capul pentru a-i oferi acces, pulsul ei accelerând sub pielea fină. De pe buze îi scăpă un suspin de nevoie când el mușcă blând carnea unde gâtul se întâlnea cu umărul.

Aplecându-se, el duse gura pe umflăturile sânilor ei. De obicei, sânii unei femei nu-l fascinau așa mult, dar silueta lui Mamie – șoldurile largi și pieptul mare – și personalitatea ei îndrăzneață îl înnebuneau. Presără mici sărutări de-a lungul movilelor, ducând mâna chiar sub greutatea sânilor ei. Spatele ei se arcui într-o rugăminte tăcută pentru mai mult, așa că el supse, trăgând pielea sensibilă în gură cum putu mai bine, afundându-și dinții ușor.

– Oh, Dumnezeule! Vocea ei era o șoaptă firavă. Ce-mi faci?

– Să mă opresc? zise el răgușit, alinând semnul cu limba.

– Să nu îndrăznești.

Ea îi cuprinse chipul și se lansă spre gura lui, buzele lor ciocnindu-se, limbile duelându-se. Sărutul se transformă și explodă într-o văpaie de poftă trupească și fierbințeală. Aerul ieși din plămânii lui, în timp ce se chinuia să-și păstreze mințile. Mădularul lui neglijat

urla să fie frecat, așteptând erect în pantaloni. Ar fi dat aproape tot ce poseda să se cufunde în canalul strâmt și cald al lui Mamie.

„Încetează să te mai gândești la asta. Doar înrăutățești situația."

Trebuia să se ocupe de ea. Plăcerea lui putea să aștepte până după plecarea ei, imediat cum descoperea cum se auzea ea, cum arăta, ce *gust* avea... când ajungea la orgasm. Trebuia să afle. Era începutul unei lungi liste de lucruri pe care voia să le descopere despre ea – cum ar fi ce-i plăcea la micul dejun și ce parte a patului prefera. Din păcate, nu avea să afle niciodată așa ceva; soțul ei avea acest drept. Așa că Frank avea să ia ce putea, doar în seara asta.

Dar nu voia să forțeze lucrurile cu ea. Trebuia să se arate dornică. Această femeie neînfricată și curajoasă avea să recunoască faptul că tânjea după eliberare?

Îi cuprinse obrajii în mâini și se uită în ochii ei semideschiși.

– Ți-ai oferit vreodată plăcere cu degetele?

Confuzia se metamorfoză repede în jenă. Ea își feri privirea.

– Nu cred că asta-i treaba ta.

– Pentru că ai impresia că te voi judeca? Eu îmi folosesc zilnic mâna pentru propria plăcere. Faptul că știi asta face să-ți fie mai ușor să-mi răspunzi?

– O faci?

El încuviință din cap.

– Cel puțin o dată, uneori de două ori.

Ea își mușcă buza.

– Bine, da. Uneori o fac. De ce?

Înghițind, își alungă din minte imaginea cu degetele ei între coapse. Pentru moment.

– Vreau să te ating așa. Mă lași?

Capitolul 11

Sărutările lor trebuie să-i fi topit creierul, pentru că ea avu nevoie de o clipă pentru a înțelege cerința lui. „Tu ai plănuit să-l seduci. Ce credeai că înseamnă asta?" Era evident că nu se gândise la toate detaliile.

– Adică...?

Degetele lui atinseră vârfurile sânilor ei, făcând-o să tremure.

– Pot să-ți ofer plăcere? Să te fac să ai orgasm?

Ea clipi de câteva ori.

– Aici?

Cerule, se aflau în salonul lui de biliard, unde oricine ar fi putut intra.

– Personalul meu doarme. Chiar și așa, știu toți că nu trebuie să mă deranjeze. Suntem în siguranță aici.

– Mereu ești așa direct când discuți intimități?

Un colț al gurii lui se ridică – un derbedeu în toate sensurile cuvântului.

– Da, încerc să fiu. Este mai bine să înțelegi așteptările. Așa lucrurile sunt mai clare, mai puțin complicate.

Hmm. Când întreaga chestiune începuse, ea crezuse că aveau să fie consumați de pasiune. Luați de val și prinși în moment. Precum sărutul lor din urmă cu câteva clipe. Nu putea să revină la asta și să vadă ce avea să urmeze?

– Deci pot?

Strecură un deget sub corsajul rochiei ei și găsi cu deosebită pricepere sfârcul, frecându-l înainte și înapoi. Ea gemu.

„Dumnezeule, da. Mai mult, te rog."

– Scopul meu în seara asta era să te seduc, zise ea în timp ce el o tachina. Nu cred că te-aș putea refuza acum.

El se aplecă, gura i se apropie de urechea ei, în timp ce degetul lui mare își făcea de lucru sub decolteul ei. Apoi, răsuci sfârcul, și ea suspină.

– Greșit, șopti el. Ai venit aici în seara asta ca *eu* să *te* seduc. Ai purtat rochia asta pentru a mă înnebuni și ai obținut ce ai vrut. Dar să nu crezi că nu mă poți opri oricând. Voi înțelege dacă te răzgândești.

Ea gemea acum, fiecare senzație centrată acolo unde el manipula mugurele sânului ei. Sfinte Dumnezeule, se simțea fantastic.

– Nu mă voi răzgândi.

– Hmm. Chiar dacă-ți desfac rochia, suficient cât să sug sfârcurile tale drăgălașe?

Căldura o invadă, în sânge bătând ritmul puternic al excitării.

– Tot nu mă voi răzgândi.

– Și dacă-ți ridic fustele și-mi afund degetele în tine... în canalul tău alunecos?

Ea îl prinse de umeri, ametită de acea idee. Între coapsele ei se adunase umezeala, corpul îi era dornic de atenție.

– Tot nu mă răzgândesc. Nu.

– Așa deci?

El o ciupi de sfârc, și ea țipă de la plăcerea copleșitoare ce o străbătea. Era ca un curent electric care curgea direct prin ea din vârful sânului până la sexul ei. El îi ciuguli lobul urechii.

– Dacă-mi cobor gura între picioarele tale și-mi folosesc gura, sugând și lingând, până ai orgasm pe limba mea?

– Oh, Dumnezeule. Imaginea – cu capul lui întunecat între coapsele ei, gura mișcându-i-se peste cea mai intimă carne a ei – era ceva necuviincios, și obraznic, și teribil de excitant. Abdomenul îi zvâcni de jind și poftă. Habar n-avea dacă asta era ceva comun în dormitor, dar nu-i păsa. Avea încredere în Frank. Nu avea să o rănească – și promisese să se oprească oricând cerea ea. Își dorea sărutările lui secrete cu fiecare fibră a ființei ei. Da. Adică, nu. Nu mă voi răzgândi.

El chicoti – un sunet profund de satisfacție.

– Curajoasa mea Mamie. Ești un dar din cer.

Degetele lui ieșiră din rochia ei, și ea aproape plânse la pierderea lor. Dacă-i cerea amabil, le punea înapoi? Înainte să deschidă gura însă, aerul i se scurse din plămâni. Deschise ochii și îl văzu concentrându-se cu atenție la fustele ei. Maxilarul rigid, pielea îmbujorată... Hmm. Poate că nu era chiar așa neafectat cum crezuse ea.

– Minunată fată, minunată. Fustele îi trecuseră de genunchi acum, fiind vizibile marginile de dantelă ale lenjeriei ei și ciorapii de mătase. Privirile li se întâlniră, și ea văzu dorința învârtindu-se în ochii lui albaștri semideschiși. Depărtează picioarele pentru mine.

Ea își depărtă picioarele un pic și privi cum mâna lui dispare sub straturile de material. Degetele o atingeau pe interiorul genunchiului și de-a lungul coapsei, apoi continuau spre deschizătura din pantalonașii ei. Ea sări când el îi atinse pielea.

– Dacă-i prea mult, spune-mi și am să mă opresc.

În loc să vorbească, ea își înclină capul și îi sărută maxilarul, simțind firele de păr aspre pe buze. El se opri, respirând precipitat, și ea savură senzația. Cum făcuse el înainte, ea se folosi de dinți pentru a-i răzui pielea. El gemu gutural – și îi captură gura într-un sărut sălbatic. Se terminase cu finețea. Acum, era dur și insistent, limba lui pătrunzând adânc pentru a se împleti cu a ei.

Și ei îi plăcea.

Degetele lui continuară explorarea și găsiră miezul ei. Dar nu mai era timp pentru stânjeneală, căci el mângâie printre buzele ei cu mișcări hotărâte și sigure, făcând-o să simtă scântei de-a lungul picioarelor. Când încercui bumbul tare din vârf, ea mai că se cutremură la senzația puternică. Așa diferită față de atunci când o făcea ea.

Plăcerea continua să crească pe măsură ce el continua să dezmierde acel punct. Nu renunță, sărutând-o aprig și frecând-o între picioare până când ea scânci, și mușchii i se încordară. Apoi, un deget îi alunecă în ea, umplând-o, palma lui apăsând acum pe micul bumb ce cerea atenție. Ea se desprinse de gura lui și trase aer. Era prea mult. Prea puternic, prea intens. Prea glorios ca să reziste. În acel moment, o copleși orgasmul, pornind de la degetele de la picioare și urcând pentru a o zăpăci. În spatele pleoapelor explodă lumina, în timp ce membrele îi tremurau și strigătele îi răsunau în propriile urechi.

Când se opri din tremurat, Frank își retrase mâna și reîncepu să o sărute, de data asta dulce. Îi sorbea buzele și o ciugulea ușor cu dinții.

– Ești așa frumoasă acum, zise el. Și încă n-am terminat cu tine.

Înainte ca ea să apuce să întrebe ce mai avea de gând, el se mută între picioarele ei și se lăsă în genunchi. Îi împinse fustele și mai sus și îi studie sexul precum un om flămând care se holbează la o prăjitură. Făcea el... cu gura? Ar fi trebuit să se simtă stânjenită, dar în acel moment se simțea incredibil de puternică. Acest bărbat frumos o dorea. Dorea să-i ofere plăcere. Cum de fusese așa norocoasă?

Mâinile lui alunecară peste coapsele ei când se aplecă.

– Te-ai răzgândit?

Era suficient de aproape ca respirația lui să-i tachineze pielea sensibilă. Simți pe piele furnicături și se prinse de marginea mesei. Habar n-avea ce urma, dar nu voia să dea înapoi acum, nu până când nu trecea prin toată această experiență.

– Nu.

– Slavă Domnului!

Gura lui coborî și limba atinse labiile. Închise ochii și gemu, de parcă l-ar fi durut.

– La dracu', asta-i bine.

Ea abia observă înjurătura, mai ales că se învârtea pământul cu ea de la acea singură atingere a limbii. Sfinte Cerule, fusese intens. Abia avut timp să-și revină, că el o făcu din nou, senzația lăsând-o fără aer. Lăsându-se pe spate, se prinse de masă. Frank se mișcă un pic, aranjându-se mai bine, și mâinile lui alunecară sub fundul

ei pentru a o susține. Apoi se folosi de buze și gură pentru a o gusta, trecând cu limba peste carnea ei umflată. Ea își pierdu abilitatea de a vorbi. În schimb, gemu și suspină, abia putându-se concentra sub asaltul plăcerii. Uneori, nu era sigură că avea să supraviețuiască.

Când el sugea bumbul tare de deasupra labiilor ei, ea simțea că avea să cadă de pe masă. El o ținea, nelăsând-o să cadă cât continua să se joace abil cu corpul ei. Zumzetul din ea crescu și crescu, urcând și extinzându-se, mai repede decât înainte, și în curând ea țipă, cuprinsă de un alt orgasm.

Plutea, ignorând tot ce o înconjura, cuprinsă de o fericire de un alb fierbinte, timp de ceea ce i se păru o eternitate. După ce reveni pe pământ, se trezi stând întinsă pe spate, cu tavanul de cositor deasupra ei. Doamne, fusese complet diferit de ceea ce-și imaginase ea. „Am făcut bine să mă încred în el."

Frank se ridică rigid, cu ochii închiși. Buzele îi erau strânse într-o linie fermă. Se simțea bine? Îngrijorată, ea se ridică.

– Ai pățit ceva?

El făcu o grimasă.

– Sunt bine. Doar... Flutură o mână în direcția vintrei, și ea înțelese. O umflătură mare împingea insistent în materialul pantalonilor lui. Lasă-mă o clipă.

– Ar trebui...?

Nu știa ce să facă, dar n-ar trebui și el să se simtă bine?

– Nu, sub nici o formă. Seara asta a fost pentru plăcerea ta. Sper că mi-a reușit.

Să-i reușească? Se simțea vlăguită și abia putea vorbi.

– Da, chiar mi-a plăcut.

El scoase o batistă din buzunar și o folosi pentru a o șterge pe interiorul coapselor. Jenată, ea încercă să-și acopere picioarele cu fustele.

– Nu-i nevoie.

– Poate că nu-s pregătit să renunț la priveliște.

Comentariul lui o făcu să zâmbească.

– O poți revedea. Nu-i nevoie că ăsta să fie singurul nostru meci de biliard.

El o sărută pe frunte.

– Dă-mi voie să-ți chem o birjă.

Merseră la intrarea din față, Frank fiind ciudat de tăcut. Se lupta cu... frustrarea lui? Simțea lipsa tachinărilor și a mustrărilor lui.

Relația lor se schimbase în rău după intimitățile din seara asta? Ea spera că nu. Ar trebui măcar prieteni să rămână.

După ce-și îmbrăcă mantia, el o lăsă în vestibul pentru a chema o birjă. Ea își împreună mâinile și așteptă, strălucirea experienței de mai devreme pălind. Mersese ceva prost? Lipsa ei de experiență îl ofensase? Orice întâlnire anterioară se limitase la săruturi. Poate că Frank se așteptase la mai mult de la ea?

Nu, zisese că seara asta fusese despre plăcerea ei. Deci ce se întâmplase?

Poate că își imagina ea lucruri.

El reveni, dar nu-i întâlni privirea când îi ținu ușa deschisă.

– Haide!

O birjă neagră elegantă aștepta. El o însoți până la ea și o ajută să urce. Când ea se aranjă înăuntru, el îi ridică mâna și își lipi buzele de degetele ei.

– Mulțumesc pentru seara asta. Dar nu pot exista alte meciuri de biliard. Să-l considerăm pe acesta remiză.

Închise ușa și lovi în lateral pentru a-i da de înțeles birjarului să plece, înainte ca ea să apuce să vorbească. Roțile începură să se rostogolească, îndepărtând-o de casa lui și lăsând-o pe Mamie să se întrebe ce făcuse greșit.

Frank intră grăbit pe ușa sediului poliției. În urmă cu doar 30 de minute, primise un pont că Byrnes avea de gând să o interogheze pe doamna Porter. În baza experiențelor anterioare, Frank știa că Byrnes nu avea să aștepte ca avocatul doamnei Byrnes să fie prezent la interogatoriu, așa că lăsase totul și se grăbise să ajungă la periferie. Trebuia să oprească asta înainte ca doamna Porter să spună ceva ce ar regreta mai târziu – sau să fie rănită fizic.

Țâșni pe lângă biroul de la intrare, ignorând strigătele recepționerului, și se duse direct spre sălile unde se țineau interogatoriile. După câteva uși greșite, o găsi într-un final pe doamna Porter așteptând singură într-o încăpere, cu încheieturile prinse de masă.

Ea ridică privirea, cu ochii mari și îngroziți, cu părul ciufulit. Când îl recunoscu, se prăbuși peste masă. De cât timp se afla aici?

Închizând ușa, el traversă încăperea și îngenunche lângă ea.

– Ești bine? Te-au rănit?

– Nu, șopti ea, cu fruntea odihnindu-se pe lemnul neted. Dar sunt aici de mult timp.

– De cât timp?

– Nu știu. M-au adus de la închisoare în dimineața asta.

Dumnezeule, era după-amiază.

– Și nu a intrat nimeni să vadă ce faci?

Ea clătină din cap.

– Mi-au spus că trebuie să aștept până sosește Byrnes. Cine-i el, un alt avocat?

Furia îl cuprinse pe Frank cu viteza fulgerului.

– Este comisarul. Fără îndoială, speră să te intimideze. Lăsându-te aici pentru a te speria și a te obliga să faci o mărturisire.

– N-am spus un cuvânt. Jur, domnule Tripp!

– Te cred. Acum, dă-mi voie să caut o intendentă care să-ți aducă mâncare și să se ocupe de nevoile tale.

Din colțul ochiului ei alunecă o lacrimă.

– Mulțumesc, domnule Tripp.

Frank se duse pe coridor și acostă primul ofițer pe care îl găsi.

– Adu o intendentă aici acum, înainte să...

– Domnule Tripp, ce drăguț să ne vizitezi astăzi!

Comisarul Byrnes tocmai dădea colțul, flancat de câțiva polițiști. Acoliții lui erau, fără îndoială, polițiști atât de corupți, încât îl făceau pe Boss Tweed să pară un îngeraș.

Frank arătă direct spre Byrnes.

– Încalci drepturile clientei mele. Vreau ca o intendentă să se ocupe de doamna Porter în mai puțin de două minute, altfel voi chema un judecător aici – unul onest.

– Dar nu-i nevoie de așa ceva. Doar mă așteptau pe mine. Din cauza unor treburi urgente de poliție, nu am putut ajunge până acum.

Ce minciună sfruntată! Byrnes venise în goană în clipa în care aflase că Frank era în clădire.

– Intendentă, Byrnes. Chiar acum!

Tăcerea se lăsă cât Byrnes îl studie pe Frank cu ochii duri, mijiți. Frank nu dădu înapoi. Avea dreptate – și Byrnes știa asta.

Byrnes ceda primul. Comisarul își mută privirea și făcu un semn din bărbie către unul din ofițerii mai tineri. Acesta se grăbi spre aripa femeilor.

– Gata, ți-am chemat intendenta. Dă-mi voie să discut cu clienta ta și apoi se întoarce la închisoare.

– Nu intri acolo până când nu a mâncat și nu a folosit toaleta.

– Nu suntem la hotel. Ofițerii care îl înconjurau pe Byrnes chicotiră. Este o criminală, Tripp, nu regina Angliei.

– Acuzată, Byrnes. Și, chiar și așa, nu ai nici un drept să o tratezi mai rău decât pe un animal.

Byrnes făcu câțiva pași spre el, ajungând așa aproape, încât Frank îi simțea respirația neplăcută.

– Probabil de aia toate doamnele te iubesc. Se furișează în și din casa ta indiferent de oră. Mă întreb dacă tații lor ar aproba.

Frank încremeni, deși încercă să nu-și arate șocul. Byrnes se referea la... Mamie? Poliția urmărea casa lui Frank?

La dracu'! Dacă o văzuseră pe Mamie plecând azi-noapte, nu exista limită pentru răul pe care această informație îl putea provoca. Chiar dacă el nu-i mai permitea să-l viziteze, trebuia să-i protejeze reputația. O domnișoară nemăritată vizitându-l la ore târzii? Dacă devenea public, ea ar fi distrusă, iar tatăl ei ar fi furios. Chauncey ar refuza căsătoria, fără îndoială, lăsând viitorul lui Mamie în pericol. La acel punct, Frank cu siguranță putea să-și ia adio de la cariera lui de avocat. Probabil ar trebui să se mute în Colorado sau în California pentru a evita răzbunarea tatălui ei. Să își schimbe numele din nou și să o ia de la capăt.

Gândul ăsta îi provocă greață. „Nu voi ceda. New York a fost mereu casa mea și nici de-al dracu' nu fug din oraș."

Trebuia să fie sfidător. Să nu recunoască nimic. Nimeni nu știa cu certitudine identitatea vizitatoarei. Rotindu-și umerii, el zise:

– Eu aș fi atent cu aruncatul acuzațiilor. De multe ori, lucrurile nu sunt ceea ce par.

– Și de alte ori sunt exact ceea ce bănuiești.

Atenția lui Frank fu atrasă de mișcarea din spatele comisarului. O intendentă sosise, cu cheile zornăind în timp ce se grăbea pe coridor. Se îndepărtă de Byrnes.

– A doua ușă pe dreapta, îi spuse el. Mâncare și toaletă, acum.

Ea încuviință din cap, apoi continuă drumul spre încăperea unde era doamna Porter.

Frank se adresă zidului de uniforme albastre din fața lui:

– Când doamna Porter va fi gata, vă informez. Apoi, și doar apoi, o puteți interoga.

Fără să mai aștepte vreun comentariu, făcu stânga împrejur și se duse să-și vadă clienta. Intendenta o ajuta să se ridice, pentru că doamna Porter avea crampe în picioare de la atâta stat jos.

Treizeci de minute mai târziu, doamna Porter fusese hrănită și asistată cum trebuie. Frank o avertizase, cât mâncase, la ce să se aștepte de la Byrnes. Când termină, îl chemară pe comisar. Intendenta plecă, lăsându-i pe Frank și pe doamna Porter singuri.

– Am emoții, zise doamna Porter cât așteptau.

– Nu voi permite să pățești ceva. Voi face tot ce pot să te protejez, și nu trebuie să răspundem la toate întrebările. Ai încredere în mine, bine?

– Am încredere în tine. Domnișoara Greene nu te-ar fi recomandat dacă nu ai fi fost de încredere. Este așa inteligentă!

Da, era. Admira prietenia pe care Mamie o dezvoltase cu doamna Porter. Se împrietenise și cu celelalte femei pe care le ajuta? În ciuda atitudinii ei înțepate, Mamie Greene avea cu siguranță o inimă blândă și generoasă.

Ușa se deschise, și Byrnes dădu buzna înăuntru. Li se alătură un alt polițist, un sergent pe nume Hamm. Frank încercă să rămână relaxat. Un avocat nervos sperie clienții și făcea polițiștii prea încrezători.

– Acum, avem voie să vorbim cu ea, Tripp? Byrnes își încrucișă brațele peste piept. Sau ar trebuie să revenim?

– Acum este în regulă. Făcu semn către scaunul aflat de partea cealaltă a mesei. Cooperăm fericiți.

Ceilalți doi se așezară.

– Doamnă Porter, eu sunt comisarul Byrnes. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări despre uciderea soțului tău. Se poate, doamnă?

Ea încuviință din cap. În următoarele 30 de minute, el puse întrebări despre fiecare secundă din ziua în care soțul ei fusese omorât. Doamna Porter răspunse clar și cu grijă, toate răspunsurile ei potrivindu-se cu declarațiile anterioare. Continuă să susțină că acționase pentru a se apăra pe ea și pe copiii ei.

– L-ai cunoscut pe Edward Porter? întrebă sergentul Hamm.

– Pe vărul soțului meu?

– Răposatul soț, dar da, vărul lui. L-ai întâlnit?

– De câteva ori.

– Știi ce ne-a zis? Că, după spusele răposatului tău soț, erai nervoasă că ieșea și cheltuia banii pe băutură. Că voi doi vă certați destul de des pe tema asta.

– Ăsta-i zvon, zise Frank. Și nici nu-i o întrebare. Dacă ai una, pune-o!

Byrnes bătea darabana în masă.

– Știi cu ce se ocupă Edward Porter, doamnă Porter?

Ea privi spre Frank, apoi spre Byrnes.

– Este detectiv în poliție.

– Așa este. Și este pregătit să depună mărturie la procesul tău. Chiar crezi că juriul va crede ce spui tu, nu un detectiv din poliția metropolitană? Se opri. Nu o va face. Nici o clipă. Acum, vrei să-ți revizuiești povestea? Spune-ne ce s-a întâmplat cu adevărat cu soțul tău.

– Nu răspunde la asta, îi zise Frank, apoi se uită fix la Byrnes. Dacă tot ce faci este să o amenințI cu mărturia vărului soțului ei, atunci am terminat aici. Declarația noastră nu s-a schimbat, și versiunea evenimentelor spusă de doamna Porter a fost foarte bine documentată.

Byrnes miji ochii la Frank.

– Poate că doamna vrea să vorbească, Tripp.

– A vorbit deja, în repetate rânduri. Dacă nu există o direcție nouă în interogatoriu, această discuție s-a terminat.

Byrnes se ridică și o chemă pe intendentă, care sosi repede și o scoase pe doamna Porter din încăpere. Frank așteptă până când clienta sa fu scoasă în siguranță înainte să plece și el.

Byrnes păși în fața sa, blocându-i drumul.

– Nu-i faci nici un favor clientei tale dacă nu ne lași să vorbim cu ea. Nu-i nimic mai mult decât un gunoi din Five Points care va pierde procesul.

El scrâșni din dinți. Doamna Porter *nu* era un gunoi. Era o femeie decentă, care fusese obligată să fie violentă pentru a se proteja pe ea și familia ei.

– Vom vedea, nu-i așa?

Byrnes se aplecă pentru a scuipa pe podea chiar lângă pantoful lui Frank.

– Da, bănuiesc că așa-i. Eu spun că următoarele câteva săptămâni vor fi foarte interesante pentru toți cei implicați. Chiar foarte interesante.

Cei doi bărbați trecură pe lângă el atingându-l și dispărură, lăsându-l pe Frank să se întrebe despre semnificația cuvintelor de despărțire.

Mamie își înăbuși un căscat chiar când picioarele i se mișcau pe ringul de dans. Dumnezeule, acest bal era interminabil. Încercase

să rămână acasă, dar mama ei insistase să participe, spunând că ea și Chauncey trebuiau văzuți împreună la toate evenimentele sociale importante.

Era extenuant să fie aproape logodnică.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Chauncey în timp ce se roteau impecabil. Credeam că-ți place un vals vibrant.

În mod normal, îi plăcea. Dar nu după ce stătuse trează până târziu în seara precedentă, acaparată de comportamente indecente. Un fior o străbătu când își aminti tot ce se întâmplase în salonul de biliard.

Eliminând comportamentul ciudat al lui Frank de la sfârșit, noaptea fusese uluitoare. Colosală. Complet diferită de orice și-ar fi putut ea imagina. Nu era de mirare că bărbații și femeile se strecurau în mod constant de la aceste petreceri pentru a fura câteva momente de plăcere. Acum, înțelegea, în sfârșit.

– Mamie?

Ea se scuturã și i se adresă partenerului ei:

– Scuze. Nu am dormit bine azi-noapte. Putem să ieșim la aer proaspăt în loc să dansăm?

– Desigur.

Ca un domn, Chauncey o conduse prin ușile franceze de la marginea salonului de bal. Pe terasă îi întâmpină aerul răcoros, și ei i se făcu pielea de găină.

– Așa este mai bine? întrebă el.

– Da, mulțumesc. Se îndreptă spre balustradă. Nu prea aveam chef să dansez.

El își sprijini coatele de piatră, lângă ea.

– Nu te pot condamna. Și apoi, voiam să discut cu tine în privat.

– Da? Despre ce?

El privi în jur, probabil pentru a se asigura că erau singuri. Hotărând că erau, zise încet:

– Contractul. Tatăl tău nu este dispus să scoată clauza despre care am vorbit. A zis că într-o zi o să-i fiu recunoscător că a insistat pentru ea. Ai idee la ce se referă?

Mamie se încruntă. Tatăl ei era așa convins că ea avea să fie infidelă, deci?

– Eu am de gând să respect jurămintele noastre de căsătorie, zise ea.

„Înainte de nuntă este cu totul altceva."

– Da, dar cum rămâne cu mine? Situația de acum câteva zile?

Corect. Amanta lui.

– Am întrebat, Chauncey, dar el nu vede vreun motiv să șteargă clauza. Serios, am încercat.

– Nu pot plăti penalizarea, Mamie. Nu până nu primesc moștenirea. Trebuie să faci ceva.

De ce era asta problema *ei* de rezolvat?

– Poți să nu semnezi contractul.

El se uită la ea ca și cum i-ar fi ieșit un corn în frunte.

– Vrei să zici că nu dorești să te măriți?

– Eu nu am spus asta. Dar este clar că ai alte priorități. De ce să fim amândoi nefericiți?

– Tu crezi că te voi face nefericită? Acum era îngrozit, sprâncenele i se urcară până la părul din cap. Mamie, habar n-aveam că asta simți.

Nu crezuse nici ea asta până azi-noapte. Înainte de „meciul de biliard" cu Frank, fusese resemnată în privința căsătoriei cu Chauncey. Acum, nu mai era sigură. Chauncey nu o excita. Era plictisitor și copilăros. Justine și Florence nu și-ar dori ca ea să-și sacrifice fericirea pentru a lor, nu-i așa? Și poate că tatăl ei putea fi convins să fie rațional cu toate cele trei căsătorii. Îi interzisese să-l caute pe Frank, dar mai erau și alți bărbați în New York care ar putea să o atâțe.

„Curajoasa mea Mamie. Ești un dar din cer."

Avea să uite vreodată felul cum o privise Frank noaptea trecută, cu ochii strălucitori și fierbinți, plini de reverență și de pasiune? De parcă era cea mai frumoasă și mai senzuală creatură din lume. Și lucrurile pe care le făcuse el... Nici un alt bărbat nu avea să o excite la fel de mult.

Din nefericire, Frank nu o voia. Fusese destul de clar în privința asta la despărțirea lor.

„Mulțumesc pentru seara asta. Dar nu pot exista alte meciuri de biliard."

Asta-i cam stingea entuziasmul. Detestase experiența? Ar fi putut să jure că și el fusese excitat. Naiba să-l ia pe bărbatul ăla complicat și derutant!

Chauncey aștepta răspunsul ei, așa că ea zise:

– De ce să nu ne căsătorim cu o persoană pe care o iubim, în loc de cineva căruia i-am fost promiși din obligație?

– *Iubire?* Aproape că scuipă cuvântul. Credeam că ești mai practică de atât. Știi că cei ca noi nu se căsătoresc din iubire. Noi continuăm tradițiile și valorile familiilor. Vom uni două familii mari. Iubirea este pentru... ei bine, clasele inferioare.

Dumnezeule, snobismul ăla o revolta. Fusese vreodată atât de îngustă la minte?

– Poate că merităm mai mult decât o viață de responsabilități. Nu ai vrea să fii fericit cu...

– Nu mă pot *însura* cu ea. Clătină din cap. Nu pricep. Mereu ai înțeles situația noastră. Acum, parcă ai fi... o sufragetă în pantaloni. Până să-mi dau seama, o să ieși pe bicicletă!

Lui Mamie bicicletele i se păreau foarte distractive, dar nu se deranjă să scoată asta în evidență acum.

– De ce nu te poți însura cu ea? Cine te-ar opri?

– Păi, tatăl meu, pentru început. M-ar dezmoșteni dacă nu m-aș însura cu tine. Cum aș trăi fără bani?

„Găsește-ți o slujbă", vru ea să zică. Dar asta l-ar nedumeri și mai mult pe Chauncey. Habar n-avea ce însemna munca din greu sau cum să trăiești pe cont propriu. Spre deosebire de Frank, căruia îi plăcea să muncească.

– Mulți oameni se descurcă fără fonduri fiduciare. Sunt voluntară în câteva organizații caritabile de la periferie, și ar trebui să vezi cât de mult muncesc unele dintre familiile astea...

– Stai, doar nu te duci realmente la periferie, nu-i așa? Mamie, asta-i prea periculos pentru o femeie ca tine.

O femeie ca ea. Ei bine, dacă spera cumva ca el să o fi susținut în eforturile ei caritabile, acum pierise orice speranță.

– Nu sunt în pericol, te asigur.

– Deci te duci la periferie? Sfinte Dumnezeule, gândește-te ce scandal se iscă dacă ești descoperită.

– Atunci, poate ai prefera să te însori cu altcineva.

– Nu poate fi altcineva în afară de tine. Trebuie să mă însor cu tine, altfel sunt distrus.

– Deci vrei să te însori cu mine doar ca să-ți câștigi moștenirea?

Chauncey își trecu mâinile prin păr, părând mai distrus decât îl văzuse ea vreodată.

– Asta-i o nebunie. Simt că ai fost înlocuită de o străină, cineva care nu are habar cum s-au făcut mereu lucrurile.

„Pentru că sunt diferită. Noaptea trecută m-a schimbat. Știu ce voi pierde dacă renunț la pasiune."

– Încerc să mă asigur că nu facem amândoi o greșeală uriașă.

– Nu ar fi o greșeală. El se ridică și întinse palmele. Aș prefera să fie ștearsă clauza de adulter, dar, dacă trebuie să întrerup relația câțiva ani, ca noi să ne cunoaștem, sunt dispus să fac asta. Cred că ar trebui să finalizăm lucrurile înainte ca tu să devii și mai confuză.

Confuză? Dimpotrivă. În sfârșit, vedea lucrurile clar.

– Merită toate astea? Indică spre casa uriașă din piatră din spatele lor. Petrecerile, casele? Iahtul? Merită acele lucruri... să-ți dai fericirea pentru ele?

El își băgă mâinile în buzunare și se uită la grădinile cuprinse acum de întuneric. Așteptă așa mult, încât ea fu sigură că el nu avea să răspundă. Chiar când ea era pe cale să renunțe, el zise moale:

– Dacă nu am acele lucruri, atunci, cine sunt eu?

– Tu ești *tu*. Puse mâna pe brațul lui. Ești aceeași persoană, Chauncey. Cu sau fără aceste ornamente.

– Nu, nu sunt. Fără toate astea, sunt nimeni. Sunt absolut nimeni.

Făcu stânga împrejur și se întoarse în salonul de bal, în lumea bijuteriilor sclipitoare și a rochiilor scumpe. Lumea privilegiilor și a excluderii.

Mamie rămase pe terasă, nefiind sigură unde îi era locul.

Capitolul 12

În New York exista un bărbat, unul puternic și periculos, care îi speria până și pe cei mai înrăiți infractori. Acest bărbat controla mare parte din lumea infracțională de pe un tron din Lower East Side, nu departe de locul unde locuia familia Porter. Mulți îi știau numele, datorită legendelor despre șiretenia și brutalitatea sa, repovestite până ajunseseră folclor. Părinții îi invocau numele pentru a-și potoli copiii mici, un bau-bau care venea și îi fura pe cei răi.

Jack Mulligan.

Frank îl cunoscuse. Jack îi ceruse o dată ajutorul lui Frank pentru a-l reprezenta pe fratele său într-o acuzație de contrabandă. Tânărul Mulligan fusese prins descărcând mătase și dantelă ilegale în valoare

de peste un milion de dolari. Fiecare avocat cu care Mulligan se consultase îi spusese că fratele său ar trebui să pledeze vinovat și să-și ispășească pedeapsa, ceea ce Jack refuza să permită. Frank acceptase cazul – deși însemna să se pună în pericol.

Dar, dacă nu riscai nimic, nu câștigai nimic după părerea lui Frank. Era tânăr și dornic să demonstreze ce poate. Să-și lase amprenta. Să ia un caz imposibil și să-l câștige... Oportunitatea fusese prea mare ca să-i reziste.

Până la urmă, convinsese juriații că fratele era somnambul și, drept urmare, nu putea fi răspunzător de acțiunile sale în somn, toate fiind confirmate de un medic. Fratele fusese achitat. Poate că acela fusese momentul în care Frank își vânduse sufletul pentru avere și glorie, dar nu regretase niciodată. În plus, un Mulligan recunoscător îi promisese lui Frank o favoare la schimb.

Acum, avea de gând să-i ceară acea favoare.

– Ești sigur în legătură cu asta? întrebă Otto. Investigatorul insistase să vină când aflase misiunea de seară. Dacă ai nevoie de ceva, eu pot ajuta...

– Nu ți-aș cere să faci asta. Frank se feri de rândul adunat în jurul unui cărucior cu stridii. Nu când vrei să obții un loc în poliție cândva.

– Crezi că Byrnes a pus să-ți fie supravegheată casa?

– Știu că a făcut-o.

– Înțeleg că a observat o vizită feminină, a unei femei pe care a recunoscut-o.

Frank tăcu. Era greu de zis dacă Byrnes știa sigur că Mamie vizitase casa lui... dar nu putea risca. Duncan Greene i-ar smulge boașele dacă ar afla despre ce se întâmplase pe masa de biliard – după ce l-ar fi căutat pe Frank prin tot New Yorkul.

Dumnezeule, dar, când închidea ochii, și-o putea imagina, cu capul dat pe spate și gura deschisă într-o fericire absolută. Cu corpul tremurând și cu umezeala ei inundându-i limba. Cât trăia, nu avea să uite niciodată cât de frumoasă și de curajoasă fusese.

Dar trebuia să uite. Ea aparținea altcuiva. Chiar dacă nu fusese încă semnat contractul de căsătorie, în curând avea să fie.

O luară pe Great Jones Street, unde zăriră clubul sportiv New Belfast, sediul lui Mulligan. Era o clădire mare, modestă, cu un club de box și o cârciumă în față și un salon de dans în spate. Puteai găsi cu ușurință bărbații cei mai periculoși ai orașului aici la orice oră din zi.

Jack Mulligan îi controla cu ușurință pe infractorii orașului. În urmă cu zece ani, realizase ceea ce nimeni nu credea posibil: unise rămășițele celor mai puternice găști într-o singură organizație. Chiar și dușmani precum Dead Rabbits și Whyos făcuseră pace și i se alăturaseră lui Mulligan. Era aproape ceva miraculos... și Mulligan supraveghea întreaga operațiune.

La ușa clubului, doi tineri care nu puteau să aibă mai mult de 20 de ani stăteau de pază.

– Nu păreți a fi membri, zise unul din ei, uitându-se cu ochi reci la Otto și Frank. Ați face bine să plecați.

– Mulligan mă așteaptă. Sunt Frank Tripp.

– Așteaptă aici.

Dispăru înăuntru, lăsându-i pe ceilalți pe verandă. Celălalt paznic abia clipi, păstrându-și expresia serioasă. De la centura pantalonilor se zărea o armă. Frank bănuia că nu era singura armă a tânărului.

Câteva minute mai târziu, bărbatul reveni.

– Tommy vă va duce sus, la etajul trei.

Tommy deschise ușa și îi băgă pe Frank și pe Otto înăuntru. Într-un ring mare avea loc un meci de box fără mănuși; bărbați stăteau în jurul ringului și strigau la cei doi luptători. Pe o tablă erau trecute diferite pariuri. În spate era un blat îngust de lemn, cu sute de sticle de alcool și câteva mese de lemn goale.

Îl urmară pe Tommy spre scări. Două etaje mai târziu, garda ajunse la o ușă de stejar ornamentată, cu o clanță de alamă. Ciocăni de două ori.

– Intră, strigă o voce dinăuntru, și Tommy deschise ușa.

Jack Mulligan se ridică din spatele unui birou de nuc imens și porni spre ei.

– Salut, Tripp. Am fost surprins de biletul de la tine.

Întinse o mână, pe care Frank o strânse prompt.

– Apreciez că mă primești. Acesta este investigatorul meu...

– Otto Rosen. Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Am auzit de tine.

Otto se încruntă, ceea ce avea sens. Nu mulți bărbați s-ar bucura să afle că Mulligan știa de ei.

– Domnule Mulligan.

– Doar Jack este în regulă. Luați loc, domnilor. Încuviință din cap spre Tommy, care ieși și închise ușa în urma sa. Mulligan era cunoscut ca un om care se îmbrăca elegant, și astăzi nu era o excepție, având

un costum albastru elegant care părea să se potrivească în cluburile Union și Metropolitan. Lanțul unui ceas de buzunar de aur sclipea în lumina lămpii cu gaz. Vreți să beți ceva?

– Nu, mulțumesc, zise Frank.

Otto refuză și el.

Frank mai fusese aici de câteva ori, mereu chemat de Mulligan. La fiecare vizită, biroul lui Mulligan fusese plin de hârtii, cum era și acum. Să conduci un imperiu infracțional necesita mult timp și abilități organizaționale.

– Ar trebui să angajezi o secretară.

Arătă spre dezastrul de pe birou. Mulligan zâmbi.

– N-am reușit să găsesc una în care să am încredere. Dacă ai pe cineva în minte, să-mi spui.

O slujbă prin care să ai acces la secretele lui Mulligan? Era o metodă sigură prin care să fii omorât sau răpit. Mulți oameni ar fi vrut să știe ce se petrecea între acești patru pereți.

– Așa voi face. Mulțumesc că ne primești în seara asta. Știu că ești ocupat.

– Niciodată prea ocupat pentru tine. Biletul tău m-a intrigat. Ceva legat de Byrnes.

Mulligan avea o memorie excepțională. Fără îndoială își amintea fiecare cuvânt scris de Frank.

– Eu și Byrnes suntem un pic în conflict pentru un caz. Sperând să mă poată intimida, s-a apucat să-mi supravegheze casa și oaspeții care mă vizitează.

– Al dracului nenorocit! Buza lui Mulligan se curbă. Se crede mai presus de lege, crede că poate intimida și bate pe oricine pentru a obține o mărturisire doar pentru că poartă insigna aia. Vestea proastă este că, în prezent, este de neatins.

Frank ridică o mână.

– Este vorba despre un alt detectiv. Reprezint o femeie care a fost acuzată că și-a omorât soțul...

– Doamna Porter, adăugă Mulligan. Am auzit că ai luat cazul. Îl știam pe bărbatu-său, o jigodie. Și?

– Știi că vărul lui Porter este detectiv în poliție?

– Nu. Mulligan ridică din sprâncene. Unde era modelul ăsta de virtute când văru-său aduna datorii și o lua la pumni pe nevastă-sa?

– Bună întrebare. Chiar și așa, Byrnes vrea ca vărul să fie martor la proces, să o descrie pe clienta mea drept o scorpie și o criminală.

Am nevoie de o metodă prin care să-l discreditez. Am nevoie de informații despre detectivul Porter.

Otto încuviință din cap ca pentru el, înțelegând acum de ce aceasta nu era o treabă pe care Frank să îi ceară lui să o facă. Însemna defăimarea unui detectiv din poliție – și a lui Byrnes, prin asociere. Implicarea nu te făcea drag departamentului de poliție.

– Înțeleg. Mulligan își mângâie maxilarul, gânditor. Știi că-mi place să-i înțep pe copoi de fiecare dată când pot, mai ales pe Byrnes. Plus că urăsc bărbații care bat femeile. Sunt cu toții niște lași. Am să văd ce pot să aflu.

Frank respiră ușurat. Dacă cineva putea dezgropa orice fel de secrete pentru a discredita un polițist în tribunal, acela era Mulligan.

– Mulțumesc. Apreciez. Se ridică și întinse mâna. Suntem chit deci.

Mulligan se ridică și strânse mâna lui Frank.

– Nu neapărat. Cum am zis, fac cinste cu asta. O să-mi facă plăcere fiecare minute. Haide! Vreau să-ți arăt ceva jos.

Grupul coborî scările și intră în clubul sportiv New Belfast. Vacarmul încetă imediat de cum intră Mulligan, toți ochii întorcându-se spre el. Era ca și cum oamenii stăteau la comandă, în caz că Mulligan ar fi avut nevoie de ceva. Cavaleri pregătiți să-și servească stăpânul.

Mulligan flutură o mână și le spuse să-și reia meciul. Cei doi boxeri reveniră la pumnii lor, și Mulligan îl lovi pe Frank pe spate.

– Bem ceva?

Era mai mult un ordin decât o cerință. Deși își dorea să plece, Frank încuviință din cap.

– Sigur.

Otto studia fățiș oamenii din încăpere în timp ce se îndreptau spre bar. Cel mai probabil, Otto îi cunoștea pe majoritatea, de pe străzi sau din anchetele sale, ceea ce explica de ce degetele investigatorului erau aproape de pistolul băgat în haina sa.

La barul lucios de stejar, Mulligan îi ceru barmanului trei pahare de bere germană.

– O să-ți placă asta, îi promise Mulligan lui Frank peste zgomotul făcut de meciul de box. O fac la câteva străzi de aici.

Și, fără îndoială, îi dădeau lui Mulligan o parte dintre profituri.

– Sunt surprins că nu încerci ceva mai tare, zise Frank. Cum ar fi whisky sau gin.

Mulligan clătină din cap.

– Îmi place să-mi păstrez mintea limpede. E mai ușor cu berea.

Avea sens. Mulligan dormea probabil cu un ochi deschis, ținând cont de numărul mare de dușmani.

Pahare înalte de bere de un galben pai sosiră, cu spumă densă deasupra. Cei trei bărbați toastară și băură. Berea era delicioasă. Acidulată, cu iz de lămâie.

– Înțeleg de ce îți place, zise Frank.

– Îți trimit un butoi.

– Nu-i...

Prea târziu. Mulligan se întorsese deja și discuta cu barmanul. Frank privi spre Otto, care doar ridică din umeri.

– Unul dintre băieți îl va duce acasă la tine, zise Mulligan când se întoarse cu fața spre ei. Este vreunul din voi dornic să facă un pariu? Arătă cu bărbia spre ring.

Frank privi spre boxeri evident obosiți. Unul era superior fizic, dar celălalt era mai mic și mai iute.

– N-aș ști pe cine să aleg. Sunt diferiți, dar par echilibrați în meci.

Gura lui Mulligan se curbă în timp ce se uita la meci.

– Durează cam de patru ore. Uneori, nu-i vorba despre forță, ci despre a rezista mai mult decât ceilalți.

Discutau despre box sau despre cum Mulligan preluase găștile din Five Points?

– Ah, iată-l pe berarul meu.

La cuvintele lui Mulligan, Frank se întoarse – și trase aer în piept. Un bărbat intra și se îndrepta spre ei, șchiopătând ușor, și era un bărbat pe care Frank îl recunoscu. Nu-l mai văzuse de mai bine de 15 ani, dar l-ar fi recunoscut oriunde pe Patrick Murphy.

Fratele lui.

Doamne! Patrick arăta exact ca tatăl lor, asemănarea fiind atât de izbitoare și de tulburătoare, încât Frank făcu un pas în spate. Carcasa dură pe care o construise în jurul lui se sparse, și amintirile din copilărie îi reveniră, inundându-l. Cocioaba de pe Worth Street fusese cămin pentru prea multă violență și certuri. Foame și teamă. Nu dorea să-și amintească prea multe din acei ani, dar Frank nu reușea să-i uite.

Cu doi ani mai mare decât Frank, Patrick se dusese să muncească într-o fabrică de cum făcuse nouă ani. Asta-l lăsase pe Frank singur

în casă cu părinții lor în mare parte a timpului, până când învățase să evadeze la cârciuma de pe stradă.

Cârciuma lui Stone fusese refugiul lui. Proprietarul, domnul Stone, îl plătea să-i facă comisioane, să facă curățenie și într-un final să-i țină registrele contabile. Când Frank se dovedise priceput la contabilitate, domnul Stone îi plătise să se ducă la o școală cu internat. Acel start îi permisese să iasă din Five Points. Și astfel se născuse Frank Tripp.

Patrick se apropie să discute cu Mulligan, și transpirația curgea printre omoplații lui Frank. Deci fratele lui lucra aici, acum? În urmă cu câțiva ani, Patrick fusese arestat, sub acuzația de tâlhărie. Frank plătise cauțiunea și convinsese procuratura să renunțe la acuzații. Insistase să facă lucrurile anonim, ca Patrick să nu afle niciodată despre implicarea lui. O parte din el sperase ca arestarea să-l sperie pe fratele său și să-l îndrepte pe calea cea bună.

Se părea că nu funcționase.

– Tripp, aș vrea să-l cunoști pe Patrick Murphy, geniul din spatele berii germane pe care o bei.

Frank clipi. Fratele lui, un geniu? El era în spatele berii?

Privi la mâna întinsă a lui Patrick înainte de a se uita în ochii fratelui său. Chipul fratelui său trădă faptul că el își dădu seama, și gura i se înmuie. Patrick își retrase mâna imediat, și expresia i se întunecă.

– Măi să fie, dacă nu-i chiar Frankie, om mare. Ai venit aici în mahala la noi, huliganii?

– Salut, Patrick. Arăți bine.

Fratele lui pufni.

– De parcă ți-ar păsa. Se întoarse spre Mulligan. Vorbim mai târziu, Jack. Acum, am nevoie de niște aer proaspăt.

Patrick se îndepărtă șchiopătând, handicapul amintindu-i lui Frank despre accidentul din fabrică ce aproape îl omorâse pe fratele său când avea 11 ani. Pierderea venitului îl făcuse pe tatăl lor să umble beat și furios două zile, bătând-o pe mama lor până când nu mai putuse sta în picioare. În loc să fie îngrijorat de fiul lui rănit, lui Colin Murphy nu-i păsase decât că aveau să-i dispară banii de gin.

Frank expiră și se uită iute la Mulligan. Privirea liderului nu trăda vreo surpriză, doar o curiozitate mută. Știuse despre trecutul lui Patrick și al lui Frank? I se părea puțin probabil, pentru că Frank depusese mari eforturi pentru a se distanța de trecutul lui. Îngropase adânc acele secrete.

Dar Mulligan avea metode de a afla informații pe care ceilalți oameni nu le aveau. Până la urmă, nu de asta se afla Frank aici?

– Încă vrei berea aia? întrebă Mulligan. Îți dau un butoi vechi, unul în care sigur n-a scuipat Patrick.

Acum, Frank numai la asta se gândea, că băuse scuipatul fratelui său.

– Mulțumesc, dar zic pas. Puse paharul pe tejghea. Trebuie să plec. Apreciez ajutorul, Jack.

– N-ai pentru ce, zise Mulligan cu un rânjet. Până la urmă, suntem aproape familie.

Cu acele cuvinte răsunându-i în urechi, Frank ieși în grabă din club, cu Otto alături de el. Deci Mulligan știa? Cum? Frank avusese așa mare grijă să își îngroape trecutul și să se distanțeze de clanul Murphy. Nu îi spusese nimănui adevărata poveste a copilăriei lui de când plecase din Five Points.

Mulligan orchestrase întâlnirea din seara asta dintre Frank și Patrick. De ce? Ca să se amuze? Sau avea vreun scop misterios?

Gâtul lui Frank se încordă de la posibilitățile îngrozitoare. Parcurseră o stradă înainte ca el să poată vorbi.

– Am nevoie de un favor, îi zise el lui Otto. Berarul.

– Înțeleg că-l cunoști, zise celălalt bărbat.

– Da, de mult. De aproape 15 ani. Se opri și se mută pe marginea trotuarului, unde el și Otto puteau vorbi. Află ce poți despre el. Aș vrea să știu ce face cu Mulligan, dacă chestia asta cu berea este legală.

– Bine. Asta pot să fac, dacă ești sigur.

Frank își trecu mâna prin păr. Chiar voia să facă asta? Plecase de acasă și nu regretase asta niciodată. Îi trimitea bani mamei lui, dar nimic mai mult. De ce-i păsa dintr-odată?

Îi veni în minte imaginea lui Mamie cu fiul doamnei Barrett în brațe, disponibilitatea ei de a ajuta aceste femei, aproape străine. „Cheltuia banii lor pe gin și femei. Venea acasă și o trata ca pe un gunoi. Ce fel de om este ăsta? Nu cel care a curtat-o, îți garantez asta."

Prezentul lui Frank era plin de zone gri, linii neclare între bine și rău. Ape legale tulburi în care doar el putea naviga. În memoria lui, copilăria sa fusese în alb și negru, plină de răufăcători. Și nu avusese nevoie să reevalueze acele impresii ca adult... până să dea de Mamie

Mamie era plină de compasiune și de generozitate, riscându-și propria siguranță și poziție în societate pentru a le aduce bani acestor

familii. Se lupta pentru ele, chiar și cu el, și Frank începea să înțeleagă de ce judecata lui nu era cea mai clară în unele zone.

Poate că nu fusese mereu drept.

Nu, nu lucra cu clienți din pătura de mijloc sau de jos. Îi ajuta, în schimb, pe cei mai bogați oameni din New York să scape de belele, legal sau nu. Biroul lui de avocatură cerea asta, pentru că nu muncea pe gratis. În afară de cazul doamnei Porter și de faptul că-l scosese pe fratele lui din închisoare cu ceva vreme în urmă, Frank evitase orice caz care nu-i aducea o plată regească.

Deci era un om rău din cauza asta?

Frecă încordarea subită de la ceafă. Naiba să o ia pe Mamie Greene, cu încăpățânarea ei de a face bine. Nu avea nevoie să se simtă vinovat din cauza alegerilor pe care le făcuse în viață. Oricum, era prea târziu să le schimbe. Avea să-l pună pe Otto să afle ce putea despre Patrick și apoi să termine cu familia Murphy pentru totdeauna.

– Doar află ce poți și dă-mi de veste. Îți plătesc dublu decât de obicei.

Otto ridică din sprâncene, dar nu comentă. Doar îl salută atingând borul pălăriei și plecă, lăsându-l pe Frank singur pe străzile familiare.

Mamie se afla în camera ei, numărând banii, când mama ei ciocăni.

– Marion, ești aici?

Ascunse iute teancul de câteva sute de dolari economisite, bani care aveau să fie redistribuiți săptămâna viitoare femeilor de la periferie. Când nu mai fu nici o dovadă a ascunzătorii secrete, ea strigă:

– Intră, mamă!

Catherine Greene era o frumusețe blondă. Florence, sora Greene mijlocie, era copia fidelă a mamei lor, deși personalitățile lor nu ar fi putut fi mai diferite. Mama lor era obedientă, nu se împotrivea niciodată convențiilor. Făcea vizite și organiza cine festive, nu se plângea niciodată de orele până la care lucra soțul ei și se asigura că familia Greene apărea la toate evenimentele sociale importante.

Mamie o întrebase o dată pe mama ei dacă tânjise vreodată după mai mult decât să fie soție în înalta societate.

– De ce aș vrea să cobor de pe vârful muntelui ca să încep să urc din nou? răspunsese mama.

După aceea, Mamie încetase să-i mai pună mamei ei întrebări.

– Iată-te, zise mama apropiindu-se de pat. Tatăl tău dorește să te vadă în biroul lui.

– Oh! Teama șerpui în jos pe coloana lui Mamie. După conversația ei cu Chauncey din urmă cu două nopți, fusese neliniștită. Se simțea de parcă ar fi putut pica oricând o lovitură de ciocan. Știi despre ce?

– Sunt sigură că nu e nimic îngrozitor. Dacă ar fi fost supărat, nu m-ar fi trimis pe mine.

Adevărat. Tatăl ei nu era genul care să delege o mustruluială.

– Bine.

Mamie se dădu jos din pat, își scutură rochia și își stăpâni neliniștea. Când se simți pregătită, coborî cu mama ei scările. Mama ei sporovăi tot drumul despre planurile de nuntă, și, până când ajunseră la biroul tatălui ei, stomacul lui Mamie era ca un ghem.

Intrară fără să ciocănească. Când intră în încăpere, aproape se împiedică. Lângă biroul tatălui ei stătea Frank Tripp.

Nu-i aruncă mai mult de o privire fugară, dar creierul ei memoră fiecare detaliu. Chipeș, înalt și puternic. Purta un costum maro ce-i scotea în evidență umerii lați și talia îngustă. Părul negru fusese dat pe spate, făcând să-i iasă în relief pometii. Buzele pline pe care le simțise pe obrazul ei, pe gât... și în alte locuri.

Oh, da, văzuse destul în acea privire, suficient cât să i se înmoaie genunchii când se apropie de biroul tatălui ei.

„Nu te vrea, Mamie."

Corect. Oricât de delicioasă fusese acea noapte, el fusese foarte clar. Ridică bărbia și șterse orice urmă de expresie de pe chipul ei. Deși o duruseră cuvintele lui de despărțire în acea noapte, refuza să-l lase să observe asta. Avea și ea mândria ei, până la urmă.

– Bună, tati. Domnule Tripp.

Frank făcu o plecăciune.

– Domnișoară Greene.

Tatăl ei făcu un gest către unul dintre scaunele din fața biroului lui.

– Marion, trebuie să discutăm despre contractul tău de căsătorie.

Mamie își prinse degetele unele de altele și încercă să nu intre în panică. Era doar o discuție, nimic pentru care să devină isterică.

– O să stau în picioare, dacă nu te deranjează. Ce-i cu contractul?

– Am primit vești de la Livingston. Chauncey a semnat contractul.

Pentru o secundă lungă, rămase fără aer în plămâni și nu putu respira. I se păru că totul în încăpere încremenise când greutatea

acelor cuvinte se așeză. Chauncey semnase. Mai rămânea o singură semnătură înainte ca acest contract să aibă forță juridică. *A ei.*

Se clătină, de-a dreptul ametită, și se întrebă dacă avea să leșine. Toată lumea se uita la ea, așa că se liniști și încercă să pară calmă.

– Cu clauzele intacte sau a făcut modificări?

– Cu clauzele intacte. A cerut clemență pentru timpul în care trebuie să plătească penalizări, dacă va fi cazul, și eu am fost de acord.

– Înțeleg.

Își înfipse unghiile în palme, recunoscătoare pentru durere. Înțepătura ascuțită a durerii o împiedica să fugă îngrozită din încăpere.

Probabil că rezerva lui Chauncey referitoare la infidelitate și copii se rezolvase de la sine când ea sugerase să nu se căsătorească deloc.

Dumnezeule, de ce deschisese gura?

– Deci ai nevoie ca eu să semnez?

Tatăl ei ridică din umeri.

– Nu chiar. Eu sunt tutorele tău legal și deci voi semna în numele tău.

Oh. Deci se terminase? Cu două mișcări dintr-un toc, întreaga ei viață fusese întoarsă cu susul în jos.

„Știai că ziua asta va veni. N-ai nici un motiv să te plângi."

Da, dar sperase să găsească o ieșire din asta. După noaptea trecută, după *Frank*, îi era clar că avea să fie nefericită într-o căsătorie lipsită de iubire.

Încercă să nu-și lase privirea să alunece spre bărbatul care era responsabil de revelația ei.

– Înțeleg. Atunci, nu înțeleg de ce ai nevoie de mine.

Tatăl ei se afundă în scaunul lui și făcu un semn către avocatul lui.

– Frank, poate ar fi mai bine să-i explici tu.

Frank tuși. În privirea lui nu era nici o căldură provocatoare, nici o poftă arzătoare. Fața lui nu exprima decât o vagă plictiseală.

– Domnul Livingston a cerut participarea ta deplină. Legal, tatăl tău te reprezintă, ceea ce înseamnă că acest contract are efecte juridice. Dar domnul Livingston preferă consimțământul tău de bunăvoie. Preferă ca tu să înțelegi termenii și să semnezi chiar tu contractul.

– De ce? întrebă mama ei, exprimând întrebarea înainte ca Marion să apuce să facă asta.

– A spus că au fost exprimate niște îndoieli. Se asigură că acele îndoieli au fost lămurite.

Conversația lor din urmă cu două seri. Nu știa dacă să-i fie recunoscătoare lui Chauncey sau să fie furioasă pe el pentru că ridicase acea problemă.

– Cum adică îndoieli? Tatăl ei îi cercetă chipul. Îndoieli din partea ta?

– Sigur că nu, zise mama ei. Se știu de ani întregi. Ce naiba i-ar putea face să aibă îndoieli în privința căsătoriei?

Mamie nu putea răspunde. Nu avea încredere în propria voce. O parte din ea se temea că ar putea mărturisi totul dacă începea să vorbească. Ca un baraj care cedează din cauza presiunii din jurul său.

Tăcerea din încăpere părea grea, în aer atârnând greutatea a tot ce nu se rostea. Nu îndrăznea să se uite la Frank. Se concentră în schimb la tatăl ei, care nu părea prea mulțumit de această turnură a evenimentelor.

Se așeză mai în față pe scaunul lui greu de piele.

– Marion, ți-am pus o întrebare. De ce crede Chauncey că ai îndoieli în legătură cu căsătoria asta?

– Am discutat asta cu tine acum câteva zile, minți ea. Clauzele din contract.

– Acelea erau problemele lui Chauncey – și acum a cedat.

– Sunt și ale mele. Nu doresc să fac copii după programul tău.

Încruntându-se, tatăl ei bătu darabana pe suprafața biroului.

– Bine. Tripp, taie clauza asta din contract.

Frank luă un toc de pe birou, dădu la pagina corectă și trase o linie peste respectiva clauză.

– Avem nevoie de tine ca să fac modificarea. Înmânã tocul tatălui lui Mamie. Domnul Livingston va trebui să semneze și el, dar nu văd de ce ar obiecta.

Tatăl ei își scrise inițialele și apoi întinse tocul către Mamie.

– Gata! Acum, suntem pregătiți pentru semnătura ta, și apoi, e gata.

Nici pe departe. Ea se simțea de parcă era la începutul unui drum lung și nefericit, nu la capătul lui. Se uită la tocul dintre degetele tatălui său, clipa dilatându-se. Încercă să se gândească la fiecare motiv pentru a merge înainte și a semna.

Promisiunea făcută tatălui ei.

Surorile ei.

Să nu o dezamăgească pe mama ei sau pe Chauncey.

Tradiția și statutul.

Însă nici unul dintre aceste motive nu o făcea să-și miște picioarele. Stătea țintuită în podea. „Îmi doresc mai mult decât o căsătorie fără iubire cu un bărbat care este îndrăgostit de altcineva."

– Marion, zise tatăl ei cu o voce tăioasă și nerăbdătoare. Semnează-l acum!

– Nu.

Cuvântul îi ieși pe gură înainte să-l poată opri. Mama ei icni uimită, în vreme ce Frank își masa puntea nasului cu două degete. Mamie nu-și feri însă privirea, nici când pielea tatălui ei se înroși de furie. Se ridică lent de pe scaunul său și își puse mâinile în șolduri.

– Tu tocmai ai refuzat?

„Gândește, Mamie!" Cum ar putea să-l facă să înțeleagă? Apoi își dădu seama. Nu va înțelege. Pentru el, asta era o tranzacție de afaceri, un fel de a uni familia lui cu a celui mai bun prieten al său.

Avea nevoie de mama ei.

Întorcându-se, Mamie se uită în ochii mamei ei.

– Mamă, am nevoie de mai mult timp. Eu doar... *te rog.*

Mamie rareori îi cerea mamei ei ceva; fusese fata cea mare responsabilă dintotdeauna. Nu era ca Florence, care era autoritară și crea probleme. Sau tăcută și încăpățânată precum Justine. Mamie nu fusese niciodată rebelă, nu cu părinții ei. Se rugă ca mama ei să înțeleagă disperarea din rugămintea ei.

Privirea mamei se îmblânzi, și femeia se duse grăbită spre Mamie pentru a o îmbrățișa.

– Oh, draga mea. Desigur. Nu-i nici o grabă, nu-i așa, Duncan?

Mamie inspiră parfumul familiar de apă de trandafiri al mamei cât așteptă răspunsul tatălui. „Te rog, mai dă-mi niște timp să găsesc o cale de ieșire din dezastrul ăsta."

– Catherine, începu tatăl ei. A avut *ani de zile*. A trecut de mult timpul să terminăm cu asta.

– Una sau două luni nu vor strica. Nu-i așa, domnule Tripp?

Mamie se uită pe furiș la Frank, care clătină din cap.

– Nu, doamnă. Poate semna când este pregătită.

– Gata, am stabilit. Mama ei îi dădu drumul lui Mamie și își petrecu brațul prin al ei. Încă două luni...

– Una, se răsti tatăl ei. Încă o lună, Mamie. Apoi vei semna, chiar dacă trebuie să-ți forțez mâna ca să o faci.

Mamie expiră aerul pe care îl ținuse până atunci. O lună. Nu era mult, dar patru săptămâni erau mai bine decât nimic.

– Bine.

– Și este de la sine înțeles că, dacă-i un alt bărbat în spatele acestei amânări, îl voi distruge. Voi distruge tot ce-i este drag dacă îndrăznește să intervină și să stea în calea acestei căsătorii.

Ea înghiți și doar încuviință din cap o dată. Nu avea încredere în propria voce.

– Am terminat aici. Voi, doamnelor, puteți pleca, zise tatăl ei. Eu și Tripp mai avem câteva lucruri de discutat.

Mamie îi ură noapte bună tatălui ei și ieși repede, înainte ca el să se răzgândească. Nu îndrăznea să i se adreseze lui Frank, ca nu cumva să confirme bănuiala tatălui ei că avocatul era motivul reticenței ei.

Și apoi, oricum avea de gând să se vadă cu Frank mai târziu în seara aceea.

Capitolul 13

După ce Mamie și mama ei ieșiră, în biroul lui Greene se lăsă o liniște ciudată. Lui Frank i se învârtea capul; gândurile îi erau prea amestecate pentru a înțelege ce se întâmplase. Înainte să plece, Mamie își sfidase tatăl și o convinsese cumva pe mama ei să fie de acord. Înainte să fie impresionat de manevrele ei, se simțea complet ușurat. Ceea ce era ridicol, ținând cont de cum stăteau lucrurile.

„Să vedem, poliția îmi supraveghează casa. Byrnes mă poate șantaja în orice moment – sau, mai rău, să spună lumii ce a văzut. Mulligan a aflat cumva cel mai ascuns secret al meu, cel pe care îl țin îngropat de 15 ani. Doamna Porter poate fi găsită vinovată și deci electrocutată."

Cu toate astea, în ciuda tuturor acestor vești îngrozitoare, nodul din stomacul lui se relaxase considerabil când Mamie amânase logodna ei cu o lună. Clar era îndrăgostit de această femeie.

– Ia loc, Frank!

Duncan arătă spre unul din cele două scaune din fața biroului său. Frank se duse acolo, se așeză și se pregăti pentru o conversație neplăcută. Duncan se așeză și își împreună mâinile pe birou.

– Noi doi ne cunoaștem de mult timp. Ți-am încredințat unele dintre cele mai personale chestiuni ale mele, și nu m-ai dezamăgit

niciodată. Îți cer să fii complet onest cu mine. Se opri și se uită direct în ochii lui Frank. Știi vreun motiv pentru care fata mea nu-i dispusă să se mărite cu Chauncey Livingston?

– Nu.

Negația rapidă trebuie să fi liniștit cele mai rele temeri ale lui Duncan, pentru că el se relaxă un pic.

– Te cred.

Slavă Domnului! Frank nu voia să fie prins în mijlocul acestei certe în familie. Dacă trebuia să mintă pentru a se proteja, atunci așa să fie. Era mai bine decât să distrugă și viața lui Mamie, și pe a lui.

– Chiar și așa, continuă Duncan, ți-a spus ceva despre ceea ce simte în legătură cu nunta?

Frank se gândi cu grijă la cuvintele sale. Nu trebuia să recunoască sub nici o formă adevărul, dar învățase că uneori o firimitură îi putea aduce timp în plus când era încolțit.

– La cină a discutat despre munca ei filantropică și mi-a zis că a întâlnit multe femei diferite. Cred că descoperă faptul că lumea-i mai mare decât partea superioară din Fifth Avenue.

– Ce vrea să însemne asta?

– Fetele tinere din ziua de astăzi sunt mai independente, cu slujbe și apartamente ce le aparțin. Numărul divorțurilor de care eu m-am ocupat anul trecut...

Duncan ridică o mână.

– Nu vreau să aud despre cazurile tale de divorț. Și nu înțeleg cum ușuraticele alea de fete din clasa de jos au ceva de-a face cu fata *mea*.

– Este în aer, Duncan. Femeile mărșăluiesc pe străzile de la periferie, și sufragetele fac presiuni asupra parlamentului pentru schimbare. Mamie este, probabil, prinsă în cauzele generației ei, ceea ce face ca o căsătorie să fie destul de jos pe lista priorităților ei.

– Nu, nu cred asta. Bătu darabana în birou. Să fii soție nu înseamnă că nu poți sprijini o cauză. Dacă asta o preocupă, aș putea să o conving că nu-i așa.

„Mult succes cu asta." Mamie era teribil de încăpățânată.

– Poate, zise el. Dar este foarte...

– E vorba despre un alt bărbat. Sunt sigur de asta.

Frank înghiți.

– Cum poți să fii sigur?

– Din cauza asta. Arătă spre stomac. Instinctul. Mereu are dreptate. Și instinctul îmi spune că un bărbat a atras atenția fetei mele și îi împuie capul cu prostii.

– Păi, a cerut doar niște timp în plus, nu să anuleze nunta. Deci poate doar vrea să se mai bucure de câteva săptămâni de libertate. Știi cât de ocupate și de obositoare pot fi petrecerile de logodnă.

– Nu-i asta. A fost deranjată de clauza de infidelitate. Cred că voi pune să fie urmărită, să văd dacă nu pot...

Panica îl făcu pe Frank să vorbească fără să judece:

– Nu, nu ar trebuie să faci asta.

– De ce naiba nu?

Încercă să se gândească la un argument convingător, care l-ar opri pe Duncan din a-și pune în practică ideea. Banii cu siguranță nu erau un impediment în a angaja o echipă de detectivi de la Pinkerton, așa că Frank trebuia să apeleze la moralitate.

– Pentru că-ți va purta pică pentru asta. Fata ta este încăpățânată și mândră, inteligentă și plină de resurse. Își va da seama că o spionezi, și asta doar o va îndepărta. Știu că mereu a fost preferata ta, dar asta ți-ar putea distruge relația cu ea. Pentru totdeauna.

– Zici că ar trebui să am încredere în ea.

– Da. Dacă-i dai o lună, va semna contractul. Locul ei este lângă Livingston. Toată lumea știe asta.

Duncan își frecă maxilarul.

– Ești foarte sigur de părerile fetei mele – după doar o cină.

– Majoritatea tinerelor sunt așa, zise el și ridică din umeri, sperând să-i vândă cea mai mare minciună din lume.

Nici o altă femeie pe care o cunoscuse Frank nu era ca ea. Să fure bani și să-i redistribuie la periferie... să se împrietenească cu femeile de acolo și să le ajute cu copiii lor... să învețe să joace în speluncile din Tenderloin... Cine altcineva s-ar fi comparat cu mica și frumoasa lui hoață?

„Ești îndrăgostit de ea."

Încremeni. Îndrăgostit? Sfinte Dumnezeule, de unde venise asta?

Nu, nu iubire. Poftă trupească. Clar asta era. Asta era tot – și nu se punea problema să își analizeze mai în amănunt gândurile și sentimentele.

Cu toate astea, cuvântul singular și șocant reverberă în mintea lui, ca și cum s-ar fi aflat în boxa martorilor și creierul lui îl interoga.

„Pentru că ai urmărit-o prin oraș luni în șir."

„Pentru că ești gelos pe Chauncey Livingston, un bărbat mai inutil decât un ciocan de sticlă."

„Pentru că ți-ai riscat cariera pentru a-i ajuta prietena."

„Pentru că ți-ai permis libertăți pe o masă de biliard și nu poți să-ți scoți din minte gustul ei."

„Pentru că ai face orice ți-ar cere, orice, doar ca să o vezi zâmbind."

La dracu' cu totul.

– Chiar cunoști fetele tinere, mormăi Duncan, de parcă încerca să se convingă. Bine, dau înapoi. Pentru moment. Dar, dacă observ vreun comportament neobișnuit la ea, voi semna contractul în locul ei. Chauncey va trebui să se mulțumească cu asta.

– Sigur.

Se ridicară amândoi, și Frank oftă silențios de ușurare. Cumva, astăzi evitase dezastrul. Adună exemplarele contractului de căsătorie nesemnate și le puse în geantă, încercând să nu se gândească la tot ce însemna asta.

– Să-l informez pe Livingston de amânare?

Duncan făcu o grimasă pe sub uimitoarea sa barbă.

– Nu, mai bine mă ocup eu de asta. Oricum, trebuie să mă văd cu fiul cel mare al familiei Livingston în seara asta.

– Excelent. O zi bună în continuare, atunci!

Ridică geanta și se pregăti să plece.

– Încă ceva, Frank. Duncan puse mâinile în șolduri. Fiica mea se *va* mărita cu Chauncey Livingston, chiar dacă va trebui să o târăsc spre altar, cu ea dând din picioare și urlând.

Duncan bănuia că Frank avea planuri cu Mamie? Se părea că Frank nu fusese pe cât de convingător sperase.

Ridică bărbia și zise forțat:

– Bineînțeles. Voi face tot ce pot să mă asigur că mariajul are loc.

– Așa să faci.

Noaptea căzuse de mult când Mamie ieși pe vârfuri din dormitorul ei și porni pe coridor. Ea și surorile ei se strecurau mereu pe scările servitorilor, pentru că erau departe de dormitorul părinților lor și nefolosite la această oră. Prin bucătării, ieșeau prin spate, dădeau colțul casei și... libertate.

La jumătatea drumului pe scări, în spatele ei se auzi un zgomot. Un servitor? Tatăl ei? Panicată, se lipi de perete și își ținu răsuflarea.

Era complet îmbrăcată, deci nu se ducea doar până la bucătărie să mănânce ceva. La dracu' cu totul!

Paşi pe scări. Nu avea unde să se ducă decât în jos şi să spere că întunericul avea să îi ofere un loc să se ascundă. Cât putu de încet, coborî restul scărilor. Apoi, dădu colţul repede şi încercă să-şi calmeze inima ce bătea repede. Un minut mai târziu, oricine se afla pe scări ajunse la parter. Mamie se uită cu grijă – şi o văzu pe sora ei complet îmbrăcată strecurându-se spre bucătăria goală.

– Florence, şuieră ea. Ce faci?

Florence se întoarse şi duse mâna în dreptul inimii.

– M-ai speriat îngrozitor, şopti ea. *Tu* ce faci?

Mamie înaintă şi o luă pe sora ei de braţ. Când ajunseră în bucătărie, ea întrebă:

– Mergi afară?

– Da. Tu?

Mamie încuviinţă din cap.

– Împărţim o birjă?

– Dacă te duci la periferie, atunci da.

Ţinând-o pe Florence de mână, Mamie ieşi cu ea pe uşa din spate şi ocoliră împreună casa. Odată ajunse pe Fifth Avenue, traversară şi făcură semn unei birje. Toată treaba dură mai puţin de cinci minute.

– Acum, zise Mamie când se aranjară înăuntru, spune-mi unde te duci.

– La Casa de Bronz. Cred că ştiu unde te duci *tu*. Îl vizitezi pe Frank Tripp, nu-i aşa?

Aşa evident era? Mamie nu-i confirmă. Zise însă:

– Cum ai să intri? Ni s-a interzis să mai mergem acolo.

– Am metodele mele. Zâmbetul viclean al lui Florence era evident în lumina slabă din interior. Să zicem că eu şi proprietarul am devenit un soi de prieteni.

– Domnul Madden?

Florence încuviinţă din cap.

– Învăţ aşa multe. Adu-mi aminte să-ţi dau câştigurile mele pentru familiile tale. Cred că am vreo 600 de dolari ascunşi prin camera mea.

– 600 de dolari? Asta ar fi hrănit multe familii. Cum ai câştigat aşa mult?

– Talent. Şi n-ai zis nimic dacă am dreptate cu misiunea ta din seara asta. Ai dat adresa domnului Tripp, nu-i aşa?

– Da. Mamie își mângâie fustele, netezind materialul. Mă duc să-l văd pe Frank.

– Ha! Știam eu. Înțeleg că sfatul meu despre seducție a avut succes.

Mamie nu voia să comenteze despre asta. Se gândi însă că poate era momentul să discute cu sora ei despre ramificațiile refuzului ei de a se mărita cu Chauncey Livingston.

– Chauncey a semnat astăzi contractul de căsătorie. Tati încă vrea ca nunta să aibă loc, în ciuda obiecțiilor mele.

– Oh, nu te va obliga niciodată să te măriți cu cineva împotriva dorinței tale. Mereu ai fost preferata lui.

Pentru că mereu făcuse ce el îi ceruse, jucând rolul de fiică responsabilă.

– Mi-a zis că voi semna contractul de căsătorie, chiar dacă trebuie să-mi forțeze mâna.

– Blufează.

Florence părea sigură, dar Mamie nu împărtășea optimismul surorii ei.

– Și dacă nu?

– Atunci, fugi.

– *Să fug?*

– Tu pentru cine-ți trăiești viața, pentru tine sau pentru tati? Care e răul cel mai mare ce se poate întâmpla dacă refuzi?

Lui Mamie îi scăpă din gât un sunet strangulat.

– În cel mai bun caz, mă dezmoștenește.

– Apoi, te vei putea mărita cu cine vrei. De ce ar fi ăsta un factor de descurajare, mai exact?

– O spui știind că voi fi exclusă din familie.

– Mamie, mereu vei fi familia mea, indiferent de ce se întâmplă cu tati. Eu cu siguranță n-am de gând să-l las să-mi aleagă soțul. Tu tot ai fi sora mea dacă m-ar renega?

– Desigur, zise Mamie fără să se gândească. Nu ți-aș întoarce niciodată spatele.

Florence întinse mâinile ca și cum ar fi spus: „Vezi?"

Dar era și promisiunea pe care ea o făcuse.

– Mai am o îngrijorare. Dacă eu mă căsătoresc cu altcineva în afară de Chauncey, atunci tati te-ar putea obliga pe tine să te măriți cu Chauncey – sau cu vreun alt bărbat ales de el.

Florence dădu capul pe spate și râse.

– Aș pleca și m-aș alătura circului înainte să mă mărit cu Chauncey. A fi o Greene, cu toate capcanele și aranjamentele din societate, nu înseamnă absolut nimic pentru mine.

Mamie o credea. Dacă vreuna dintre ele era pe deplin în stare să înceapă o viață nouă undeva, aceea era Florence. Era extrem de înțeleaptă pentru vârsta ei, se descurca de una singură și nu cunoștea teama.

Florence redeveni serioasă și studie chipul lui Mamie.

– Tu ți-ai făcut griji cu această posibilitate? De asta ai fost de acord să te măriți cu Chauncey, ca să nu fiu eu nevoită să o fac?

– Nu, sigur că nu. Nu fusese chiar așa. Doar că nu mă deranja ideea așa mult atunci când s-a discutat prima dată despre căsătorie.

– Adică, înainte de Frank Tripp. Ăsta-i un alt motiv pentru care-mi place de Făt-Frumos al tău. Sper să te dea pe spate.

– Nu o va face. Îmi tot zice să mă mărit cu Chauncey.

– Probabil pentru că-i îngrijorat de ce va face tati când va afla de voi doi. Convinge-l că meriți, draga mea soră.

Nu, Mamie nu putea. Tatăl lor ar fi distrus orice bărbat cu care s-ar încurca ea. Vinovăția ar fi omorât-o dacă poziția socială și cariera lui Frank ar fi avut de suferit din cauza asta. Poate că, în cinci sau zece ani, tatăl ei avea să fie mai înțelegător – nu că ar fi crezut că Frank avea să aștepte atâta.

Și apoi, Frank repetase că între ei nu putea să fie nimic, că nu-l interesa căsătoria. Era evident că nu era îndrăgostit de ea, scriindu-i sonete și trimițându-i cadouri. Nu avea să-l facă niciodată să-și schimbe părerea... dar avea o lună în care să se bucure în secret de ce era între ei.

Între timp, avea să găsească o cale de a ieși din acest aranjament cu Chauncey. Nu se putea mărita sub nici o formă cu acel bărbat. Ar fi o soție din înalta societate complet nefericită, și totul îi dădea de înțeles că Chauncey ar fi un soț îngrozitor. O avertizase deja că nu avea să fie fidel. Fusese lipsit de coloană vertebrală neînfruntându-l pe nici unul din tații lor și cedând în privința contractului de căsătorie în clipa în care ea exprimase îndoieli în legătură cu căsătoria lor.

Ca să nu mai menționeze faptul că un bărbat ca Chauncey nu ar fi înțeles niciodată cauzele ei. Aproape că făcuse un atac de apoplexie când ea pomenise, seara trecută, despre munca ei de caritate de la periferie. Adevărul i-ar fi provocat, probabil, un infarct.

Și cel mai important, nu *simțea* nimic pentru el. Inima ei nu tresărea în preajma lui, pieptul nu i se încorda ca un arc. Nu tânjea după sărutările pasionale ale lui Chauncey sau după promisiuni șoptite. Nu dorea atingerea lui dură sau blândă, nici nu voia să-i exploreze fiecare centimetru din corp. Doar un bărbat îi trezea acele dorințe – și nu era cel care aproape-i era logodnic.

Căsătoria cu Chauncey ar însemna o viață de zile înnorate, după ce abia trăise prima ei zi însorită.

Așa că în noaptea asta avea de gând să discute cu Frank despre cum ar putea scăpa de acest contract. Trebuia să existe o cale. Și dacă ajungeau și la săruturi...

Trăsura încetini.

– Ai grijă, îi zise lui Florence. Nu-mi place că ești singură.

Florence își dădu ochii peste cap.

– Jack Chelul abia pleacă de lângă mine cât sunt acolo. Madden nu va permite să mi se întâmple nimic.

Felul în care o spuse, cu atâta încredere...

– Ești încurcată cu Madden?

– Nu. Nu cred că-i interesat de femei. Nu reușesc... ei bine, nu reușesc să-l descifrez.

– Nu-i periculos? Florence, una este să-i vizitezi cazinoul, și alta e să te încurci cu el.

Trăsura se opri la colț. Florence deschise ușa.

– Nu-ți face griji în legătură cu mine. În locul ăla, nu sunt în pericol nici cu Madden, nici cu altcineva.

– Vei fi în pericol dacă tati află despre ieșirile astea, o avertiză Mamie în timp ce se cocoța peste sora ei și ieșea din trăsură. Să nu lași pe nimeni să te recunoască acolo.

– Nu voi lăsa. Florence o ușui pe Mamie. Nu mă mai bate la cap! Du-te și distrează-te! Salută-l pe Sir Frank din partea mea.

Ușa birjei se închise și roțile începură să se rostogolească. Mamie nu știa ce să creadă despre faptul că sora ei se ducea la Casa de Bronz și că dezvolta o prietenie cu Madden. Sigur era că nimic bun nu ieșea din asta.

Dar acum nu era momentul să se gândească la asta. Era prea expusă, stând aici pe Fifth Avenue în toiul nopții. Se grăbi spre casa lui Frank, urcă treptele și încercă ușa. Încuiată. La naiba! Probabil că Frank luase măsuri după ultima dată când ea se strecurase înăuntru.

Trebuia să existe o ușă prin spate sau o fereastră descuiată. Ocoli în tăcere casa, căutând o modalitate de a intra. Dădu colțul și se apropie de terasă. Poate avea să găsească ușile terasei deschise.

Picioarele abia îi atingeau treptele. Își ținu fustele ca să nu foșnească și se îndreptă spre ușă. Chiar când puse mâna pe mâner, auzi un zgomot în spatele ei.

Speriată, se întoarse – și o siluetă apăru din partea întunecată a terasei.

– Ce faci aici?

Frank. Oh, slavă Cerului! Din păcate, nu părea fericit să o vadă. Picioarele lui lungi se îndreptară spre ea, cu corpul îmbrăcat doar cu cămașă și pantaloni. Picioarele îi erau goale, ceea ce ei i se păru ciudat de excitant.

– Mamie, este miezul nopții.

Respirând, ea se sprijini de panourile de sticlă.

– Am venit să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat mai devreme.

– Serios?

O lumină din interiorul casei îi lumina frumusețea robustă. Privirea îi era ațintită asupra ei, fără a șovăi un moment în timp ce se apropia. Ea se cutremură de intensitatea din privirea lui, de gura lui neîndurătoare. Arăta ca și cum hotărâse să acționeze într-o direcție, dar nu era prea mulțumit de asta.

„Doamne, te rog, fă ca acea direcție să implice sărutatul."

Continuă să se apropie până când ajunse chiar în fața ei. Apoi își băgă mâinile în buzunare, de parcă încerca să nu o atingă.

– Tatăl tău este și așa destul de bănuitor. Chiar trebuie să provoci destinul venind aici?

– Ce ți-a spus după ce am plecat din încăpere?

– L-am convins să nu angajeze un om de la Pinkerton ca să te urmărească prin New York.

Șocată, Mamie își pierdu echilibrul pentru o secundă și se lovi de geam. Cerule, asta ar fi fost dezastruos.

– De ce ar pune să fiu urmărită?

– Pentru că, mica mea hedonistă, crede că la mijloc este un alt bărbat. Unul care încearcă să te ademenească de lângă Chauncey.

– Asta-i ridicol.

El puse brațele de-o parte și de alta a capului, prinzând-o lângă ușă. Pielea i se înfioră, un val de excitare copleșind-o în timp

ce îi adulmeca parfumul. Mirosea a țigări și a primăvară, o combinație amețitoare de bărbat și pământ. Era adevărat și brut, furnir lustruit peste un miez din oțel pur. Voia să se lase pe el, să-i simtă toată căldura și forța.

– Este? șopti el. Pentru că eu aș zice că are dreptate.

Ea își linse buzele uscate, umezindu-le.

– Atunci, încerci să mă ademenești?

– Vino înăuntru și poate vei afla.

Împotriva rațiunii, el o duse sus.

Frank nu ducea niciodată femei la etajul superior al casei sale. Era spațiul lui privat, unul pe care nu-i plăcea să-l împartă. În copilărie, nu avusese niciodată camera lui, patul lui. Cu atât de mulți oameni într-un spațiu așa mic, nu avusese un loc doar al lui. Când își permisese să locuiască singur, făcuse un obicei din a folosi doar apartamente de hotel pentru aventurile amoroase.

Și acum, iat-o pe Mamie, stând în dormitorul lui de parcă acolo-i era locul.

„Îmi place de ea aici."

S-ar putea să nu-și revină niciodată. Va trebui să-și vândă casa și să o ia de la capăt pentru a șterge amintirea ei din această cameră.

„Sau poate o voi păstra pentru totdeauna."

– Credeam că ești supărat pe mine, zise ea, întorcându-se pentru a observa spațiul. Faptul că ai spus că nu vor mai fi meciuri de biliard data trecută m-a îngrijorat.

Nu supărat, doar hotărât să-i reziste. După întâlnirea lui cu Duncan, jurase să uite de ea. Să-i îndrepte pe ea și pe Chauncey spre contractul de căsătorie și apoi să treacă mai departe.

Asta fusese înainte ca ea să apară pe terasa lui, furișându-se în miezul nopții pentru a-l vedea.

Și tot înainte ca el să-și fi petrecut ultimele șase ore gândindu-se la ea, gândindu-se că nu avea să o mai sărute sau atingă vreodată. Cum avea să dea de ea și Chauncey prin oraș, privindu-i zâmbind și râzând la Delmonico's sau la Opera Metropolitană. Cum va regreta mereu că a pierdut cea mai inteligentă, puternică și bună femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Și, de cum o văzuse în noaptea asta, își dăduse seama că nu putea să o facă.

Nu putea să o lase să plece, nu fără să lupte.

Se uitară îndelung unul la celălalt, tensiunea crescând în jurul lor, acumulându-se, în timp ce așteptau amândoi. Era nebun după ea, copleșit de poftă și de *nevoie*, iar forța acestora îl speria. Impulsul de a traversa camera, de a sfâșia hainele de pe ea și de a se afunda în ea făcea să-i tremure mâinile.

Nu, trebuia să se oprească pentru un moment și să se calmeze. Nu putea să o sperie și pe ea.

Apoi, colțul gurii ei se ridică, și ea îndoi un deget, chemându-l.

„Dumnezeule, da."

Parcurse distanța dintre ei în patru pași și îi cuprinse chipul în palme, mângâind pielea fină a maxilarului ei cu degetele mari.

– Asta înseamnă că ai prefera să jucăm biliard în seara asta... sau să stăm aici?

– Depinde. Degetele ei îi cuprinseră încheieturile. Vom juca un altfel de joc?

Cuvintele și privirea pe sub gene pe care ea i-o aruncă îl loviră în piept ca o săgeată. Dorința se desfășura în vintrea lui, o căldură care se încolăcea în jurul mădularului și în vintre.

– Poate. Ți-ar plăcea?

– Dacă mă lași să câștig.

El își aplecă ușor capul pentru a șopti.

– În acest joc câștigăm amândoi.

Auzi cum ea inspiră repede, chiar înainte să-i pecetluiască gura cu a lui. Buzele ei erau moi și senzuale, la fel de delicioase cum și le amintea, și el adânci sărutul. Toate frustrările și dorința lui din ultimele câteva zile se combinară, și el deveni instantaneu nebunește de disperat după ea. Adora felul cum ea săruta, gura ei lacomă și aprigă, micile sunete de plăcere ce-i ieșeau din gât, de parcă nu se putea abține. Cu unele femei sărutul era un preludiu rapid pentru lucruri mai intime. Cu Mamie, ar fi putut face asta toată noaptea și să adoarmă fericit.

Ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui, apropiindu-se, sânii ei lipindu-se de pieptul lui, și el trebui să o atingă. Deschizând gura, își petrecu limba dincolo de buzele ei pentru a o căuta pe a ei, apoi își lăsă mâinile să-i hoinărească pe trupul ei. Respira la fel de precipitat ca el, plămânii umflându-se de parcă ar fi alergat într-o cursă, și palma lui alunecă de-a lungul coastelor ei până când ajunse sub sânul ei. O voia goală și sub el, cu corpul ei suplu primindu-l

pe al lui, cu sânii legănându-se în timp ce el pompa deasupra ei... La dracu', imaginea din mintea lui amenința să-l copleșească.

Dar asta nu era decizia lui. Era a ei.

Desprinzându-se de gura ei, își lipi fruntea de tâmpla ei.

– Dumnezeule, Mamie! Îmi pierd mințile de fiecare dată când sunt în preajma ta.

– Și eu simt la fel. Este ca și cum aș avea nevoie să intru pe sub pielea ta pentru a mă apropia suficient. Degetele i se încordară în părul lui. Abia mă mai recunosc.

– Trebuie să discutăm despre asta.

– Trebuie?

Își înclină chipul și îi sărută maxilarul, trecând cu buzele peste favoriții lui aspri. Urma să aibă semne de la barbă pe fața ei netedă.

– M-aș fi bărbierit dacă știam că vii, murmură el.

– Atunci, mă bucur că nu ai făcut-o. Îmi place. Simt bărbatul adevărat sub avocatul liniștit.

Imaginația lui se îndreptă imediat spre alte locuri, unde ea ar putea simți bărbatul adevărat. „Încetează. Nu ajută." Oftă tremurat.

– El păși în spate, punând distanță între ei.

– Ar trebui să discutăm despre ce ai vrea să se întâmple.

– Nu-i clar? Pentru că eu credeam că faptul că urc în dormitorul tău este un indiciu clar a ceea ce vreau.

Oh, mica lui inocentă. Habar n-avea de numărul de acte depravate care se puteau petrece în dormitorul lui.

– Nu în întregime. De exemplu, speri la ce am făcut data trecută... sau speri la mai mult?

– Mai mult, răspunse ea imediat, și mădularul lui zvâcni, mai multă dorință grăbindu-se spre partea inferioară a corpului lui.

Dumnezeule, femeia asta!

Ea veni spre el.

– Ești un om al cuvintelor, dar eu sunt o femeie de acțiune. Există momente când cuvintele nu sunt necesare.

Mâinile ei îi găsiră pieptul, palmele alunecându-i peste coaste și peste mușchii lui pectorali. Pe pielea lui se întinse focul la atingerea ei.

Înghiți și încercă să-și amintească despre ce vorbeau.

– Nu vreau să-ți fac rău.

– Dacă faci ceva ce nu vreau, îți voi spune.

Susținându-i privirea, ea îi scoase butonul de la guler, îl aruncă pe jos și îi scoase gulerul de la cămașă. Respirația lui se îngreună când ea începu să-i desfacă nasturii. Fiecare atingere a degetelor ei pe pieptul și abdomenul lui era pură tortură. Se părea că rămăsese fără abilitatea de a se mișca. Nu putea să facă nimic altceva în afară de a respira și de a se chinui să-și păstreze controlul cât ea încerca să-l facă praf.

Își mușcă buza, luptându-se cu un zâmbet.

– Îți place, zise ea.

– Măcar o dată taci. Cum m-aș putea plânge?

El râse – și nu-și putea aminti ultima dată când râsese realmente în timp ce era intim cu o femeie. Le fermeca, da. Le făcea complimente și le oferea plăcere. Dar nici una nu-l tachina și nu-l provoca precum Mamie. Sau nu-l ducea în pragul nebuniei, cum făcea ea acum.

Îi dădu bretelele de pe umeri și îi scoase cămașa din pantaloni. El o trase cu o mișcare rapidă peste cap. Ea nu pierdu timpul și descheie pantalonii, împingându-i jos de pe șoldurile lui. El ieși din ei, rămânând doar în lenjeria subțire care nu ascundea nimic de ochii ei rătăcitori. Dacă privea sub talia lui, cu greu ar fi putut rata erecția ce întindea bumbacul.

– Dumnezeule, șopti ea în timp ce atingea cu degetele umerii și bicepșii lui.

– Trec inspecția?

– De parcă-ți făceai griji că nu.

De fapt, chiar da. Era ceva nou pentru el să se culce cu o femeie fără experiență. Mai văzuse un bărbat dezbrăcat? Avea să o sperie? Așa că, atunci când ea întinse mâna spre nasturii lenjeriei lui, el o opri.

– Cred că-i rândul meu.

Ridicându-și mâinile ca și cum s-ar fi predat, ea făcu un pas în spate și așteptă. Dezbrăcarea femeilor era o lecție de răbdare. Atât de multe agățători și atâția nasturi micuți, fâșii și șireturi pentru a proteja toată acea senzualitate de privirile curioase. În mod normal, executa acest proces în mod logic, într-o manieră directă, controlându-și excitarea în timp ce-și vedea de treabă repede.

Când începu să o dezbrace pe Mamie însă, simți că degetele îi erau neîndemânatice. Ciudat și neliniștit. Ideea de a o avea goală în doar câteva momente îl făcea să se poarte ca un prost. Rupse trei nasturi în graba lui, și ea fu nevoită să-l ajute cu fustele, pentru că el bâjbâia

cu legăturile. Inima îi bătea cu fiecare strat care ateriza pe podea, dezvăluind tot mai mult din pielea ei. Fiecare bătaie avea ecou în mădularul lui tare și dornic.

„Păstrează-ți calmul. Trebuie să faci ca experiența să fie perfectă pentru ea."

– La naiba, zise el când șnururile de la corsetul ei se încurcară și se înnodară în graba lui.

– Oh, vai! Avem nevoie de foarfecă?

El se lăsă în genunchi pentru a vedea mai bine problema.

– Sper că nu. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată așa nepriceput.

– Un sfat, zise ea peste umăr. Nu-i aminti femeii din dormitorul tău câte au fost înaintea ei.

Șireturile se deznodară, și el începu să le desfacă. Când lărgi suficient hainele, trecu în fața ei.

– Nici o altă femeie nu m-a atâțat așa. M-ai întors cu susul în jos – și, dacă nu te sărut mai repede, s-ar putea...

Ea se lansă spre el, această femeie superbă, îndrăzneață, și gurile lor se striviră una de cealaltă. Era dezordonat, dar el era prea disperat ca să-i mai pese de finețe. De ce-i luase vreodată îndrăzneala drept un defect?

Îi descheie corsetul cât de repede putu și îl aruncă pe podea. Sâni moi și plini se revărsară pe pieptul lui, și șoldurile lor se întâlniră când ea se lipi de el. El gemu, copleșit de acea senzație. Noaptea asta clar avea să-l omoare înainte să se termine totul.

Și atunci, ea îl luă de mână și îl conduse spre pat.

Capitolul 14

Bietul ei avocat!

Era el tulburat – și nimic nu-i plăcea mai mult lui Mamie. Reacția lui o făcea să se simtă specială, nu doar un alt chip într-un șir lung de femei care îi vizitaseră patul. Simțea că el se reținea, luând-o încet. Precauția, deși de apreciat, nu era necesară. Ardea de vie, fiind disperată după el. Disperată după fericirea paralizantă pe care i-o oferise data trecută.

Sosise momentul.

Fără să întrerupă sărutul lor, ea îl conduse spre patul masiv din lemn de nuc din mijlocul camerei lui. Încă purta cămășuța, pantalonașii, ciorapii și pantofii, iar Frank mai avea doar lenjeria intimă. Dumnezeule, imaginea cu el aproape dezbrăcat ar fi trebuit fotografiată, pictată și sculptată de artiștii de pretutindeni. Materialul atârna de fiecare umflătură, mușchi și curbă, scoțând în evidență unghiurile lui ascuțite și membrele lungi, cu umflături în cele mai bune locuri.

De altfel, prioritatea ei acum era să-l dezbrace de hainele pe care le mai avea pe el.

Nu era agitată în legătură cu actul în sine. Nu cu Frank, oricum. Avea încredere în el, știa că împărtășeau ceva extraordinar – o scânteie care sigur lipsea cu Chauncey sau cu orice alt bărbat. Mai mult, bazându-se pe ce se petrecuse pe masa de biliard, era sigură că el urma să aibă mare grijă de ea, asigurându-se că se bucură de fiecare minut.

Când atinse salteaua cu spatele genunchilor, el o ridică de parcă nu cântărea nimic și o puse pe margine. Mâinile lui se mișcară iute, dându-i jos pantofii și ciorapii, apoi trăgându-i cămășuța peste cap. Apoi, o sărută din nou, înclinându-se cu ea în jos până când ajunse întinsă pe pat, cu corpul lui parțial peste al ei. El îi cuprinse sânul gol cu mâna, înainte ca ea să apuce să se plângă de restul hainelor lui, gustându-l blând și masându-i carnea. Își desprinse gura de a ei.

– Am visat la frumusețile astea, murmură el înainte de a-i lua sfârcul în gură.

Ea gemu. Presiunea era complet diferită de ce trăise ea, nervii îi erau întinși ca niște fire electrice, șocuri de plăcere străbătând-o prin fiecare parte a corpului. Când el trecu la celălalt sân, ea tremura agitată, mișcându-și nerăbdătoare șoldurile.

– Frank, zise ea. Te rog.

El o linse pe lateralul sânului, zgâriind cu dinții pielea sensibilă, în timp ce degetele lui îi găsiră deschizătura pantalonașilor. Îl ajută să-i dea jos de pe șolduri și apoi aruncă îmbrăcămintea pe podea. Înainte ca mătasea să ajungă pe jos, el o trăgea mai bine în pat și cobora între genunchii ei. Apoi, își plecă încet capul și gura lui ajunse acolo, lingând și sugând însăși miezul ei într-un ritm erotic ce o făcea să geamă. Își arcui spatele pe saltea, un geamăt scăpându-i din gât când închise ochii și își depărtă coapsele fără rezerve.

O mână mare îi cuprinse talia și îi ridică palma spre sân. *Da, așa era și mai bine.* Fără să se gândească, ea își masă și modelă sânul greu,

răsucind sfârcul între degete. Niciodată nu avusese asemenea rezultate când se atinsese singură; acum, picioarele îi tremurau și corpul i se îndrepta în goană spre apogeu.

Vârful degetului lui se juca la intrarea ei, penetrând-o. Ea se ridică pentru a contra presiunea, tânjind după ea, cerând-o, și el intră, umplând-o. Buzele lui cuprinseră bumbul din vârful sexului ei și îl traseră în gura lui fierbinte, sugând. Apoi, el mai adăugă un deget, lățindu-i țesuturile, și orgasmul o străbătu precum fulgerul, o încărcătură electrică pulsând și explodând, lăsând-o fără rațiune.

Când își reveni, Frank era încă între picioarele ei, gemând în timp ce lipăia umezeala și îi lăuda în șoaptă frumusețea, gustul și felul cum răspundea la el. Ea se relaxa, plutind pe un nor de fericire, și asculta sunetul gros al vocii lui. O copleși cu atențiile lui, dar nu se retrase.

După un moment, el reveni cu cele două degete în ea. Ea se răsuci, corpul fiindu-i mai sensibil, dar degetele lui iscusite se curbară și apăsară un loc secret care o făcu să-și salte șoldurile.

– Oh, Dumnezeule, zise ea uimită.

Privirea lui, luminoasă și intensă, o urmărea atent în timp ce repeta mișcările adânc în ea. Dorința explodă din nou în partea de jos a corpului ei, mai puternică, mai rapidă – și închise pleoapele. Apoi, el începu să intre și să iasă cu degetele din ea, o mișcare de frecare dulce care o făcea să tânjească de fiecare dată când se retrăgea. Un al treilea deget se alătură în timp ce limba lui se răsucea. Ea simți cum i se încordează mușchii, cum se extinde dorința, în timp ce gura lui iscusită și mâinile lucrau.

Când ea fu lipsită de rațiune și gâfâindă, el se ridică pe marginea patului. Obrajii și gâtul îi erau îmbujorați și roșii. Ochii albaștri furtunoși îi examinau goliciunea în timp ce cu degetele se grăbi să-și desfacă lenjeria intimă. Își eliberă brațele, apoi coborî lenjeria spre talie și în jos pe picioare. Când se îndreptă, ea zări mădularul lui gros într-un cuib de păr negru, apoi el se târî spre ea. Pielea lui goală o atinse pentru prima dată pe a ei, și părul lui aspru de pe picioare și piept o tachina peste tot.

Se sprijini pe brațe deasupra ei, mare parte a greutății lui fiind pe pat. Pe coapsa ei se sprijinea lungimea lui greoaie.

– Ne putem opri dacă nu dorești să continui.

– Nu vreau să ne oprim.

– Știi ce va însemna asta, nu-i așa?

Sprâncenele ei se unire.

– Nu, ce va însemna?

Apucându-i șoldul, se rostogoli pe spate și o trase deasupra lui, picioarele ei încălecându-i șoldurile. Erecția lui, tare și insistentă, se afla chiar sub miezul ei. Îi cuprinse chipul și se uită la ea mai serios ca niciodată.

– Înseamnă că te fac a mea.

Îi luă gura și o sărută, lăsând-o fără capacitatea de a-i mai răspunde. Mâinile i se mișcau peste ea, atingând pe unde puteau ajunge. Mângâind. Alintând. Pentru un bărbat care tocmai rămăsese fără ultimele haine, părea să aibă o răbdare infinită, mulțumindu-se să o înnebunească.

Ea, pe de altă parte, ardea de vie. Știa mecanismul intimității cu un bărbat – Florence avea un pachet de cărți de joc deocheate –, dar nu se așteptase să se simtă dorința asta nebunească și disperarea oarbă după o altă persoană. Cât de *necesară* îi simțea atingerea. Corpul ei avea propria voință, căutând împlinirea, și ea își mișcă șoldurile spre mădularul lui.

El se cambră sub ea.

– Dumnezeule, Mamie. Am nevoie să fiu în tine. Primește-mă în tine, pentru numele lui Dumnezeu! Te rog!

Oh. Acum, înțelegea. Asta era... cu ea deasupra?

– Da, fata mea frumoasă. Exact așa. Ar trebui să fie mai ușor pentru tine așa.

Nu mai conta cum înțelesese el așa repede ce se întreba ea. Era un gând pentru altă dată. Băgând mâna între ei, ea îi apucă ferm mădularul – și el șuieră printre dinții încleștați. Ea renunță și vru să se retragă.

Degetele lui se fixară pe șoldurile ei.

– Nu, Mamie. Ești perfectă. Este perfect. Fă-o să fie mai perfect, te rog.

Ea încercă din nou. De data asta, el privi, cu capul aplecat pentru a vedea cum îl ridică și se ridică și ea un pic în genunchi.

– Așa, zise el. Bagă capul înăuntru, apoi lasă-te în jos câte un pic, cât poți...

El închise gura, pentru că ea îi urmase sfatul și începuse să-l primească în ea. Capătul neted alunecă înăuntru și de acolo nu rămânea decât să respire și să se ajusteze. Nu era nici o durere, doar presiune, și ea bănuia că degetele lui ajutaseră mult la pregătirea pentru asta. Frank rămase nemișcat, cu un strat subțire de transpirație

acoperindu-i pielea în timp ce pieptul lui se ridica și cobora, iar ea controla ritmul.

În curând, intră cu totul, și ei se uniră. El părea imens și tare, ocupând tot spațiul disponibil din corpul ei. Era aproape prea mult, interiorul ei se întindea în jurul lui, strângându-i mădularul. Apoi, dintr-odată, nu mai era suficient. Ea se mișcă un pic, neștiind sigur ce să facă, dar fiind pregătită pentru mai mult.

Palmele lui mari îi ghidară șoldurile, mișcând-o. Ea prinse repede ritmul și se desfăta cu felul în care el se uita la ea, cu ochii fierbinți mijiți, aproape complet acoperiți de pleoape. Dispăru orice sentiment de ciudățenie din cauza poziției sau a sânilor care îi săltau. Se mișcau împreună ca și cum ar fi fost unul, amândoi întinzându-se și încordându-se, atingându-se unul pe celălalt, zgâriindu-se cu unghiile. Fiecare mișcare atingea bumbul umflat pe care el îl dezmierdase cu gura mai devreme, și ea voia tot mai mult, mai mult, mai mult...

– Dumnezeule, da. Mai repede!

El se ridică pentru a-i apuca sfârcul tare în gură, sugând cu putere.

Un foc cu scântei albe o copleși, și plăcerea ajunse la apogeu. Mușchii i se strânseră și pulsau în jurul lui, și el preluă conducerea când ritmul ei se pierdu. Șoldurile lui simțiră orgasmul ei, apoi el încremeni, gemând adânc din gât. Ea simți vag cum mădularul lui se îngroșa în timp ce el pompa în ea.

Se prăbuși pe pieptul lui și încerca să-și tragă sufletul. Sfinte Cerule, asta fusese... neașteptat. Ea se așteptase ca prima dată să fie dificil, ciudat și dureros – iar noaptea asta numai așa nu fusese. Fusese dulce și pasională. Plină de energie și extenuantă. Toate astea datorită acestui bărbat înnebunitor, fermecător și frumos.

El era încă tare în ea, mâinile lui îi mângâiau coloana cu mișcări lungi. În șemineu ardea un foc mocnit și scălda încăperea într-o lumină blândă portocalie care se potrivea cu starea lui Mamie. În oase i se instală căldura, și închise ochii, mulțumită să stea aici toată noaptea.

– Am vorbit serios cu ce am spus mai devreme, șopti el în părul ei. Acum, ești a mea.

Ea zâmbi și își lipi buzele de pieptul lui.

– Pentru următoarele săptămâni, oricum.

El se mișcă până când ajunseră întinși unul lângă celălalt.

– Nu, micul meu trandafir încăpățânat. Vreau să zic a mea pentru totdeauna.

*

Ea clipi la el, așa adorabilă în confuzia ei. Dar se putea îndoi de el după ce se întâmplase aici în noaptea asta?

Acum, clar nu mai renunța la ea. Nu după ce fusese primul – și singurul – ei iubit. Tocmai terminase în ea, pentru Dumnezeu. Ar putea rămâne însărcinată în noaptea asta.

„Și de ce nu te-ai retras, cum îți este obiceiul? Încerci să-i forțezi mâna?"

Nu, nu i-ar face așa ceva. Ca să fie sincer, nu se putuse abține. Orgasmul îl luase prin surprindere, venind așa grăbit și furios peste el, încât nu avusese timp să se retragă la timp. Asta nu i se mai întâmplase până acum, nici măcar o dată. După ce, în copilărie, văzuse cât de afemeiat fusese tatăl lui, mereu avusese grijă să nu procreeze vreun copil. În noaptea asta, cu Mamie, eșuase, dar avea să aibă mai multă grijă în viitor.

Și apoi, voia să se însoare cu ea.

Ideea se instalase și prinsese rădăcini în clipa în care ea sosise în seara asta. Nu avea să renunțe la ea. Să ai o viață întreagă cu ea repetând activitățile din noaptea asta? La naiba, da. Merita să o aibă pe Mamie cu prețul carierei lui sau al statutului lui social.

Nu că avea să renunțe prea ușor la aceste lucruri. Duncan Greene ar putea să încerce să-l ruineze, dar Frank era mai puternic decât acești bărbați. Își aminti cum fusese când nu avusese nimic – și nici de al naibii nu avea să permită să-i ia cineva totul acum.

Nu era el recunoscut că reușea să găsească soluții imposibile? Acum, nu era ceva diferit. Avea să găsească o cale de a-l calma pe Duncan, de a-și păstra trecutul secret, de a-și păstra poziția și de a se căsători cu Mamie.

Avea să fie cel mai norocos bărbat din oraș.

Sprâncenele ei coborâră.

– Nu înțeleg. Pentru totdeauna?

El afișă cel mai fermecător zâmbet al său.

– Da, Mamie. Doar nu crezi că m-aș culca cu tine și apoi nu m-aș căsători cu tine, nu?

Ea se ridică în fund, încercând să-și acopere curajos sânii cu o mână, în vreme ce șuvițe din părul brunet ciufulit îi căzeau pe umeri.

– Să te căsătorești? Cu *mine*? Ce te-a apucat? Te-ai lovit la cap?

Zâmbetul lui se diminuă un pic.

– De ce ești așa sceptică? Nu sunt capabil de căsătorie?

Ea rămase cu gura căscată și se dădu jos din pat. Se aplecă, luă cămașa lui și o aruncă pe ea. Era mult prea mare și arăta ca un sac, dar el simți din nou că o dorește. Doamne, niciodată nu văzuse ceva mai atrăgător decât imaginea cu Mamie purtându-i hainele, cu sfârcurile vizibile prin materialul fin și cu picioarele goale ieșind de sub marginea cămășii.

Abia aștepta să o dezbrace.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Mi-ai zis că nu te vei căsători niciodată, că nu vrei să greșești la capitolul fidelitate.

El reveni cu privirea la chipul ei.

– Să știi că mă pot răzgândi.

– Normal că poți, dar nu cu mine. L-ai auzit pe tatăl meu. Te va ruina. Te va distruge și va refuza să ne binecuvânteze căsătoria.

– Am bani economisiți, investiții. Nu poate lua totul.

– Nu pot permite să se întâmple asta. Nu m-aș ierta niciodată – și într-o zi mi-ai purta pică pentru asta.

– Imposibil. El se întinse pe pat, cu mâinile sub cap. Nu ți-aș purta niciodată pică.

– Este de necrezut, mormăi ea. Nu ar trebui să-ți schimbi părerea.

– Credeam că vei fi fericită. Acum, nu trebuie să te măriți cu Chauncey.

Ea își acoperi gura, întoarse capul și își ațintă privirea la perete.

– De unde vine asta? Din cauza nopții aceasteia? Dacă te simți vinovat că mi-ai luat fecioria, chiar nu-i nevoie. Nu există nici o obligație de căsătorie între noi, mai ales că tu poți pierde totul.

Ah, începea să vadă de ce ea era așa uimită de schimbarea lui de atitudine. Rostogolindu-se pe o parte, el își dădu picioarele pe marginea saltelei și apoi se ridică. Din doi pași, era lângă ea.

– Draga mea. Îi cuprinse capul și o privi în ochi. Aici, nu-i vorba despre fecioria ta sau despre vreo obligație. Este vorba despre tine și despre faptul că nu te pot lăsa să pleci. Abia în noaptea asta mi-am dat seama, după ce am avut o seară mizerabilă gândindu-mă la nenorocitul ăla de contract de căsătorie.

– Asta-i o nebunie. *Tu* ești nebun. Ar trebui să fii internat.

– Sunt întreg la cap, jur! O sărută pe frunte. Acum, hai înapoi în pat, ca să-ți arăt cât de mult te ador în hainele mele.

– Asta a fost o greșeală. Ea făcu o grimasă, apoi făcu un gest către mijlocul ei. Iar din mine *curge*... Trebuie să plec.

Se aplecă și începu să-și adune hainele.

– Îmi pare rău de asta. M-am lăsat dus de val.

– Bun. Sunt ușurată să te aud zicând asta. Acum, putem înceta cu chestia cu căsătoria.

– Nu, îmi pare rău că am terminat în tine. În mod normal, mă retrag. Dar chiar am vorbit serios când am zis că vreau să mă însor cu tine.

– Atunci, voi alege să ignor asta.

El clătină din cap. Nu avea sens ce zicea ea. Căsătoria rezolva totul.

– Nu înțeleg. Nu va mai trebui să te măriți cu Chauncey, și am spus că nu mă îngrijorează amenințările tatălui tău. Ce altceva ar putea fi greșit?

Ținând la piept lenjeria intimă, ea se întoarse pentru a-l înfrunta, cu bărbia ridicată.

– Motivul pentru care nu vreau să mă mărit cu Chauncey este că prefer să am un cuvânt de spus în legătură cu viitorul meu – nu să-mi fie dictat de bărbații din viața mea. Nu m-ai întrebat niciodată ce vreau. Doar ai presupus că voi sări să mă mărit cu tine pentru că tu ai binevoit să mă alegi. Ei bine, nu, mulțumesc.

– Deci te vei mărita cu Chauncey, în schimb?

– De ce trebuie să fii tu sau Chauncey? De ce trebuie să aleg un soț?

– Pentru că tatăl tău o va face în locul tău dacă nu te măriți cu mine.

– Și atunci, ce? Fugim?

– Dacă vrei.

Lui nu-i păsa de nunți; participase doar la câteva. Primăria era foarte bună pentru el.

– Romantismul acestei propuneri este de-a dreptul copleșitor. Cred că ar fi bine să mă așez înainte să leșin, zise ea cu voce sarcastică.

El trecu cu o mână peste maxilarul său.

– Mai bună decât a lui Livingston, care ți-a zis că are de gând să-și păstreze amanta cât e însurat cu tine. Vrei să zici că aia a fost ceva romantic?

– Clar nu.

– Atunci, care-i problema?

– Nu mă pot mărita cu tine. În acest moment, nu mă pot mărita cu nimeni.

El simți că i se strânge pieptul, aerul ieșindu-i din plămâni. Lucrurile nu progresaseră cum sperase el.

– Din cauza tatălui tău.

– El este unul dintre motive. Își ridică rochia și pantofii. Ca să nu mai menționăm că nu m-ai întrebat niciodată.

Ea își luă hainele și se duse în baia alăturată apartamentului lui. La naiba! O dăduse în bară. Prima femeie pe care voia să o ia de nevastă, și ea pleca de lângă el. „Fă ceva, idiotule!"

– Vrei să te căsătorești cu mine? strigă el după ce ea se retrase.

– Nu, răspunse ea imediat, apoi dispăru în baie și închise ușa în urma ei.

Încuietoarea se blocă, sunetul răsunând ca focul unei arme într-o cameră goală.

Eșecul înțepa precum niște ace pe sub piele. Detesta sentimentul ăsta, această neputință ce-l devasta pe interior. Nu se așteptase ca ea să spună nu.

Crezuse că argumentul lui era unul bun. Căsătoria cu el prevenea ca ea să se mărite cu Chauncey, iar el ar fi câștigat cea mai plină viață și cea mai frumoasă femeie din New York drept soție. Duncan ar fi fost o problemă la început, dar una cu care Frank s-ar fi descurcat.

Ar fi continuat să mintă despre trecutul lui, adăugând o poveste tragică pentru a-i explica lui Mamie lipsa rudelor. Nu era o situație perfectă, dar care era alternativa? Ca Mamie să se mărite cu Chauncey într-o lună?

Nu, sub nici o formă.

Locul lui Mamie era lângă Frank, nu lângă îngâmfatul ăla prost. Trebuia să găsească o cale de a o convinge. „Romantismul acestei propuneri este copleșitor." Adevărat, fusese cam practic. Era bine atunci că Frank știa cum să farmece femeile.

Într-adevăr, avea să o farmece. Avea să îi demonstreze că era serios, că ținea la ea și chiar voia să se însoare cu ea. Nu avea să se oprească până nu o cucerea.

Până la urmă, scăpase din cocioaba aia și devenise cel mai bun avocat din oraș. Avea o casă mare pe cea mai râvnită stradă din oraș. Putea să cineze în orice seară voia el în cele mai cunoscute restaurante, să participe la spectacole cu casa închisă sau să se relaxeze în oricare dintre cluburile exclusiviste. Nu urcase până la acest nivel

al succesului stând și așteptând ca lucrurile să se întâmple. Nu, muncise din greu – și apoi muncise și mai din greu –, până când obținuse ceea ce voia.

Și o voia pe Mamie Greene.

– Nu voi înceta să te întreb, strigă el prin ușa închisă.

– Și eu nu mă voi opri din a te refuza, răspunse ea.

El își luă pantalonii și se strâmbă.

– Provocare acceptată, zise el printre dinți. Vom vedea cine câștigă, Marion Greene.

În dimineața următoare Frank ieși din casă mai târziu decât de obicei. După ce o condusese pe Mamie acasă – spre enervarea ei –, nu putuse să adoarmă. Mintea lui continua să întoarcă pe toate părțile posibilitatea de a o câștiga. Florile erau prea insipide. Bijuteriile, prea tradiționale. Mamie era unică, spre deosebire de alte femei care aveau nevoie de lucruri materiale. O femeie care fura bani pentru a sprijini familiile de la periferie nu avea să găsească flatant un fleac sau un buchet de flori.

Trebuia să gândească grandios.

Și mai trebuia și să gândească repede. Avea mai puțin de patru săptămâni să o convingă. Nu era mult timp.

Trăsura sa de oraș îl aștepta. După ce-și salută din cap vizitiul, urcă. Poate că avea să citească niște rapoarte în drum spre centru.

Se așeză – și se trase înapoi surprins. Un bărbat îl aștepta înăuntru, unul pe care nu-l văzuse deloc de 15 ani.

– Ce cauți aici?

Gura lui Patrick se strâmbă.

– Așa îți întâmpini tu fratele de mult pierdut?

Încruntându-se, Frank se aplecă spre fereastră.

– Așteaptă un pic, strigă el către vizitiu. Stai aici până îți spun eu.

Smith, vizitiul său, duse mâna la pălărie și nu spuse nimic. Frank va trebui să afle cum urcase Patrick în trăsură, dar asta putea să aștepte.

Încercă să se relaxeze și să se poarte de parcă prezența lui Patrick nu-l enerva.

– Ei bine?

Patrick întinse picioarele și își îndoi mâinile. Era ciudat cât de mult semăna fratele lui cu tatăl lor, cu bărbia lui ascuțită și ochii de un albastru-închis. Era un chip care îi bântuia visele lui Frank.

– Vrei să-mi spui de ce ai pus un om să mă urmărească?

Frank se strădui să-și ascundă reacția. Neîndemânatic din partea lui Otto să se lase zărit de Patrick.

– Nu știu la ce te referi.

– Nu mă minți, Frank. Bărbatul care a fost cu tine la clubul sportiv mă urmărește și face săpături despre viața mea. Singura persoană care i-ar fi cerut să se deranjeze ești tu. Deci, spune-mi, de ce dintr-odată ești interesat de familia ta?

– Ridicol. Nu m-aș deranja să pun să fii urmărit, mai ales la ce companie ai.

Patrick mijii ochii; un fulger de furie apăru, apoi el îl mască.

– Așa mare și puternic. Mereu ai crezut că știi totul, și văd că asta nu s-a schimbat cu trecerea anilor.

– Atunci, luminează-mă. Spune-mi că nu ești unul dintre bandiții lui Jack Mulligan.

– Te-am privit de la distanță. Privi în jos și îndepărtă o scamă de pe pantalonii lui curați, dar uzați. Avocat important în casa ta mare de pe Fifth Avenue. Mereu m-am întrebat de ce nu te-ai mutat când ai plecat de acasă. De ce ai rămas în New York, când este evident că ai putea trăi oriunde ai vrea. Apoi, am fost arestat și dus la închisoare. Imaginează-ți uimirea mea când cineva m-a scos, mi-a plătit cauțiunea și a făcut să fie retrase acuzațiile. Nu mulți puteau să reușească așa ceva, nici măcar Jack. Mi-am dat seama atunci că tu ai fost.

– Nu, cu siguranță nu...

– Apoi, mai sunt banii, zise Patrick întrerupându-l. Mama primește 200 de dolari în fiecare lună, fără vreun bilet, fără vreo chitanță. Doar un plic cu bani. I-a ascuns mult timp și nu mi-a spus. Bătrânul este mort de vreo opt ani, deci de ce să ascundă banii de mine, singurul copil care a rămas pe lângă ea?

Frank nu spuse nimic. Avea în gât un mare nod. Unde voia să ajungă Patrick cu toate astea?

– Nu ne-ai putut lăsa în pace, nu-i așa? De asta nu te-ai mutat. Crezi că avem nevoie de tine, că suntem niște creaturi sărace și patetice, sub nivelul tău. De parcă ai fi vreun cavaler nobil care vine să ne salveze ca într-o poveste a fraților Grimm.

În pieptul lui Frank se stârni furia, eclipsând surpriza dată de informațiile transmise de Patrick.

– Ai fost arestat pentru furt, Patrick. Așa dornic erai să petreci timp în închisoare, atunci?

– Am fost prins când recuperam ceva ce era al *meu*, ceva ce mulți oameni au încercat să-mi ia în ultimii ani. Doar că am recuperat acel lucru la momentul greșit, și am fost observat de niște copoi. Câteva luni la închisoare ar fi meritat, ținând cont de faptul că am reușit să-mi recuperez proprietatea.

– Deci ar fi trebuit să te las să putrezești în închisoare, cu boli și viermi – ca să nu mai zic despre dușmanii lui Mulligan.

– Tot nu înțelegi. Nu avem nevoie de tine. Familia Murphy l-a șters pe Frank Murphy cu ani în urmă, când a fost clar că-ți era rușine de trecutul tău. Ce fel de nume este Tripp, oricum? Râse profund. Nu ești prea creativ, nu-i așa?

– Du-te dracului! mormăi el, neputându-se abține.

– Nu, du-te *tu* dracului, Frank Tripp! Patrick se aplecă înainte, cu chipul încordat. Du-te dracului că te dai mare cu averea și privilegiile tale, de parcă ar trebui să-ți fim recunoscători pentru firimiturile pe care binevoiești să ni le arunci.

– Nu asta fac. Încerc să ajut.

Gura lui Patrick se strânse într-o linie amară, cinică.

– Dă-mi voie să-ți spun despre *ajutorul* tău, atunci. Știi ce se întâmplă în fiecare lună când mama primește plicul ăla cu bani? Se opri pentru o clipă, dar Frank nu zise nimic. Plânge cu orele. Cu *orele*, Frank. Nu a cheltuit niciodată un cent din banii ăia, doar îi bagă sub salteaua ei. Când am întrebat-o de ce, a zis: „Ăia-s banii lui Frankie. O să-i dau înapoi când vine acasă".

Limba lui Frank se îngreună de emoție. Tuși. De două ori.

– Voiam să-i ușurez povara.

Patrick clătină din cap.

– Trăiești aici, în casa ta elegantă și cu femeile tale elegante, cu toți servitorii ăștia... tu crezi că banii sunt cel mai important lucru din lume. Ce nu înțelegi este că i-ai frânt inima când ai plecat. Nu vrea banii tăi. Ar prefera să-și cunoască fiul decât să aibă câteva sute de dolari.

– Greșești. A fost recunoscătoare când am plecat.

– Pentru că te duceai la școală. Își dorea să ai o viață mai bună – cu toții ne doream asta –, dar nu știa că nu te vei mai întoarce vreodată.

Frank încleștă maxilarul și se uită afară pe fereastră. Era adevărat? Încă vedea ziua în care plecase.

Ea era în bucătărie, tatăl lui dormea în camera din spate. Frank știa să păstreze liniștea, să nu-și trezească tatăl, mai ales nu prea devreme în timpul zilei. Colin intrase împleticindu-se pe la răsărit, cu una dintre fetele care făceau trotuarul ajutându-l să intre. Fuseseră gălăgioși și beți, duhnind a gin. Frank se uitase pe furiș de pe salteaua lui de paie din capătul îndepărtat al camerei și văzuse mâna tatălui lui pe sub rochia femeii, gurile lor lipite. Se întorsese cu fața spre perete și se ascunsese sub perna sa.

În acel moment, hotărâse să accepte oferta domnului Stone.

– Mamă, domnul Stone zice că pot să merg la o școală cu internat pe care o știe el în New Jersey.

Lingura pe care ea o folosea pentru a amesteca se opri.

– Cine va plăti pentru școala asta?

– El.

Ea se întoarse și îl privi dur.

– Și ce vrea la schimb de la tine?

– Nimic. Zice că mă pricep să-i țin registrele, că ar fi trebuit să mă plătească mai mult de la bun început. Cred că-i felul lui de a îndrepta lucrurile.

– Frankie, nimeni nu face o faptă bună din bunătatea sufletului. Trebuie să vrea ceva de la tine.

– Nu, nu-i așa. Zice că ar trebui să mă duc și să obțin o diplomă. Să ies din cartierul ăsta.

O voce bubui din spate:

– Taci din gură, vacă proastă. Nu vezi că dorm?

Frank tresări, și privirea îi fugi spre locul unde dormea tatăl său.

– De ce-i permiți să-ți vorbească așa? șopti el.

Mama lui îl trase mai spre bucătărie, îl îmbrățișă și îi vorbi pe voce joasă:

– Du-te, dragul meu băiat! Du-te și cucerește lumea și nu te mai uita vreodată în urmă!

– Dar mi-a zis...

Se opri. Nu mai conta acum, după atâta vreme.

– Încetează să mă mai urmărești și încetează să-i mai trimiți bani. Ești plecat de 15 ani. Lasă-ne în pace! Ne descurcăm bine și fără tine.

– Da, chiar vă descurcați bine, zise el, fără să-și ascundă sarcasmul. Ești în gașca lui Mulligan, și mama încă locuiește în cocioaba de pe Worth. Sună minunat.

– Arogant nenoro... Patrick își încleștă maxilarul. Lucrez pentru Mulligan, dar nu în banda lui. Sunt berar, pentru numele lui Dumnezeu. Dețin, parțial, propria fabrică de bere. Și, dacă te-ai fi deranjat să vezi cum este înăuntru casa de pe Worth Street, ai fi observat că multe s-au schimbat față de cum erau pe vremuri. Dar nu te-ai deranjat, nu-i așa?

Frank rămase tăcu. Amândoi știau răspunsul la acea întrebare.

Patrick se întinse și deschise ușa. Puse un picior pe treaptă și apoi se întoarse.

– Nu avem nevoie să fim salvați. Nici de tine. Nici de nimeni. Lasă-ne dracului în pace!

Capitolul 15

Primul cadou sosi în după-amiaza următoare.

Mamie lua ceaiul cu surorile și mama ei când majordomul lor, Williams, sosi.

– Domnișoară Marion, a sosit ceva pentru dumneavoastră. L-am lăsat la intrare.

– Oh. Florence îi aruncă o privire cunoscătoare lui Mamie, apoi sări și se grăbi spre ușă. Oare ce o fi?

Mamie îi povestise lui Florence câteva detalii despre activitățile din noaptea precedentă, iar aceasta credea că Mamie era nebună că refuzase propunerea lui Frank. Indiferent de câte ori îi explicase Mamie motivele ei, Florence zicea că-l lăsa pe tatăl lor să câștige.

Mamie prefera să creadă că-l salva pe Frank de furia lui Duncan Greene.

Lăsă gândurile deoparte pentru moment și fugi după sora ei mai mică. Mama lor și Justine le urmară, toată lumea îndreptându-se spre ușa din față. Ce fel de cadou sosise? Flori? Chauncey nu-i trimisese vreun cadou înainte, dar poate își făcea griji că ea nu semnase...

Se opri dintr-odată. La intrare, se afla o bicicletă, cu metalul ei lucind și mica șa de piele. Roți mari și ghidon mare. O fundă roșie lucioasă era legată în față.

Ea clipi și încercă să înțeleagă. Clar nu Chauncey trimisese asta. El considera bicicletele drept acte feminine de rebeliune. Asta însemna...

– Uite, un bilet, zise Justine, mergând înainte când Mamie se opri. Deschide-l, Mamie, și spune-ne de la cine este.

Luând biletul de pe fundă, ea i-l duse lui Mamie.

Înghițind, Mamie deschise biletul.

Pentru mica mea rebelă.

În stomac i se instală căldura, o tandrețe moale mult mai acută decât orice simțise înainte. O singură persoană ar fi putut să scrie acel bilet. De unde știuse? Nu-i spusese despre conversația ei cu Chauncey, care credea că bicicletele sunt ceva de care se bucură doar femeile care aduc necazuri. Dar, cumva, Frank alesese cadoul perfect, ceva cu semnificație, dar și amuzant.

O adora.

„Nu voi înceta să te întreb."

Încerca să o îmbuneze cu cadouri? Dacă era așa, avea să fie dezamăgit. Era fata cea mai mare a lui Duncan Greene, și asta însemna ceva. Orice asociere cu ea însemna pentru Frank sfârșitul statutului lui social, al carierei și al averii sale. Nu putea permite ca el să pățească așa ceva.

Și apoi, el considerase căsătoria o concluzie anticipată când se deschisese subiectul. Fără inel, fără cerere. Fără măcar un *te iubesc*. Doar o decizie calmă, logică în legătură cu viața lui, care acum, din întâmplare, o includea și pe ea.

Nu, mulțumesc. Nu așa voia să-i fie hotărât viitorul.

– Chauncey este așa inteligent, zise Justine. Este un cadou extraordinar.

Mamie îi aruncă o privire lui Florence, care doar zâmbi șmecherește. Apoi, Mamie băgă biletul într-un buzunar din fustele ei. Nu era nevoie să o corecteze pe cea mai mică dintre surorile Green în legătură cu cine trimisese așa-zisul cadou în acest moment. Nu-i putea spune mamei ei că Frank Tripp o ademenea.

Ușa de la intrare se deschise. Tatăl lor apăru. Chipul i se îmblânzi când văzu grupul adunat la intrare.

– Ei, chiar sunt norocos astăzi. Toate fetele mele la un loc.

– Tati, uite! Chauncey i-a trimis lui Mamie o bicicletă. Justine se duse și îl sărută pe obraz. Nu-i așa că-i norocoasă?

Înmână geanta, bastonul și pălăria majordomului, apoi își trecu mâna prin păr pentru a-l netezi.

– Asta chiar este inteligent. Foarte bine, Chauncey, zise el examinând bicicleta. Știi că le-am văzut prin parc, dar n-am mers niciodată cu una. Tu ai încercat, Mamie?

– Nu, nu încă.

Știa teoria despre cum mergea bicicleta, dar nu încercase să pedaleze pe una.

– Tu și surorile tale ar trebui să ieșiți cu ea. Vremea este frumoasă. Doar aveți grijă la mașinile de pe străzi.

Mama fusese de acord, gonind fetele afară în aerul de primăvară pentru a încerca jucăria cea nouă. Atât Florence, cât și Justine aveau de gând să îi ceară tatălui lor să cumpere mai multe biciclete pentru familie.

– Chauncey ar face o criză de nervi dacă te-ar vedea pe așa ceva, șopti Florence în timp ce privea cu Mamie la Justine, care pedala pe alee. Cum ar putea cineva să creadă că-i de la el?

Greu de zis, din moment ce Chauncey nu se deranjase să-i trimită vreodată ceva. Nici un bilet, nici o floare. Nimic în toți acești ani de când îl cunoștea.

Nu-i trimise o telegramă și nici nu-i scrise lui Frank pentru a-i mulțumi. Bicicleta era minunată – și un gest ingenios, dacă era să fie onestă –, dar asta nu schimba lucrurile. Avea să găsească o cale să scape de căsătorie, de orice căsătorie, și soluția nu era să dezvolte sentimente pentru un anumit avocat din Manhattan.

Apoi, veni un alt cadou, în următoarea noapte.

Se întorcea de la cină, când găsi o carte pe perna ei, cu o panglică roșie la o anumită pagină. Crezu că una dintre surorile ei lăsase cartea, probabil pentru că voia ca ea să citească un anumit pasaj. Desigur, existaseră momente când Florence mai strecura câte o carte de joc erotică în exemplarul lui Mamie din *La răscruce de vânturi*. Niciodată un valet de treflă nu uimise vreo femeie așa mult.

Sora ei îi făcea o altă glumă?

După ce-și chemă camerista, Mamie se descălță de pantofi și puse haina pe scaunul măsuței de toaletă. Apoi, își scoase acele cu pietre prețioase din păr, unul câte unul, neliniștită, pentru că voia să lase totul în urma ei. Cina fusese o treabă lungă și formală cu câțiva dintre prietenii părinților ei. O obosiseră întrebările repetate ale lui Fielding despre Chauncey. Nici uneia dintre surorile ei nu i se ceruse să participe, ceea ce o lăsase pe Mamie fără protecție împotriva furtunii de curiozitate.

Camerista ei ciocăni, apoi intră. În timp ce începea să se învârtă pentru a o pregăti pe Mamie de culcare, Mamie o întrebă:

– Sora mea a lăsat cartea asta aici?

Arătă spre perna ei.

– Nu, cel puțin, nu cred asta. Domnișoara Florence a plecat chiar după ce au început cocktailurile și eu am fost aici după aceea, făcând curat. Nu era nici o carte pe pat atunci.

Asta era ciudat. Poate era Justine de vină.

Până când Mamie fu schimbată, pieptănată și curată, aproape că uitase de carte. Se strecură sub cuverturi și se întinse să ia romanul pentru a-l studia. „Cum să stăpânești trucurile de scamatorie".

Ea înțelese substratul și nu se deranjă să-și ascundă zâmbetul. O ajuta să învețe mai bine cum să fure bani din buzunarele filfizonilor nebănuitori. Era drăguț – și o aprobare tacită a activităților ei caritabile. Dumnezeu știa că Chauncey nu ar încuraja niciodată un asemenea comportament.

„Vezi, Frank este potrivit pentru tine."

Alungă ideea asta ridicolă și se aranjă mai bine pe pernele ei. Nu conta cât de potriviți erau sau cum ideea de a-l săruta din nou făcea să-i curgă iute sângele prin vene.

Sau cât de frumoși erau ochii lui.

Sau cât de bine își folosea limba și gura când...

Mda.

Trebuia să uite de toate astea. Frank avea prea multe de pierdut în fața furiei tatălui ei. Nu voia ca el să fie distrus din cauza ei. Nu, cu oricine avea să se mărite, dacă avea să o facă vreodată, trebuia să umble prin înalta societate din New York și să aibă legături cu familia Greene. Cineva care să o iubească și să-i permită să-și ia propriile decizii. Frank nu era acea persoană.

Dacă nu ar durea așa tare...

Își frecă pieptul, încercând să calmeze durerea de acolo. A naibii durere nu încetase de când plecase din casa lui, în urmă cu două nopți. Avea să dispară vreodată?

Oftă și se uită la cartea din mâinile ei. Îi scrisese un bilet? Deschise coperta.

Pentru mica mea pungașă.

Chicoti când văzu mesajul. „Inteligent bărbat."

Cum naiba reușise să strecoare cartea în camera ei? Dacă nu folosise o scară, nu avea cum să intre pe fereastră. Nici nu și-l imagina furișându-se pe lângă camerele servitorilor. Când avea să îl înțeleagă?

„Niciodată, îți amintești? Tu și Frank nu aveți un viitor."

Și doar trebuia să-și amintească de asta.

Ciocănitul se auzi fix la timp. Slavă Domnului pentru cei care respectau punctualitatea.

Frank lăsă tocul jos pe biroul lui și își roti umerii. După o zi lungă de întâlniri, avea o noapte aglomerată de muncă planificată.

– Intră, strigă el.

Ușa se deschise, și apăru Otto Rosen. Frank se ridică atunci când Otto închise ușa în urma lui.

– Bună seara! Mulțumesc că ai venit.

Otto încuviință din cap și își scoase pălăria.

– Bineînțeles. Cred că am toate informațiile de care avem nevoie.

– Excelent! Ia loc. Vreau să discutăm ceva repede, înainte să sosească domnișoara Greene.

– Ah. Otto ridică din sprâncene. Nu eram sigur dacă ni se alătură și ea.

– Ni se alătură, dar sunt câteva chestiuni pe care vreau să le discut fără ea. Mai întâi, să începem cu Patrick Murphy, berarul lui Mulligan.

Otto se foi inconfortabil.

– Din păcate, nu sunt multe de spus. L-am urmărit câteva zile, dar bănuiesc că m-a văzut.

– Clar te-a văzut.

– Da? De unde știi?

– Mi-a zis. Deci nu mai este nevoie să faci săpături despre viața lui.

Patrick fusese foarte clar. Frank nu avea de gând să se mai amestece în afacerile fratelui său.

– Cum te-a găsit?

– Nu-mi dau seama, minți el. Bănuiesc că-i mai inteligent decât lasă să se vadă, ținând cont că-i unul dintre pungașii lui Mulligan.

– Nu-i în banda lui Mulligan, dacă asta crezi. Da, el și Mulligan au un parteneriat când vine vorba despre bere, dar nu-i un infractor, nu din câte am aflat eu.

Hmm. Asta se potrivea cu versiunea lui Patrick. Dar nu se potrivea cu tot ce știa Frank despre familia Murphy. Patrick o luase pe drumul cel bun?

– Ai aflat ceva util înainte să te descopere?

Otto scoase un caiețel din buzunar și îl frunzări.

– Să vedem... Stă pe Worth Street, cu mama și familia lui. Ea este bătrână, și el pare să aibă grijă de ea.

Frank își ascunse o grimasă. Patrick avea grijă de mama lor? Era bolnavă? Nu-i plăcea ideea că mama lui era prea bătrână ca să aibă grijă de ea însăși. De ce nu folosea banii pe care îi trimitea el în fiecare săptămână pentru a angaja ajutor?

„Ăia-s banii lui Frankie. O să-i dau înapoi când vine acasă."

Simțea ceva ce bănuia că-i vinovăție. Dădu sentimentele la o parte, pentru a le analiza mai târziu.

– Ce altceva?

– A muncit într-o fabrică pe când era copil și s-a ales cu niște fragmente de metal în picior. Rana s-a infectat, și a fost obligat să renunțe.

Fusese mult mai rău. De fapt, Patrick aproape că murise. Chirurgul voise să-i taie băiatului piciorul, dar mama lor insistase că-și poate vindeca băiatul.

„Nu voi renunța la el", îi zisese ea chirurgului.

De unde venise amintirea asta? Frank nu se mai gândise la acea zi de foarte mult timp.

– Și fabrica de bere? întrebă el.

– Câștigă decent de pe urma ei. Murphy a început ca ucenic, apoi a cumpărat partea proprietarului. S-a însurat cu o nemțoaică din cartier. Berea este bine privită în Five Points și mai departe – și se extind spre Brooklyn.

Dumnezeule! Cum se întâmplaseră toate astea fără ca Frank să știe?

„Pentru că nu te-ai deranjat niciodată să te uiți."

– Frați? se auzi el întrebând.

– Două surori. Ambele măritate. Una trăiește în New Jersey și cealaltă în Astoria, Queens.

Frank sări în picioare, prea șocat de aceste vești ca să stea nemișcat. Își trecu mâna prin păr și se întoarse spre perete. Surorile lui... vii și măritate? Când avea nouă ani, gemenele de 15 ani, Laura și Sarah, plecaseră de acasă pentru a lucra într-un bordel elegant din centru. Auzise părinții discutând despre asta. Fetele nu se întorseseră, și Frank crezuse... ei bine, crezuse că surorile lui pățiseră tot felul de lucruri, toate rele.

Patrick se vedea cu ele? Erau fericite? Frank își iubise cu înverșunare surorile mai mari. Erau inteligente și frumoase – și avuseseră grijă de el cât fusese mic. Când plecaseră, el se simțise pierdut. Abandonat. Ca și cum Five Points distrugea totul și pe oricine locuia între acele străzi periculoase și sărăcăcioase.

Se înșelase?

– Ești bine?

Sprâncenele lui Otto se lăsaseră în jos. Frank încuviință din cap, înghițindu-și șocul și revenindu-și. Se pricepea să se adune, să afișeze o mască de amabilitate și farmec atunci când îi convenea.

– Desigur. Doar o crampă la picior pentru că stăteam de prea mult timp. Altceva despre Murphy sau trecem mai departe?

Se lăsă în scaunul lui greu de piele și își strânse mâinile. „Relaxat. Calm. Liniștit."

– Nimic altceva. Cum am spus, m-a zărit destul de repede.

„Murphy sunt inteligenți, fiule. Suntem mai inteligenți decât restul."

Tatăl său spusese asta atât de des, încât Frank nu mai putea număra dățile când îl auzise zicând asta. Nu o crezuse, mai ales când tatăl lui duhnea a gin. Nici acum Frank nu putea simți miros de gin fără să-i vină să vomite.

– Ai descoperit ceva ce putem folosi împotriva detectivului Porter?

– Nu, dar încă sap. Poate că Mulligan va avea mai mult noroc.

Acela era răspunsul pe care Frank îl aștepta. Oamenii erau reticenți să vorbească rău despre poliție, în principal de teama răzbunării. Ofițerii erau văzuți ca niște agenți corupți din Tammany Hall, egoiști și părtinitori. De-a lungul anilor, se discutase despre reforme, dar erau doar niște amenințări goale.

– Verifici cu Jack mâine, da?

Otto încuviință din cap și își notă în micul lui caiet.

– Cu plăcere, dar s-ar putea să vrea să vorbească doar cu tine.

– O să mă văd cu el dacă trebuie, dar aș prefera să mă concentrez la audierea preliminară. Am cinci zile să-mi adun gândurile.

– Ai putea renunța.

– Nu. Copiii doamnei Porter merită ca asta să se termine cât mai repede posibil.

– Ești sigur că poți face să fie retrase acuzațiile.

– Absolut. Dacă nu aș fi, aș fi pledat vinovat, pentru o sentință redusă.

Otto își strânse buzele și închise caietelul.

– N-aș vrea să-i văd chipul domnișoarei Greene dacă pierzi cazul ăsta.

Nici Frank nu voia.

– Nu vom pierde.

La ușă se auzi un ciocănit, apoi apăru chipul doamnei Rand.

– Domnule, o domnișoară Greene este aici să vi se alăture.

– Poftește-o înăuntru, te rog!

Frank se ridică și își îndreptă manșetele. Otto se ridică un pic mai lent, cu un zâmbet șiret pe chip.

– Ești așa terminat. Ea știe ce simți?

– Taci din gură, murmură el când Mamie intră.

Ea era îmbrăcată practic, cu o bluză cu nasturi albă și o haină de un albastru-închis. O fustă albastră asortată făcea vârtejuri deasupra vârfurilor cizmelor ei de piele. Se gândi la toată acea piele fină de sub haine și că i-ar plăcea să își treacă o mână peste ea. Să o pună pe biroul lui și să se afunde în interiorul ei fierbinte și lunecos...

La dracu'! Trebuia să înceteze cu fanteziile astea obscene, altfel avea să se facă de râs în fața lui Otto.

– Bună, zise Mamie.

Secretara lui Frank ezită.

– E nevoie să rămân până mai târziu, domnule?

Aruncă o privire insinuantă spre Mamie.

El lucra des până târziu la birou și prefera să fie lăsat singur. Chiar dacă nu ar fi fost cazul, doamna Rand avea un soț infirm acasă și trebuia să o elibereze pe infirmiera care avea grijă de el pe timpul zilei.

– Nu, nu este nevoie. O seară bună, doamnă Rand!

Ea plecă și închise ușa, lăsându-i pe cei trei să aibă intimitate.

– Mulțumesc că ai venit, zise el și arătă spre Otto. Ți-l amintești pe domnul Rosen.

– Desigur. Mamie înaintă și îi strânse mâna lui Otto. Mă bucur să te văd din nou.

– Și eu pe tine, domnișoară Greene.

Frank sesiză faptul că ea nu îi strânsese mâna *lui*.

– Ia loc și hai să începem! Motivul pentru care am cerut să vă văd pe amândoi este pentru că audierea preliminară este peste cinci zile.

Mamie își netezi fustele.

– Ce se întâmplă la această audiere preliminară?

– Acuzarea va încerca să demonstreze că există destule dovezi pentru a se trece la proces. Eu voi încerca să le demontez cazul. Judecătorul va decide dacă trecem sau nu la un proces cu jurați.

– Care va avea loc în câteva luni de la acest moment.

– Exact, dar fac tot ce pot să obțin eliberarea doamnei Porter cât mai repede posibil.

– Știu. Ea își mușcă buza, și părea că atenția ei era departe. Eu doar mă gândesc la copiii ei. Trebuie să fie îngrozitor pentru ei.

– Voi vorbi cu doamna Porter, zise el. Să o pregătesc, să știe la ce să se aștepte. Dar am niște vești tulburătoare. Katie Porter este pe lista martorilor din partea acuzării.

– Oh, nu! exclamă Mamie. Cum pot face așa ceva unui copil de cinci ani?

– Este singurul martor, Mamie. Dacă ea depune mărturie că a văzut-o pe mama ei lovindu-l pe tatăl ei cu tigaia, atunci asta va fi în folosul cazului pentru acuzare. Pentru moment.

– Copiii nu sunt martori pe care te poți baza, zise Otto.

– Adevărat. Frank va trebui să se gândească bine cum să i se adreseze fetiței. Mamie, tu îi cunoști pe acești copii. Este capabilă să depună mărturie în tribunal?

– Da. Este timidă, dar destul de inteligentă. Deși nu știu ce va spune. Nu am întrebat-o cât a văzut în acea dimineață.

– Am nevoie să mă ajuți cu asta. Acești copii te cunosc, și tu vei putea să le liniștești grijile mai bine ca Otto sau ca mine. Avem nevoie ca ea să spună adevărul, dar într-un fel în care să o pună pe mama ei în cea mai bună lumină.

– Vrei să mintă?

– Sub nici o formă. Dar trebuie să aflăm ce a văzut. Acum, trebuia să-i dea vestea cea proastă. Asta înseamnă că ar trebui să fii prezentă la proces. Va trebui să participi la audiere.

Mamie nu înțelegea. Frank părea să se pregătească pentru ripostele ei, dar ea nu înțelegea de ce ar fi o problemă faptul că o ajuta pe Katie la proces. Era dispusă să facă orice pentru a o scoate pe doamna Porter mai repede din închisoare.

– Bine.

– Nu cred că înțelegi ce înseamnă asta.

Ea își înclină capul către Frank, conștientă de prezența lui Otto în spatele ei. Încercă să nu lase frustrarea să se strecoare în vocea ei.

– Luminează-mă, atunci, te rog!

– Prezența ta va fi observată. De către oricine este prezent.

– Și?

– Și raportată ziarelor. Și observată de membrii poliției. Și va comenta oricine te recunoaște.

Oh. Asta însemna...

Un fior rece o străbătu, și clipi de câteva ori la peretele gol din biroul lui Frank.

– Otto, zise Frank și se ridică. Îți trimit mai târziu o telegramă și te informez cum merg lucrurile.

Vocile lor continuară să se audă, dar Mamie nu era atentă. Se gândea la tatăl ei și la cum avea să reacționeze el la vestea implicării ei în asta. Ce prevedea? Nimic bun.

„Eram dispusă să apar în instanță înainte să mă culc cu Frank Tripp. Reacția tatălui meu nu ar trebui să conteze."

Cu toate astea, știa la ce concluzii urma să ajungă tatăl ei când avea să afle despre acest proces. Concluzii care aveau să întărească ceea ce credea deja: că Mamie era încurcată cu Frank Tripp.

La dracu' cu totul.

Ei bine, n-avea ce să facă. Dacă Katie trebuia să depună mărturie, atunci Mamie era cea mai bună persoană care ar putea să ajute cu fata. Îi vizitase pe copiii doamnei Porter de multe ori, aducându-le de multe ori dulciuri, și Katie chiar începuse să-i zâmbească lui Mamie. Dacă Mamie trebuia să îndure furia și dezamăgirea tatălui ei pentru a o elibera pe doamna Porter, atunci asta urma să facă. Cu plăcere.

Tatăl ei avea să treacă peste. Mamie nu se căsătorea cu Frank. Poate că aveau o prietenie... specială, dar nu una care să ducă la căsătorie

și la ruina lui Frank. Nici cu Chauncey nu se mărita. Tot ce trebuia să facă era să rămână puternică și să nu-l lase pe tatăl ei să o intimideze pentru a face cum voia el.

Același lucru era valabil și pentru Frank. Oricât de mult încerca el, trebuia să-i reziste – lui și cadourilor lui bine alese.

Simți furnicături la ceafă cu jumătate de secundă înainte ca el să apară. El se sprijini de birou, cu privirea prudentă. Inima ei tresări când văzu picioarele lui lungi îmbrăcate în lână de calitate. Talia îngustă și pieptul lat. Purta o vestă galbenă de mătase cu costumul lui de un gri-închis, și culoarea scotea în evidență nuanța vie din irisul ochilor lui. Avea să devină vreodată imună la imaginea lui? Se îndoia, ținând cont de amintirile din noaptea trecută.

„Ești perfectă. Este perfect. Fă-o să fie cu adevărat perfect, te rog!"

În acea noapte, o transformase într-o baltă tremurătoare de dorință. Felul cum vorbea, lucrurile pe care le spunea. Cum îi simțea gura peste a ei, mâinile... Grija cu care el o atinsese și îi oferise plăcere. Totul fusese așa *bine*.

Atracția față de Frank trecea dincolo de felul cum arăta. Avea de-a face cu inteligența și hotărârea lui. Încrederea lui, ușurința cu care se mișca și respira.

„Se numește privilegiu. Este bogat și se mișcă în aceleași cercuri sociale ca tine."

Privilegiu pe care tatăl ei avea să i-l retragă dacă le afla secretul.

Nu putea permite să se întâmple asta.

– Văd că ai înțeles la ce m-am referit, zise el într-un final.

– N-avem ce face. Voi minți și îi voi spune tatălui meu că doamna Porter este o prietenă.

El își încrucișă picioarele la glezne.

– Va întreba cum v-ați întâlnit.

– Prin munca mea filantropică la periferie.

– Ce muncă filantropică?

– Ajutând familiile nevoiașe.

– Știi că va fi furios.

Ea se chinui să-și suprime crisparea.

– Fără îndoială că va fi cu amândoi. Se va întreba de ce mi-ai permis implicarea.

– Mă voi ocupa de tatăl tău când va veni momentul.

Ea miji ochii și îl studie. Ce punea la cale?

– Nu-mi place cum sună asta. La ce te referi?

– Mă refer la faptul că mă voi ocupa de el. Ridică din umeri. Îl voi informa despre intențiile mele.

– Scuze, intenții să ce?

– Nu să ce. Față de cine. Mai precis, față de *tine*.

Dacă ar fi băut, s-ar fi înecat.

– *Eu?* Tu ai înnebunit? Nu-i poți spune despre noi.

– Nu-i voi spune totul, doar îi voi dezvălui ce simt pentru tine. Maxilarul lui deveni dur, pe chipul lui se văzu hotărârea. Am vorbit serios, Mamie. Nu voi renunța până nu te vei căsători cu mine.

Iarăși asta.

– Eu mi-am expus deja obiecțiile la această idee. Aș dori să le respecți.

– După ce-l voi convinge pe tatăl tău să ne sprijine, știu că-ți vei schimba părerea.

Ea scoase un sunet de neîncredere din gât.

– Nu va fi niciodată de acord ca tu să mă curtezi în locul lui Chauncey. Niciodată. Tatăl lui Chauncey este cel mai apropiat prieten al tatălui meu. Pactul căsătoriei a fost făcut cu ani în urmă.

– Vom vedea.

El zâmbi viclean, de parcă știa ceva ce ea nu știa.

– Ce pui la cale? Sper că nu-i vei face rău lui Chauncey.

– Ți se pare că aș face așa ceva?

– Da, dacă convine scopurilor tale.

– Așa părere proastă ai despre mine? El clătină cu tristețe din cap. Și eu care credeam că darurile mele vor ajuta cu asta. Le-ai primit, nu-i așa?

Căldura urcă până la gulerul ei. Fusese nepoliticos din partea ei că nu-i mulțumise pentru cadourile bine alese.

– Da. Sunt minunate. Bicicleta este un adevărat spectacol.

– Și cartea? El își desfăcu picioarele, îndepărtându-se de birou și venind mai aproape. Ai studiat din ea?

– Poate.

O făcuse... nu că ar fi recunoscut asta față de *el*.

– Mincinoaso. Știu că ai exersat.

Se aplecă, își puse mâinile sub coatele ei și o ridică de pe scaun. Când fură față în față, ținând-o, palmele îi alunecară pentru a-i prinde șoldurile. Inima ei tresări, organ prost entuziasmat de ideea de a-l avea aproape. Căldura atingerii lui trecu în carnea ei, amintindu-i

de toate lucrurile perverse din noaptea trecută. Lucruri perverse pe care nu le putea uita, oricât de mult încerca.

– Mi-a fost dor de tine, zise el încet, mângâindu-i oasele șoldurilor cu degetele mari, prin haine. Te-ai gândit la mine?

Ea sesiză cât de ridicolă era întrebarea, așa disperată și nesigură. Nu-i stătea deloc în fire.

– Nu, minți ea.

– Hmm. Nu părea să o creadă. Mâna lui ajunse la gâtul ei, unde degetele blânde trecură peste pulsul ce-i bătea puternic sub piele. Într-o zi, vei recunoaște adevărul.

„Niciodată."

– Așa încăpățânată, murmură el. Apoi privi, cu ochii mijiți, atingându-i buza de jos. Eu n-am făcut altceva decât să mă gândesc la tine. Am adăugat la rutina mea zilnică trei sesiuni, în caz că te întrebai. În curând, nu voi mai putea să-mi mai despart mâna de mădular.

Ea își mușcă buza pentru a nu chicoti, chiar când căldura îi invada corpul.

– Și la ce te gândești pe durata acelor trei sesiuni?

– La plăcere. A ta, a mea. A *noastră*.

Degetele ei îi atinseră pieptul, disperate să-i parcurgă din nou unghiurile ascuțite și mușchii bine definiți.

– Asta pare destul de vag. Mi-e milă de imaginația ta.

– Crezi că-mi lipsește imaginația? Draga mea mică inocentă, gândurile mele depravate te-ar face să fugi urlând.

Abia putea să respire; aerul devenise încărcat de dorință. Să fugă urlând? Ba bine că nu! Și apoi, murea de curiozitate să afle ce însemna *depravat* pentru avocatul ei din înalta societate.

– Încearcă-mă!

Colțurile gurii ei se curbară, și el o trase spre el. Erecția lui împingea insistent între ei. Gura lui se afla lângă tâmpla ei, și aerul din gura lui îi excita pielea fină.

– În acest moment, îmi imaginez cum te aplec peste biroul meu. Cu toată lumea de partea cealaltă a ușii ăleia subțiri, ți-aș ridica fustele. Te-aș putea penetra prin deschizătura pantalonașilor, ca să fie lucrurile curate și ordonate. Dar vreau mai mult. Vreau să gemi și să implori. Așa că ți-aș desface pantalonașii și i-aș lăsa să cadă pe podea, iar fundul tău superb, gol și în formă de inimă ar rămâne ridicat spre mine. Aș îngenunchea în spatele tău, te-aș desface și ți-aș linge

labiile. Ți-aș excita clitorisul până te-ai uda și ai fi pregătită. Apoi, m-aș ridica și mi-aș deschide pantalonii...

Ea se lasă spre el, gura ei lovindu-se de a lui, buzele lor ciocnindu-se într-un sărut brutal. *Dumnezeule*, ce spusese... Era toată topită și tremura de nevoie. Unde învățase să vorbească așa, să folosească astfel cuvintele? În loc să o șocheze însă, o răscolise. Simțea o durere între picioare, corpul îi vibra în ritmul inimii.

Degete dure i se afundară în piele, sărutul lui fiind disperat și sălbatic. Așa diferit de bărbatul elegant care condusese ședința de mai devreme. Adora să-l vadă răvășit. Mâinile ei se înfipseră în părul lui, strânsoarea lui fiind fermă în timp ce ea se lipea și mai tare. Era o nebunie să-l sărute când se aflau acolo, dar nu părea să se poată opri. Gura lui era fermă și convingătoare, atingerea lui – un drog fără de care nu putea funcționa.

Când el se desprinse de gura ei, din gâtul ei ieși un sunet de protest. Rămaseră acolo, gâfâind, pentru o lungă secundă, înainte ca el să închidă ochii.

– Nu ar fi trebuit să încep asta. Nu aici.

– Pentru că ușa nu-i încuiată?

– Nu. Am încuiat-o când a plecat Otto. Nu ar fi trebuit să încep asta pentru că nu mă pot concentra la muncă dacă te știu aici și am prea multe de făcut înainte să pot pleca.

Făcu un pas în spate și arătă spre erecția din pantalonii lui.

– Sesiunea numărul patru, atunci?

El își trecu o mână peste față, gemând.

– Se pare că trebuie, doar dacă nu cumva ai planuri să mă vizitezi acasă mai târziu în seara asta.

– Am un eveniment cu familia. Balul Kirkland.

Cel mai probabil, nu avea să se termine până la unu sau două noaptea.

El păru descurajat de această veste.

– Ești un pericol pentru liniștea mea sufletească, Marion Greene.

O putere amețitoare o învălui, știind că și el era la fel de vrăjit de ea, tânjind după ea cum tânjea ea după el. Asta era ceva nou pentru ea, deci se simți ușurată când își dădu seama că și el simțea aceeași dorință copleșitoare. Privirea îi coborî spre partea din față a pantalonilor lui, apoi spre birou. Pofta și dorința îi ardeau prin vene, un trosnet care cerea să fie satisfăcut de către acest bărbat – un bărbat

cu care nu se putea mărita. Dar se putea bucura de puținul timp împreună.

Și, serios, unde era răul? Erau doi adulți cu consimțământ, care se doreau unul pe celălalt, și clădirea de birouri fusese aproape goală când sosise ea. Era oare posibil ce spusese el mai devreme?

Oamenii făceau asta... pe un birou? Apoi, își aminti de cărțile de joc erotice ale lui Florence. Înlocuiai canapeaua cu biroul... Mamie își dădu dintr-odată seama că funcționa. Și poziția păruse chiar plăcută, dacă era să te iei după chipurile partenerilor.

„Vreau să gemi și să implori."

Da, și ea avea să-l facă pe el să geamă și să implore.

– Fantezia asta a ta, începu ea și porni spre birou. Ai mai făcut-o vreodată așa?

– Aici?

Vocea lui se opri în mijlocul acelui singur cuvânt. Un semn grăitor, consideră ea.

– Sau acasă. Oriunde există un birou.

– Nu, nu am mai făcut-o. Înghiți în sec. Este puțin cam mult, Mamie. Sper că nu te gândești că o putem face acum.

Cam mult? Adică, ea nu ar fi putut să se descurce? La baza șirei spinării i se aprinse o mică scânteie de furie.

– Știi, de fiecare dată când îmi spui că nu pot face ceva, mă ambiționez și mai tare.

– Știu, dar la dracu'. Ești fata lui Duncan Greene, și eu nu pot...

– Nu iarăși asta. Am obosit să fiu *doar* fata lui Duncan Greene. Își ridică fustele, se cocoță pe marginea biroului și se împinse pe suprafața de lemn. Hârtiile foșniră sub fundul ei. Când vei începe să *mă* vezi?

– *Dă-te jos de pe biroul ăla.*

Pielea de pe gâtul lui se înroși puternic deasupra gulerului, pieptul îi urca și îi cobora cu rapiditate odată cu respirația. Mamie își ascunse un zâmbet. Îi plăcea să o vadă acolo.

– Nu, cred că voi rămâne. Și apoi, nu-i mare diferență între acest birou și masa de biliard.

– Poate am ceva timp pentru un hotel. Hai să mergem acum! Este unul la câteva străzi distanță. Ar fi mai bine pentru tine.

– Iarăși decizi tu ce-i mai bine pentru mine. Este foarte, foarte obositor, Frank. Ea își ridică fustele lent, centimetru cu centimetru, dezvăluindu-și gambele, până când manșeta de dantelă

a pantalonașilor ei i se văzu sub genunchi. Când vei învăța? Eu decid ce vreau, nu altcineva. Nici un bărbat – soț, tată sau altceva – nu va lua decizii în locul meu.

– Oh, Dumnezeule, mormăi el, cu ochii albaștri sclipitori ațintiți la picioarele ei.

Ea își depărtă genunchii până când coapsele îi erau larg desfăcute, încă acoperite de fuste, iar el inspiră brusc.

– Tot mai vrei să mă dau jos de aici? întrebă ea.

– Dumnezeule, nu!

Veni spre ea în timp ce își dădea jos haina. Îmbrăcămintea căzu pe podea, și apoi el era peste ea, cuprinzându-i chipul cu mâinile lui mari, iar gura lui se lovea de a ei.

„Dulce victorie", se gândi ea și îl sărută la rândul ei.

Capitolul 16

Cu siguranță avea să ajungă în iad pentru că o pângărea pe fata lui Duncan Greene în biroul lui, pe biroul lui... dar Frank nu se putea abține. Mamie era prea tentantă, prea încăpățânată, și el era prea slab să-i reziste. „Mereu am fost prea slab să-i rezist."

Șoldurile lui își făcură loc între coapsele ei, și o trase cât de aproape permitea poziția. O sărută puternic, mâinile mișcându-i-se peste tot în același timp, creierul lui nefiind capabil să hotărască unde să se concentreze mai întâi. Dorința se dezlănțuise în sângele lui, pofta trupească copleșindu-i facultățile mintale. „Așa tare. Așa disperat."

El băgă limba în gura ei, având nevoie să o guste, și ea îl întâmpină dornică, gustându-l la rândul ei. El gemu și, fără să se gândească, își roti șoldurile între coapsele ei. Ea se desprinse de gura lui pentru a suspina, dând capul pe spate, în abandon.

– Fă-o din nou, îl rugă ea cu vocea aceea răgușită pe care el o adora.

Dumnezeu să-l ajute, o făcu. Apăsă cu vârful mădularului pe miezul ei, rezultatul fiind o frecare divină care îl făcu să vadă stele. „La dracu'!"

Îi dădu jacheta jos de pe umeri și de pe brațe. Chiar și așa, avea nasturii închiși până sus – prea acoperită pentru mâinile și gura lui.

– Te vreau goală, zise el, sărutându-i pielea delicată a gâtului. Întinsă din nou ca un festin în patul meu.

Reușise să-i simtă zile întregi mirosul pe așternuturile lui, și mirosul îl făcea mereu să aibă erecție.

– Și mie mi-ar plăcea asta. Nici măcar n-am avut ocazia să te explorez data trecută.

Mădularul lui tresări când el își imagină cum stă întins în patul lui gol, în vreme ce Mamie îl atinge și îl linge peste tot. Îl speria cât de mult dorea asta.

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

– Așa deci? Degetele ei ajunseră la cingătoarea pantalonilor lui și începu să-i descheie nasturii. Atunci, pot să te explorez acum?

Putea să reziste? Era aproape gata să termine cu doar câteva sărutări și frecându-se de pelvisul ei. Nu se putea ca asta să se termine prea repede, mai ales că ea îi îndeplinea fantezia asta incredibilă.

– Mamie...

Vocea lui se pierdu în vreme ce el îi urmărea degetele. Avea nevoie ca ea să se grăbească, dar și să fie lentă. „Îmi pierd mințile din cauza ei."

Ea puse mâna pe cămașa lui pentru a o îndepărta. Cum vesta și bretelele încă erau la locul lor, nu reuși mare lucru.

– Ai putea să ajuți, zise ea și își trecu dosul mâinii peste forma erecției lui.

Genunchii lui aproape cedară când plăcerea îi urcă de-a lungul șirei spinării.

Trecuse de tachinare, de jucat. Rămăsese fără abilitatea de a rosti cuvinte în clipa în care degetele ei aterizaseră pe cingătoarea lui. El își scoase lavaliera și vesta repede și eficient, își dădu jos bretelele și trase cămașa peste cap. Ea observă asta tăcută, mușcându-și buza, privindu-l intens, cu seriozitate. Își plimbă degetele pe pieptul lui prin lenjeria lui subțire când el termină.

– Dumnezeule, dar ești cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

El deschise gura pentru a-i răspunde la compliment, dar mâna ei o luă în jos, spre vintrea lui, și el închise gura. Degetele diafane deschiseră micii nasturi ai lenjeriei lui intime, care era tot ce mai despărțea pielea lui goală de atingerea ei. Frank își ținu răsuflarea, anticiparea cuprinzându-l ca un curent electric, și desfăcu și el în grabă câțiva nasturi.

Când mădularul îi fu eliberat, Mamie îl cuprinse cu o mână, delicat, de parcă-i era teamă să nu-l rănească.

– Arată... așa diferit de aproape, șopti ea. Îl simt moale și tare în același timp.

El gemu, umflându-și pieptul, în timp ce atingerea ei blândă îl analiza.

– Prinde bine, draga mea. Fii cât de dură vrei! Nu mă poți răni.

– Așa?

Ea strânse pumnul, apoi trase. Cu putere.

– La dracu', gemu el când plăcerea explodă în fiecare parte a corpului său. Da, fix așa.

Ea o făcu din nou, și el închise pleoapele într-o fericire delicioasă. Își lăsă fruntea pe umărul ei și încercă să nu termine după câteva atingeri, ca un băiețandru. Dar, Doamne, nu era ușor. Nimic nu era vreodată ușor cu Mamie... Și adora asta.

Mâinile lui alunecară prin materialul de la șoldurile ei.

– Pot să te ating?

– Mă atingi, îl tachină ea. Și apoi, îmi place să te am la mila mea.

– Deci nu vrei să fac dragoste cu tine pe birou? Să intru adânc în tine și să te fac să ai orgasm?

Ritmul ei ezită, și mâna ei liberă începu să ajute cu datul fustelor la o parte.

– Dumnezeule, da. Te rog!

El găsi deschizătura din pantalonașii ei în câteva secunde și ajunse la pielea fierbinte și umedă.

– Ești complet udă. Cred că-ți place să mă seduci.

Ea strânse dinții peste lobul urechii lui și îl mușcă ușor.

– Cred că ai dreptate, șopti ea în urechea lui.

Boașele lui Frank se încordară la împunsătura delicioasă de durere și de pe capul mădularului lui curse umezeală. „Nu mai durează mult. Grăbește-te, la naiba!" Strecură un deget în ea, întinzând-o până când mai strecură un deget. Apoi, o sărută, înghițindu-i gemetele și suspinele, atingându-i clitorisul cu podul palmei, până când ea îl trase mai aproape.

– Acum, Frank. Te rog.

Ea îi ghidă capul spre intrarea ei și el împinse înainte, având grijă să o ia încet. Nu uitase că pentru ea era doar a doua oară și că o cam grăbise data trecută, ținând cont de circumstanțe. Naiba

să-l ia dacă nu avea să se bucure de asta. „Așa strâmtă, așa fierbinte. Nu termina încă."

Tot mai adânc și mai adânc, centimetru după centimetru agonizant. Transpirația îi apăru pe frunte. Impulsul de a pompa aproape îl copleși.

Apoi, degetele ei se înfipseră în șoldurile lui, și el fu pierdut. Intră în ea, umplând-o, și amândoi expirară precipitat.

– Te simt așa bine, îi zise el. Nu știu dacă rezist.

– Mișcă-te, te rog. Am nevoie să te miști.

Dorința de a-i oferi plăcere trecu peste orice. Îi ridică genunchii și o deschise mai mult, iar ea se prinse cu mâinile de birou. Apoi, el intră adânc, cu destulă forță încât să o ridice un pic de pe lemn.

– Oh, Dumnezeule, icni ea. Mai mult.

El nu se putu opri atunci, pledoaria ei răsunând în urechile lui, în timp ce-și mișca șoldurile și intra și ieșea din ea. Era cu adevărat divin, diferit de tot ce mai simțise el, probabil pentru că pe femeia asta o dorea mai mult decât orice pe lume. Dacă asta-l aștepta pentru restul vieții lui, avea să moară un om fericit.

Pereții ei se contractară, iar membrele i se tensionară, expresia de extaz de pe chipul ei fiind așa atractivă, încât el fu nevoit să-și muște obrazul pentru a nu termina chiar atunci. El își mută o mână pentru a-i atinge clitorisul cu degetul mare.

– Termină, fată frumoasă. Termină aici, pe biroul meu, în cabinetul meu, unde oricine care trece pe lângă te poate auzi țipând...

În acel moment, corpul ei se cutremură, miezul ei mulgându-i mădularul, și el nu mai reuși să se controleze. Închise pleoapele în timp ce șoldurile lui șovăiră, cuprins fiind și el de un orgasm puternic, genunchii înmuindu-se în vreme ce sperma îi ieșea din mădular. Era o fericire pură și amețitoare, val după val de plăcere amețitoare, corpul lui golindu-se în al ei.

Rămaseră acolo pentru un lung moment, trăgându-și amândoi sufletul. Iar terminase în ea, deși nu voia să facă din asta un obicei – nu fără a discuta cu ea înainte. Copiii nu făcuseră parte din viitorul lui, nici căsătoria, dar apoi o cunoscuse pe Mamie. Îi plăcea ideea de a întemeia o familie cu ea când ea avea să fie pregătită. Voia să trăiască totul cu această femeie.

Ea se mișcă.

– Au.

– Oh, scuze. Stătea acolo ca un idiot, în ea, visând poetic, fără să se gândească la disconfortul ei. Lemnul era, probabil, tare. Făcu un pas în spate, își bagă mădularul semierect înapoi în lenjeria intimă, apoi o ajută să coboare de pe birou. Îi aranjă șuvițele rebele de păr de pe frunte. Ți-am făcut curte destul?

Ea chicoti.

– Încă un pic de curtat, și s-ar putea să-mi dau sufletul.

– Știi la ce mă refer. Te-am curtat destul ca tu să fii de acord să te măriți cu mine?

Buzele ei formară un zâmbet reticent.

– Frank, nu mă pot căsători cu tine. Cu cât mai repede accepți asta, cu atât va fi mai bine. Ea arătă spre o ușă închisă în partea îndepărtată a biroului lui. Acolo este baia?

El încuviință din cap și o lăsă să se ducă să se spele fără să se certe. Până la urmă, avea să iasă victorios din lupta voințelor lor. Momentan, avea să se bucure de luptă.

La scurt timp după aceea, după ce o condusese pe Mamie la o birjă, ușa biroului lui Frank fu deschisă. Intrară ceilalți parteneri ai biroului de avocatură. Frank le studie expresiile serioase și se pregăti.

– Bună seara, domnilor. Trebuia să ne întâlnim și am uitat?

– Frank, avem o problemă, zise direct James Howe.

William Travers, cel mai calm din grup, nu spuse nimic, doar merse spre scaunele din fața biroului lui Frank și se așeză. Charles Thomas arătă direct spre Frank.

– Ai întors poliția împotriva acestei firme.

Frank se lăsă pe spate și se legănă în scaunul lui.

– Asta-i ridicol. Ce naiba te face să spui asta?

– Dovezile din cazul meu de omor au dispărut, se răsti Charles.

– Iar eu contam pe mărturia poliției într-un proces de săptămâna viitoare pentru a-mi ajuta clientul. Acum, s-au retras. James își puse mâinile în șolduri. Și nu reușesc să îl fac pe nici unul dintre detectivi să stea de vorbă cu mine în calitate oficială.

– Doi dintre martori au dispărut și unul dintre clienții mei a fost bătut până a leșinat într-o celulă azi-noapte. Charles se uită la William. Lucrurile nu mai pot continua. Trebuie să renunți la caz.

William ridică mâna și îl înfruntă pe Frank:

– Te-ai certat cu Byrnes din cauza cazului Porter.

Nu era o întrebare, pentru că partenerii lui știau deja.

– Unul dintre oamenii lui Byrnes este vărul decedatului. Byrnes mi-a cerut să mă dau la o parte și să permit unui avocat din oficiu să preia cazul.

– Același sfat pe care ți l-am dat și noi acum câteva săptămâni, zise Charles. Ne-ai zis să nu ne facem griji – și uite ce s-a întâmplat.

– Te rog, Charles. William nu-și luase privirea de la Frank. Hai să ascultăm de ce acest caz este așa important.

Frank expuse lucrurile cât de bine putu: abuzurile, prietenia cu Marion Greene, autoapărare, copii. Când termină, William își mângâia gânditor barba.

– Acest caz este o cerință din partea lui Duncan Greene?

Frank se foi pe scaunul său.

– Nu, nu chiar.

– Cum adică *nu chiar*?

– Duncan mi-a cerut să am grijă de interesele lui, și eu am interpretat această cerere ca incluzând și familia lui. Pe Marion, în mod deosebit.

– Voi doi aveți o relație amoroasă?

Frank înlemni. Nu era ceva ce dorea să discute, nici măcar în intimitatea biroului lui, cu cei trei parteneri ai săi. Cu toții erau adepții păstrării secretelor, dar să recunoască legătura lor ar fi însemnat să îi trădeze încrederea lui Mamie.

– Dumnezeule, aveți, zise Charles. Este logodită cu fiul cel mare al lui Livingston.

– Contractul de căsătorie nu s-a semnat încă, nu reuși Frank să se abțină să adauge.

– Nu-mi vine să cred că distrugi firma asta pentru o femeie.

Charles se uita furios la Frank.

– Nimeni nu distruge nimic, zise William. Duncan știe despre tine și Marion?

Frank clătină din cap.

– Nu încă.

William oftă și clătină din cap.

– Am vorbit cu Livingston despre asta. Toată lumea consideră căsătoria ca un lucru inevitabil.

„Mai puțin eu și Mamie", vru Frank să adauge.

– Stai să înțeleg, zise James. I-ai enervat pe Byrnes și pe toți detectivii din departamentul de poliție și ești pe cale să superi doi dintre cei mai mari clienți ai noștri. Îmi scapă ceva?

– Fac ce este corect pentru clienta noastră, doamna Porter, zise Frank. Merită să fie achitată pentru această crimă.

Chipul lui Charles se înroși.

– Pui în pericol modul nostru de viață pentru o criminală din clasa de jos al cărei loc este la azil.

– Nu-i nebună. Este o femeie care s-a apărat – pe ea și pe copiii ei – de un bețiv violent.

– Nu-i pasă nimănui! se răsti Charles. Asta se întâmplă în fiecare zi în Five Points. Oamenii ăia sunt niște animale.

Cuvintele îi zgâriară nervii lui Frank precum un brici. În urmă cu două luni, ar fi putut să fie de acord; dar, după câte văzuse și aflase de la doamna Porter și copiii ei, de la doamna Barrett, până la fratele lui, Frank știa mai bine. Faptul că se chinuiau și locuiau în case închiriate nu însemna că erau oameni răi.

Și Frank cunoscuse destui criminali de viță nobilă care comiseseră fapte îngrozitoare... și nu plătiseră niciodată prețul. „Pentru că tu i-ai ajutat. Tânjeai după bani și putere, întorcându-le spatele celor mai puțin norocoși."

– Nu este un animal, zise el. Este cineva care are nevoie de ajutor, și eu am de gând să o ajut.

– Cu ce cost? întrebă James cu vocea plină de indignare. Al nostru? Această firmă?

Frank se uită la chipurile bărbaților pe care îi considera colegi și prieteni. Erau tot ce aspirase să devină când scăpase de pe Worth Street și plecase la școală. Bogat peste visele lui, bine-venit în orice club și restaurant din oraș. Întâlniri cu primarul și cu senatorii statului. Femei frumoase oricând dorea.

Acum, îi vedea așa cum erau: reci, calculați. Elitiști. Mercenari, gata să facă orice pentru un dolar.

„Înainte să mă hotărăsc dacă o ajut pe femeia asta, vreau să știu mie ce-mi iese."

Rușinea i se urcă pe ceafă. Chiar îi spusese asta lui Mamie?

– Charles, James, zise William. Dați-ne un moment, da?

Cu maxilarele încordate, ceilalți doi parteneri ieșiră furtunos din biroul lui Frank. Ușa fu trântită, și tăcerea se așternu în încăpere ca un nor întunecat.

– Acum, Frank, începu William, mereu m-am simțit ca un tată pentru tine. Când ai început în firma asta, chiar după ce terminaseși școala, mi-am dat seama că ai un talent special când vine vorba

despre clienții dificili. După cum știi, eu sunt cel care te-a recomandat ca partener. Și, deși intențiile tale în ceea ce o privește pe doamna Porter sunt nobile, această firmă nu este despre a fi nobil. Dacă vrei să salvezi lumea, sunt sigur că o societate de consiliere juridică te-ar primi fericită.

– Ce vrei să spui?

– Dacă te pui cu Duncan Greene, crezi că vreun alt bărbat cu poziția lui te va mai angaja? Ne va mai angaja? De ce ar face-o, când vor crede toți că nu acționăm în interesul lor?

– Nu am de gând să mă pun cu Duncan. Orice există între mine și fiica lui...

– Greșit. Știi foarte bine ce crede despre fiica lui și despre căsătoria iminentă cu Livingston. Faptul că lucrezi la acest caz, că o curtezi sau ce faci tu acum... toate astea îl vor supăra. Și ești prea inteligent să nu-ți dai seama de asta.

Frank scrâșni din dinți. Normal că-și dădea seama. Doar că era într-un punct în care nu-i mai păsa. Mamie merita.

– La fel de îngrijorătoare este situația cu Byrnes. Trebuie să îndrepți rapid lucrurile. Nu știu dacă asta înseamnă să termini cu cazul Porter, să-i ceri scuze lui Byrnes, să trimiți o ladă de whisky la sediul poliției... Dar ai face bine să îndrepți lucrurile înainte ca firma să sufere din cauza comportamentului tău nechibzuit.

– Altfel?

Voia ca partenerii să spună clar consecințele. Ce aveau de gând să facă dacă Frank continua pe acest drum?

William clătină din cap.

– Nu vrei să răspund la asta.

– De fapt, vreau. Îmi spui că mă veți da afară?

– Da, dacă tot vorbim deschis, exact asta spun. Nu mi-am petrecut ultimii 46 de ani construind această firmă din nimic doar ca să o pierd pentru că unul dintre partenerii mei și-a uitat locul. Dacă este să aleg între tine și această firmă, voi alege firma de fiecare dată. Așa că, în locul tău, aș rămâne aici și aș face tot ce pot să nu devin o pacoste.

Frank izbi cu pumnul în birou.

– Mai mult de jumătate dintre veniturile de anul trecut au venit de la cazurile mele, William. Ai nevoie de mine mai mult decât am eu de tine.

– Partea despre venituri este adevărată, dar asta doar pentru că restul și-au mai redus din ore și te-au lăsat pe tine să preiei greul. Dacă pleci, vom împărți între noi. Se ridică și își băgă mâinile în buzunare. Și merită remarcat că, dacă se află că ți-ai făcut dușmani din Byrnes, departamentul de poliție, Livingston și Greene – ceea ce cu siguranță se va întâmpla –, nici o altă firmă din acest oraș nu va îndrăzni să te primească. La fel de bine ai putea să te muți în California și să o iei de la capăt, căci cariera ta va fi terminată pe coasta de est.

Copacii din Washington Square Park tocmai începeau să înmugurească, mirosul primăverii simțindu-se puternic în aer. Mamie mergea pe alee cu copiii Porter și Barrett. Se dusese la periferie în vizită și se oferise să scoată copiii mai mari în parc pentru a-i da doamnei Barrett o pauză. Copiii fuseseră entuziasmați de excursie, după ce mare parte a zilei stătuseră închiși în casă.

Băieții Barrett îi cerură voie lui Mamie să exploreze de unii singuri, și Henry se apropie de ei, cu o expresie de speranță ce dădea de înțeles că voia și el să exploreze.

– Henry și Katie, vreți să vă alăturați băieților?

Katie clătină imediat din cap.

– Eu prefer să stau cu tine, dacă nu te deranjează.

Lui Henry îi căzu fața. Știind că trebuia să stea de vorbă cu Katie, Mamie întrebă:

– Te-ar deranja dacă Henry s-ar duce cu băieții, atunci?

Fata ezită, apoi încuviință din cap.

– Doar să nu se piardă.

Mamie înțelegea. Familia fetei se destrămase, și fratele ei era tot ce mai avea în acest moment.

– Băieți, stați împreună! Nu vă îndepărtați și aveți grijă unul de altul. Eu și Katie vă așteptăm lângă fântână.

Băieții o luară la goană, fără a se mai deranja să-și ia rămas-bun. Mamie o luă pe Katie de mână, și porniră spre fântâna imensă din piatră, acum secată. Fetița era tăcută, așa că Mamie încercă să se gândească la o modalitate potrivită de a începe această conversație dificilă.

– Știai că fântâna asta vine din Central Park?

– Da?

– Da, se afla pe intrarea din Fifty-Ninth Street. Au mutat-o aici pentru a înlocui vechea fântână stricată. Nu-i așa că-i frumoasă?

Primăvara târziu și vara, apa țâșnea dintr-un orificiu din mijloc, stropii căzând în bazinul rotund uriaș. Pe interiorul bazinului se aflau rânduri de locuri, ca newyorkezii să se răcorească pe durata lunilor fierbinți.

– Ne așezăm?

– Avem voie?

– Da, clar. Vara, fântâna asta este asaltată de oameni.

Katie se așează rigidă lângă Mamie, pe rândul de sus. Mamie inspiră adânc și hotărî să meargă mai departe.

– Cum sunteți tu și frații tăi?

– Suntem bine. Familiile cu care stăm sunt drăguțe.

– Știu că este o perioadă dificilă pentru voi toți, dar promit să fac tot ce pot pentru a o ajuta pe mama ta.

Katie se uita la degetele ei.

– Îmi este așa dor de ea.

Mamie cuprinse cu un braț umerii slabi ai fetei.

– O să fie bine. Ai să vezi.

– Așa sper.

– Ți-a cerut vreun bărbat să vii și să vorbești cu judecătorul?

– Cred că da. Cred că l-am auzit vorbind cu doamna Barrett despre asta. Ce va trebui să fac?

Procurorul nu-i explicase nimic fetiței? Mamie încercă să nu lase enervarea să i se simtă în voce.

– Mama ta se va întâlni cu judecătorul peste câteva zile. Se va hotărî dacă sunt sau nu suficiente dovezi să o trimită la închisoare pentru o lungă perioadă. Dacă judecătorul crede că sunt destule dovezi, atunci, va începe procesul.

– Nu vreau să meargă la închisoare.

– Nici eu. Problema este că este posibil ca mama ta să nu fie crezută în legătură cu ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

– De ce?

– Sunt obișnuiți ca oamenii să mintă, chiar și în fața unui judecător. Așa că tu trebuie să-i spui judecătorului adevărul despre ce s-a întâmplat în acea zi și despre cum mergeau lucrurile la voi în casă.

Katie se încruntă, devenind serioasă.

– Ce mă vor întreba?

Mamie nu putea să mintă. Fata trebuia pregătită pentru orice amintiri neplăcute aveau să fie răscolite de mărturia ei.

– Vor întreba despre mama și tatăl tău, cum erau ei și cum era relația lor. Te vor întreba despre ziua în care a murit tatăl tău, despre ce s-a întâmplat.

– Nu-mi place să mă gândesc la toate astea.

– Știu, draga mea. Este perfect de înțeles. Dar cineva trebuie să spună adevărul.

Katie se gândi un moment la asta, cu privirea pierdută și distantă.

– Nu mă vor crede. Vărul tatălui meu este polițist.

Deci fata știa despre detectivul Porter.

– Tot ce trebuie să faci este să spui adevărul. Avocatul mamei tale te va ajuta să te pregătești pentru ce va urma.

– Și doamna Barrett? O va deranja că ajut?

Cum Katie era pe lista martorilor acuzării, nu aveau de ales.

– Voi vorbi eu cu ea când ne întoarcem și mă asigur să nu.

– Vei veni cu mine? Katie inspiră tremurând. Nu vreau să merg singură.

– Desigur. Voi fi acolo tot timpul, promit! O strânse pe fată de umeri. Mâine, ne vedem cu domnul Tripp. El este avocatul mamei tale și este foarte priceput la ceea ce face. El îți va spune mai clar la ce să te aștepți.

Băieții se întoarseră, și Katie li se alătură pentru a se plimba pe marginea fântânii. Lui Mamie îi făcea plăcere să se uite la copii cum alergau și râdeau. Avea să îi mai lase să se joace câteva minute, apoi urma să îi ducă la înghețată.

Dintr-odată, i se ridică părul de pe ceafă. Privi peste umăr și descoperi un bărbat stând foarte aproape, în spatele ei. Era înalt cu un chip rumen și un nas care sugera că nu era străin de alcool. Purta o pălărie trasă pe frunte.

– Este plăcut să vezi copii în parc, mai ales în perioada asta a anului, zise el.

Mamie înghiți, dintr-odată în alertă. O privire rapidă în jur îi spuse că nu era nimeni suficient de aproape pentru a interveni dacă acest bărbat avea intenții violente. Copiii erau departe, slavă Cerului!

– Te cunosc?

– Nu, dar eu *te* cunosc. Sunt prieten cu Edward Porter.

Detectivul de poliție și vărul defunctului. Era și el un ofițer de poliție? Inima începu să-i bată cu putere, sângele îi goni spre urechi.

– Ce vrei?

– Drăguț din partea ta să te interesezi de micii derbedei, zise el, ignorându-i întrebarea. Arătă, în schimb, cu bărbia spre copiii care se jucau în fântâna goală. Orașul este așa periculos pentru copii.

Asta era o amenințare? Îi îngheță sângele. Dar, ca fată a lui Duncan Greene, Mamie învățase să fie fermă. Nu avea să se lase intimidată de acest bărbat și nu avea să-i permită să îi rănească pe acești copii dulci.

– Nu e treaba ta. Ai ceva să-mi spui? Dacă da, vreau să zici ce ai de zis și să pleci.

Chipul bărbatului se încordă, și el se apropie.

– Tu și... *partenerul* tău, domnul Tripp, v-ați făcut niște dușmani teribili în ultima vreme. Dacă știi ce e bine pentru tine, stai deoparte! Lasă instanța să se ocupe de asta!

Ea remarcă felul în care rostise el cuvântul *partener*. Bănuia că ea și Frank erau amanți? Avuseseră grijă. Cum ar fi putut să știe cineva?

– Nu-mi place tonul dumitale, domnule.

– Ai face bine să ai grijă, domnișoară Greene. Nu cred că tatăl tău ar aprecia modul cum îți petreci zilele... sau nopțile.

Rămasă fără cuvinte, ea inspiră aerul și nu putu decât să se uite în timp ce el se îndepărta pe alee.

Ușa se deschise, și apăru doamna Porter, cu mâinile încătușate. Sub ochi avea cearcăne mari, iar pielea îi era palidă. Frank se ridică, cu Mamie și Otto lângă el, în timp ce intendenta o aduse pe doamna Porter și o ajută să se așeze.

Veniseră să o vadă pe doamna Porter și să discute despre audierea preliminară. Cu cât începeau mai curând, cu atât mai repede se întorcea acasă. Dacă ajungeau la proces, atunci așa să fie. Dar Frank spera să se renunțe cât mai repede posibil la acuzații.

Mai ales că poliția amenința acum copiii Porter.

Cu câteva clipe înainte, cât așteptau, Mamie îi povestise despre ieșirea în parc și despre bărbatul care o abordase. Furios peste măsură, Frank aproape că izbise cu pumnul în perete. Edward Porter nu avea pic de rușine? Și Byrnes? Era dezgustător să amenințe copii, chiar și pentru un comisar.

– Bună dimineața, doamnă Porter, zise Frank când ea se așeză. Apoi i se adresă intendentei: Scoate-i, te rog, cătușele!

– Mi s-a zis...

– Nu mă îndoiesc. Mă tem că trebuie să insist însă.

El susținu privirea intendentei. Doamna Porter nu era un pericol pentru nimeni, și el prefera ca ea să se simtă confortabil.

Intendenta bombăni, dar făcu așa cum îi ceru Frank. Plecă după ce le spuse că avea să aștepte afară.

– Cum ești?

Mamie se întinse peste masă pentru a lua mâna celeilalte femei.

– Obosită. E greu să dormi aici.

Frank încuviință din cap. Majoritatea clienților săi aflați în închisoare spuseseră la fel: că zgomotul, sunetele necunoscute și grija provocau o insomnie cronică.

– Fac tot ce pot ca lucrurile să înainteze repede. De asta suntem, de fapt, aici. Făcu un semn către Otto. El este domnul Rosen, un investigator care lucrează la cazul tău.

– Doamnă, zise Otto coborându-și bărbia.

Ea încuviință o dată din cap, dar nu zise nimic.

– Audierea ta preliminară este peste trei zile, spuse Frank. Trebuie să discutăm despre asta.

– Audiere preliminară?

– Da. Practic, acuzarea îi arată judecătorului ce probe are. Vom încerca să îl convingem pe judecător să respingă cazul, iar acuzarea va cere un proces cu juriați.

Ea închise ochii și înghiți.

– Eu ce voi face?

– Nimic. Sarcina probei revine procurorului districtual. Tu nu vei depune mărturie. Dar vreau să discutăm cu tine strategia noastră, ca să nu fii surprinsă la tribunal.

– Bine. El se lăsă pe spate în scaunul lui și își păstră brațele libere, nu împreunate sau încrucișate. În general, această postură era liniștitoare și dătătoare de încredere pentru oameni. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și neliniștească și mai mult clienta. Dacă se ajunge la un proces cu juriați, avem de gând să susținem că ai fost obligată să-l lovești pe defunct cu tigaia pentru a-ți proteja copiii. Este un caz clar de autoapărare.

– Este corect, zise ea când Frank se opri.

– Dar asta nu va fi menționat la audierea preliminară. Ceilalți vor susține că ți-ai omorât soțul fără un motiv întemeiat. De asemenea, au de gând să o audieze pe Katie, ea fiind cel mai bun martor al lor care să spună ce s-a petrecut în dimineața aia.

– Nu. Ochii doamnei Porter se făcură mari, și spatele îi deveni rigid, de parcă văzuse o fantomă. Se uită la Mamie, apoi la Frank. Nu-i pot cere să facă asta.

– Eu înțeleg că este supărător, zise el. Dar nu avem de ales. Procurorul poate să cheme să depună mărturie pe oricine vrea el.

– De ce nu le pot povesti eu?

– O vei face, dacă ajungem la proces.

Ea își frecă fruntea, cu capul plecat.

– Nu înțeleg. De ce nu le pot spune eu la audierea preliminară?

– Pentru că ăsta nu-i un proces. La audierea preliminară, nu există apărare. Putem doar să demontăm acuzațiile.

– Dar vecina mea, doamna Barrett? Bănuiesc că ea știa ce se petrecea. Nu totul, dar poate ghici cum era traiul cu Roy. Ea ar putea depune mărturie.

Frank își îmblânzi vocea.

– Îi vom cere să depună mărturie la proces, îți promit! Vom face tot ce putem pentru a demonstra că aveai motiv să-l omori. Dar la audierea preliminară noi doar trebuie să slăbim cazul procurorului.

Când ea își înălță capul, ochii îi erau plini de lacrimi.

– Nu-i pot cere lui Katie să sufere în numele meu. Vreau să uite ce s-a întâmplat în ziua aia, nu să-și amintească.

– Este perfect de înțeles, zise Mamie, strângând-o de mână. Dar eu am vorbit cu Katie, și ea știe ce se va întâmpla la tribunal. Vrea să facă tot ce poate ca tu să ajungi acasă cât mai repede posibil.

– Este o fată bună. Știu că i-a fost greu. Bărbia doamnei Porter tremura. Aș proteja-o de orice amintiri rele dacă aș putea. Nu am vrut niciodată ca ei să înțeleagă cum era el în realitate.

Cu toate astea, copiii știuseră mereu, își dădu Frank seama. Erau mult mai perspicace decât îi credeau adulții. Mama lui încercase să mintă despre ce se întâmpla cu tatăl lor, dar copiii Murphy știuseră foarte bine. Și evadaseră imediat ce se putuse – toți cu excepția lui Patrick, din câte se părea.

– Domnișoara Greene va fi la tribunal, să o sprijine pe Katie, zise el. O va ajuta pe durata procesului.

– Dacă eu pledez vinovată și merg la închisoare, atunci ea nu trebuie să depună mărturie.

– Chiar ai face asta? întrebă Frank. Cine ar avea grijă de copiii tăi atunci?

Doamna Porter își șterse ochii și se întoarse spre Mamie.

– Tu ce ai face, domnișoară Greene?

Întrebarea păru să o surprindă pe Mamie, care se rezemă de scaun și clipi.

– Eu? Păi, eu nu am copii. Nu sunt în măsură să răspund.

– Dar, dacă ai avea copii, ce ai face în locul meu?

Mamie se gândi, mestecându-și buza pentru un moment.

– Cred... că aș lăsa-o să depună mărturie. Ar putea să o ajute să se simtă un pic mai în control în legătură cu ce s-a întâmplat. Cât privește amintirile ei, nu văd cum această experiență le poate îmbunătăți sau înrăutăți. Amintirile sunt deja formate în mintea ei.

Doamna Porter inspiră greu.

– Probabil ai dreptate. Eu doar nu vreau să sufere.

– Nici eu, zise Frank.

– Eu și domnul Tripp vom avea grijă de ea. Mamie își îndoi mâinile și își plecă gânditoare capul. Înainte să fii de acord, cred că ar trebui să știi ce s-a întâmplat...

– Domnișoară Greene, se răsti Frank, cu trupul dintr-odată alertat. Putem discuta afară o clipă?

Mamie se uită confuză la el.

– Acum?

– Da, chiar acum. El ridică insinuant din sprâncene și se ridică. Te rog.

Ea se ridică și îl urmă pe coridor. Frank închise ușa în urma lor după ce Mamie îl ocoli.

– Ce naiba te-a apucat?

– Aveai de gând să-i spui despre bărbatul din parc? întrebă el încet.

– Da, de ce?

Bănuiala lui fusese corectă.

– Nu poți să-i spui asta. Dacă o va supăra și mai tare și se va hotărî să pledeze vinovată?

– Atunci, ar fi decizia ei, Frank. Ar trebui să aibă toate informațiile înainte de a se hotărî.

– Nu când este vorba despre informații pe care nu le poate controla și care doar îi vor provoca suferință.

Mamie își încrucișă brațele peste piept.

– Nu putem ascunde asta de ea. Un polițist i-a amenințat copiii. Trebuie să înțeleagă ce se petrece dincolo de acești pereți cu cei pe care-i iubește.

– Sub nici o formă. Ai încredere în mine, am mai avut de-a face cu oameni închiși. Le este foarte dificil să afle despre problemele prietenilor și ale membrilor familiei, mai ales când nu au puterea de a-i ajuta. Dacă doamna Porter află asemenea vești proaste, poate să pledeze vinovată și să meargă la închisoare, caz în care noi pierdem.

– Eu înțeleg că-ți faci griji în legătură cu acest caz, dar cum rămâne cu *ea*? Cu copiii ei? Are dreptul să știe. Katie ar putea fi în și mai mare pericol dacă depune mărturie.

– Și-i vom spune mai târziu, după ce se termină.

Sprâncenele ei se uniră.

– Asta-i o atitudine crudă.

– Poate, dar eu sunt aici ca să câștig, Mamie. De asta mi-ai cerut să o reprezint pe doamna Porter în primul rând. Încerc să fac să nu ajungă la închisoare.

Nu voia să piardă – nici nu voia ca acest caz să se întindă pe luni întregi. Având în vedere problemele cu Byrnes și cu partenerii firmei, trebuia să încheie cazul repede, să obțină retragerea acuzațiilor față de doamna Porter și să-și vadă de viața lui. Asta însemna să o convingă pe Mamie să se mărite cu el și să nu și-l facă pe Duncan Greene dușman. Lucrurile astea nu se puteau întâmpla până nu termina cu cazul doamnei Porter.

– Și eu sunt aici, zise ea, să am grijă de interesele ei – și asta îi include și pe copiii ei. Își puse mâinile în șolduri. Este clienta ta. Și tu ar trebui să te preocupi de interesele ei.

– Asta fac, raportându-mă la problemele ei legale. Nu la viața ei personală.

– Indiferent de cost? Chiar dacă Katie va fi în și mai mare pericol?

Nu-i păsa de felul cum ea se uita la el, de parcă nu-l mai văzuse vreodată. De parcă tocmai aflase că-i plăcea să lovească animale. Întinse mâinile spre ea, pledând.

– O faci să sune ca și cum nu-mi pasă de ce se întâmplă cu Katie. Îmi pasă – dar principala mea grijă este să împiedic ca doamna Porter să ajungă pe scaunul electric. Singura cale de a face asta este să continuăm cum am plănuit. Apoi, doamna Porter poate să iasă din închisoare și să-și protejeze familia.

– Este greșit să ascunzi informații de ea. Nu mă interesează cum justifici asta. Este greșit.

– Și să moară este mai bine?

Un polițist trecu pe hol și pe lângă ei, făcându-le imposibil să continue conversația. Mamie strânse buzele și mijì ochii cât așteptă. Când rămaseră iarăși singuri, ea păși mai aproape.

– Nu-mi place deloc asta. Nu sunt de acord cu faptul că doamna Porter nu este la curent cu ce se întâmplă. Arătă cu degetul spre pieptul lui. Ascultă-mă bine! Dacă vreunul dintre copiii Porter pățește ceva, te voi trage la răspundere pe tine personal. Și nu-ți vor plăcea consecințele.

Îl ocoli, cu fustele foșnind, și continuă pe coridor.

– Unde te duci? strigă el după ea.

– Într-un loc unde nu să nu mi se ceară să mint.

Capitolul 17

Frank deschise ușa grea de lemn a berăriei de pe Little Water Street. Venise la periferie în seara asta pentru a se întâlni cu Jack Mulligan, care îi dăduse lui Frank niște informații despre detectivul Edward Porter – nici una din ele bună.

Se părea că detectivul Porter era implicat serios cu unii dintre cei mai corupți oameni din oraș. Bărbați puternici care nu voiau să le fie asociate numele cu cuvinte precum *mită, fraudă* și *crimă*. Dacă era nevoie, Frank avea să folosească aceste informații pentru a ajuta în cazul doamnei Porter, naiba să-i ia pe acei bărbați puternici.

În plus, mai era o surpriză pe care Mulligan o descoperise, una atât de utilă, încât Frank nu spunea deocamdată nimănui despre ea.

Între timp, avea multe de făcut. Planuri de realizat, o audiere pentru care să se pregătească. Ar trebui să fie acum cu Otto, discutând despre fapte și punând la punct strategia.

Sau ar trebui să dea de Mamie. Nu o văzuse de când plecase de la închisoare mânioasă și trebuia să se asigure că ea nu era furioasă pe el. Poate că ei nu-i plăcuse, dar el avea dreptate. Nu era de ajutor să o îngrijoreze pe doamna Porter pentru lucruri ce nu erau în controlul ei.

Cu toate astea, în ciuda a tot, curiozitatea îl purtase într-un cu totul alt loc după întâlnirea cu Mulligan.

Berăria se afla într-o clădire de cărămidă modestă. Când intră, îl întâmpină priveliștea unor cazane mari rotunde de cupru, cam ca alambicurile pentru gin pe care obișnuia să le vadă pe alei lăturalnice pe când era copil, doar că la o scară mult mai mare. Aerul dinăuntru era cald, cu un iz dulce de malț. De-a lungul peretelui erau depozitate lăzi cu sticle pline, gata de livrare. Și Patrick deținea toate astea? Lui Frank nu-i venea să creadă. Fratele lui... berar.

În partea îndepărtată a spațiului se aflau câțiva bărbați, adunați în jurul cazanelor. La apropierea lui Frank, unul dintre ei îi dădu un cot unui bărbat mai înalt de lângă el și arătă cu degetul.

Bărbatul mai înalt se întoarse. Era Patrick, cu un creion și un carnețel în mâini. Se încruntă la Frank, apoi murmură ceva către cei doi bărbați aflați lângă el. Aceștia se îndepărtară, și Patrick puse creionul în spatele urechii.

– Credeam că am fost clar ultima dată când ne-am văzut.

Frank ridică mâinile.

– Nu am venit să-ți fac probleme. Privi în jur. Mi-am dat seama că-s curios în legătură cu berăria. Poate-ți pot face cinste cu o bere și putem vorbi.

În maxilarul fratelui său zvâcni un mușchi; în ochii lui Patrick se citi nehotărârea.

– De ce?

Al naibii să fie Frank dacă știa de ce. Nu avea un răspuns bun la asta. În urmă cu 15 ani, întorsese spatele familiei sale. De ce acum? De ce să cauți o legătură când asta ar face doar rău? Și totuși, ceva în el trebuia să încerce, măcar să afle câteva răspunsuri la întrebările care îl rodeau.

– Pentru că-mi place berea ta.

Patrick se întoarse și dădu să plece, șchiopătatul lui ușor amintindu-i lui Frank de rana din copilărie a fratelui său.

– Da? Poți să cumperi un pahar oriunde în partea de jos a Manhattanului.

– Patrick, eu... Se grăbi după fratele său până-l prinse din urmă. Vreau să-mi cunosc fratele. Ai câteva minute, te rog?

– Nu credeam că voi, filfizonii aroganți, știți să ziceți „te rog".

– Dacă-l zic din nou, te așezi cu mine?

Patrick înjură și se opri.

– O să pleci dacă zic nu?

– Sub nici o formă. Dacă aș accepta „nu" ca răspuns, n-aș câștiga niciodată un caz.

Un colț al gurii lui Patrick se curbă în sus.

– Mereu ai fost cel mai încăpățânat dintre noi. Bine. Vino cu mine!

Frank își urmă fratele mai departe în clădire. Patrick se opri la o ușă cu o clanță de metal și o deschise. Un suflu de aer rece răzbi când fratele său dispăru înăuntru. Reveni repede, cu două sticle maro în mână. Când ușa fu din nou închisă bine, o luară pe un coridor și ajunseră într-un birou. Patrick se lăsă pe un scaun în spatele biroului și îi făcu semn lui Frank să se așeze pe scaunul gol de pe partea cealaltă. Desfăcu sticlele și îi întinse una lui Frank.

– Ai nevoie de un pahar de cristal sau poți să bei din sticlă?

– E în regulă cu sticla. Frank acceptă berea și luă o gură zdravănă. Este foarte bună, serios.

– Nu mai fi așa surprins, mormăi Patrick și se sprijini de spătarul scaunului. Și știu că-i bună. Mi-a luat cinci ani din viață să o perfecționez.

Puse gura pe buza sticlei și bău.

– De ce bere? De ce berar?

Patrick scoase un sunet aproape ca un râs.

– Alcoolul este în sângele familiei noastre, nu crezi?

Frank încuviință sumbru din cap. Trist, dar adevărat.

– Și... ești însurat?

– Da. O cheamă Rachel. Avem două fete.

Dumnezeule, era *unchi*. Îi trecu prin minte o imagine cu Mamie ținând în brațe bebelușul doamnei Barrett și i se puse un nod de emoție în gât.

– Felicitări!

O spunea serios. Nu-i dorise niciodată răul lui Patrick. Nu dorise niciodată familiei sale răul – cu excepția tatălui său. Mai luă o gură de bere.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl nostru?

– Nu știi? Când Frank clătină din cap, Patrick zise: Am crezut că ai rămas cu un ochi pe el, chiar și după ce ai plecat.

– Nu. Eu am vrut doar să uit.

Patrick făcu o grimasă.

– Cu toții am simțit așa. Luă o gură din bere, apoi oftă din greu. A căzut pe o cale ferată și l-a călcat trenul. Au zis că a murit pe loc. Era beat, evident.

– Ea cred că a fost ușurată.

Nu era nevoie să spună cine era *ea*.

– La început, nu. A fost... pierdută. Își petrecuse întreaga viață la mila nenorocitului ăluia. A fost distrusă când el a murit. Și-a făcut griji în privința banilor. A fost nevoie de aproape un an ca să accepte că va fi bine, că durerea se terminase.

Frank avusese o experiență similară când plecase la școala cu internat. Tresărea mereu când cineva întindea mâna spre el. Privea peste umăr după amenințări. Îi luase mult timp până să scape de starea aceea de alarmă.

– Și Laura și Sarah? Am crezut că s-au dus să muncească undeva prin Tenderloin.

– Asta a fost doar ce i-a zis lui mama. Bătrânul începuse să vorbească despre a le folosi ca sursă de venit, să le împrumute prietenilor lui, așa că mama l-a lăsat să creadă că le trimisese la un bordel fițos. Le-a protejat.

Uluit, Frank nu putu decât să clipească. Aproape tot ce crezuse întreaga lui viață era o minciună. Mai bău niște bere.

– Unde s-au dus, în schimb?

– La o fabrică de haine din centru. Nu le-a fost ușor, de asta poți fi sigur. Dar trebuie să fi fost mai ușor decât să câștige bani prostituându-se.

– Și acum, sunt măritate?

– Da. Cu bărbați buni, care au grijă de ele. Nu le văd prea des, poate o dată sau de două ori pe an. Se lăsă tăcerea, și Patrick bău din sticla lui. Apoi întrebă: De ce acum, Frankie? De ce te arăți interesat de familia ta acum, după toți acești ani? Pe vremea aia, nu știai cum să pleci mai repede din Five Points.

Cum putea el să-i explice? În ultimele săptămâni, întreaga lui viață se întorsese cu susul în jos. Nu, de mai mult timp. De când plecase prima dată după Mamie, încercând să o protejeze de necazuri. În clipa în care ea zâmbise, el simțise ceva în adâncul stomacului lui. Când ea deschisese gura – provocându-l, tachinându-l –, simțise ceva ciudat într-o parte a corpului lui mai jos, mai intim. Femeia aceea era ispititoare și înnebunitoare. Nu avea să-i dea niciodată drumul.

Și asta schimbase totul.

Dar nu era sigur cât să împărtășească acum cu Patrick.

– Am... cunoscut pe cineva. Ea mi-a deschis ochii în privința câtorva lucruri. Îi place să-mi arate când greșesc. N-am crezut niciodată

că din casa aia putea ieși ceva bun. Am crezut că cel mai bine era să o iau de la capăt și să încerc să uit.

– Nu te pot învinovăți. Numai Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat cu tine înainte să moară Colin. Eu doar... nu mi-e ușor să te văd. Avocatul elegant, în costumul lui elegant, petrecând cu toți newyorkezii ăia din centru... Patrick puse sticla pe birou. Poate că-i mai bine pentru noi toți dacă rămâi plecat.

– I-ai spus că m-ai văzut?

– Nu, n-am zis un cuvânt. Nu se simte prea bine, și mi-e teamă că doar aș supăra-o.

Frank asimilă asta și nu mai știu ce să creadă. Poate că Patrick avea dreptate. Poate că era mai bine pentru toată lumea ca Frank să continue să-și ignore familia. Întreaga lui viață fusese construită în jurul minciunii că el era de viță nobilă. Dacă adevărul era descoperit, nu avea să mai poată ține capul sus în acest oraș. Mamie nu s-ar căsători niciodată cu el. Și, chiar dacă ea l-ar ierta pentru minciună, tatăl ei ar trimite-o la vreo mănăstire înainte de a-i permite să se mărite cu un bărbat crescut în Five Points.

Se ridică și întinse o mână.

– A naibii de bună bere, Patrick! Ar trebui să fii foarte mândru.

Patrick se ridică și strânse mâna lui Frank, cu o expresie precaută.

– Ai grijă de tine, Frankie!

Mamie se strecură pe ușa bucătăriei, înconjurată de aerul rece al serii de primăvară. Biletul de pe perna ei era clar: „Ne întâlnim la foișor la miezul nopții".

Deși era furioasă pe Frank, nu-i putea refuza cererea. Voia să-l vadă. Singură, în întuneric. Unde se putea preface că nu existau sute de motive pentru care ei nu puteau fi împreună.

Cu el devenea o persoană diferită, o femeie încrezătoare și mai curajoasă. Una care-și ridica fustele pe un birou la sfârșitul unei zile de muncă. Obrajii i se îmbujorară chiar și în aerul răcoros. Dumnezeule, fusese superb când îl simțise în ea.

Aleea cu pietriș făcea zgomot sub picioarele ei. Nu petrecea mult timp în grădini, deși mama ei insista ca acestea să arate impecabil tot anul. O armată de grădinari se ocupa de fiecare alee, tufă și crenguță – pentru că așa se făcea în familia Greene. Timpul și banii aceia ar fi putut fi folosiți mult mai bine, ținând cont de toată suferința din lume.

Când ajunse la foișorul aflat în partea din spate a proprietății, intră pregătită cu un zâmbet pentru avocatul ei enervant și frumos.

Doar că nu Frank era acolo. O aștepta Chauncey.

Zâmbetul ei se diminuă simțitor, și ea își împreună mâinile. Slavă Domnului că rămăsese complet îmbrăcată și nu hotărâse să participe la această întâlnire parțial dezbrăcată.

– Bună, Chauncey.

– Mamie. El traversă podeaua de lemn și se aplecă pentru a o săruta pe obraz. Uluitoare, ca de obicei.

El era cam răvășit, și ea îi simți mirosul de alcool din respirație. Coniac, dacă nu se înșela.

– Mulțumesc. Am fost surprinsă să primesc biletul tău. Cam târziu pentru o vizită, nu crezi?

– Nu te-am văzut săptămâna asta prin oraș. Ai fost bolnavă?

– Nu, doar ocupată.

Cu Frank, Katie, doamna Porter. Nu avusese timp de baluri și de dansat.

– Cu ce? Expresia ei trebuie să-i fi trădat șocul, pentru că el continuă: Iartă-mă, dar familiile noastre doresc să fim văzuți la cât mai multe evenimente împreună. Mi-ai ignorat cerința de a te însoți și nu ai ieșit. M-am îngrijorat.

Ea nu se putea hotărî dacă să fie impresionată sau enervată.

– Am avut câteva prietene în dificultate. Programul meu ar trebui să revină la normal în câteva zile.

După audierea preliminară și eliberarea doamnei Porter din închisoare.

Chauncey se încruntă.

– Eu ce ar trebui să fac între timp?

– Nu înțeleg. Ce ar trebui să faci? Cu ce?

– Nu contează. Hai să stăm jos și să vorbim, da?

Ea oftă și se gândi la cererea lui. Deși era extenuată, poate că asta era o altă ocazie de a face presiuni cu renunțarea la contractul de căsătorie.

– Bine.

Se așezară amândoi pe bancheta de lemn care se afla în interiorul foișorului. Noaptea era liniștită; din când în când, se auzea foșnetul câte unui tufiș. Mamie avea amintiri frumoase despre petrecerile cu ceai de aici, de afară, cu surorile ei de când era fetiță. Justine aducea mereu pâine veche pentru a hrăni păsările și veverițele.

Chauncey îi luă mâinile în ale lui. Simplul contact o sperie pe Mamie, apoi ea se forță să se relaxeze. Era doar Chauncey, un bărbat pe care îl știa dintotdeauna. Dansaseră de multe ori, și ea îi acceptase brațul pentru a o însoți. Atingerea directă era neașteptată, atâta tot.

– Mamie, te-ai mai gândit la semnarea contractului? Tatăl meu preferă să finalizăm totul cât mai curând posibil.

Ea încercă să dea un răspuns diplomatic.

– Eu tot nu sunt convinsă că ne potrivim.

– Asta-i ridicol. Am crescut împreună. Familiile noastre sunt în aceeași poziție. Noi doi facem parte din aceeași lume.

– Chauncey, este nevoie de mai mult pentru compatibilitate.

Mâinile lui se strânseră pe ale ei.

– Îți faci griji în legătură cu... prietena mea? Pentru că te asigur că asta nu va fi o problemă.

Nu voia să o spună, dar nu o interesa deloc prietena lui. Era momentul să înceteze să se mai învârtă pe lângă subiect. Trebuia să fie onestă cu el – sau cât de onestă se putea, ținând cont de circumstanțe –, pentru că nu avea să semneze acel contract.

– Eu cred că nu sunt făcută pentru căsătorie.

– Nu ești făcută pentru căsătorie? El ridică din sprâncene. De ce nu?

„Pentru că m-am îndrăgostit de altcineva."

– Îmi place independența mea. De ce ar trebui să-mi întorc viața pe dos doar ca să fac fericite familiile noastre?

El încuviință o dată din cap, cu buzele strânse.

– Este cum a zis tatăl meu. Ești stresată în legătură cu aspectele fizice ale căsătoriei.

Mamie clipi la el.

– Eu... Nu, nu asta am vrut să...

Se întrerupse când el se aplecă spre ea, cu mâinile prinzând-o de partea superioară a brațelor pentru a o ține aproape.

– Vom fi compatibili. Îți voi arăta. Sunt un amant foarte bun, Mamie. Toată lumea spune asta.

Oh, Dumnezeule. Era...?

Înainte să apuce să protesteze sau să se ferească, Chauncey o cuprinse în brațe, și buzele lui se apăsau peste ale ei. Uimită, ea îngheță în timp ce gura lui o săruta pe a ei. Lipsa de răspuns din partea ei nu părea să-l deranjeze însă, pentru că el își împinse limba dincolo de buzele ei și în gura ei. Dintr-odată, își dădu seama cât era de greșit

și încercă să se împingă în umerii lui, să se îndepărteze de el. Ce era în capul lui să o atace așa?

Întorcându-și capul într-o parte, putu să se desprindă din sărutul lor.

– Chauncey, oprește-te! Asta-i o idee proastă.

El începu să o lingă pe gât, strânsoarea lui neslăbind nici o secundă.

– Nu, de asta ai nevoie. O mână mare-i acoperi sânul. După ce am să te am, ai să vezi. Știu cum funcționează lucrurile astea. Unele fete ca tine au doar nevoie să fie un pic convinse.

Prin venele lui Mamie alunecă frica, rece și tăioasă.

– Greșești. Nu vreau asta. Chauncey, oprește-te!

Ea îl împinse mai tare, dar nu reuși să-l miște.

– Relaxează-te! Încetează să te lupți cu mine. Va fi mai ușor dacă nu te lupți. El o împinse în jos pe banchetă, venind deasupra ei. Știu ce fac, Mamie. Ai să vezi.

Picioarele îi erau încâlcite în fustă, corpul fiindu-i într-un unghi ciudat și prins sub greutatea lui Chauncey. Ea încercă să-l dea la o parte, dar el nu se mișca. Plămânii i se umplură de panică; respira precipitat. Avea de gând să o posede cu forța pentru a-i arăta prin ceperea lui? *Înnebunise?*

– Nu face asta, te rog! Dă-te jos de pe mine!

– Șșttt! Trebuie doar să te obișnuiești cu asta. Prima dată este mereu dificil.

– Nu, sub nici o formă...

El îi puse mâna mare peste gură, împungând cu degetele în obraz, și ea simți cum îi umblă la fuste cu mâna liberă. Țipă sub palma lui, un sunet înăbușit de groază și furie care nu-l descurajă. Îi ciuguli, în schimb, gâtul în timp ce ea se agita și îl lovea în umeri. Nu putea să *respire*, nu putea să tragă suficient aer.

„Oh, Dumnezeule! Fă-l să se oprească, te rog!"

Chauncey nu părea să observe.

– Nu trebuie să fii speriată, îi zise el. Îți va plăcea, îți promit! O să-ți arăt.

Simți aer pe picioare și făcu singurul lucru la care se putu gândi: îl mușcă de palmă cât de tare putu, afundând puternic dinții. Reacția fu imediată. El îi dădu drumul și urlă de durere, prinzându-și mâna rănită. Ea dădu înapoi când el căzu pe podeaua din foișor.

Nu aşteptă. O luă la fugă cât de repede putu către siguranţa oferită de casă, fără a se strădui să păstreze liniştea, pietrişul zburându-i de sub picioare în timp ce fugea. Odată ajunsă acasă, deschise uşa bucătăriei, intră şi încuie uşa. Rămase acolo pentru un moment, încercând să-şi tragă sufletul. Ce se întâmplase? Acum un minut, ea şi Chauncey vorbeau, şi, în următorul, el o atacase.

Fusese aşa atipic lui. „Ştiu cum funcţionează lucrurile astea. Unele fete au nevoie doar să fie un pic convinse." Era evident că nu-l cunoştea pe Chauncey la fel de bine cum credea. Exista şansa ca el să fi forţat şi alte femei? Ideea îi făcea greaţă. Îşi frecă fruntea şi se grăbi spre camera ei, cu mintea alergând.

„Eşti în siguranţă. S-a terminat. Eşti în siguranţă. S-a terminat." Îşi repetă asta în timp ce mergea prin casa tăcută. Chiar şi aşa, inima îi bubuia, nefiind complet sigură că pericolul trecuse.

Când intră în dormitorul ei, avu nevoie de un moment să înţeleagă că lumina de pe noptieră era aprinsă. Şi era un bărbat întins în patul ei. Clipi şocată.

Frank se ridică, cu îngrijorarea evidentă în privire.

– Ce s-a întâmplat?

Fu în picioare şi veni spre ea într-o secundă. Ea înghiţi şi încercă să se relaxeze.

– Sunt bine.

– Da, sigur! Eşti albă ca o foaie de hârtie, transpiri şi eşti ciufulită. Ce s-a întâmplat?

O cuprinse în braţe, trăgând-o la pieptul lui. Îşi dăduse haina jos şi rămăsese în cămaşă şi vestă, iar ea îşi lipi chipul de pielea lui caldă de la gât. Îi inspiră mirosul, şi căldura lui pătrunse în oasele ei, calmându-i frisoanele. Mâinile lui îi mângâiau spatele şi rămaseră aşa o vreme. Îi era incredibil de recunoscătoare că el nu o presa pentru a obţine informaţii, deşi îşi imagina că efortul îl omora.

O sărută blând pe tâmplă.

– Încerc să nu-mi fac griji, pentru că văd că eşti în siguranţă. A fost poliţia din nou?

– Nu. Trebuie neapărat să discutăm?

– Ar trebui să mă cunoşti destul de bine deja. Eu examinez şi despic firul în patru ca să-mi câştig existenţa. N-ai cum să ascunzi asta de mine. Ce te-a speriat în aşa hal?

Ea nu voia să se mai gândească la ce se întâmplase. Avansurile lui Chauncey l-ar supăra pe Frank, și ea ar prefera să evite altă furie în seara asta.

– Nu e nimic. Doar zgomote în noapte. Cred că bucătăria este bântuită.

Pieptul lui se ridică și coborî în timp ce el expiră profund. O conduse spre pat și o întinse, vârând-o în el și ținând-o aproape.

– O fantomă, serios? Asta-i tot ce poți?

– M-ai crede dacă aș zice că am văzut un șoarece?

El pufni.

– Nu. Spune-mi, iubire!

Alintul o luă pe nepregătite și o topi pe interior, așa cum îi topi rezistența.

– Am primit un bilet care-mi cerea să merg la foișor la miezul nopții. Nu era semnat, dar am crezut că era de la tine.

Respirația lui Frank se precipită.

– De la cine era?

– De la Chauncey.

– Înțeleg.

– Băuse. Vorbea despre tot felul de prostii legate de căsătoria noastră.

– Hmm.

Degetele lui alunecaseră în părul ei și îi masau scalpul. Corpul ei deveni letargic în timp ce bătăile inimii îi încetineau.

– I-am spus că nu sunt interesată să mă mărit cu el. El a crezut că-s doar nervoasă în legătură cu aspectele fizice ale căsătoriei. Îți poți imagina? Îi scăpă un râs slab. Apoi căscă, obosită după întreaga întâlnire.

– Nu.

Ea închise ochii și se apropie și mai mult de el.

– Pot să-ți zic însă că sărutul lui nu s-a îmbunătățit deloc de-a lungul anilor.

– Ce anume a spus?

„Sunt așa obosită." Își simțea membrele ca și cum ar fi cântărit o tonă. Înăbuși un alt căscat.

– Că am nevoie doar de un pic de convingere. Că toată lumea zice că el este un amant bun și că-mi va arăta că n-am de ce să-mi fac griji.

Frank rămase tăcut, ceea ce o nedumeri pe Mamie.

– Credeam că vei fi supărat pe mine, mormăi ea. Vestea bună este că l-am mușcat de mână și mi-a dat drumul. Așa am scăpat.

– Sunt mândru de tine. O sărută pe frunte. Dormi, mica mea războinică.

– Promite-mi că nu-i vei spune nimic lui Chauncey despre asta. Când el nu-i răspunse, ea zise: Frank, nu poți vorbi despre asta cu el sau cu oricine altcineva. Dacă o faci, atunci toată lumea va crede că ești gelos. Asta doar va complica lucrurile.

Focul trosnea, și ridicarea și coborârea pieptului lui o legăna spre somn. Se lăsă să plutească, întunericul coborând peste ea. Înainte să adoarmă, Mamie crezu că-l aude spunând:

– Sunt într-adevăr foarte, foarte supărat... dar nu pe tine.

Să crești la periferie însemna multe lucruri. Cum ar fi, să alergi să cumperi porumb fiert de la fata din colț. Să știi ce alei și străzi sunt de evitat din cauza găștilor. Să te joci pe stradă în timp ce eviți tramvaie și cărucioare.

Și să înveți cum să te bați.

Frank nu-și mai folosise acea abilitate de ani în șir. Ca regulă, prefera să folosească cuvintele în locul pumnilor. Astăzi, avea însă de gând să-și folosească rădăcinile din Five Points pentru a-l bate *bine* pe Chauncey Livingston.

În seara precedentă, Mamie îl speriase teribil. Nu o văzuse niciodată atât de speriată, cu ochii sălbatici și corpul tremurând. Încercase Chauncey mai mult înainte ca ea să-l muște? Dacă nu l-ar fi rănit, până unde ar fi mers el? În efortul lui de a o „convinge", s-ar fi oprit înainte de a o viola?

Nu conta, pentru că o atinsese chiar dacă ea spusese nu. Indiferent de ce se întâmplase în acel foișor, Chauncey avea să ajungă să regrete.

Frank îi ceruse lui Otto să-l localizeze pe nenorocitul răsfățat de cum ieșea din casa lui în dimineața asta. Prima oprire a lui Chauncey? Clubul Union, unde avea, fără îndoială, să încerce să-și dreagă mahmureala de după atac.

Frank sosi la vila mare de piatră de pe Twenty-First Street colț cu Fifth Avenue. Câteva cupeuri și trăsuri zăboveau prin apropiere, cu vizitii în livrele așteptându-și stăpânii. El era membru în toate cluburile sociale din oraș unde merita să fii membru. Clubul Union era cel mai vechi și mai conservator dintre cluburi, unde nici măcar banii

și descendența nu-ți puteau asigura accesul. Orice aluzie de scandal te împiedica să mai fii membru. Lui Frank nu-i plăcuse niciodată atmosfera privilegiată de aici.

Angajatul de la intrare duse mâna la pălărie și deschise ușa. Frank îi mulțumi și se duse la recepție.

– Bună ziua, domnule Tripp. Bine ați revenit! Să vă iau haina și pălăria?

Frank îi înmână accesoriile sale.

– Bună ziua, George. Am nevoie să discut în privat cu domnul Chauncey Livingston. Mă întreb dacă mă poți lăsa să folosesc o încăpere pentru câteva momente.

– Desigur. Vreți să trimit după domnul Livingston, să vi se alăture?

– Te rog. Băgă mâna în buzunarul hainei și scoase două bancnote noi de o sută de dolari. Aș aprecia dacă nu i-ai spune că-i vorba despre mine.

Îi dădu banii angajatului.

– Nici o problemă, domnule Tripp.

– Și încă ceva, George. Eu n-am fost niciodată aici.

Angajatul nici nu clipi. Încuviință din cap și bagă banii în buzunar.

– Înțeleg. Lucrurile dumneavoastră vor rămâne puse deoparte la îndemână și nu vă voi trece în registru.

– Apreciez asta.

Clubul avea câteva dormitoare bine amenajate la etajele superioare pentru membrii săi. Unele erau închiriate burlacilor, altele erau folosite în fiecare noapte. Frank nu avusese niciodată nevoie de unul, dar nu-i putea sparge fața lui Livingston în mijlocul bibliotecii clubului sau în salonul de mese.

Când fu condus în încăpere, își dădu jos haina și o puse cu grijă pe un scaun. Apoi își desfăcu manșetele și își suflecă mânecile până la coate. Auzi de departe pe hol vocea lui Chauncey plângându-se.

– Nu înțeleg. De ce nu-mi poți spune unde mergem? Eram în mijlocul unei partide de cărți a naibii de bună acolo jos.

Mușchii lui Frank se încordară.

Ușa se deschise, și Chauncey, imaginea enervării copilărești, intră. Când îl văzu pe Frank, se încruntă.

– Tripp. Ce vrei?

– Mulțumesc, îi zise Frank angajatului. Asta-i tot pentru moment.

Bărbatul încuviință din cap și închise ușa, lăsându-l pe Frank singur cu Chauncey.

– Livingston, conversația asta trebuia să aibă loc de mult.

Chauncey era îmbrăcat într-un elegant costum maro la comandă, și părul îi era pieptănat peste cap cu grijă. Frank știa totul despre Chauncey și despre atitudinea lui nonșalantă. Moștenitorul Livingston primise tot ce dorise în viață, și asta se vedea din atitudinea lui bosumflată, încrezută. Clasele inferioare erau mult sub el, clasa de mijloc exista pentru a-l servi. Se bălăcea în toate viciile pe care le avea de oferit orașul, fără a suferi vreodată consecințele.

Asta avea să se termine astăzi. Chauncey se uită de sus în jos la Frank, de parcă era în căutarea unor indicii.

– Conversația despre ce? Eu n-am treburi legale cu tine.

– Nu-i vorba despre afaceri. Se apropie. Este ceva personal.

Celălalt bărbat făcu un pas în spate.

– La ce te referi?

Când fu suficient de aproape, Frank îl apucă pe Chauncey de lavaliera de la gât și de cămașă. Se apropie până când erau practic nas în nas.

– Mă refer la Mamie. Mai precis, la faptul că ai pus mâinile pe ea de parcă ar fi dreptul tău.

– Uite ce e... Nu știu ce ți-a spus, dar nu s-a întâmplat nimic.

Chauncey încercă să dea înapoi, dar Frank îl prinse.

– Doar pentru că te-a mușcat de mână și a scăpat, gunoi fără morală! Dacă nu ar fi făcut-o, numai Dumnezeu știe ce i-ai fi făcut.

– Nu aș fi rănit-o. O știu pe Marion de o viață. Indiferent de ce ți-a spus, este...

Frank îl scutură bine pe Chauncey.

– Nu îndrăzni să spui că femeia asta minte. Dacă o faci, îți scot toți dinții din gură.

Frica și confuzia se citiră pe chipul lui Chauncey, dar le mască repede cu fanfaronadă.

– Asta-i scandalos. Cum îndrăznești să-mi ceri socoteală pentru ceva ce nu-i treaba ta? Dă-mi drumul, altfel te dau în judecată pentru agresiune.

– Este treaba mea. Mamie este treaba mea – și oricine o rănește va plăti. Mă înțelegi?

– Nu, nu înțeleg... Ochii i se măriră chiar înainte ca expresia să i se întunece. Se răsuci și scăpă din strânsoarea lui Frank. *Tu.* Tu ești

cel care o întoarce împotriva mea, împotriva logodnei. Ai o aventură cu ea.

– Eu și Mamie suntem prieteni. Nu o întorc împotriva nimănui și a nimic. Dacă ai ascultat-o, ai ști asta.

– Asta-i o minciună sfruntată. Tatăl ei spune de săptămâni că-i vorba despre un alt bărbat, dar eu nu am vrut să cred. Nu până acum. Chauncey puse mâinile în șolduri. Ți-ai tras-o cu logodnica mea?

Furia se trezi în orice părticică din corpul lui Frank – un foc alb care îi ardea pielea. În loc să urle însă, râse, pentru că știa că asta îl prindea nepregătit pe Chauncey.

– Vezi, tocmai când începeam să cred că ne putem înțelege.

Iute ca un bici, lovi cu pumnul drept și nimeri direct în nasul lui Chauncey. Cartilajul ceda la impact și sângele se împrăștie înainte ca Chauncey să cadă pe podea.

Se rostogoli pe jos și își acoperi fața.

– La naiba! Mi-ai spart nasul.

Frank îngenunche și apăsă peste mâinile lui Chauncey, adăugând și mai multă presiune peste nasul rupt, până când Chauncey urlă. Frank își luă mâinile și, când fu sigur că celălalt bărbat îl asculta, mârâi:

– Nu te mai apropia vreodată de ea. Dacă aflu că ai atins-o, te voi distruge – pe tine și orice lucru la care ții.

Se ridică și scoase o batistă pentru a-și șterge sângele de pe mâini. Stropi de sânge îi pătaseră vesta albastră de mătase, dar materialul era suficient de închis la culoare pentru a ascunde petele. Dar tot trebuia să se ducă acasă și să-și schimbe hainele înainte de a se întoarce la birou. Clienții săi preferau ca avocatul lor să nu fie acoperit de sânge. Cel puțin asta credea el.

Băgă batista în buzunar și plecă, lăsându-l pe Chauncey zvârcolindu-se de durere pe covorul scump.

Capitolul 18

Mamie privea în timp ce Frank îi explica lui Katie cu răbdare procesul prin care avea să depună mărturie în tribunal. Cei trei, plus

Otto, erau la o cofetărie în apropiere de biroul lui Frank. Audierea preliminară a doamnei Porter urma să aibă loc peste două zile.

Katie nu dădea semne de frică, fiind hotărâtă să vorbească și să facă tot ce putea. După ce-i povesti ce avea să se întâmple, Frank îi adresă întrebări pentru a verifica versiunea ei asupra evenimentelor din ziua în care murise tatăl ei.

Katie îi povestise înainte lui Mamie întâmplări din gospodăria Porter – întâmplări groaznice, teribile, care îi frânseseră inima lui Mamie. Katie își aminti de tatăl ei urlând, de dățile când se ascunsese pentru că tatăl ei o lovea pe mama ei și de teama pe care o trăise în fiecare zi.

Mamie nu putea să spună că-i părea rău că Roy Porter murise.

Pentru un bărbat care nu avea copii, Frank părea destul de în largul lui cu Katie. Nu era condescendent cu ea. Unii adulți tratau copiii ca pe niște bebeluși; dar o fetiță precum Katie văzuse prea multe și auzise prea multe pentru a fi tratată ca și cum ar fi fost de sticlă. La cei cinci ani ai ei, era incredibil de curajoasă, după părerea lui Mamie.

Nu se așteptase la asta de la Frank. Sincer, nu știuse cum interacționa cu copiii. Săptămâna trecută, în fața copilului agitat al doamnei Barrett, păruse inconfortabil și dornic să plece. Dar poate că greșise ea cu privire la disconfortul lui.

„Spune-mi, iubire!"

Roși când își aminti. În acea noapte, el o ținuse până când adormise, apoi se strecurase din casă fără a fi observat. La scurt timp după, apăruse ca prin magie o cutie de bijuterii pe noptiera ei. Înăuntru se afla o brățară de argint cu pandantiv – un arc cu o săgeată. O referință la faptul că el o numise „mica lui războinică", fără îndoială.

Încă un val de căldură o străbătu. Dumnezeule, în ritmul acesta, avea să ardă în flăcări înainte de cină.

Se întreba însă cum reușise el să aibă acces nelimitat la casa Greene. Priceput bărbat, priceput...

Mișcarea de la masă o trezi din reverie. Otto o conducea pe Katie la tejghea.

– Am terminat? îl întrebă ea pe Frank când el se reașeză.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet șiret, și inima ei tresări la acea expresie.

– Ți-e greu să fii atentă, domnișoară Greene?

– Deloc.

– Atunci, știi unde a dus-o Otto pe Katie?

– Să mai ia înghețată.

Era o presupunere, dar părea alegerea logică.

– Greșit. A convins-o să încerce un sifon cu cremă de ou, care nu are deloc înghețată în el.

Ea hotărî să renunțe la această discuție. Să cedeze însemna doar că el avea să se umfle în pene.

– Mulțumesc pentru brățară.

– Ți-a plăcut?

– Foarte mult. Disperată să-l atingă cumva, ea îi strânse pe furiș mâna. Când el tresări, ea îi dădu imediat drumul. Ce s-a întâmplat? Te-am rănit?

Se întinse după ea cu mâna stângă.

– Am închis un sertar peste mâna dreaptă și mă cam doare. Nimic îngrijorător.

– Slavă Domnului! Nu poți să fii rănit chiar înainte de audierea preliminară.

– Sunt bine.

– Vei fi gata în două zile?

– Bineînțeles. Eu sunt mereu gata.

Lăudărosul. Dar tot era adorabil... și cel mai chipeș bărbat din New York.

– Am toată încrederea în tine, domnule Tripp.

– Lasă laudele pentru după ce va fi eliberată doamna Porter. Se aplecă spre urechea ei. Și pentru când te voi avea în patul meu.

Simți cum i se împrăștie scântei pe suprafața pielii, fuzionând între picioarele ei. „Apropo de pat..."

– Nu mi-ai spus niciodată de ce ai venit seara trecută.

Nu-i făcea plăcere să se gândească la episodul cu Chauncey. Încă o speria și o înfuria.

– Ca să mă asigur că nu erai supărată pe mine. Ai plecat de la închisoare furioasă, după ce ne-am întâlnit cu doamna Porter.

– Nu eram *furioasă*. Eu nu mă *înfurii*. Și tot cred că este o greșeală să nu-i spunem doamnei Porter. Ar trebui să știe riscurile când vine vorba despre copiii ei.

– Promit să am grijă de Katie.

Ochii lui albaștri păreau sinceri, dar cum ar fi putut el să vegheze tot timpul asupra lui Katie?

– Dacă nu cumva te muți cu copiii, nu văd cum ai putea să faci asta.

– Am angajat oameni pentru a supraveghea tot timpul clădirea. Asta ajută?

Ea rămase cu gura ușor deschisă. Nu se gândise la această posibilitate. Pieptul i se încordă, emoția adunându-i-se în gât. Angajase paznici pentru copiii Porter. Frank Tripp era un pungaș de viță nobilă cu limbă iscusită, dar era și un bărbat bun. Cel mai bun bărbat.

Bărbatul *ei*.

„Ești îndrăgostită de el."

Da, probabil era. Gândul de a renunța la el, de a nu-l mai vedea îi dădea dureri de stomac. Trebuia să-l convingă cumva pe tatăl ei că Frank o făcea fericită și că nu avea să accepte pe nimeni altcineva. Nu avea să se mărite niciodată cu Chauncey, mai ales după ce se întâmplase noaptea trecută și după ce, în sfârșit, acceptase ce simțea pentru Frank. Tatăl ei avea să înțeleagă într-un final și să fie de acord să nu-i distrugă cariera lui Frank.

Pentru că ea avea să se mărite cu acest bărbat.

– Dacă nu am fi în public, te-aș săruta chiar acum.

Piciorul lui alunecă și îl găsi pe al ei pe sub masă.

– Chiar ai face-o? M-ai săruta?

Ea privi la mesele din jur pentru a se asigura că ceilalți clienți nu-i puteau auzi. Apoi își linse buzele și se apropie.

– În cele mai bune locuri.

El expiră lent, fără a-și lua privirea de la ea.

– La naiba! Acum, nu mă voi putea ridica pentru încă vreo zece minute.

– Dacă te aștepți să-mi cer scuze, mă tem că nu o voi face.

– Să nu-ți ceri niciodată scuze pentru că mă tentezi. Aș putea fi mort și îngropat la trei metri sub pământ și tot aș tânji după gustul pielii tale.

Ea fu nevoită să ia o gură de apă, pentru că i se uscase gura.

– Poate ar trebui să discutăm mai târziu despre starea ta. Ora nouă, la tine?

– Îmi ceri să avem o aventură amoroasă, Marion Greene?

– Nu dacă vei continua să mă provoci.

El ridică ambele palme.

– Poți să consideri că am încetat cu provocatul. Să zicem ora zece. Așa am destul timp pentru tine și nu-mi fac griji că personalul ar putea încă umbla prin casă.

Îi plăcea ideea asta.

– Ora zece rămâne.

Frank deschise gura să spună altceva, dar o închise repede când Katie și Otto apărură la masă.

– Ei bine, domnișoară Katie, zise el, ce părere ai despre sifonul cu cremă de ou?

– Este delicios. Otto puse paharul înalt în fața ei, și ea luă un pai. Știai că, de fapt, nu are ou în el?

Frank se apropie și șopti:

– Nu-i nici frișcă. Doar lapte.

Apoi îi făcu cu ochiul.

Katie chicoti, și lui Mamie i se topi inima. Omul era absolut fermecător.

– Mă tem că eu și Otto trebuie să ne întoarcem la biroul meu, îi zise el lui Katie. O las pe domnișoara Greene să te ducă acasă. Odihnește-te, bine? Să nu stai trează până târziu să dansezi și să bei.

Katie chicoti.

– Bine.

– Fată cuminte. Frank îi ciufuli părul, apoi îi aruncă o privire lui Mamie. Pe mai târziu, domnișoară Greene!

Un fior întunecat străbătu coloana lui Mamie când auzi promisiunea din acele cuvinte.

– Domnule Tripp. Apoi, îl salută pe Otto. Domnule Rosen.

– O zi bună, domnișoară Greene!

Otto părea a-și înăbuși un zâmbet, dar nu zise nimic, ci doar îl urmă pe Frank afară din magazinul de înghețată.

Apoi, în ciuda temperaturii scăzute din magazin, Mamie simți o nevoie disperată de a-și face vânt cu evantaiul.

Pe Mamie încă o furnica tot corpul în timp ce se furișa pe ușa servitorilor. Era abia trecut de miezul nopții, și urmele degetelor lui Frank încă se simțeau pe fiecare părticică din ea. Respirația lui continua să-i șoptească peste piele. Căldura lui i se imprimase în carne.

Cu puțin noroc, avea să-l simtă *zile întregi*.

Când intră în bucătărie, era întuneric, fustele foșnindu-i încet. Nu încuie după ea, în caz că Florence era și ea ieșită.

Ocoli insula mare, luând un măr dintr-un bol. Dumnezeu îi era martor că i se făcuse foame în seara asta cu...

Lumina se aprinse, speriind-o. Ea exclamă, și mărul îi căzu din mâini pe măsură ce lumina galbenă slabă cuprindea bucătăria.

Tatăl ei stătea lângă perete.

– Vrei să-mi explici unde ai fost?

Puse o mână pe piept, încercând să-și domolească inima agitată.

– *Tati.* M-ai speriat îngrozitor.

– Nu mă îndoiesc. Imaginează-ți acum cum m-am simțit eu când am descoperit că fata mea s-a strecurat afară din casă pentru a se duce Dumnezeu știe unde.

– M-am dus la o plimbare prin grădină, minți ea. E o noapte așa frumoasă, că am zis...

– Nu mă minți, se răsti el. Ești ciufulită și ai un semn de mușcătură...

Făcu un semn către gât.

Mâna ei zbură spre propriul gât. Frank chiar îi lăsase un semn?

– Nu, nu ai, de fapt, un semn. Gura lui se strânse, mustața tresărindu-i în felul în care o făcea când era furios. Dar faptul că ai crezut că ai putea avea îmi spune tot ce trebuie să știu.

– Tati, te înșeli. Orice ai crede, jur că nu s-a întâmplat.

– Cine-i?

Detesta faptul că-l mințea, dar în acest moment nu vedea altă opțiune. „Neagă, neagă, neagă."

– Nu există alt bărbat. Sunt aproape logodită cu Chauncey.

– Și, cu toate astea, nu vrei să semnezi contractual, și motivul este cel din al cărui pat tocmai ai plecat. Vreau să știu cine este, la dracu'! *Chiar acum, Marion!*

Nu-i putea spune. Indiferent de ce simțea pentru Frank, nu așa trebuia să afle familia ei. Nu cu supărare și dezamăgire. Își dorea binecuvântarea tatălui ei, dar avea nevoie de timp să-l convingă că ea și Frank se potriveau. Până la urmă, trecutul lui Frank nu era așa diferit de al lui Chauncey. Deși muncea ca avocat, Frank provenea dintr-o familie importantă din Chicago. Și o făcea *fericită*. Sigur asta avea să conteze pentru tatăl ei la momentul potrivit.

Îndreptându-și spatele, ea zise:

– Am fost la o plimbare. Atâta tot.

Tatăl ei clătină din cap și se uită la pantofii săi.

– M-ai lăsat fără opțiune. Urmează-mă în biroul meu.

Simți o greutate în stomac în timp ce-l urma spre partea principală a casei. „Poate doar vrea să se simtă confortabil cât urlă la mine." Sincer, ce altceva putea să facă? Nu avea nici o dovadă, și ea nu ar recunoaște nimic necuviincios. Se aflau într-un impas, așa că ea avea

să-i asculte predica, să-și ceară scuze că îl făcuse să se îngrijoreze și să se ducă la culcare.

El deschise ușa biroului său și o ținu pentru ea. Ea intră și aproape se împiedică. Domnul Livingston, Chauncey și un bărbat masiv și îndesat pe care nu-l recunoscu se ridicară deodată și se întoarseră spre ea. „Oh, nu. Asta nu-i de bine."

Apoi, observă cercurile negre din jurul ochilor lui Chauncey, nasul lui roșu și umflat. Ce naiba i se întâmplase? Se uita la ea îmbufnat, cu brațele încrucișate peste piept.

„Nu-i de bine deloc."

– Stai jos, Marion!

Tatăl ei trecu de ea și se așeză pe scaunul din spatele biroului. Ea merse un pic mai lent, așezându-se pe unul din scaunele opuse. Domnul Livingston stătea pe celălalt scaun, lăsându-i pe Chauncey și pe străin în picioare.

Tatăl ei i se adresă:

– Îi știi pe Chauncey și pe domnul Livingston. Bărbatul pe care nu-l cunoști este comisarul Byrnes de la Departamentul Detectivilor din Poliția Metropolitană. Comisarul are niște informații despre tine, după spusele domnului Livingston.

– M-ai *spionat*?

Poliția o urmărise. Dumnezeule, ce observase? Închisoarea, chiriașii... Apoi își dădu seama. *Casa lui Frank.*

Nu, avusese grijă. Nu-i așa? Frank o condusese acasă în cupeul lui în seara asta, pentru a o ascunde și proteja. Poate că tatăl ei bănuia, dar nu putea dovedi nimic. Ea se îndreptă și își înghiți panica pe care o simțea adunându-se în gât.

– Nu aveai nici un drept să faci asta, domnule.

– Efectuam o anchetă, domnișoară, zise comisarul. Am considerat că este prudent să informez părțile interesate despre ce am aflat.

– Tati, cum ai putut permite asta?

Tatăl ei mijì ochii în timp ce bătea darabana.

– Te-ai schimbat în ultimele câteva săptămâni, Marion – și nu în bine, aș zice eu. Cred că eram cu toții dornici să aflăm ce a provocat o asemenea schimbare în personalitatea ta.

– Tot ce trebuia să faci era să mă întrebi.

– Dacă ar fi existat șansa să primesc un răspuns sincer, aș fi de acord. Dar nu ai fost onestă cu mine și nici cu Chauncey.

Ea privi spre Chauncey. Chipul lui era oribil. Nu știa ce îi provocase rănile, dar probabil dureau ca naiba. Nu că ar fi fost indignată pentru el. Nu-l putea ierta pentru că o atacase în foișor.

– Deci, continuă tatăl ei, Byrnes, ai un raport pentru noi?

– Da, domnule, am, zise comisarul.

În loc să vorbească însă, el se întoarse și ieși din încăpere. Nimeni nu zise nimic, și ea putea simți privirea furioasă a lui Chauncey arzând o gaură în lateralul capului ei.

Ignorându-l, ea încercă să discute cu tatăl ei.

– Tati, nu înțeleg ce se petrece. Toate astea ar putea aștepta până dimineață, când vom fi cu toții odihniți.

Tatăl ei rămase tăcut, cu privirea ațintită asupra ușii. Ceasul de pe poliță anunță jumătatea de oră, un clinchet ritmic răsunând puternic în liniște. Apoi, ușa se deschise, și ea se uită să vadă ce împiedicase...

Încremeni îngrozită, pentru o scurtă secundă camera întorcându-se cu susul în jos. Frank intră în urma comisarului Byrnes, chipul avocatului ei fiind, evident, sumbru.

Oh, Dumnezeule! Era mai rău decât rău. Era un adevărat dezastru.

Trebuia să facă ceva, să *spună* ceva, dar nu putea decât să privească stupefiată. Cuvintele se învălmășeau în creierul ei, fragmente și bucăți ce nu puteau forma propoziții. Frank... aici... Chauncey... poliția.

– Tripp, cred că-i cunoști pe toți de aici, zise tatăl ei cu voce plată când cei doi bărbați se apropiară de birou. Hai să terminăm odată, Byrnes!

– Desigur, domnule. Byrnes scoase un carnețel și începu să citească. În repetate rânduri, domnișoara Greene a fost observată călătorind la periferie în districtul șase, unde a vizitat câteva familii care locuiesc în patru clădiri diferite. Din câte am înțeles, le duce bani acestor familii – o modalitate de a le suplimenta veniturile.

Mamie deschise gura pentru a explica, dar tatăl ei clătină o dată din cap. Un mușchi îi zvâcni lui în maxilar, o expresie bine cunoscută a nemulțumirii lui teribile. Ea închise gura și își împreună brațele în poală.

– De două ori a vizitat secția pentru femei a închisorii, pentru a vedea o prizonieră, o anume doamnă Porter. Aceasta face parte din una dintre familiile pe care domnișoara Greene le vizita în mod obișnuit, și doamna Porter a fost arestată și este acuzată de crimă.

Comisarul tuși. Nimeni din încăpere nu se mișcă. Mamie nu îndrăznea să se uite la Frank.

– Avocatul care o reprezintă pe doamna Porter este domnul Frank Tripp. A acceptat cazul la cererea domnișoarei Greene, în ciuda sfaturilor partenerilor săi, aș adăuga eu, care se opun vehement ideii ca firma lor să fie asociată cu asemenea lucruri.

– Și eu sunt de aceeași părere, mormăi tatăl ei.

Mamie nu se așteptase la asta. Partenerii lui Frank îi ceruseră să renunțe la cazul doamnei Porter? El nu-i menționase despre asta. Privirea ei țâșni spre el, dar Frank se uita drept înainte, cu mâinile în buzunare. Ea nu își putea imagina la ce se gândea el.

– Se pare că domnișoara Greene ajută cu cazul doamnei Porter, pentru că este apropiată de copiii Porter. Audierea preliminară este programată cu judecătorul...

– Treci peste asta, zise tatăl ei. Relatează faptele relevante.

– Îmi cer scuze. Gâtul comisarului se înroși. Domnișoara Greene l-a vizitat pe domnul Tripp și la biroul acestuia, și acasă – cel mai recent, în această seară; a sosit aproximativ la ora zece seara și a plecat la cinci minute după miezul nopții.

Rușinea o copleși. Nu din cauza relației ei cu Frank – nu simțea un gram de regret pentru *asta* –, ci pentru că asta nu era treaba nimănui în afară de a ei și a lui Frank. Chauncey și domnul Livingston nu ar trebui să fie martori la asemenea informații. Era suficient de rău că tatăl ei afla astfel.

Pleoapele lui Frank se lăsară pentru scurt timp. Expresia îi era îndurerată, și Mamie fu aproape copleșită de vinovăție. Trebuia să salveze situația înainte ca tatăl ei și comisarul să strice totul.

– Am discutat despre caz, zise ea.

– Duncan, asta-i o încălcare flagrantă a încrederii fiului meu, zise domnul Livingston. El se aștepta ca ea să rămână castă până la nunta lor, nu să umble aiurea prin New York.

– Nu contează că Chauncey nu s-a deranjat să rămână cast, zise Mamie. Are o amantă la care refuză să renunțe.

– Asta nu-i relevant, se răsti tatăl ei, arătând cu degetul spre ea. Discutăm despre comportamentul tău aici, nu despre al lui Chauncey. Și, având în vedere cât de rău merg lucrurile, eu aș înceta să mai zic ceva în locul tău. Făcu un gest către comisar. Mi s-a spus că ai informații despre trecutul domnului Tripp.

Frank tresări, și ea îl văzu înghițind cu dificultate. Apoi el afișă un zâmbet discret și i se adresă tatălui ei:

– Duncan, nu văd de ce trecutul meu are vreo relevanță în discuția din seara asta. M-am oferit deja să fac ce este corect cu Marion. Doresc să mă căsătoresc cu ea.

Oferta nu-l calmă pe tatăl ei.

– Am spus destul de limpede ce simt în legătură cu asta ultima dată când am vorbit despre fata mea. Byrnes, continuă, te rog!

Gura lui Byrnes afișă un zâmbet satisfăcut, unul care făcu ca pieptul lui Mamie să se strângă de teamă.

– Da, mulțumesc. După cum știți cu toții, domnul Tripp pretinde că provine dintr-o familie importantă din Chicago. Dar am aflat că, de fapt, a crescut pe Worth Street, în Five Points, numele lui adevărat fiind Murphy.

În încăpere se dezlănțui haosul, cei doi Livingston exprimându-și nemulțumirea în fața lui Duncan, care doar se uita urât la Frank, dar Frank nu era atent la nici unul. Era concentrat asupra lui Mamie. Sprâncenele ei erau unite într-o expresie de confuzie, ochii îi erau goi. Cel mai probabil, se îndoia de acea dezvăluire, gândindu-se că era imposibil ca minciuni de o asemenea magnitudine să fie perpetuate.

Cu toate astea, fuseseră. Frank se asigurase de-a lungul anilor, făcând tot ce putuse pentru a-și îngropa trecutul. Naiba să-l ia pe Byrnes. Cumva, comisarul aflase adevărul și îl folosea pentru a-l distruge pe Frank înainte de audierea preliminară.

Când el nici nu infirmă povestea, nici nu se apără, umerii ei se prăbușiră. La cum o cunoștea pe Mamie, știa că acum se întreba despre ce altceva o mințise. O întrebare justificată, bănuia el, ținând cont de circumstanțe. Dar nu o mințise niciodată cu privire la sentimentele lui sau la dorința de a se căsători cu ea. Acele lucruri chiar fuseseră adevărate.

Nu că acum ea l-ar mai fi crezut.

Durerea îi sfredelea pieptul, o panică arzătoare care eclipsa cu mult umilința de a-și vedea secretul etalat în fața lui Duncan și a celor doi Livingston. Nu putea să o piardă, nu acum.

Nu când tocmai descoperise cum mirosea la lumina lunii.

Nu când aflase cât de sensibil era gâtul ei, cât îi plăcea să fie sărutată acolo.

Nu când i-ar fi pus lumea la picioare doar ca să vadă unul dintre zâmbetele ei.

Nu *acum*, la dracu'!

– N-ai nimic de zis în apărarea ta? se răsti Duncan, smulgându-l pe Frank din gândurile sale. Vreo explicație pentru asta?

– Este adevărat. Rămase atent la Mamie, în timp ce scotea cu forța cuvintele. M-am născut ca Frank Murphy și am crescut în Five Points, cel mai mic dintre cinci copii. Am plecat de acasă la 14 ani, la o școală cu internat. După aceea, am mers la Colegiul Allegheny și apoi am muncit la un avocat până am intrat în barou.

– Știam eu! strigă Chauncey. Știam că nu este nimic mai mult decât un bătăuș din mahala. Uite ce mi-a făcut la față!

Sprâncenele lui Mamie se ridicară în vreme ce ea analiza rănile lui Chauncey. Apoi păru să se scuture, arătând mai mult ca femeia hotărâtă pe care o știa el.

– Domnul Tripp l-a lovit pe Chauncey din cauza mea. Chauncey a încercat să mă ia cu forța noaptea trecută la foișor, și...

– Nu am făcut așa ceva!

Încăperea se cufundă în tăcere după declarația lui Mamie. Expresia lui Duncan deveni înfricoșătoare în timp ce acesta se ridica lent, îndreptându-și atenția spre Chauncey.

– Ai încercat să-mi iei fata cu *forța*?

Pe chipul lui Chauncey se văzu pentru un scurt moment frica, apoi el o ascunse.

– Ne sărutam și ne-am lăsat dușI de val. Nu s-a întâmplat nimic – și nu este mai rău decât ce făcea deja cu el!

Arătă spre Frank.

– Ești un mincinos, mârâi Frank, cu mușchii încordați și pregătit de luptă. I-ai spus că are nevoie doar să fie convinsă și că-i vei dovedi ce amant bun ești.

– Ia stai un pic, zise Livingston tatăl. Nu poți să dai vina pe Chauncey că a vrut să onoreze înainte jurămintele lor de căsătorie. Încerca doar să ajute cu procesul.

– *Luând-o cu forța*? urlă Duncan. Ce fel de bărbat recurge la violență fizică pentru a cuceri o femeie?

– Nu am rănit-o, protestă Chauncey. Doar ne sărutam, atâta tot.

– Pentru că te-am mușcat de mână când mi-ai acoperit gura ca să tac. Abia atunci am putut scăpa, sublinie Mamie.

– Dă-mi să-ți văd mâna, îi ordonă Duncan lui Chauncey.

Chauncey înghiți, strângând pumnul stâng.

– Va fi soția mea, zise el. Nu văd care-i problema dacă începem lucrurile mai devreme.

– Problema, zise Duncan și se apropie de tânăr, este că este fata mea, și eu nu accept ca nici un bărbat – nici măcar ăla cu care urmează să se mărite – să o ia cu forța. Dă-mi să-ți văd nenorocita aia de mână. *Acum!*

Chauncey păli în fața furiei lui Duncan. Duncan era intimidant de cele mai multe ori; uneori, era de-a dreptul înfricoșător. Chauncey întinse mâna stângă, unde o urmă albăstruie de dinți se vedea clar. Văzând dovada celor întâmplate, Frank își dori să-i distrugă din nou fața lui Chauncey.

Expresia lui Duncan se întunecă și mai mult. Probabil că lui Chauncey i se făcu frică pentru viața lui, căci vocea îi tremură când zise:

– A fost doar un pic de distracție nevinovată.

– Haide, Duncan, zise domnul Livingston. Îți amintești cum sunt fetele la vârsta asta. Vor să experimenteze, dar trebuie să rămână respectabile. I-am sugerat lui Chauncey să încerce să o influențeze un pic. Să grăbească lucrurile. Nu putem da vina pe el. Credea că-i virgină. Cine și-ar fi închipuit că se tăvălea deja cu *el*.

Arătă cu bărbia spre Frank. Ochiul drept al lui Duncan tresări când se întoarse spre prietenul lui.

– Tu... tu i-ai zis să-mi forțeze fata? Fata *mea*, fata pe care o știi de când am ținut-o prima dată în brațe?

– Chauncey nu ar fi rănit-o, pentru numele lui Dumnezeu, zise Livingston. Exagerezi.

– Eu *exagerez*? Ochii lui Duncan aproape că-i ieșeau din orbite. Tu i-ai spus fiului tău să-mi agreseze fata, și eu exagerez. Am înțeles bine?

– Băiatul nu a făcut nimic greșit. L-a făcut să aștepte, pentru numele lui Dumnezeu, în timp ce ea umbla prin oraș cu amantul ei. Și știi că, dacă are unul, este posibil să aibă mai mulți. Ce fel de fată crești?

Nările lui Duncan se măriră, pieptul i se ridica și cobora rapid. Frank era pe cale să intervină, pentru a calma pe toată lumea, când Duncan zise:

– Ieși dracului din casa mea! Amândoi! Ieșiți și să nu mai veniți vreodată înapoi!

Fălcile lui Livingston se mișcară când el deschise și închise gura. Se chinui să se ridice.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba da. Foarte serios. Nu va exista nici o căsătorie între fiul tău și fata mea. De fapt, dacă-l prind prin preajma ei, îi rup mai multe decât i-a rupt Tripp.

– Vei regreta asta, zise Livingston. După ce o să te calmezi, te vei răzgândi.

– Nici într-un milion de ani, Richard. Știu că am fost prieteni mult timp, dar nu voi uita niciodată asta.

Livingston era furios și îi zise lui Chauncey să se miște. Cei doi bărbați ieșiră valvârtej din încăpere, fără a se mai deranja să închidă ușa în urma lor.

– Comisare, zise Duncan obosit, așezându-se pe scaunul său. Cred că am terminat aici.

Byrnes nu părea dornic să plece, probabil pentru că dorea să savureze distrugerea provocată, nenorocitul!

– Desigur, domnule. Mulțumesc.

Comisarul făcu o plecăciune scurtă și plecă.

Duncan își trecu o mână peste față.

– Dumnezeule, ce dezastru!

Frank era de acord. Și de aici lucrurile doar aveau să se înrăutățească. Livingston și Byrnes aveau să spună cu încântare tuturor din Manhattan despre trecutul lui Frank. Scandalul avea să schimbe viața lui Frank pentru totdeauna. Partenerii lui aveau să fie furioși. Avea să își piardă calitatea de membru la cluburi. Nimeni din înalta societate nu urma să mai vrea să stea de vorbă cu el. Cariera sa ca avocat preferat al înaltei societăți se terminase.

Și totuși, nu asta-l durea cel mai mult.

Ceea ce-l durea era faptul că Mamie evita să se uite la el, de parcă nu suporta să-l vadă. În tot dezastrul ăsta, nu-l interesa decât să vadă ochii lui Mamie sclipind din nou. Ar implora, ar pleda – chiar ar îngenunchea, dacă ar fi nevoie. Ar face orice, pentru că trebuia să îndrepte lucrurile.

Nu putea să o piardă. Nu acum.

– Duncan, aș vrea un moment singur cu fata ta, dacă nu te deranjează.

Bărbatul mai în vârstă oftă.

– Bănuiesc că n-are ce să mai fie rău în asta. Mamie?

Mamie încuviință din cap.

– Tati, îmi pare așa rău pentru toate astea.

– Mie îmi pare rău. Credeam că Chauncey... Mă rog, am fost egoist, nu-i așa? Chipul lui Duncan se îmblânzi, și bărbatul înghiți cu dificultate. Mamie, poate că nu mai vii la mine cu genunchii zdreliți sau cu înțepături de albină, dar sunt aici pentru tine. *Nimic* nu va schimba asta.

Ea își șterse ochii.

– Mulțumesc.

El se ridică, ocoli biroul și o sărută pe creștetul capului.

– Te iubesc, Marmeladă. Apoi Duncan se apropie de Frank. Noi doi vorbim mâine, zise el încet. Și mă aștept să arăți respect față de casa mea.

– Da, domnule.

Răspunsul trebuie să-l fi satisfăcut pe tatăl lui Mamie. Ieși din încăpere, lăsând ușa deschisă în urma sa.

Capitolul 19

În biroul lui Duncan se lăsă tăcerea, singurul sunet fiind șuieratul și trosnetul focului ce se stingea. Frank anticipase furie din partea lui Mamie, se aștepta ca ea să țipe la el din cauza înșelătoriei lui. Dar ea doar aștepta, în tăcere, cu trupul perfect nemișcat. O cochilie de indiferență părea să o înconjoare, și el nu știa cum să o spargă.

Se așeză pe scaunul de lângă ea și tuși.

– Marmeladă?

Ea ridică din umeri.

– Porecla pe care mi-a dat-o Florence în copilărie. Credeam că a uitat de ea.

Din nou, tăcere.

– Aș vrea să-ți explic. Să-ți spun de ce.

– Nu contează.

– Ba contează. Mamie, vrei să te uiți la mine, te rog?

Ea îi întâlni privirea, cu o expresie plată. Un junghi de durere despre care bănuia că-i vinovăția îl înțepă sub coaste.

– Lumea, lumea *asta* – făcu un gest spre încăpere – îți judecă foarte dur trecutul. Știam că nu aș fi niciodată acceptat dacă aș spune adevărul.

– Da, dar eu nu sunt toată lumea. Știi despre munca mea la periferie, știi ce simt cu adevărat. Nu sunt genul care să judece copilăria cuiva, mai ales când a mea a fost așa privilegiată. Cu toate astea, ai continuat să mă minți, chiar și după...

După ce făcuseră sex. Da, înțelegea.

– Cum ar fi trebuit să-ți spun după atâta vreme?

– Simplu. „Mamie, de fapt", zise ea cu voce groasă, „eu m-am născut în Five Points". Uite, vezi ce ușor a fost?

– Fii serioasă...

– Sunt serioasă. Ea sări în picioare și puse distanță între ei. Erau doar câțiva pași, dar pentru Frank păreau kilometri. M-ai mințit în legătură cu familia ta, cu locul nașterii tale. Familia ta din Chicago și mina de cupru a bunicului tău... Toate minciuni. Nici măcar nu știu cine ești!

El se ridică.

– Știi *exact* cine sunt. Sunt același bărbat care te-a găsit în cazinouri noaptea, care o reprezintă pe doamna Porter și care te-a ținut în brațe după ce te-a atacat Chauncey. Un bărbat care te iubește dincolo de orice rațiune și logică.

Ea își acoperi gura, lacrimile adunându-i-se la baza pleoapelor.

– Cu toate astea, acel bărbat nu a putut fi onest cu mine în legătură cu originea sa, cu experiențele și oamenii care l-au format. Știi, am bănuit că mințeai în legătură cu trecutul tău când am luat cina la Sherry's în acea seară. Ar fi trebuit să am încredere în instinctul meu. Sunt așa proastă că am avut încredere în *tine*, în schimb.

– *Nu* ești proastă. Poate că ți-am pierdut încrederea, dar mă voi revanșa față de tine.

Asta nu păru să o liniștească. Îl întrebă:

– Ai familie în oraș?

– Da. Mama și fratele meu. Cele două surori ale mele locuiesc în afara orașului.

Mamie închise ochii, ceea ce făcu să i se rostogolească două lacrimi mari pe obraji.

– Îi vezi? Vorbești cu ei?

– Abia de curând am vorbit cu fratele meu pentru prima dată de când am plecat de acasă.

Ea tresări.

– Și ceilalți? El clătină din cap, și umerii ei căzură. Nu ai vorbit cu mama ta sau cu surorile tale în toți acești ani? Nu pot... Nu pot să înțeleg. Cum ai putut pleca de lângă ei?

Judecata ei îl ustura, și gâtul lui Frank se înroși.

– Mamie, tatăl meu a fost Roy Porter. Nu, a fost *mai rău* decât Roy Porter. Noi, copiii, am suferit abuzuri din partea lui, dar mama mea a suferit și mai mult.

– Și asta înseamnă să fugi și să nu mai vorbești niciodată cu ei? Dumnezeule, mama ta... Probabil se învinovățește.

„Ăia-s banii lui Frankie. O să-i dau înapoi când vine acasă."

Emoția i se adună în gât. Nu, mama lui îl îndemnase să plece. Știuse că nu ar fi supraviețuit în Five Points. Și el reușise dincolo de cele mai mari visuri ale lui. Se cățărase în vârful elitei din New York, unde prosperase. Făcuse atât de mulți bani, încât nu reușise niciodată să-i cheltuiască pe toți. Partener într-un cabinet de avocatură prestigios. Numele lui în toate ziarele. Debutanta cea mai dorită din oraș în patul lui... Frank Murphy nu ar fi avut niciodată *ceva* din toate astea.

Și acum, Frank Tripp pierduse totul.

Nu-i păsa. Nimic în afara lui Mamie nu conta. Putea să piardă totul, dar nu o putea pierde pe ea.

– Tripp este numele tău legal sau ai rămas cu Murphy?

– Mi l-am schimbat în Tripp când am împlinit 18 ani. Ea tresări când auzi declarația lui, așa că el o imploră: Te rog, Mamie, dă-mi voie să-ți explic.

Ea pufni batjocoritor.

– Adică să te las să încerci să mă vrăjești cu cuvintele tale. Doar asta faci, nu-i așa, Frank? Dar eu nu sunt nici judecător, nici jurat. Eu sunt femeia căreia i-a păsat de tine. Care te-a iubit...

Când ea se întrerupse, el se balansa pe călcâie de parcă l-ar fi lovit.

– Nu folosi timpul trecut. Te rog. Te iubesc nebunește.

Mai multe lacrimi se rostogoliră pe obrajii ei, și ea își feri privirea.

– Nu pot iubi un bărbat pe care nu-l cunosc. Mai rău, minți de atât de mult timp, încât bănuiesc că nici nu te mai cunoști pe tine însuți. Își șterse fața. Mi-ai frânt inima – și nu sunt sigură a cui este vina.

Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, ea se grăbi spre ușă, cu capul plecat. Frank detesta că o rănise, că era supărată. De ce nu-l asculta?

– Stai, Mamie!

Ea îl ignoră, dispărând în întuneric, luând cu ea tot ce își dorise el vreodată.

– Nu poți sta în pat toată ziua.

Mamie ignoră vocea lui Florence și se îngropă sub așternuturi. Nu-i păsa. Avea să stea în pat toată ziua, cu siguranță.

Dintr-odată, îi fu smulsă perna de pe față, și lumina strălucitoare îi agresă ochii. Sora ei trăsese draperiile, la naiba!

– Ce faci aici?

– Te scot din pat. Haide, acum! Trezirea!

– De ce?

Se rostogoli, dar mâna lui Florence o opri.

– Păi, întâi, pentru că nu-ți stă în fire. Marion Greene nu-i o morocănoasă.

– Am dreptul să mă schimb.

– Da, adevărat. Dar noi, fetele Greene, suntem făcute din ceva mai rezistent. O mică dispută cu logodnicul nostru nu-i capătul lumii.

Mamie se rostogoli și își săgetă sora cu privirea.

– Nu-i o *mică ceartă* și nu-i logodnicul meu.

– Pff. Ba este. Acum, înțeleg că ești supărată că nu ai știut despre trecutul lui, dar sigur înțelegi de ce a mințit. Tu, dintre toți oamenii, ai văzut cum îi privește lumea pe cei aflați în partea greșită a orașului.

– Înțeleg de ce a mințit pe toată lumea, dar nu pe mine.

Iubirea avea nevoie de onestitate și de încredere pentru a înflori, și Frank nu-i dăduse nici una, nici alta. Deci orice avuseseră ei fusese doar poftă trupească, nu ceva de durată și real.

Și, Dumnezeule, cât *durea* asta.

– Bine. Al doilea motiv pentru care trebuie să te dai jos din pat este pentru că i-ai promis lui Justine că poate veni cu noi la periferie astăzi.

Mamie gemu. Uitase. „Nu o pot abandona pe doamna Porter și pe copiii ei doar pentru că Frank mi-a frânt inima."

Acum, avea să fie nevoită să pară veselă toată ziua. Gândul o cam îngrețoșa.

– Vreo șansă ca Justine să nu știe ce s-a petrecut azi-noapte?

– Tati ne-a spus tuturor la micul dejun. Și este și-n ziare.

Mamie se ridică în fund, cu inima sărindu-i din piept.

– Da? A apărut că eu și Frank...

– Nu. Dumnezeule, nu! Despre trecutul lui Frank, familia lui adevărată. Știai că fratele lui face bere?

– Din toată povestea asta-i cel mai interesant pentru tine? Uneori, Mamie nu-și înțelegea sora mai mică. Și nu, nu știam. Frank nu mi-a dat nici un detaliu despre ei.

– Deci îl iubești?

– Pe fratele lui Frank?

Florence se strâmbă.

– Bună încercare. Uiți că eu sunt cea care ți-a zis să-l seduci.

Mamie se așeză și își dădu părul la o parte de pe față.

– Deci este vina *ta* pentru tot dezastrul ăsta.

– Ești prea dură cu el. Voi doi abia începeați să vă cunoașteți. Gândește-te la Chauncey! Îl știi de ani întregi, dar tot a încercat să te atace în foișor. Nu cunoști niciodată pe cineva cu adevărat, Mamie. Trebuie să te ghidezi după caracterul omului. Chauncey este un răzgâiat privilegiat, arogant. A primit totul și nu a muncit pentru nimic.

– Și? o întrebă Mamie pe Florence când aceasta o privi cu subînțeles.

– Și Frank nu a avut nimic, dar a ajuns prin forțe proprii un bărbat puternic, bogat. Știe ce înseamnă să muncești din greu pentru ceva. Are integritate.

Da, Mamie bănuia că așa era. Frank avusese un start dificil în viață; nu-i fusese ușor să-și lase familia și să pornească pe cont propriu de la o vârstă așa fragedă.

Cu toate astea, ar fi trebuit să-i spună. După tot ce făcuseră și își spuseseră unul altuia, ar fi trebuit să fie onest. Cum avea să poată ea să uite vreodată trădarea lui? Se simțea copleșită de o durere ce pornea din inimă și ajungea în fiecare vână.

La ușă se auzi un ciocănit. Ambele fete ridicară privirea când intrară părinții lor. În ochii mamei ei se citea îngrijorarea, în vreme ce tatăl lor arăta ciufulit, ca și cum ar fi trecut de nenumărate ori cu mâinile prin păr.

– Draga mea fată, zise mama ei și se așeză pe pat. O cuprinse pe Mamie în brațe. Sunt foarte supărată pe tatăl tău că nu m-a trezit azi-noapte. Ar fi trebuit să fiu acolo pentru tine.

Mamie se cufundă în îmbrățișarea familiară a mamei ei.

– Mulțumesc, dar nu aveai ce să faci.

– O mamă nu trebuie să facă ceva pentru a fi de ajutor. O mamă există pentru a ușura suferința copilului ei. Când tatăl tău mi-a povestit ce s-a întâmplat, am știut că suferi.

– Am crezut că vei fi supărată pe mine.

Mama ei se dădu în spate.

– Mamie, ești fata mea cea mai practică, cea mai calmă...

– Poftim, zise Florence, punându-și mâinile în șolduri. Aș vrea să subliniez că eu i-am dat sfaturi pe durata acestei escapade.

– Încurajând nesăbuința, fără îndoială, zise tatăl lor. Du-te, Florence! Lasă-ne un pic singuri.

Florence bombăni, dar plecă.

– După cum spuneam, continuă mama ei, tu ești fata mea practică. Tu n-ai avut niciodată idei fanteziste. Este clar că el este motivul pentru care ai cerut mai mult timp înainte să fii de acord să te măriți cu Chauncey.

– Da.

Nu mai avea sens să nege acum.

– Ei bine, eu îmi cer scuze că nu am văzut asta înainte. Chauncey a părut mereu o alegere potrivită pentru tine, și tu n-ai pus niciodată sub semnul întrebării partida cu el. Așa că am crezut că erai fericită cu acea alegere.

– Chauncey a fost alegerea lui tati, îi reaminti Mamie mamei ei. Și tati a promis că le lasă pe Florence și pe Justine să-și aleagă singure soții dacă eu sunt de acord să mă mărit cu Chauncey.

Mama rămase cu gura deschisă și se uită încruntată la soțul ei.

– Este adevărat, Duncan?

El avu decența să pară rușinat.

– Nu aveam de gând să-i cer să se țină de promisiune. Pur și simplu nu voiam să-i intre în cap idei despre alți bărbați.

– Ai folosit ca armă iubirea pentru surorile ei. Cum ar fi putut ea să știe că tu nu vorbeai serios?

– Este cea mai mare, și am crezut că Chauncey va fi un soț bun. Logodna exista de secole, și nu vedeam nici un motiv pentru a o anula. De unde era să știu eu cum este băiatul în realitate?

– Noi doi vom discuta mai târziu, zise mama, rostind cu asprime cuvintele. Mamie, vrei să te măriți cu Frank Tripp... Oh, bănuiesc că îl cheamă Murphy, nu-i așa? Pe el îl vrei?

Mamie își frecă podul nasului cu degetele.

– Nu știu. Nu-l pot ierta că m-a mințit.

– Păi, va trebui să te hotărăști. Reputația este un lucru dificil, și, dacă nu te măriți cu el, atunci te vom trimite la Paris sau la Roma pentru un an. Ca să treacă scandalul cât ești acolo.

Un an la Paris sau la Roma? Departe de familie și de prieteni. Departe de Frank... Simți un junghi în stomac. I se părea ceva de neîndurat.

– Dacă pe el îl vrei, zise tatăl ei, atunci ți-l aduc eu. Dar, înainte să mă văd cu el în după-amiaza asta, trebuie să știu ce vrei.

Nu-i plăcea ideea ca tatăl ei să-i obțină căsătoria prin forță. Din nou. Și apoi, nu era pregătită să-l ierte pe Frank, acest aproape străin cu care fusese intimă.

– Nu pot să vă dau un răspuns încă. Dar orice se întâmplă rămâne între mine și el. Îți cer să nu-l forțezi să se mărite cu mine.

– Ți-a distrus reputația, mârâi tatăl ei. Ar trebui să-l obligăm să facă lucrul corect.

– Duncan, încetează! Ori se hotărăște să se mărite repede cu el, ori o trimitem la rude în străinătate. Nu vreau să fie într-o căsătorie nefericită. Prefer să o știu fericită, cum suntem noi.

Privirea tatălui ei se îmblânzi, și pe chipul lui mare apăru un mic zâmbet – cel pe care îl avea doar pentru mama lor.

– Bine, zise el ridicând mâinile. Dar ei doi trebuie să se hotărască repede. Byrnes și Livingston vor împrăștia vestea prin tot orașul până la ora ceaiului.

O doamnă Rand smiorcăită îi dădu lui Frank două cutii goale.

– Nu-mi vine să cred că-ți dai demisia.

Mai degrabă, era dat afară. Da, în mod oficial, Frank își dăduse în acea dimineață demisia de la cabinetul de avocatură, dar ceilalți trei parteneri îi spuseseră clar că nu mai era bine-venit aici. Îi înțelegea, mai ales după titlurile din ziarele din acea zi. Ziarele îl făceau să pară un soi de escroc, un bărbat care își crease o personalitate pentru a păcăli oamenii din clasa superioară. Nu urma să mai aibă niciodată vreun client din lumea bună.

Își dorea să se simtă furios în legătură cu asta... dar nu simțea nimic. Fusese amorțit de când Mamie plecase, noaptea trecută.

– „Nu pot iubi un bărbat pe care nu-l cunosc. Mai rău, minți de atât de mult timp, încât bănuiesc că nici nu te mai cunoști pe tine însuți."

Acele cuvinte îl bântuiau. Cu doar câteva ore în urmă, avusese totul în palma sa. Acum, nu mai avea nimic.

Luă cutiile.

– Sunt sigur că ai citit edițiile de dimineață. Deci nu are sens să te prefaci.

– Nu-mi pasă dacă numele tău este Tripp, Murphy sau Carnegie, ești același om cu care am lucrat patru ani. Ești un avocat extraordinar, și nu ar trebui să-i lași pe vulturii ăia bătrâni să te gonească.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Îmi va fi dor de tine, doamnă Rand.

Ea flutură mâna și ieși grăbită din biroul lui. Frank o auzi suflându-și nasul în biroul ei în vreme ce el căuta prin jur. Nu erau prea multe lucruri de împachetat în biroul lui. Nu avea poze cu familia. Nu avea amintiri. Nu avea lucrări de artă sau diplome de merit. Doar pereți albi și hârtii. Dumnezeule, asta era patetic.

Nu urma să ia nici un dosar. Toate cazurile lui le fuseseră predate partenerilor, cu excepția unuia: doamna Porter. Nici un avocat din firmă nu l-ar fi luat, așa că în această dimineață completase o cerere pentru a se retrage din acel caz. Astfel, doamna Porter putea să găsească un avocat nou, unul care să nu fie pătat de scandal.

– Măi, măi, măi...

Frank înălță capul și îl găsi pe Julius Hatcher, vechiul lui prieten, intrând în birou. Julius își dădu jos pălăria.

– Stau două luni la Londra, și uite la ce mă întorc.

Frank simți cum i se încălzește ceafa.

– Închide ușa. Dacă ai de gând să urli la mine, prefer să nu audă toată clădirea.

Julius închise ușa, dar apoi se apropie de Frank și îi strânse mâna.

– Și de ce aș urla la tine?

Frank se uită la omul pe care îl știa din facultate, când Frank venea în Manhattan în vacanțe, pentru dezmăț.

– Pentru că în toți anii ăștia nu ți-am spus.

Julius clătină din cap și se așeză pe un scaun gol.

– Am bănuit că ceva era în neregulă, fiindcă nu te duceai niciodată în vizită la așa-zisa ta familie, iar familia nu te vizita niciodată. Dar tu-mi cunoști trecutul. Nu-i deloc perfect. Cine sunt eu să te judec?

– Poate de asta ne-am înțeles mereu așa bine.

– Poate. Deci, domnișoara Marion Greene...

Frank se așeză pe scaunul din spatele biroului și miji ochii la vechiul său prieten singuratic.

– Asta nu a apărut în ziare.

– Într-adevăr, nu a apărut, dar am și eu metodele mele de a afla informații.

– Soția ta, bănuiesc. Ce face Lady Nora?

Gura lui Julius formă un zâmbet.

– Este foarte bine. Dar să nu ne îndepărtăm de subiect. Se zvonește că i-ai distrus reputația domnișoarei Greene, i-ai rupt logodna cu Livingston...

– Eu... Nici nu putea să nege. Da, făcuse acele lucruri. Vreau să mă însor cu ea.

– Păi, și care-i problema, atunci? Tatăl ei?

– Nu. Ea este problema. Spune că nu poate iubi un bărbat pe care nu-l cunoaște.

– Este rănită pentru că ai mințit-o.

Frank încuviință din cap.

– Nu mă lasă să-i explic.

Își trecu o mână prin păr. Era prea devreme să înceapă să bea? „Ai pierdut totul. Ai putea să te îmbeți."

– Nu înțeleg. Ai avut un motiv întemeiat să-ți ascunzi trecutul, din câte am citit eu. Trebuie să știe, cu o familie ca a ei, că, altfel, societatea nu te-ar fi acceptat. Cariera ta nu ar fi înflorit dacă s-ar fi știut adevărul.

– Nu-i pasă de societate. Dacă i-ar fi păsat, s-ar fi măritat cu Livingston.

Frank îi povesti despre implicarea lui Mamie în familiile care stăteau cu chirie, despre doamna Porter și copiii Porter.

În ochii lui Julius, sclipea amuzamentul.

– Să fure bani de la cei suficient de proști să-i joace în cazinouri? Oh, asta-i ceva neprețuit. Deja o ador.

– Ai adora-o, da. Este mai mult decât nesăbuită, cum ai fost tu cândva.

– Și tu. Nu face pe ușa de biserică acum. Te știu de prea mult timp.

– Adevărat.

– Deci, prietene, zise Julius, acum, că ți-ai plâns de milă, ce ai de gând să faci în legătură cu toate astea?

– Habar nu am. Firma mă forțează să plec, și Mamie nu vrea să vorbească cu mine. Mă gândeam să-mi petrec după-amiaza bând până mă îmbăt. Vrei să mi te alături?

Julius își înclină capul.

– Nu-i ceva ce-ți stă în fire. Unde-i bărbatul care putea să rezolve orice enigmă legală cu mintea sa? Care se certa și lupta pentru clienții săi până în ultima secundă? Tu nu ești genul care să renunțe. Vreodată.

Frank roti lent un creion pe suprafața biroului său – al firmei, de fapt.

– Bănuiesc că asta era când aveam ceva de pierdut.

Greu să lupți când nu mai aveai nimic.

– Măi să fie, dar ce ne mai plângem de milă astăzi! Julius se aplecă spre el. Frank, clienții pe care-i ai, firma pentru care lucrezi nu te definesc. Adresa casei tale, cluburile pe care le frecventezi... Acele lucruri nu te fac cine ești în interior. Te-am văzut tratând debutante și derbedei cu același respect și aceeași amabilitate. Asta, zise el, gesticulând spre birou, este doar poleiala omului care ești deja.

– Și cine sunt? se răsti el. Fiul unui alcoolic violent? Băiatul care a crescut în mizerie și frică? Care s-a bazat pe mila societății până la aproape 17 ani? Nu vreau să *fiu* acel bărbat. Nu am vrut niciodată.

– Nu vezi? Toate astea nu fac decât ca bărbatul care ești acum să fie și mai remarcabil. Putem încerca să ne depășim trecutul, dar mereu va reuși să iasă la suprafață. Crede-mă, este mult mai ușor să cazi la pace cu demonii tăi interiori decât să te lupți cu ei.

În copilăria sa, petrecută într-o familie din clasa de mijloc, Julius avusese parte de violență și de tragedie, ceva de care nu se ferise niciodată. Frank mereu admirase asta.

– Nimic nu va ajuta cu Mamie. Nu mă va ierta niciodată.

– N-ai de unde să știi. Cel mai mare dar pe care l-a primit lumea este capacitatea unei femei de a înțelege și de a ierta – deși s-ar putea să te pună la muncă pentru asta.

– Nici măcar nu știu de unde să încep, mormăi el.

– Atunci, începi cu începutul.

Frank se încruntă la prietenul lui.

– Ce înseamnă asta?

– Nu știu, dar am toată încrederea că vei afla. Se ridică și își puse pălăria. Apropo, le-am spus deja partenerilor tăi că afacerile mele

rămân în seama ta. Indiferent de numele tău de familie, mereu vei fi avocatul – și prietenul meu.

Strada se schimbase destul de mult de când fusese el aici ultima dată. Unde înainte fusese mizerie acum existau clădiri. Pământul gol fusese acoperit cu pietre de pavaj. Și unde cândva se aflase o cocioabă din lemn acum se afla o casă văruită în alb. Cu etaj.

Frank stătea pe partea cealaltă a străzii și încerca să absoarbă totul. Cum reușiseră? Patrick? Surorile lui? Banii lui Frank ar fi ajutat, dar mama lui nu-i cheltuise – cel puțin, așa spusese fratele lui.

„Începe cu începutul." Nu asta-i spusese Julius? Mamie susținea că Frank nu se cunoștea pe el însuși. Așa că iată-l, încercând să se descopere acum că nu mai era Frank Tripp, avocatul elitei din New York.

Privea la casă de ceva vreme. În interior se zărea mișcare, dar el nu reușea să-și dea seama de identitatea siluetelor. Se părea că Patrick locuia acolo cu familia lui și cu mama lor. Se râdea? Existau copii fericiți? Frank nu-și putea imagina.

„Mă bucur că ești mort", îi zise el fantomei bărbatului care terorizase acea bucată de pământ. Cel puțin, Colin Murphy nu mai putea răni oameni.

Ușa se deschise dintr-odată. Patrick apăru în prag, închise ușa în urma lui și își puse mâinile în șolduri. Privirea îi căzu pe Frank.

– O să stai acolo toată ziua sau intri? strigă el.

La dracu'! Nu-și dăduse seama că prezența lui era așa evidentă.

Cu toate astea, ezită. Era pregătit să intre? „El nu-i acolo. Acum, este diferit", își spuse el. Dar existau amintirile. Și deseori amintirile nu erau îmbunătățite de realitate.

Uneori, realitatea era mai rea.

Vocea lui Mamie îi răsună în cap. „Mi-ai frânt inima – și nu sunt sigură a cui este vina." Dacă spera să-i câștige iertarea, trebuia să înceapă de aici.

Patrick aștepta răbdător, de parcă își dădea seama de lupta lui Frank. Înghițind cu dificultate, Frank își băgă mâinile în buzunare și porni înainte. Când ajunse la trepte, Patrick îl întâmpină și întinse mâna.

– Dacă ești aici să o superi, atunci nu te las să intri.

– Nu știu de ce am venit, dar nu ca să rănesc pe cineva.

Patrick miji ochii spre chipul lui Frank.

– Ai grijă să nu o faci. Poate că am eu un picior beteag, dar încă sunt în stare să te iau la pumni, filfizonule.

Frank rezistă impulsului de a râde în fața fratelui său mai mare.

– Am înțeles.

Patrick se întoarse și deschise ușa. Intră primul, lăsându-l pe Frank să-l urmeze.

– Este în bucătărie, zise el peste umăr. Vino cu mine!

Casa era mică, dar curată. Decorată cu un strop de feminitate și cu obiecte personale. Era primitoare. Caldă. Bună de locuit în ea. Nu mai era nimic din fosta casă cu trei camere mici și neîngrijite.

Traversară un salon, apoi sufrageria. Mirosul de pâine proaspăt coaptă devenea tot mai puternic pe măsură ce înaintau. Patrick se opri în ușa de la ceea ce trebuie să fi fost bucătăria.

– Așteaptă aici!

Dispăru înăuntru, și Frank inspiră guri mici de aer de câteva ori. Apoi auzi un scaun hârâind, și o femeie mai în vârstă cu trăsăturile mamei lui apăru dintr-odată în ușă. Ochii ei se măriră când îl văzu cât era de lung și apoi i se umplură cu lacrimi.

– Oh, Cerule! Este băiețelul meu.

Se aruncă la pieptul lui, cuprinzându-l strâns cu brațele, și Frank nu avu de ales și o îmbrățișă la rândul lui. Era mai slabă decât și-o amintea el, părul ei negru era acum grizonant, dar era clar mama lui.

– Știam că ai să te întorci, șopti ea în vesta lui.

El o ținu o clipă îndelungată cât ea plânse și propriii lui ochii se umeziră. Trecuse așa mult timp.

– Ultima dată când am făcut asta, nu eram mai înalt decât tine.

– Și acum, uită-te la tine! Înalt. Apoi ea se întinse și îi cuprinse obrajii cu palmele. Dar ești la fel de frumos. Și costumul ăsta! Cred că a costat o avere.

– Mamă, strigă Patrick. Încetează să-l mai lingușești și veniți amândoi încoace.

Colțurile gurii mamei lui se ridicară într-un zâmbet.

– Mereu are grijă de mine. Păi, hai să o cunoști pe Rachel! Este soția lui Patrick.

Frank încuviință din cap și o urmă. Bucătăria era curată și strălucitoare, cu un rând de oale și tigăi atârnând de cârlige pe peretele din apropierea cuptorului de fier negru. Exista o chiuvetă cu un robinet, ceea ce implica apă curentă în casă, și Frank încercă să nu-și

amintească cum ieșea la fântână pentru a scoate apă pe când era copil. Pe temperaturi reci, drumul era cel puțin groaznic.

Ca să nu mai zică despre latrină.

– Bună. O femeie înaltă cu ochi căprui se apropie de el și întinse mâna. Eu sunt Rachel Murphy, soția lui Patrick.

– Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Frank, fratele lui Patrick, zise el în timp ce își strângeau mâinile.

– Știu. Am auzit multe despre tine.

– Oh?

Îi aruncă o privire rapidă fratelui său.

– Mulțumesc că ai ajutat după arestarea lui acum câțiva ani, zise ea. Eram cu toții îngrijorați până să fie eliberat. A fost ca o magie.

Ea zâmbi luminos.

– Sau mulți bani, comentă Patrick printre dinți.

– Ignoră-l, zise Rachel. Este recunoscător, dar și mândru.

– O trăsătură comună în familia Murphy, mă tem. Și a fost plăcerea mea să ajut.

– Vino să stai jos, îl îndemnă mama lui. Vreau să aud totul despre viața ta ca mare avocat de oraș. După Patrick, ziarele adoră să vorbească despre tine.

Mai ales astăzi. Mama lui văzuse ziarele de dimineață? Nu mai era mare avocat de oraș. Mai degrabă, era un om căzut în dizgrație, cu cunoștințe legale inutile.

Rachel se duse să amestece ceva ce sfârâia pe plită.

– Să pun de ceai?

– Mă tem că nu mai avem șampanie, zise Patrick către Frank. Ceaiul este în regulă?

– Patrick, se răsti mama lui. Ai grijă cu manierele!

Frank se văzu nevoit să-și înăbușe zâmbetul. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

– Ceai este perfect.

Ceaiul fu turnat, și Frank află despre cele două nepoate ale sale (ambele la școală în dimineața aceea), cum se cunoscuseră Patrick și Rachel (în Brooklyn) și cum fusese reconstruită casa (lucru realizat de Patrick și de niște prieteni). Continua să le pună întrebări, parțial din curiozitate și parțial din nevoia de a nu vorbi despre propria viață nefericită.

– Suficient despre fabrica de bere, zise mama când Patrick se afundase în detalii referitoare la planurile lui de expansiune. Vreau să aud

despre Frankie. Lasă-l și pe el să vorbească! Spune-ne, ești căsătorit? Mai am și alți nepoți?

– Nu și nu. Eu... Oftă. Păi, există cineva cu care vreau să mă însor, dar ea nu-i chiar interesată în acest moment.

– Și de ce nu? Mama lui puse cana de ceai pe masă. Ești frumos și ai succes. Ce mai vrea de la un soț?

– Ai văzut ziarele de astăzi?

Mama clătină din cap.

– Eu nu-mi bat niciodată capul să le citesc. Patrick și Rachel îmi spun tot ce am nevoie să știu. De ce? Ce s-a întâmplat?

Patrick se aplecă și îi șopti soției ceva la ureche. Ea încuviință și ieși din încăpere, cu Patrick în urma ei.

Frank își roti lent cana în cercuri pe masa de lemn, gândindu-se cum ar fi mai bine să înceapă.

– Cam în urmă cu două ore, mi-am dat demisia. Mă rog, fie demisionam, fie eram dat afară.

– Oricare ar fi motivul, sunt niște proști că te lasă să pleci.

Sprijinul neclintit, ferm din partea acestei femei căreia el îi întorsese spatele jumătate din viața sa îl uimi. Nu merita sprijinul acesta necondiționat, nu de la mama lui.

– Mamă, când am plecat, mi-am schimbat numele de familie. N-am spus nimănui de unde veneam. Mi-am inventat o copilărie în Chicago, cu părinți bogați și toate avantajele ce puteau fi cumpărate cu bani. Adevărul a fost descoperit recent și dezvăluit întregului oraș. Am provocat un adevărat scandal.

Ea îi puse mâna peste braț.

– Credeai că asta m-ar supăra? Am aflat despre Frank Tripp când Patrick a fost eliberat din închisoare. Era furios, dar eu am fost așa mândră. Uite câte ai făcut! Cât de mult te-ai ridicat. Și l-ai ajutat pe fratele tău când a avut nevoie. Cum aș putea să te învinovățesc că ți-ai schimbat numele? Voiai cu disperare să pleci, să fii oriunde în altă parte numai aici, nu.

Acesta era adevărul. Își dorise să fie oriunde în altă parte numai aici, nu.

– Tot mă simt vinovat că v-am lăsat pe tine și pe ceilalți aici cu el. Este... Oftă prelung. De ce ai rămas cu el? De ce nu ai plecat?

Pentru o scurtă clipă, în privirea ei se văzu durerea.

– Unde să fi mers? Cum v-aș fi crescut? Dacă îmi lua totul? Nu înțelegi. Femeilor li se neagă în fiecare zi alegerile, în diverse moduri.

Bărbaților le este mai ușor să ne convingă că nu avem de ales când vine momentul.

El se uită la perete.

– Te-aș fi ajutat. Patrick, Laura, Sarah – cu toții te-am fi ajutat.

– Și să îți risc viitorul și mai mult ? Nu, nu aș fi putut să îți fac asta. Bărbia îi tremura. Nu am regretat niciodată că te-am lăsat să pleci la internat. Te-am lăsat să pleci pentru că erai prea inteligent să rămâi în urmă, să te înhăitezi cu vreo gașcă și să dai de necazurile care sunt pe aici. Da, mi-a fost dor de tine. Și, da, au fost momente când am avut nevoie de tine. Dar să te văd urcând așa sus, realizând tot ce ai realizat... Păi, Patrick zice că locuiești într-o vilă pe Fifth Avenue. Nici o mamă nu poate regreta un drum care te-a dus spre ce ai devenit.

– Dar tocmai asta este. Nu mai știu cine sunt. Am pierdut aproape totul și nu am nici cea mai vagă idee cum să îndrept lucrurile.

– Este vorba despre o femeie. Cea care nu-i interesată să se mărite cu tine acum.

El bău din ceaiul călâi.

– Da. Urăște faptul că am mințit-o.

– Dragul meu băiat, cuvintele deseori mint, dar acțiunile noastre, nu. Tatăl tău îmi declara dragostea lui zilnic... dar acțiunile lui spuneau o cu totul altă poveste. Deci, ce ai făcut să-i demonstrezi că o iubești?

– I-am trimis cadouri, zise el.

Era singurul răspuns la care se putea gândi.

– Dar asta înseamnă doar bani, replică ea, clătinând tristă din cap. Eu mă refer la a găsi ceva de care-i pasă ei și a-i demonstra că și pentru tine este important.

– Îi place să ajute oamenii.

– Bun. Acum, ce poți tu să faci în privința asta?

Ideea era atât de evidentă, încât îl lovi ca un fulger.

– Ai dreptate, și cred că există o cale. Mulțumesc, mamă!

– Cu mare plăcere.

Avu impulsul de a pleca, de a pune imediat în mișcare planul său, dar nu voia să termine vizita așa brusc. Nu era încă pregătit să-și ia rămas-bun. Propria reticență îl surprinse.

– Crezi că aș putea să o aduc pe aici cândva, să te cunoască?

Mama lui inspiră tremurând, emoția înlăcrimându-i ochii.

– Mi-ar face mare plăcere.

– Bun. Aș vrea să rămân și să-mi cunosc nepoatele, dar am un caz de susținut și o domnișoară de câștigat. Dar mă voi întoarce. Promit!

– Știu. Îi prinse mâinile și i le strânse. Eram sigură că te vei întoarce când vei fi pregătit. Și văd că ești.

Capitolul 20

Sala de judecată era plină.

Mamie nu se așteptase la asta. Crezuse că avea să fie ceva rapid, de câteva ore, cu avocații, doi sau trei martori și un judecător. În schimb, încăperea era aproape ticsită.

Bănuia că asta se întâmpla pentru că unul dintre cei mai faimoși avocați ai orașului provocase cel mai mare scandal al anului.

De pe locul ei din spate, îl putea vedea pe acest bărbat înalt și fermecător, cu părul negru, într-un costum bleumarin cu dungi, aflat în fața sălii de judecată. Mâinile îi erau în buzunare, dar umerii îi erau încordați – un semn subtil că era totuși muritor. Conștient de spectacolul pe care îl provocase și... ce? Îl regreta, cel mai probabil. Cât ar mai fi ținut-o cu înșelătoria? Până murea?

„M-aș fi măritat cu un bărbat fără să-l cunosc cu adevărat."

Ideea o făcea să se cutremure.

Da, îi era dor de el. Corpul ei tânjea după el, și inimii îi era dor de el. Dar creierul ei... Creierul îi spunea că fusese păcălită, că lui nu-i păsase suficient pentru a-i spune adevărul. Și asta durea.

Era confuză, furioasă și zdrobită. Poate că un an la Roma avea să o ajute să-și limpezească mintea și să-i ofere timp ca scandalul să fie uitat. Să fie o femeie cu reputația distrusă nu avea să fie așa rău. Surorile ei ar ierta-o, și părinții ei încă ar iubi-o. Poate că lumea bună din New York i-ar întoarce spatele, dar ei oricum nu-i păsase prea mult de înalta societate. Jucase rolul de fiică obedientă pentru a-și mulțumi părinții, dar asta nu mai era necesar.

„Sunt liberă."

Liberă să facă orice voia. Să se ducă unde voia. Să fie cu cine voia.

Privirea i se îndreptă din nou spre Frank, singur și distant în partea cealaltă a încăperii. Simțea privirile celor așezați în jurul ei, cei care aflaseră că-i fusese distrusă reputația de către avocat. Familia

Livingston povestise în tot New Yorkul, ca o cale de a-și păstra demnitatea din cauza logodnei anulate, bănuia ea. Mamie era prea devastată ca să-i pese.

Un ofițer de poliție se apropie de prezidiu, le ceru tuturor să se ridice și îl anunță pe judecătorul Smyth. Judecătorul intră și se așeză în spatele unui pupitru masiv de lemn. Când toată lumea se așeză, o intendentă o aduse pe doamna Porter. Prietena lui Mamie purta hainele pe care aceasta i le adusese, o cămașă albă și o fustă bleumarin. Ochii ei se plimbară neliniștiți prin jur, până când o zări pe Mamie în mulțime. Apoi păru să se relaxeze, încuviințând din cap spre ea în semn de salut. Frank veni să-și întâmpine clienta, ajutându-o să se așeze pe scaunul de lângă al lui.

Mamie își strânse mâinile încordată; inima îi bătea puternic când judecătorul i se adresă lui Frank.

– Domnule Tripp, ai depus o cerere de a te retrage ca avocat desemnat. Este adevărat?

– Da, onorată instanță. Vocea lui Frank, intensă și familiară, îi umplu capul și îi trimise fiori prin tot corpul. Îi aminti de șoaptele și promisiunile lui, de minciunile și alinturile lui. Tot ce constituia acest bărbat complicat. Dar apărarea dorește să retragă cererea.

– Dorești să retragi cererea?

– Da. Voi continua să o reprezint pe inculpată.

– Este în regulă pentru tine, doamnă Porter?

– Da, onorată instanță.

Frank încercase să nu o mai reprezinte pe doamna Porter? Asta era ceva nou pentru Mamie. De ce ar fi renunțat la caz? Din pricina scandalului?

– Atunci, cererea este retrasă, zise judecătorul. Continuați, domnule McIntyre.

Procurorul se ridică și chemă primul martor, sergentul pe care Mamie și-l aminti de la scena crimei. După ce depuse jurământul și fu identificat, procurorul îl întrebă pe sergentul Tunney ce văzuse în ziua crimei. Faptele erau cum le știa Mamie: sergentul sosise și găsise un cadavru și o soție mânjită de sânge.

– Și doamna Porter plângea?

– Nu, nu plângea.

Părea de-a dreptul încrezut când zise asta.

– Părea îndurerată de pierderea soțului ei?

– Nu.

– De ce crezi că nu?

– Obiectez, strigă Frank. Sunt speculații.

– Acceptat, zise judecătorul. Sergent Tunney nu răspunde la asta. Domnule McIntyre, continuă, te rog!

Sergentul depuse mărturie cu privire la poziția cadavrului și spuse despre tigaia grea folosită drept armă. Când procurorul termină, sergentul părea mulțumit de el însuși. De parcă era de neatins – aceeași atitudine ca în ziua crimei. Deși Mamie era tare supărată pe Frank, îl susținea să-l doboare pe acest sergent.

Frank se ridică și își închise haina. Putea să-i vadă doar partea din spate a capului și o parte din profil. Chiar și așa, o lăsa fără aer. „Ești perfectă. Este perfect. Fă-o să fie cu adevărat perfect." Căldura se strecură prin ea, lentă și dureroasă. Dumnezeule, nu avea să uite niciodată acele cuvinte, chiar dacă o durea să și le reamintească.

– Sergent Tunney, începu Frank. Tocmai ai afirmat că ești angajat în poliția municipală de nouă ani. Este corect?

– Da.

– Și în urmă cu câți ani ai fost promovat la gradul de sergent?

– Acum trei ani.

– Ești repartizat la sediul din districtul douăzeci, corect?

– Da. Pe Thirty-Seventh Street.

– Este neobișnuit ca un sergent din districtul douăzeci să se ducă tocmai până în districtul șase pentru un caz de crimă domestică, nu-i așa?

– Mergem unde-i nevoie de noi.

– Cu toate astea, în trei ani de când ești sergent, nu te-ai mai ocupat personal de nici un caz din districtul șase, nu-i așa?

– Așa este.

– Deci nu a fost *nevoie* de tine la alte cazuri sau crime din districtul șase înainte de asta?

– Nu.

– Înseamnă că trebuie să fi existat un motiv întemeiat să te duci la apartamentul lui Roy Porter, corect?

– Cum am spus, mergem unde este nevoie de noi.

– Unul dintre colegii tăi ofițeri din districtul douăzeci este detectivul Edward Porter, nu-i așa?

– Da.

– Știai că detectivul Porter era vărul defunctului, domnul Roy Porter?

– Da.

– Și ai spune despre detectivul Porter că-ți este prieten?

– Obiectez, zise procurorul. Care-i relevanța acestor întrebări?

Frank se adresă judecătorului:

– Onorată instanță, relevanța este dată de implicarea sergentului Tunney în acest caz și de motivele personale pentru care a făcut-o.

– Se respinge. Sergent, răspunde, te rog!

– Da, îl cunosc.

– Ai spune că sunteți apropiați?

– Aș spune că suntem colegi.

– Este adevărat că i-ai fost cavaler de onoare la nuntă, acum doi ani? întrebă Frank.

Tunney nu zise nimic, doar se uită urât la Frank.

– Sergent Tunney? insistă Frank.

– Da.

– Înțeleg. Ai anchetat multe cazuri de omucideri, nu-i așa?

– Da, așa este.

– De altfel, rata de condamnare la cazurile tale este destul de ridicată, nu-i așa?

– Îmi place să cred că sunt bun la ceea ce fac.

– Înseamnă că înțelegi bine elementele-cheie ale unei anchete de omucidere de succes?

– Nu știu la ce vă referiți.

Era evident că Tunney avea să-i îngreuneze sarcina lui Frank.

– Cred că este clar la ce mă refer. Suspectul trebuie să aibă ocazia să omoare victima, corect.

– Da.

– Și motivul este important pentru orice anchetă, am dreptate?

– Evident.

– Mulțumesc mult. Și mijloacele sunt esențiale. N-ai spune că-i adevărat?

Tunney se foi inconfortabil.

– Da.

– Cum se presupune că și-a omorât doamna Porter soțul?

– Doamna Porter și-a omorât soțul cu o tigaie de fier.

– Și ce a dezvăluit examinarea pe care ai făcut-o acestei presupuse arme a crimei?

Tunney se uită neliniștit la procuror, apoi la Frank.

– Sergent Tunney, răspunde, te rog, la întrebare, zise judecătorul când deveni evident că Tunney trăgea de timp.

Sergentul tuși.

– Din păcate, nu am avut ocazia să examinăm arma crimei temeinic, așa cum speram.

– Oh? întrebă Frank. Nu s-a găsit arma crimei la locul faptei?

– Ba da, era acolo, clară ca lumina zilei.

– Nu pot să nu subliniez că arma crimei nu a fost încă prezentată apărării. Putem vedea arma crimei, sergent Tunney?

– Nu este disponibilă.

– Și de ce nu este?

– Am... rătăcit-o.

– Ai *rătăcit* arma crimei?

– Nu eu, personal, zise Tunney indignat.

– Departamentul de poliție a rătăcit arma crimei, atunci.

Tunney nu zise nimic.

– Când ai observat că lipsea?

– La câteva zile după arest.

– Și nu te-ai deranjat să informezi instanța?

– Speram să apară.

Tunney trase de guler, de parcă nu avea suficient aer.

– Și a apărut?

– Nu, zise Tunney, ferindu-și privirea.

– Rămân deci doar afirmațiile tale în acest caz, și nimic pe care apărarea să-l poată examina. Frank se opri, pentru efect. Răul fusese făcut. Nu mai am alte întrebări pentru acest martor, onorată instanță.

Frank se așeză în acest moment, terminat, iar procurorul încercă să remedieze cu alte întrebări o parte din răul făcut de sergent. Nu reuși. Mulțimea arunca priviri dezaprobatoare către sergent când acesta coborî. Un punct pentru Frank.

Fu chemat apoi detectivul Edward Porter. Jură să spună adevărul, fără a privi în direcția lui Bridget Porter. Se așeză, și procurorul începu să-i pună întrebări despre caracterul defunctului. Din răspunsurile lui Edward, ai fi zis că Roy Porter fusese un sfânt.

Când, în sfârșit, Frank se ridică, Mamie se învioră. Avea să reușească el să discrediteze mărturia detectivului?

După întrebările preliminare despre trecutul său, Frank îl întrebă:

– Sergentul Tunney tocmai a depus mărturie că i-ai cerut să se ducă la periferie și să cerceteze scena unde a fost găsit mort vărul

tău. Îi ceri deseori sergentului Tunney să cerceteze anumite cazuri pentru tine?

– Nu, nu deseori.

– De câte ori ai spune că i-ai cerut prietenului tău să se implice într-un caz?

– Nu știu. Poate o dată.

– O dată înainte de cazul doamnei Porter?

– Da, cred că da.

– Îți amintești natura cazului?

– Nu.

Judecătorul își lua notițe, cu sprâncenele unite de preocupare, în vreme ce Frank continua:

– Cu toate astea, i-ai cerut prietenului tău să se ducă la periferie și să cerceteze acea crimă. De ce?

Porter își strânse buzele.

– Sergentul Tunney este un ofițer exemplar, și eu am dorit ca de acest caz să se ocupe cel mai bun.

– Pentru că defunctul era vărul tău?

– Da.

– Înseamnă că pe detectivii din districtul șase nu îi considerați ofițeri buni, considerați că ar proceda într-o manieră care nu vă este pe plac în acest caz, corect?

– Obiectez, strigă procurorul.

Frank ridică mâinile.

– Retrag întrebarea, onorată instanță. Făcu o pauză, de parcă se gândea la următoarea întrebare. Te-ai căsătorit acum doi ani, corect?

– Da, zise Edward, un pic confuz.

– Dar ai mai fost logodit o dată, nu-i așa?

– Obiectez, zise procurorul. Irelevant.

– Întrebarea este relevantă pentru pârâtă, onorată instanță.

– O admit. Răspunde, te rog, dacă ai mai fost logodit, detective.

– Da, zise Edward rece.

– Cu cine ai fost logodit?

Edward arătă cu bărbia spre doamna Porter.

– Cu ea.

– Te referi la doamna Roy Porter, pârâta?

– Da.

Prin sala de judecată se răspândi un val de murmure, și judecătorul bătu de câteva ori din ciocănel pentru a face liniște. Mamie clipi

uluită. Când aflase Frank informațiile astea? Bridget și *Edward Porter*. Părea ireal. Verii fuseseră geloși unul pe celălalt?

Frank așteptă ca mulțimea să se liniștească.

– Și cine a anulat logodna?

– Ea.

– De ce?

– Nu știu, zise Edward printre dinții încleștați.

– Nu-ți amintești sau nu știi, domnule Porter?

– Nu mi-a spus niciodată.

– La cât timp după ce a rupt logodna cu tine s-a măritat cu vărul tău?

– Nu știu.

– Ei, haide! Cam la cât timp? Au fost doi ani? Trei ani?

– Porter se uită la perete pentru o secundă îndelungată.

– Trei săptămâni.

– *Trei săptămâni?* Frank făcu o pauză. Mi se pare că vărul tău nu a pierdut deloc vremea. Trădarea asta trebuie să fi fost dificilă pentru tine?

– Nu. Cu gâtul roșu de furie, părea gata să sară peste despărțitură și să-l strângă de gât pe Frank. L-a păcălit și pe el cum m-a păcălit și pe mine.

– Ce înseamnă asta, mai exact?

El lovi în balustrada din fața sa.

– Înseamnă că-i o curvă care merita fiecare bătaie pe care i-o dădea el.

În sala de judecată izbucni haosul. Judecătorul lovi din nou cu ciocănelul, cerând să se facă liniște. Mamie rămase cu gura căscată. Cuvintele detectivului erau crude și pline de ură, mai ales față de o femeie cu care aproape se căsătorise.

Martorul fu scuzat. Porter coborî din boxă, în ochii lui citindu-se dorința de răzbunare. Când plecă, procurorul o chemă pe Katie Porter, și Mamie își ținu răsuflarea.

Katie fu adusă în sala de judecată și fu ajutată să urce în boxa martorilor. Gura fetiței tremura când se uită la mama ei, și inima lui Mamie se strânse. Katie era probabil îngrozită, dar și disperată să-și vadă mama.

În boxa martorilor, Katie fu întrebată despre numele ei, adresa și vârsta, întrebări la care răspunse clar, deși cu voce cam moale.

Nimeni din sala de judecată nu vorbea. Toată lumea era aplecată înainte, tăcută, pentru a auzi mai bine.

Procurorul puse întrebările generale despre familie, cartier. Apoi o întrebă dacă fusese prezentă în ziua crimei.

– Da, răspunse Katie.

– Ce s-a întâmplat în acea dimineață? întrebă McIntyre.

– Tatăl meu era furios. Mami mi-a zis să fac liniște, dar eu nu am putut.

– Nu ai putut să faci liniște?

– Nu.

– Mai era cineva în casă în acea dimineață?

– Doar frații mei mai mici.

– Și ce s-a întâmplat între părinții tăi?

– Tati a intrat și m-a speriat. Apoi mami l-a lovit și a căzut.

– S-a mai ridicat?

– Nu.

Procurorul se așeză, și Frank se ridică. În mână avea un pahar cu apă, pe care îl duse la Katie. Ea îl acceptă și bău. El îi lăsă paharul la îndemână.

– Katie, ai zis că tatăl tău a intrat și te-a speriat. Cum?

– Țipa. Avea fața roșie. Apoi a lovit-o pe mami...

– A lovit-o pe mama ta?

– Da.

– De câte ori? O dată?

– Nu. Mai mult de o dată.

– Ce ai făcut?

– Am început să țip.

– Să țipi... adică să urli?

– Da.

– Ce urlai?

– Să nu o mai lovească.

Pieptul lui Mamie se strânse. Cât de îngrozitor pentru o fetiță să fie martoră la o asemenea violență și suferință!

– Și s-a oprit?

– Da.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– A venit spre mine, cu pumnul ridicat. Mi-a zis că mă va face el să tac din gură.

– Erai speriată?

Ea își mușcă buza și închise un pic ochii.

– Da. Am crezut că o să mă lovească și pe mine.

– Te lovea deseori?

– Nu, niciodată. Ea clătină din cap. Doar pe mami o lovea.

– Cât de des o lovea?

– Obiectez, onorată instanță, zise procurorul.

– Se respinge, răspunse judecătorul.

– Katie, cât de des o lovea?

Katie ridică din umeri. Nu se uită la Frank.

– Domnișoară Porter, avem nevoie să răspunzi la întrebare, zise judecătorul pe un ton blând.

– De multe ori, șopti ea.

– O lovea de multe ori, confirmă Frank.

– Da.

– Cât de des înseamnă asta?

– De câteva ori pe săptămână.

– Și ea îl lovea vreodată?

Katie ridică sprâncenele, de parcă nu se gândise niciodată la posibilitatea asta.

– Nu.

– Nici măcar o dată?

– Nu, niciodată.

Procurorul și adjunctul său începură să șoptească, dar Mamie îi ignoră. Acum, Frank și Katie o interesau.

– Aproape am terminat cu întrebările mele, Katie. Tocmai ai spus că, în ziua în care a murit tatăl tău, el te-a speriat, că ai crezut că te va lovi. Ce ai făcut în acel moment?

– Ce am făcut?

– Da. În acel moment, când erai speriată, înainte să începi să urli, ce ai făcut?

– Am fugit.

– Ai fugit?

– Da. Am fugit din bucătărie.

– Unde ai fugit?

– În cealaltă cameră. Afară din bucătărie.

– Îl puteai vedea pe tatăl tău din cealaltă cameră?

Ea clătină din cap. Frank se aplecă și șopti tare.

– Avem nevoie să spui cuvintele, pentru ca grefierul tribunalului să le poată scrie.

– Nu, răspunse Katie. Nu-l puteam vedea din camera cealaltă.

– Și pe mama ta? Pe ea puteai să o vezi din cealaltă cameră?

– Nu.

– Deci nu-ți puteai vedea părinții. Ce ai văzut apoi?

– Pe tatăl meu pe podea.

– L-ai văzut cum a căzut?

– Nu, l-am văzut stând întins.

– Ai văzut pe cineva lovindu-l?

– Nu, dar...

– Deci nu ai văzut pe nimeni lovindu-l pe tatăl tău înainte ca el să cadă, pentru că te aflai în altă cameră?

– Așa este.

– Asta-i tot, onorată instanță. Mulțumesc, Katie.

După ce Frank se duse înapoi la locul lui, procurorul încercă să o convingă pe Katie să spună că-și văzuse, de fapt, mama lovindu-i tatăl cu tigaia, dar Katie rămase la povestea ei. Era evident că se ascunsese în cealaltă cameră și nu fusese martoră la crimă.

Când Katie coborî, un ofițer o conduse afară din sala de judecată. Mamie nu așteptă să vadă ce se mai întâmpla. Ieși grăbită din sală și se duse în camera de alături. Singurul ei gând era să o ajungă pe Katie și să o conducă acasă.

Se lăsase noaptea înainte ca Mamie să pornească spre centru. Cuibărită la căldură, pe bancheta trăsurii și uitându-se afară, la străzile goale. Zona din jurul primăriei era în mare parte goală, comercianții și politicienii fiind plecați de mult. „Trebuie să fiu nebună că vin aici."

După ce plecase mai devreme din sala de judecată, o dusese pe Katie acasă. Fata fusese binedispusă, sperând că mama ei ar putea fi eliberată curând. Mamie spera și ea. Frank fusese magnific, făcând cu ușurință praf martorii procuraturii. Îi povestise pe îndelete procesul doamnei Barrett la ceai, fără a scăpa vreun detaliu.

O oră mai târziu, la apartamentul doamnei Barrett sosie Otto, cu doamna Porter după el. Toată lumea izbucnise în lacrimi. Se părea că procurorul de caz renunțase la cazul împotriva doamnei Porter. Cu mărturiile lui Katie și Edward Porter și arma crimei lipsă, procurorul nu credea că avea să câștige împotriva lui Frank într-un proces cu jurați.

Doamna Porter plecase ca o femeie liberă.

Îi mulțumise din inimă lui Mamie, îmbrățișând-o și promițându-i recunoștință eternă. Mamie era doar fericită că se încheiase calvarul și că doamna Porter putea să revină la copiii ei. Toată lumea putea să treacă peste acele groaznice evenimente și să înceapă să se vindece.

Frank fusese absent la reunirea familiei Porter. Nici ea nu întrebase de el. Deși era fericită de prestația lui din acea zi din sala de judecată, nu-l iertase că o mințise.

Apoi găsise un bilet pe perna ei.

Am nevoie de ajutorul tău. Te rog, Mamie. Ne vedem la miezul nopții.

Nassau Street numărul 39.

Frank

Nu era foarte surprinsă că el dorea să o vadă, probabil pentru a se scuza din nou. Dar de ce adresa asta ciudată?

Se gândi să nu se ducă. Ce ar putea să-și spună unul celuilalt? Cazul se terminase, iar prietenia lor – sau ce fusese – avusese de suferit. Da, fuseseră amanți, dar nu mai putea avea relații intime cu cineva care o păcălise așa. Dacă el credea că putea să o seducă pentru ca ea să-l ierte, avea să fie teribil de dezamăgit.

Birja opri la o clădire de cărămidă de pe Nassau Street. Nu exista nici un semn sau vreo plăcuță de identificare, pentru ca ea să aibă vreun indiciu asupra motivului pentru care Frank o chemase aici. Confuză, coborî pe trotuar și plăti birjarului.

– Domnișoară, sunteți sigură că asta-i adresa? Privi în jur. Nu-i un cartier sigur pentru doamne după căderea întunericului.

Ea aproape că râse. Fusese în cartiere mult mai rele decât acesta.

– Voi fi bine. Mulțumesc.

El duse mâna la pălărie, dar nu plecă imediat. Privi, în schimb, cum ea se apropie de ușa de la numărul 39. O siluetă apăru din întuneric pentru a o întâmpina. *Frank*. Ar fi recunoscut oriunde conturul acelor umeri largi.

El descuie ușa și o ținu deschisă. Mamie se întoarse pentru a-i face vizitiului semn să plece, dându-i de înțeles că era în siguranță, apoi intră.

Frank încuie în urma ei și își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. Purta același costum din sala de judecată, chipul lui fiind așa

frumos, încât ea simți un junghi în inimă. Maxilarul îi era acoperit de barba ce-i creștea, dându-i un aspect rebel, de parcă voia să o răpească și să o ducă pe o corabie de pirați, spre Caraibe. Un fior misterios îi străbătu șira spinării, dar ea încercă să-l ignore.

– Nu eram sigur că vei veni, zise el.

– Am venit doar ca să te felicit că ai câștigat cazul doamnei Porter. Ai fost fantastic.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Mulțumesc. Nu aș fi reușit fără tine și Otto.

Ea se îndoia de asta, dar era drăguț din partea lui să o spună.

– De ce sunt aici, Frank?

– Voiam să-ți arăt ceva și să-ți cer ajutorul.

– Aici?

Ea observă vestibulul gol, praful și pânzele de păianjeni de pe podele și pereți. Locul părea abandonat.

– Urmează-mă!

Întinse mâna, provocând-o cu privirea să-l refuze. Era o privire pe care o văzuse deseori la el în timpul certurilor lor timpurii, de parcă el știa că ea nu putea rezista unei provocări.

Ea îl prinse de antebraț. Un compromis mic, dar necesar.

– Nu pot lipsi mult, deci hai să terminăm cu asta!

El nu zise nimic. Înaintară în tăcere pe un rând de trepte. Clădirea de birouri arăta mai bine decât i se păruse ei la început. Balustrade de alamă împodobeau scara de marmură, și pe tavan se vedeau muluri. Detaliile erau acolo – trebuiau doar lustruite un pic.

La etaj, el se opri și se întoarse spre ea.

– Închide ochii!

– Frank, asta-i ridicol...

– Mamie, te rog, zise el, cu vocea lui profundă plină de nesiguranță și de speranță. Ea nu îl putu refuza când îl auzi vorbind pe acel ton. După ce închise ochii, el o ajută să înainteze. Câțiva pași. Continuă!

Apoi, el se duse în spatele ei.

– Acum, deschide ochii!

O lumină slabă lumina ușa de sticlă pe care erau scrise litere mari îngroșate.

SOCIETATEA DE ASISTENȚĂ JURIDICĂ
DIN LOWER EAST SIDE
Frank M. Tripp, avocat

Mamie clipi.

– Nu înțeleg.

– Intră!

El roti mânerul și o conduse într-o zonă de recepție mare. De acolo se vedeau câteva uși, toate ducând spre birouri mai mici.

– Ce-i locul ăsta?

– Noua mea idee. Ce părere ai?

El își sprijini un umăr de perete și își încrucișă brațele. Ea îi cercetă chipul.

– Nu știu ce să cred. Nu-mi dau seama despre ce-i vorba.

– Fac un birou de avocatură, să-i reprezint pe cei care nu au bani să-și permită un avocat.

– Dar ai deja unul.

– Ne-am despărțit. Partenerii mei nu mi-ar fi permis niciodată să reprezint clienți precum doamna Porter. Genul ăsta de cazuri nu sunt deloc apreciate la clubul Union.

– Și cum va funcționa? Pentru că nu cred că clienții precum doamna Porter își pot permite tariful tău.

El clătină din cap.

– Nu le voi lua bani. Vom acoperi costurile din donații de la filfizonii bogați. Așa, nimeni nu va mai trebui să fure din buzunare. În mod ilegal, oricum.

– Muncă de caritate. Sunt chiar uluită. Întemeiezi o organizație filantropică.

Se simțea ametită. Acest bărbat care fusese atât de preocupat de bani și de statut până de curând... devenea filantrop?

– Da, așa este. Și sper că mă vei ajuta.

– *Eu?*

El se apropie lent, de parcă era îngrijorat să nu o sperie, până când ajunse la un braț distanță.

– Da, tu. Am nevoie să mă ajute cineva să adun fonduri. Am nevoie de cineva pe străzi, să ne trimită clienți. Am nevoie de cineva să-mi țină clienții de mână și să-i liniștească. Se uită la ea, cu ochii lui albaștri fără vreo urmă de amăgeală sau de nebunie. Doar sinceritate și dor. Am nevoie de tine lângă mine, Mamie. Nu vreau să fac asta fără *tine*.

– Frank, este... mult de asimilat. Și nu ai neapărat nevoie de mine. Oricine ar fi fericit să ajute o asemenea cauză merituoasă.

– Nu vreau pe oricine. Eu te vreau pe tine.

– De ce?

Colțurile buzelor lui se ridicară pe parcă era pe cale să-i spună un secret.

– Pentru că te iubesc. Iubesc atitudinea ta neînfricată când vine vorba despre cauzele în care crezi. Iubesc că îi tratezi pe toți oamenii la fel, indiferent de trecutul sau de statutul lor. Iubesc că îți pasă de cei din viața ta, indiferent că e vorba despre familia ta sau despre o persoană pe care abia ai întâlnit-o. Ești pasională și puternică, amabilă și fermă. Ești singura femeie cu care vreau să fiu partener, și, oricât mai am de trăit pe pământul ăsta, vreau să fiu alături de tine. Făcând o diferență, schimbând în bine vieți.

Ei i se puse un nod în gât, emoția i se adună ca niște mici bolovani în piept. Înghițind, zise forțat:

– Mi-e cam greu să mă obișnuiesc că omul ăsta nou din fața mea.

– Sunt tot bărbatul pe care-l știi, doar că iluminat. *Tu* m-ai schimbat în bine. Am crezut că am pierdut totul, dar nu-i așa. Am câștigat o perspectivă nouă, plus familia mea. Singurul lucru pe care nu-l am ești tu, și voi lupta ca un nebun să te câștig. Tot restul vieții mele, fiecare caz pe care-l câștig, fiecare persoană pe care o ajut... totul va fi în onoarea ta, cu speranța că te voi face mândră. Am să înțeleg dacă pleci de aici și nu mai vrei să mă vezi vreodată. Îmi pare foarte rău că te-am mințit. Da, ar fi trebuit să-ți spun adevărul despre mine. Dar, chiar dacă pleci, eu nu voi renunța. Nu pot. Pentru mine, ești cel mai important lucru din lume.

Era prea mult. Societatea aceea de asistență juridică, scuzele și exprimarea sentimentelor... Nu putea să-l părăsească, nu acum. Viața ei nu era completă fără el. Se aruncă la pieptul lui, strângându-l puternic în brațe. El o prinse, cum o prinsese mereu... acest bărbat care o urmărise prin orice colț al orașului pentru a o proteja. Doar că ea n-avea nevoie să fie salvată.

Niciodată nu avusese.

El fusese cel are avusese nevoie să fie salvat de la bun început.

– Taci din gură, zise ea în vesta lui de mătase. Doar taci. Te voi ajuta. Aș fi onorată să-ți fiu alături, și în această activitate filantropică, și în viață. Niciodată n-am fost așa mândră de cineva ca în acest moment. Ești cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată, Frank Tripp.

– Frank Murphy Tripp, o corectă el și o sărută pe creștetul capului. Și n-am să te mai dezamăgesc vreodată, jur!

– Te cred. Oi fi tu un drac cu limba iscusită, dar ești al *meu*. Și n-am să renunț vreodată la tine.

El se aplecă și își puse gura în apropierea urechii ei.

– Știam eu că mă iubești, de fapt, pentru limba mea...

Un foc lichid curgea prin ea în timp ce ușurarea și dorința se revărsau ca o mie de stele în pieptul ei. Îi inspiră adânc în plămâni mirosul – mirodenii și căldură. „Bărbat superb și păcătos."

– Știi, s-ar putea să fi uitat talentele tale din această sferă. Poate ar trebui să mi le reamintești.

– Urmează-mă! Știu exact biroul potrivit.

Epilog

– Ești un ticălos tare norocos.

Cu privirea la frumoasa lui soție, Frank zâmbi la vocea cunoscută a celui mai bun prieten al lui, acum cavaler de onoare.

– Sunt, nu-i așa?

Julius Hatcher se sprijinea de perete lângă Frank. Stăteau la marginea uriașului salon de bal din casa Greene, la câteva ore după ce Mamie și Frank se căsătoriseră.

Căsătoriți. Cuvântul suna bine. De fapt, se îndoia că avea să se satur vreodată să-l rostească.

Julius îi dădu lui Frank un pahar cu bere.

– Fratele tău are un dar, remarcă el. Am investit deja să-i duc berea la nivel național.

Frank bău din berea amăruie.

– S-ar putea să ai de luptat cu Mulligan pentru privilegiul ăsta.

Julius pufni.

– Mă descurc eu cu Jack Mulligan. Apropo, micul favor pe care mi l-ai cerut, cel pentru familia Livingston...

Frank ridică privirea. El și Julius discutaseră despre câteva modalități de a se răzbuna pe Chauncey și pe tatăl lui. Metoda aleasă era, cu siguranță, cea mai umilitoare.

– Da?

– S-a făcut. Casa, acțiunile... au dispărut toate. Sunt faliți.

Frank nu reuși să adune un gram de compasiune pentru familia asta.

– Bun. Poate-i voi oferi lui Chauncey o slujbă la societatea de asistență juridică.

– Se zvonește că a plecat la Paris. Probabil a șutit argintăria familiei înainte să plece.

Măcar Chauncey nu avea să o mai rănească pe Mamie vreodată, chiar dacă Frank nu-și dorea ca acesta să scape de scandal.

– Mulțumesc pentru asta. Nu mai am influența pe care o aveam când vine vorba despre distrus vieți.

– Nu credeam că am să apuc ziua aia. Frank Tripp... un binefăcător.

– Să o crezi. Și apoi, soția mea mă preferă așa. Și eu prefer recunoștința ei în loc de a ta.

Julius chicoti.

– Așa și trebuie.

Mulțimea din salonul de bal o înghiți pe Mamie din raza vizuală a lui Frank. „La naiba!" Abia aștepta să fie singur cu ea. Se gândise pentru un scurt moment să fugă cu ea. Dar nu voise să o scandalizeze din nou. Asta însemna o nuntă uriașă în văzul întregii lumi bune din New York și al familiei lui Frank. Și bineînțeles că nu exista nimic care să-i placă mai mult înaltei societăți decât o petrecere uriașă, iar familia Greene se întrecuse pe sine de data asta. Familiile de viță nobilă participaseră, pentru că nu voiau să piardă nimic. Toată lumea cu excepția familiei Livingston.

Erau și clienți de-ai lui Frank, vechi și noi. Se dovedise că nu toată lumea bună avea o problemă cu trecutul lui. Fusese o surpriză plăcută, chiar dacă Frank nu se mai ocupa de cetățenii bogați ai orașului. Societatea de asistență juridică funcționa, cu mai multe cazuri decât puteau ei prelua. Doar săptămâna asta Frank angajase încă trei avocați și șase asistenți juridici pentru a se ocupa de cazuri.

Nu fusese nicicând mai fericit.

El și Mamie lucrau cot la cot aproape toată ziua. Ea avea un talent înnăscut și pentru strângerea de fonduri, ca societatea de asistență juridică să funcționeze, și pentru a-i convinge pe cei nevoiași să aibă încredere în Frank. Îi păsa de oameni. Chiar îi plăcea.

Și el abia aștepta să petreacă fiecare noapte cu ea.

Catherine și Duncan Greene apărură dintr-odată, cu mama lui Frank alături. Julius se scuză, cu promisiunea de a se vedea cu Frank mai târziu.

– Iată-te, îi zise Catherine lui Frank. Știai că mama ta nu a ieșit niciodată din oraș? Trebuie să o luăm la Newport cu noi în vara asta.

Expresia mamei lui era ezitantă, de parcă nu era sigură cum avea să primească Frank această veste. El le zâmbi ambelor femei.

– Mi-ar plăcea. Mamă, te simți în stare să călătorești?

– Eu sunt perfect sănătoasă, îi zise ea. Nu-l mai asculta pe fratele tău. O criză de pneumonie, și el crede că-s pe moarte.

Frank nu era așa sigur, dar ea părea să aibă destulă energie în ultima vreme.

– Atunci, trebuie să vii cu noi. Patrick, Rachel și fetele.

– Excelent! Atunci, am stabilit, zise Catherine. Știu că mai sunt luni până atunci, dar briza oceanului va face minuni, Genie.

Se îndepărtară, și Frank rămase uimit că mama lui Mamie îi spunea mamei lui după poreclă. *Genie*. El o știuse mereu pe mama lui ca Eugenia. Ciudată turnură luată de viața lui în ultimele șase luni!

– Îmi cer scuze, mormăi Duncan. Soția mea este ca un taur când îi intră ceva în cap.

– Și eu care credeam că Mamie seamănă cu tine.

Gura lui Duncan zvâcni ușor. El și Frank căzuseră cât de cât la pace, de dragul lui Mamie. Nu aveau să fie niciodată apropiați, dar, în ultimele câteva luni, învățaseră să lase trecutul în urmă.

– Bine ai venit în familie, Frank! Nu mi-am imaginat nici măcar o dată că s-ar putea întâmpla asta, dar recunosc cinstit că nu am văzut-o niciodată atât de fericită.

– Iar eu îmi voi petrece viața încercând să o țin așa. O iubesc, Duncan.

– Știu. Îmi pare tare rău că am încercat să o forțez să se mărite cu Chauncey. Este greu să fii convins că știi ce-i mai bine pentru copiii tăi și apoi să ți se demonstreze cât de mult ai greșit.

Frank detesta să sublinieze că Mamie nu lăsa niciodată să intervină ceva în calea ei când voia ceva – nici măcar pe tatăl ei.

– Nu mi-am propus să mă îndrăgostesc de ea. La început, am urmărit-o ca să nu intre în belele – de dragul tău.

– Probabil a fost vina mea. Își frecă gânditor maxilarul. Mi-am răsfățat fetele mult prea mult. Mai ales pe Florence.

Frank nu putea să-l contrazică. Mamie îi povestise niște treburi cu adevărat uluitoare despre sora ei mai mică.

– Oh, zise Duncan, zărind pe cineva în mulțime. Uite-l pe Teddy! Vreau să vorbesc cu el despre corupția de care tu și Mamie v-ați izbit în departamentul de poliție. Cred că-i fix omul care-i poate doborî pe Byrnes și pe acoliții lui.

Duncan se scuză, și Frank îi ură în gând succes. În poliție, corupția era în floare. Nu credea că ar putea stârpi cineva corupția – nici măcar Teddy Roosevelt, care era bine intenționat și bine conectat.

Cercetând mulțimea, o găsi în sfârșit. Purta o rochie din satin crem care îi scotea în evidență pielea perfectă. Trena rochiei fusese

îndepărtată, și Frank anticipa că avea să dea și mai mult material la o parte de pe corpul frumoasei sale soții. Poate acum.

De parcă-l simțise privind-o, ea îi susținu privirea. Râdea la ceva ce bărbatul de lângă ea spunea, în privire sclipindu-i voioșia, și imaginea fericirii ei se strecură în pieptul lui cu delicatețea unui ciocan. Dumnezeule, era așa frumoasă! Dar era o frumusețe ce trecea dincolo de hainele și de înfățișarea ei. Erau la ea o mie de alte lucruri mărunte... Cum ar fi felul în care îi apăra pe cei mai puțin norocoși. Abilitatea de a-l face mereu să râdă, oricât de trist era. Și, nu în ultimul rând, abilitatea ei de a-l înnebuni cu cele mai delicate atingeri.

Ea veni spre el, alunecând cu grație printre cei care o felicitau, cu un zâmbet secret pe chip. Adora zâmbetul ăla, cel pe care îl avea doar pentru el.

„În seara asta, este a mea. Pentru totdeauna."

Ideea asta făcu să-i curgă sângele spre vintre. Încercă să respire de câteva ori profund, pentru a se calma. O erecție s-ar dovedi incredibil de nepotrivită acum. Aștepta de luni întregi ca ea să se mute în casa lui de pe Fifth Avenue. În sfârșit, în seara asta, avea să stea cu el. Avea să fie a *lui*.

– Domnule Tripp, zise ea când se opri în fața lui.

Fustele îi foșneau ușor, amintindu-i de ce se afla sub acele straturi.

– Doamnă Tripp. Ce uluitoare ești astăzi!

– Palavragiule. Îți place recepția?

– Nu în mod deosebit. Dar îmi place să te privesc pe tine încântată de recepție.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– De asta abia ți-ai luat privirea de la mine de când am sosit?

– Poate. Sau poate pentru că ai petrecut toate lunile astea încercând să scapi de mine și mi-e teamă că vei dispărea.

– N-am încercat niciodată să scap, zise ea, apropiindu-se. Poate doar am încercat să te duc pe o pistă greșită, ca să-ți atrag atenția.

El îi prinse mâinile.

– Ei bine, acum, te-am prins, mica mea soție pricepută. Ce să fac cu tine?

– Ar fi prea îndrăzneț dacă aș zise „Orice vrei"?

– Încerci să mă fac de râs la recepția nunții noastre?

– Nu, zise ea, frecându-i încheietura cu degetele. Încerc să te fac să *pleci* de la recepția nunții noastre.

Dorința îi cuprinse coapsele și se îndreptă spre spatele lui.

– Tu doar spune cuvântul, și te duc acasă.

– Acasă. Îmi place cum sună.

– Îți place, nu-i așa? El o luă de braț și o scoase din salonul de bal. Eu prefer alte sunete, pe care sper să le aud cât de curând. Cum ar fi, de exemplu, suspinele tale în patul nostru...

– Ai face bine să încetezi, altfel mă voi topi într-o baltă de dorință cu mult înainte să ajungem acasă.

– Nu-i nevoie să-ți faci griji. Am adus o trăsură închisă.

– Da?

– Desigur. Te-am așteptat toată viața. Nu am de gând să mai aștept o secundă în plus peste cât este necesar.

Și, în clipa în care ușa trăsurii se închise, el începu să-i demonstreze la ce se referise.

Mulțumiri

Nu voi minți. A fost distractiv să scriu cartea asta. Dar probabil nu ar fi fost scrisă deloc dacă nu aș fi primit o grămadă de e-mailuri și mesaje în care să-mi spuneți cât de mult v-a plăcut de Frank Tripp și să mă întrebați când va primi propria poveste. Sper că v-a plăcut povestea lui Frank și a lui Mamie!

Partea amuzantă când faci cercetări istorice este că înveți câte ceva diferit la fiecare carte. Pentru asta, am aflat amănunte despre Otto Raphael, un ofițer de origine evreiască din poliția orașului New York, care a devenit prieten cu Teddy Roosevelt. Apoi, au mai fost Paul Kelly, șeful interlop care conducea clubul sportiv New Brighton, și Thomas Byrnes, care era șeful biroului de detectivi ai poliției din New York. De asemenea, Casa cu Ușa de Bronz era un cazinou adevărat din Epoca de Aur, pentru elitele orașului. Cred că-i clar ce locuri și ce personaje au fost inspirate din ele.

Acum, eu nu sunt avocat și nici nu am interpretat vreunul la televizor, așa că au fost mulți care m-au ajutat cu abilitățile legale ale lui Frank. Cele mai profunde mulțumiri merg către Hon. Leo M. Gordon, Daniel Campbell, Tina Gabrielle, Christina Ponsa-Kraus, Sarah A. Seo, Claire Marti, Felicia Grossman, Cecilia London, Lin Gavin și Erin de la „Heaving Bosoms" (ascultați-i!). Toate greșelile îmi aparțin și iertați-mă că pe alocuri apar accente moderne.

Le mulțumesc prietenelor prin corespondență Michele Mannon, Diana Quincy și J.B. Schroeder pentru comentariile lor pertinente și pentru sprijinul neîncetat. Trebuie să le mulțumesc și minunatelor Sarah MacLean și Sophie Jordan, care m-au ajutat cu titluri, rezumate, coperte și tot ce înseamnă acest proiect (și conceptul de afacere în general)!

Cea mai profundă recunoștință pentru extraordinarul editor Tessa Woodward, pentru că m-a ajutat să fac această poveste (și toate poveștile mele) infinit mai bună. La mulțumesc tuturor celor de la Avon Books și HarperCollins – mai ales lui Elle Keck, Pamelei Jaffe,

lui Kayleigh Webb și Angelei Craft – pentru contribuția lor la cărțile mele. Și îi mulțumesc Laurei Bradford, care are mereu grijă de mine.

O mulțumire specială pentru Gilded Lilies de pe Facebook! Vă mulțumesc din suflet că împărtășiți entuziasmul meu pentru această perioadă istorică și că-mi iubiți poveștile nebunești.

Ca de obicei, îi mulțumesc familiei mele pentru toată iubirea și sprijinul acordat.

În sfârșit, Societatea de Asistență Juridică din New York este cea mai veche și mai mare societate de asistență juridică din Statele Unite. Fondată în 1876, Societatea de Asistență Juridică servește în continuare drept „voce pentru cei care suferă în tăcere, înfruntă opresiuni și se chinuiesc să aibă acces la justiție din cauza sărăciei". Pentru a face o donație, intrați pe *www.legalaidnyc.org.*

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Joanna Shupe, *Un an de căsnicie*

Sophie Barnes, *Un duce neobișnuit*

Johanna Lindsey, *Zâmbetul iubirii*

Tessa Dare, *Pact cu ducesa*

Stephanie Laurens, *Anotimpul iubirilor*

Lorraine Heath, *Dragostea unui duce*

Susanna Craig, *Sărutul unei hoațe*

Sabrina Jeffries, *Să nu seduci un crai*

Sophie Barnes, *Ducele dorințelor ei*

Kelly Bowen, *Ultima noapte cu un conte*

Tessa Dare, *Jocul de-a guvernanta*

Lorraine Heath, *Un rebel desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Pentru iubirea unui duce*

Stephanie Laurens, *Ispitirea lui Thomas Carrick*

Johanna Lindsey, *Ascultă-ți inima*

Caroline Linden, *Fostul și viitorul meu duce*

Kate Moore, *Păcate pentru un sfânt*

Christi Caldwell, *Secretul Cleopatrei*

Sophie Barnes, *Ducele bastard*

Loretta Chase, *Un cavaler desăvârșit*

Sabrina Jeffries, *Răzbunarea unui scoțian*

Lorraine Heath, *Să nu iubești un cowboy*

Susanna Craig, *Tentații pentru o moștenitoare*

Johanna Lindsey, *Dorință neîmblânzită*

Lorraine Heath, *Pasiunea unui cowboy*

Caroline Linden, *Un conte ca tine*

Kate Moore, *Salvarea unei diavolițe*

Johanna Lindsey, *Lasă dragostea să te găsească*

Valerie Bowman, *Să n-ai încredere într-un un pirat*

Sabrina Jeffries, *Vicontele păcatului*

Kate Moore, *Seducerea unui înger*

Valerie Bowman, *Libertinul meu preferat*

Mia Marlowe, *Unicul domn Sinclair*

Candace Camp, *Sub vraja iubirii*

Sabrina Jeffries, *Nu face pact cu diavolul*

Valerie Bowman, *Un duce ca nimeni altul*

Maya Banks, *Subjugarea unui scoțian*

Candace Camp, *O lady greu de cucerit*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Biblia burlacilor*

Victoria Alexander, *În căutarea unui soț*

Vanessa Kelly, *Nunta unui spion regal*

Sophie Barnes, *Enigmatica ducesă*

Julia London, *Neastâmpărata*

Valerie Bowman, *O pasiune de-o noapte*

Sabrina Jeffries, *Scandaluri și pasiuni*

Mia Marlowe, *Reguli de bază pentru burlaci*

Kerrigan Byrne, *Totul e permis în dragoste*

Julia London, *Mireasă pentru un crai*

Vanessa Kelly, *Nunta unui scoțian*

Candace Camp, *Misterul de la Winterset*

Julia London, *Libertinul și debutanta*

Victoria Alexander, *Darul iubirii*

Sabrina Jeffries, *Cum să devii ducesă*

Victoria Alexander, *Când ne vom revedea*

Lorraine Heath, *Seducătorul*

Sarah MacLean, *Dorințe periculoase*

Maya Banks, *Cel mai dorit scoțian*

Victoria Alexander, *Să fie dragoste*

Anna Bennett, *Un conte doar pentru mine*

Christi Caldwell, *Îmblânzirea scorpiei*

Sabrina Jeffries, *Ce își dorește un duce*

Suzanna Craig, *Sedus de o străină*

Valerie Bowman, *Încurcăturile dragostei*

Sabrina Jeffries, *Să iubești o păcătoasă*

Kelly Bowen, *Nopțile unui nelegiuit*

Anna Bennett, *Visând la un duce*

Sabrina Jeffries, *Un libertin seducător*

va apărea:

Lorraine Heath, *Ducesa din patul lui*

Completează-ți colecția!

blue MOON

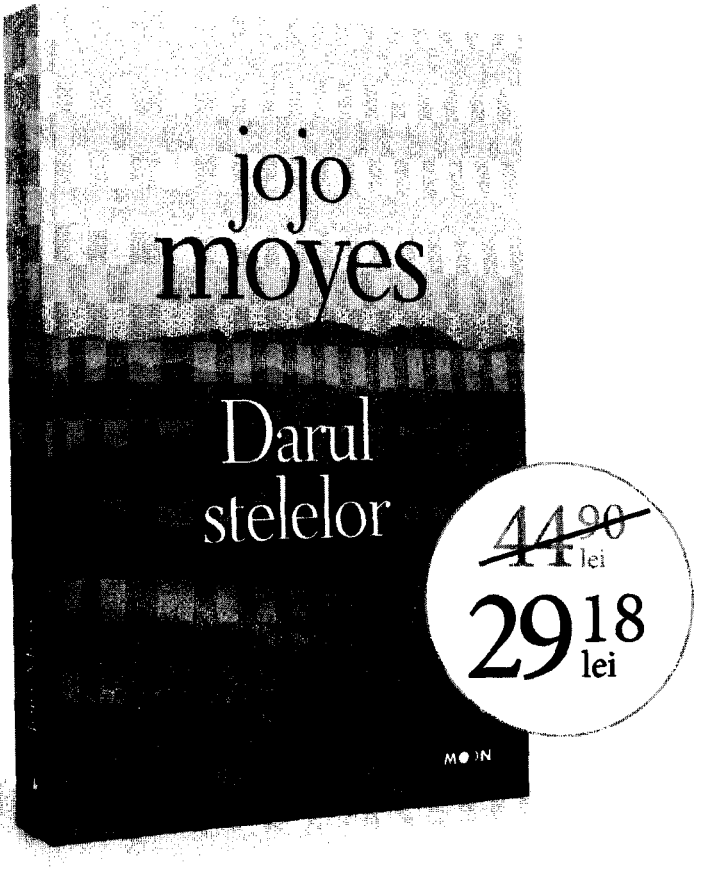

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA®